

Giới thiệu Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa

Những câu truyện ma có lẽ đã được thêu dệt từ ngàn đời nay, khi con người cảm nhận được sự nguy hiểm từ thế giới tâm linh, từ những cơn gió lạnh buốt vào những trưa hè,... Nếu bạn là một độc giả yêu thích thể loại truyện ma, thích trải nghiệm cảm giác được trải qua những điều đầy bí ẩn lại muốn khám phá những bức màn che giấu mọi việc hãy cùng bước vào câu truyện này. Đọc truyện Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa để cùng chạy trốn lại cùng rượt đuổi và cùng chinh phục.

Truyện lấy nhiều bối cảnh ma quái có, thần tiên có cũng có, ghê sợ cũng đủ. Thành thị nào cũng có tội ác cùng chú oán, chúng nó tập hợp lại, và nơi đó được gọi là "huyết". Nếu lỡ bước vào nơi này, không có khả năng hóa giải, chỉ có thể trốn thoát.

Hai người nam nhân bình thường tự nhiên lại rơi vào khu nhà của một bệnh viện, dựa vào đèn pin, một quyển sổ được ghi chép những lần chạy trốn và tìm kiếm manh mối, hiềm nghi có, kinh sợ có, tìm ra lời giải có, ngụy trình thám có.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1: Giờ thứ nhất – Khoa răng hàm mặt

Đồng Hoa Lộ Trung là bệnh viện liên kết tư nhân mới xây dựng năm ngoái.

Diện tích ước chừng khoảng 500m2, bao gồm 3 khu nhà, ở giữa là một tòa nhà sáu tầng, bề ngoài được ốp các loại đá lưu hành vào những năm 90, nhưng trông rất cũ kỹ; phía sau nhà chính có hai khu nhà năm tầng song song, khu bên phải dành cho nội khoa mới vừa được tu sửa, bên trái là khu ngoại khoa màu hồng nhạt.

Sở dĩ bệnh viện được liên kết hỗn tạp có kiến trúc cũ kỹ là vì nơi này trước kia cũng xây dựng một bệnh viện nhưng kinh tế lại sa sút.

Tôn Chính chưa từng bước vào bệnh viện duy nhất trong huyện này lần nào cho đến khi nó đổi chủ.

Cậu rất ghét những bệnh viện liên kết hỗn tạp, không khí luôn không sạch sẽ, cứ như mỗi nơi luôn chứa những siêu vi khuẩn lây lan sang đường sinh dục, không lúc nào không uy hiếp cái mũi mẫn cảm của cậu.

Một bệnh viện công lập nhỏ, có tên là Đồng Hoa, sau mười năm làm ăn không ra gì lại được một vị họ Lộ thu mua, trải qua năm tháng tu sửa, cuối cùng cũng được đưa vào hoạt động.

Nếu không phải mấy ngày trước rằng cửa của Tôn Chính bị mở, khó coi đến cực điểm, thì dù có chết cậu cũng không đến bệnh viện này.

Cánh cửa mang phong thái Trung Quốc của bệnh viện công lập trước kia bị đập vỡ, thay vào đó là cánh cửa đậm chất Châu Âu màu vàng nhạt xa hoa, nhưng nhìn kĩ lại thấy giống như những công ty bất động sản vì thu hút khách hàn mà lắp đặt màu mè.

Tôn Chính đi vào lầu chính có ánh sáng âm đạm.

Hướng không tốt, cậu nhú mày.

Đúng vậy. Chính vì hướng có vấn đề nên Đồng Hoa Lộ Trung tạo nên một cục diện rất kì lạ. Bên trái là đường, tức hiệp tế bệnh viện.

Ở một bên, chân chính vận tác hệ thống chỉ có một nhà, cũng chính là hiệp tế bệnh viện. Bên phải bệnh viện trước đây là một nhà hàng sản phẩm gia công, xuất phát từ đủ loại nguyên nhân năm năm trước đã đóng cửa, đến nay nơi này vẫn là nhà xưởng không trọn vẹn không được đầy đủ, phía trước đều là những mảnh thủy tinh của cửa sổ bị vỡ. Trừ lần đó ra, bên phải của bệnh viện trở thành mảnh hoang vu trống trải, bị dùng làm bãi đỗ xe tạm thời cho đến giờ. Bãi đỗ xe tạm thời này đối diện với hai nhà hàng*. So sánh với bên này công việc ngập đầu ngập cổ, bên kia là sinh ý thịnh vượng, người đến người đi, náo nhiệt cực kì.

(* nguyên văn là tửu lâu)

Cục diện như vậy, đại khái là do bệnh viện Đồng Hoa được xây dựng từ những năm 80, thành phố xây dựng mà không xem hướng có thích hợp hay không, khiến cho bệnh viện Đồng Hoa trung bình ¾ ngày không thấy ánh mặt trời.

Tóm lại, Tôn Chính sau khi đánh giá xong, đối với lầu chính của bệnh viện cổ xưa này rút ra một kết luận là: tư tưởng quá bảo thủ, không đủ ánh sáng, vệ sinh chỉ tạm ổn.

Tôn Chính sau khi đăng kí ở lầu một xong thì xếp hàng đợi đến lượt mình.

Khoa răng miệng nằm ở tầng cao nhất – tầng sáu.

Hiếm khi cái bệnh viện tư nhân nhỏ bé này lại đông đúc như thế, thang máy chạy một lúc thì dừng lại.

Thang máy đại khái cũng đã nhiều năm tu sửa, tương đối cũ kỹ. Bên ngoài phủ một tầng nước sơn màu xanh ngà, nhiều nơi đã bong ra từng mảng, lộ ra lớp kim loại bên trong. Phím ấn ít nhiều bị lòn đi, nhiều người ấn vậy, lớp nhựa bọc bên ngoài đã muốn vỡ vụn, đều bị lốm ở giữa. Tôn Chính dùng lực ấn liên tục rồi cuộc mũi tên cũng hướng lên trên, may mà màn hình vẫn còn tốt.

Thang máy dừng ở lầu một, quả nhiên rất cũ, cửa từ từ mở, hướng hai bên tách ra.

Cụ bà tóc hoa râm chống gậy đứng nửa ngày mới ra khỏi được.

Tôn Chính lại cho ra một kết luận: Thang máy mở cửa cực kì chậm chạp.

Ông chủ họ Lộ kia chắc cũng không phải loại ghê gớm gì, bằng không, sao không chịu bỏ tiền tu bổ lại lầu chính rách nát này?

Thuận lợi lên được tầng 6.

Cửa lại từ từ mở ra.

Nghênh tiếp cậu là một cái gương! Chiếc gương loáng bóng phản chiếu hình ảnh cửa thang máy mở ra cùng bộ dạng cứng ngắt của Tôn Chính.

Hon phân nửa là để người bệnh kiểm tra răng nanh của mình đây mà! Tôn Chính lăm bằm.

Tôn Chính bước ra, mặt gương phản chiếu cửa thang máy chậm rãi khép lại.

Cậu xoay người nhìn hành lang dài, hai bên có những cửa kính màu lam nhạt, bên trong có vài vị bác sĩ đang bận rộn.

Dọc theo hành lang dài uốn khúc, Tôn Chính cuối cùng cũng tìm ra phòng khám nha khoa, một vị bác sĩ đang hăng hái khoan răng cho bệnh nhân.

Tôn Chính chính bắt giác lùi lại, định bụng chờ chút hãy vào.

Bỗng nhiên cậu cảm thấy có một bàn tay ấm áp đặt trên vai mình.

“Ha! Quả nhiên là cậu!” Nam tử kia khoa trương nở nụ cười, thấy Tôn Chính vẻ mặt mờ mịt mới dừng lại, nghiêm mặt nói “Ê! Đừng nói cậu quên tôi rồi nha?”

Tôn Chính nhún nhún vai, cậu thực sự không nhớ mình có quen người nào mặc âu phục chỉnh tề, khuôn mặt lại cười đến xuân về đông chạy này.

“Uy, uy! Toạ đàm a! Nhạc kịch hiện đại và nhạc truyền thống ở đại học C!” Người nọ đầm nhẹ lên vai Tôn Chính.

“Lộ..... Lộ Hà?” Tôn Chính thử xác nhận.

“Xem ra cậu chưa quên tôi! Nghe nói cậu làm biên kịch? Là sau buổi tọa đàm đó bị lôi kéo?”

“Không, hồi trước có thử phỏng vấn ở một công ty bảo hiểm nhưng không thành nên đành làm biên kịch.” Tôn Chính nói.

Lộ Hà gật gật đầu, lại nói: “Có kinh nghiệm gì chưa? Đại khái như loại cô trang ấy—”

“[Hắc ám cứu thực] là bộ phim tôi tham gia.”

Lộ Hà ngửa ra sau, ngưỡng mộ: “Nga! Rất giỏi!”

“Chỉ tham gia phần nhỏ, còn lại tôi đều không làm.”

“Lại nói tiếp, tôi thắc mắc a” Lộ Hà vươn tay trái khoát lên vai Tôn Chính “Có dùng đến diễn viên đóng thế không?? Tôi thấy có rất nhiều cảnh chạy nhảy lung tung mà?”

Tôn Chính dùng ngón trỏ xoa trán, nói: “Đương nhiên phải dùng, mấy đoạn chạy nhảy như bay kia cô diễn viên nhu nhược ấy làm sao đóng được.”

“Như vậy, cô ấy—” Lộ Hà đang muốn hỏi thêm thì từ phòng khám thoát ra một giọng hét như tiếng mõ heo đánh gãy cuộc đối thoại.

“May chưa tới lượt của tôi.” Tôn Chính tỏ vẻ thống khổ.

Lộ Hà hướng vị nha sĩ kia liếc mắt nói: “Là tên nha sĩ không biết chừng mực ở bệnh viện cũ.”

Nghe Lộ Hà nói thế Tôn Chính nổi lên tò mò, chột chột hỏi “Anh cũng họ Lộ, như vậy viện trưởng—”

“Cậu, viện trưởng là cậu tôi, là người mua nơi này!” Lộ Hà nhin không được có chút đắc ý.

Cậu của anh cũng thật có mắt nhìn a. Tôn Chính oán thầm.

“Khu nhà này cũng thật cũ, khu nội khoa bên trong tuy cũng vậy nhưng bên ngoài được tu sửa lại hết nếu không vào trong cũng không biết —” Lộ Hà không để ý đến Tôn Chính thuận miệng kể hết ra.

Tôn Chính mỉm cười, lấy điện thoại trong túi ra, bật nắp, hướng tòa nhà đối diện.

“Cậu dùng cái này? Độ phân giải cũng không cao lắm?” Lộ Hà nhìn cảnh vật trong màn hình thoáng chớp lên, thấy ngón tay Tôn Chính ấn ấn, cảnh vật lúc này cũng rõ hơn, “Nguyên lai còn có thể làm vậy.”

Lộ Hà giục lấy điện thoại Tôn Chính, ngồi phá quên trời quên đất.

Bỗng nhiên, màn hình di động tự nhiên tối lại, thấp thoáng thấy đầu của Lộ Hà. Ngược lên nhìn xung quanh sớm đã bị bao phủ một mảnh đen kịt.

“Làm sao vậy?” Lộ Hà nghi hoặc ngẩng đầu thấy Tôn Chính cũng đang nhìn xung quanh.

“Đèn không sáng, cúp điện chẳng?” Tôn Chính nghiêng đầu nhìn Lộ Hà.

Vừa rồi còn bình thường, thoáng cái đã tối đen, xung quanh cảnh vật cũng mờ mờ.

Bốn phía không có tiếng động.

” Chắc là đứt cầu dao , cái bệnh viện nát này, không có điện thì ngày đêm đều như nhau!” Lộ Hà oán giận.

Tôn Chính cầm điện thoại bấm loạn vài cái không thấy phản ứng, cậu thử khởi động lại máy cũng vẫn vậy.

Cảm giác bất ổn xâm chiếm. Cậu thử bấm một dãy số, đưa lên tai nghe, không có bất kì âm thanh nào.

Đợi lúc lâu, bỗng nghe rè rè vài tiếng, xem ra không chỉ bệnh viện mà cả sóng di động cũng ảnh hưởng.

Tôn Chính nổi giận, đang muốn quăng điện thoại thì bị Lộ Hà đè lại: “Xem, nội khoa cũng không có điện .”

XXX, đã sớm biết nơi này chẳng có gì tốt lành. Tôn Chính nghĩ.

“Ha ha, tối thế này làm người ta hay nghĩ đến một chuyện !” Lộ Hà lại có vẻ hưng trí ngẩng cao, giống như mắng tối tăm này không ảnh hưởng gì tới hắn.

Tôn Chính quay đầu nhìn hắn.

“Nghe nói bệnh viện này có cấu tạo rất đặc biệt, có một gian phòng chỉ thấy khi ở lầu ba!” Lộ Hà lại thao thao bất tuyệt.

Nói bậy bạ là giỏi!! Tôn Chính lại muốn bạo phát.

“Tôi đi kiểm tra công tắc nguồn, lâu vậy mà không có gì xảy ra, mọi người cũng không biết đi đâu hết rồi!” Tôn Chính để ý xung quanh không thấy ai, đành phải bước về phía thang máy.

Nếu cậu nhớ không lầm, ở chỗ rẽ tầng chệch gần thang máy có một hộp cầu dao.

Tôn Chính vừa mới đi đến thang máy, đang muốn quẹo vào, lại bị Lộ Hà gọi lại.

“Khoan, chờ đã! Tôi nói cậu chẳng lẽ chưa từng nghe qua sao?”

“Cái gì?!” Tôn Chính không kiên nhẫn đáp.

“Quý nha — ở những góc quẹo, thông thường quý không biết quẹo hướng nào nên chỉ ngồi đó tụ tập thành đàn.” Lộ Hà dùng âm thanh thực hùng hồn nói “Cho nên lúc này cậu tốt nhất tránh xa chỗ có góc quẹo đó đi.”

Tôn Chính run rẩy, tôi thực muốn biết anh định làm gì, khi không lại kể mấy chuyện này.

Lộ Hà tựa hồ không để ý đến cậu, thích thú chạy sang chỗ khác.

Tôn Chính thờ dãi đi theo, lại nghe “Ai nha” một tiếng, không khỏi hoảng sợ, nghi hoặc nhìn lên thấy Lộ Hà đang bất động đứng trước cánh cửa thủy tinh màu lam nhạt hết.

“Một người cũng không có ! Chính! Một người cũng không có !” Lộ Hà kêu to lên, hai tay càng không ngừng lau trán.

“Làm sao như vậy được, vừa rồi rõ ràng có nha sĩ và...” Tôn Chính cau mày nhìn vào trong, ánh sáng ảm đạm căn bản không đủ để soi rọi mọi vật, cảnh quang cứ lơ mơ “Còn có, anh không được gọi tôi là ‘Chính’ —”

Vừa dứt lời, lòng cậu rất khó chịu.

Quay đầu lại, có gì đó không thích hợp.

Tôn Chính lác đầu mạnh một cái, cái gương đối diện thang máy đã biến mất!

Gương đối diện thang máy biến mất.

“Chính, cậu mau tới đây nhìn đi, đừng đứng ở cái góc đó nữa, coi như tôi xin cậu nhanh tới đây đi !” Lộ Hà mất kiên nhẫn.

Tôn Chính im lặng bước đi, mắt nhìn chăm chăm vào chỗ trống trên tường, tự động đi đến bên người Lộ Hà, tầm nhìn vẫn không li khai bức tường láng không một vết lõm kia.

Giờ phút này, trong lòng cậu thể nhưng lại cảm thấy sợ hãi.

Gương, biến đâu mất rồi?

Cậu lia mắt về căn phòng nha khoa kia.

Dụng cụ hoàn toàn không hư tổn, được sắp xếp ngăn nắp gọn gàng, những vật được xuất sứ từ Macau, Đài Loan vẫn còn mới toanh.

Một người cũng không có!

Từ sau khi mất điện, bọn họ chưa hề phát ra tiếng động nào cả.

Bệnh viện yên tĩnh đến đáng sợ.

“Chính, mau! Chúng ta tới chỗ của viện trưởng ngay tầng năm, nơi đó an toàn nhất!” Lộ Hà vừa kéo Tôn Chính chạy vừa nói.

Tôn Chính sau khi bình tĩnh lại đã thấy mình đứng trước tầng năm.

Nhưng là — nếu lỗi tại cậu không có vấn đề gì, hình như —

Cậu vừa nghe tiếng chuông thang máy “Đinh” một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Giờ thứ hai : Văn phòng viện trưởng tầng năm

Người đâu hết rồi ? Gương ở nơi nào ? Bệnh viện xảy ra chuyện gì?

Vì sao nơi này có vẻ đáng sợ như vậy ?

Làn khí u ám lạnh lẽo bao trùm cả tầng năm quái dị này.

“Nghe này, tôi đếm một hai ba, chúng ta liền nhắm mắt chạy về hướng thang máy kia, đến văn phòng của viện trưởng.” Lộ Hà nhẹ giọng nói với Tô Chính.

“Vậy đối diện thang máy đó có cái gương nào hay không?”

Lộ Hà mạnh quay đầu quan sát cậu, giống như muốn nhìn thấu gì đó, lúc sau mới lạnh lùng nói:“ Đối diện thang máy này từ trước đến nay không có cái gương nào cả.”

Nói vậy! Tôn Chính nghĩ thầm, vậy cái gương ở tầng sáu là gì chứ ?

Gương ở tầng sáu..... Chẳng lẽ từ đầu là mình nhìn lầm ?

“Đi thôi!” Lộ Hà vỗ vai Tôn Chính, “Tôi bắt đầu đếm nhé.”

“Một , hai , ba –”

Hai người đồng thời chạy đi, chạy tới đâu là kéo theo một luồng âm phong (khí âm lãnh).

Đúng vậy , chính là chỗ này! Tôn Chính tự nhủ , mở mắt.

Bọn họ đã đến thang máy .

Tôn Chính tới gần cửa thang máy.

Cửa thang máy không có mở.

Vậy tiếng “Đình ” vừa rồi rốt cuộc là dừng ở tầng mấy?

Chẳng lẽ có người ở xung quanh ?

Tôn Chính trong lòng không ngừng cuộn ra những nghi vấn , nhưng thời gian không cho phép cậu nghĩ nhiều .

Dừng lại .

Lộ Hà ngẩng đầu.

“Nơi này chính là văn phòng viện trưởng , bốn bức tường đều dán biểu đồ phẫu thuật, là nơi an toàn nhất .”

“Có chìa khóa không?” Tôn Chính hỏi, dư quang khóe mắt vẫn để ý xung quanh.

Lộ Hà sờ túi quần, nghe được âm thanh va chạm nhẹ , Lộ Hà dừng động tác rút tay ra.

“Nếu như mình lấy chìa khóa mở nó sẽ phát ra tiếng chuông, hay là phá cửa đi .” Lộ Hà có chút uể oải.

“Chuông?”

“Gọi hồn.” Lộ Hà hí hóp nhìn phía trước.

Vừa dứt lời, chỉ thấy hần lui lại vài bước , giống như một khối đá khổng lồ lao ầm ầm về phía cánh cửa .

Phanh!

Tôn Chính trợn mắt há mồm nhìn cánh cửa còn đang đung đưa kia.

Lộ Hà đắc ý vỗ vỗ tay, đẩy cửa ra, kéo Tôn Chính vào bên trong.

Vừa tiến vào phòng, Lộ Hà lập tức lấy ghế sofa chặn ngay cửa , không chừa một kẽ hở .

“Được rồi.” Lộ Hà vỗ vỗ hai tay, tỏ vẻ thành công.

Tôn Chính quan sát xung quanh, cả căn phòng âm u không chút ánh sáng nhưng mơ hồ có thể thấy được những bức biểu đồ dán dày đặc xung quanh tường .

“Chính, cậu thử tìm trong bàn làm việc có đèn pin hay thứ gì đại loại vậy không .” Lộ Hà chậm rãi đi đến bên cạnh Tôn Chính .

Tôn Chính kéo ngăn tủ bàn làm việc của viện trưởng , bắt đầu lục lọi .

Bên trong đều là những văn kiện hồ sơ linh tinh , Tôn Chính cầm lên đều ném ra ngoài , ngăn thứ nhất không có gì , cậu duỗi tay kéo ngăn thứ hai , kéo kéo nhưng mở không ra.

“Bị khóa rồi.” Tôn Chính nhìn Tô Hà đang đứng đối diện nói .

“Cứ tìm phía dưới trước đi .” Lộ Hà cũng không ngẩng đầu lên, một bên lục lọi một bên lên tiếng .

Tôn Chính lại mở một ngăn khác, hỏi Lộ Hà:“Tại sao nơi này lại an toàn nhất?”

“Bệnh viện này có rất nhiều chuyện bí ẩn ,” Lộ Hà khẽ thờ dài một cái “Cậu biết không? Những bức biểu đồ treo khắp phòng này có thể ngăn chặn Quỷ Hồn không thể xuyên tường được .”

Trên đời này làm gì có Quỷ a ! Tôn Chính tự nhủ , cảm thấy Lộ Hà có chút nực cười.

“Tìm được rồi!” Lộ Hà bỗng nhiên hưng phấn kêu lên.

Một luồng sáng màu cam rọi đến, căn phòng cũng trở nên sáng hơn .

Mọi cảm giác khó chịu trong lòng đều tiêu thất, Tôn Chính cao hứng nói “Thật tốt quá!”.

Lộ Hà hơi có chút đắc ý quơ quơ đèn pin, rọi một vòng quanh bốn phía mới nói:“Ngồi xuống trước đã , tôi có chuyện cần nói với cậu .”

Tôn Chính liền kéo qua chiếc ghế lạnh như băng kia ngồi xuống. Lộ Hà thuận thế ngồi đối diện cậu.

Bệnh viện vẫn như cũ tĩnh mịch đến quỷ dị .

“Chắc có lẽ cậu cũng đã cảm thấy được từ lúc xảy ra chuyện đến giờ tôi cứ nghi thần nghi quỷ , nực cười lắm phải không ?” Lộ Hà thò người ra hỏi Tôn Chính.

Hắn rút cuộc cũng phát hiện . Tôn Chính thành thật không khách khí gật đầu.

Lộ Hà lộ ra nụ cười có thể lý giải , tắt đi công tắc đèn pin, nhất thời hắc ám lại bao trùm không gian , một mảnh âm u mông lung

“– để tiết kiệm pin , cậu hãy tập quen một chút đi — quả nhiên tôi cần phải nói rõ với cậu nhưng câu chuyện rất dài dòng –ai, Chính, cậu thật sự rất phiền toái.”

“Nói nhanh.”

“Chuyện này không phải là lần đầu tiên cũng không phải do ngẫu nhiên , trong bệnh viện Đồng Hoa, chuyện bí ẩn có rất nhiều, cậu vào đây có cảm thấy áp lực không ?” Lộ Hà thanh âm có chút mờ mịt từ đối diện truyền đến.

“Có một chút , bệnh viện này không được tốt cho lắm.”

“Đó là một trong những lý do . Trên thực tế, trước đây bệnh viện này đóng cửa cũng bởi vì — liên tiếp phát sinh chuyện kì lạ, cậu tôi nhờ tôi đến đây chính là vì chuyện này.”

“Chuyện lạ ?” Tôn Chính nghiêng đầu.

“A, không biết bắt đầu từ lúc nào , đại khái là ba năm trở về đây những viện trưởng đời trước có ghi lại sự việc này .”

“Vậy còn anh?”

“Tôi ? Cũng lâu rồi , Tôn đại tài tử lúc ở C đại tôi cũng có chút nghiên cứu dân tộc học , đối với những chuyện kì quái cũng có điều tra qua .”

“Nhưng thế giới này không tồn tại ma quỷ.” Tôn Chính nhin không được cười nói.

“Tôi cũng không biết, không phải khoa học còn chưa chứng minh được rất nhiều chuyện sao , tôi luôn nghĩ đến cẩn thận vẫn hơn .”

“Được rồi được rồi, bây giờ chúng ta làm gì ?” Tôn Chính phát phát tay, đánh gãy lời nói Lộ Hà.

“Tôi cũng biết cậu vì sao gặp phải chuyện này — tuy rằng tôi gặp cũng là lần đầu tiên, nhưng người như Chính cậu đây luôn độc lai độc vãng, việc này thế nhưng lại xảy ra trên người cậu — được rồi, dù cậu có làm gì cũng không thể mở được ngăn kéo bị khóa đó , bên trong hẳn là chính là những sự việc được ghi lại .”

Tôn Chính nghe vậy, duỗi tay kéo ngăn thứ hai , nhưng không cách nào mở được .

Lộ Hà trong bóng đêm nghe được thanh âm, nói:“Dùng cái gì đó nạy ra .”

Vì để cho Tôn Chính có phương tiện, anh ta thuận tay mở đèn pin, văn phòng viện trưởng lại sáng lên, tiếp theo liền vang lên những âm thanh Tôn Chính đang phá ổ khóa .

“Cậu thật giống ăn trộm...” Hắn nhẹ nhàng cười cười, tiếp theo là tiếng ngăn kéo được mở ra .

Lộ Hà đi tới lấy đèn pin chiếu chiếu, lộ ra nụ cười tán dương, đem tất cả những thứ có bên trong đặt lên bàn .

“Quả nhiên những thứ tôi muốn đều ở trong này .”

Hai tập hồ sơ cũ kĩ , mặt ngoài dùng giấy đỏ bao quanh, mặt khác là một hình vẽ xanh dương , cẩn thận lật xem, viết theo thứ tự là:

Bệnh viện Đồng hoa [nguyên danh]

Những chuyện ma quái ở bệnh viện Đồng Hoa [1999~2002]

Những chuyện ma quái ở bệnh viện Đồng Hoa [2003~2005]

Và có một bản đồ vẽ chi tiết sáu tầng bệnh viện hiệp tế tư nhân Đồng Hoa

“Bản đồ a” Lộ Hà nhắc đi nhắc lại trước khi mở ra, “Thứ tốt. Không sai, quả thật đã có dấu hiệu.”

“Cái gì?” Tôn Chính vươn người nhìn.

“Cậu xem dấu hiệu này giống như cái hình vẽ trước phòng hần là xung quanh đây sẽ có một dấu hiệu tương tự còn những dấu gạch chéo màu đỏ này, nếu tôi đoán không sai, chắc đều là những nơi không tốt lành. Cái này để lát nữa hãy nghiên cứu, chúng ta trước tiên hãy xem những ghi chép này đi!” Lộ Hà khép lại bản vẽ, mở ra tập hồ sơ màu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ghi chép chuyện bí ẩn bệnh viện Đồng Hoa (nhất)

Người ghi nhận: Mao Trọng Quý [Nhân viên trực ban từ năm 1999 đến năm 2000]

Buổi tối hôm nay vẫn như cũ, tôi cùng lão Trương (Trương Bình) trực ban. Hiện giờ, ông cấp cứu lâu một vẫn còn vài y tá bác sĩ ở lại. Khu nằm viện bây giờ vẫn còn sáng đèn, nhưng đến 11 giờ thì sẽ không cho thắp bệnh nữa.

11 giờ đúng, toàn bộ lầu chính trống rỗng, không có một chút âm thanh. Bệnh viện Đồng Hoa so với nơi khác có chút âm u, đen đặc, nhưng quy định lại không được bật đèn lên. iên trực đầu tiên là của tôi, lão Trương ngồi trên giường ăn mì, tôi lấy đèn pin, chuẩn bị làm việc.

Làm việc ở đây cũng nom được 5 tháng, nghe người ta nói, mấy tên bảo vệ trước làm việc nhiều lắm cũng chỉ nửa năm. Tôi đi hết sáu tầng lầu để kiểm tra như thường lệ, chủ yếu chỉ kiểm tra cửa sổ và đèn xem đã được tắt hết chưa, bệnh viện này không cho mở đèn sau giờ quy định.

Tôi thông thả đi lên từng lầu, ánh sáng đèn pin rất yếu. Thang máy tuy mới được sửa chữa lại vào năm trước nhưng rất ít dùng, hơn nữa những người trực đêm như chúng tôi cũng không được dùng.

Tầng sáu không nhiều ông lắm, trừ bỏ khoa răng – hàm – mặt ra thì những ông còn lại đa ần dùng để chứa đạo cụ. Kiểm tra một en, trời càng tối hơn, cảm thấy mọi thứ vẫn tốt liền quay về.

Bệnh viện này tất cả đều bình thường.

Đến 12 giờ là iên trực của lão Trương, tôi có thể nghỉ ngơi rồi.

Từ lầu sáu đi xuống lầu một, mọi thứ đều ổn cả. Lầu một đèn vẫn sáng, hai gian ông cấp cứu sáng trưng.

“Lão Mao, kiểm tra xong rồi hả.” Y tá trưởng hỏi tôi.

“Ồ.” Tôi trả lời.

Vài cô y tá đang ngồi sơn móng tay, thỉnh thoảng ghé tai nói nhỏ gì đó.

“Từ khi tan tầm đến giờ, một người cũng chưa tới!” Y tá trưởng lại nói thêm. Cô ấy cùng tôi là đồng hương, nhà lại cùng vùng, những lúc đêm khuya thế này cũng thường giúp người ta đem vài món ăn khuya đến.

“Tôi đi kiểm tra thang máy, đi trước nhé.” Tôi vừa đáp vừa hướng cầu thang đi đến.

Tạch một tiếng, thang máy cuối cùng được khóa lại, cũng đã đúng 12 giờ.

“Tôi về ông đây, nếu không có gì gấp thì nhớ nghỉ ngơi a.” Tôi hướng mấy cô y tá nói, cả hành lang thoáng chốc chỉ có mình thanh âm của tôi.

Trở lại ông trực, lão Trương ăn mì xong nãy giờ đang ngồi nhìn tôi, lúng ta lúng túng nói.

“Lão Mao, tôi có chút sợ.”

“Sợ gì?” Tôi lập tức bật cười, “Ông một đại nam nhân, sợ gì?”

“Ông, ông quên hỏi trưa tôi nói gì à.....”

Tôi nhớ rồi, hồi trưa lão Trương có nói một chuyện-

“Lão Mao, bệnh viện này có Lệ quý a.” Hắn sau khi ăn cơm trưa xong liền nói việc này.

“Lệ quý?” Tôi cười “Không sợ, không chừng nó còn sợ ông a!”

“Là lệ quý thật đó, không đùa đâu.”

“Nga? Ông làm sao biết được? Nó vào đây bằng cách nào?”

“Chạng vạng ngày hôm qua, có người mới được chuyển vào nhà xác ông nhớ không?” Lão Trương gấp gấp xoa tay, “Tóc cạo hết, mắt lại bịt vải đen, đó hình như là người được chuyển vào cuối cùng ngày hôm qua.....”

“Thế thì sao? Đầu bóng lưỡng như vậy rất hiếm sao.” Tôi vỗ vỗ vai lão, lão ta bình thường gan lớn vậy mà cũng có ngày biết sợ “Chúng ta gác đêm còn tốt hơn so với bọn canh mộ nhiều.”

“Quê tôi có tục lệ, nếu ai chết không minh bạch, ải cạo tóc rồi lấy miếng vải đen bịt mắt lại rồi đem đi hỏa táng ngay.”

“Vì sao?”

“Không biết sao? Người sau khi chết tóc vẫn có thể dài ra nghe nói đây là hồn ách cuối cùng còn lưu lại, cho nên người chết oan ải đem hồn của hắn che lại, một cọng tóc cũng không được để, hồn của hắn cũng thoát không được, rồi lập tức thiêu hủy, như vậy sẽ không biến thành lệ quý. Lệ quý, chính là loài hung ác nhất, chúng ta không đối ó được đâu.....”

Cuộc đối thoại giữa trưa toàn nói về Lệ quý rồi lại chuyển thành vấn đề Mao chủ tịch khuyên chúng ta nên tin vào khoa học, tôi không để ý nhiều nên lão Trương đành buông tha.

“Trên đời này không có quỷ..... Quên đi, tôi cùng ông đi trực vậy” Tôi thấy lão thần sắc cổ quái nên cũng mềm lòng, bật đèn pin “Đi thôi.”

“Người kia, hôm nay, còn chưa chuyển đi nhất định không có chuyện tốt gì.....” Lão Trương vẫn luôn miệng thì thầm gì đó, chân theo tôi ra khỏi ông trực.

“Tôi đi kiểm tra lầu sáu, ông kiểm tra mấy lầu dưới, chú tôi xuống.” Tôi khuyên lão, “Được rồi, yên tâm đi.”

Lão Trương gật đầu, bóng dáng lờng thững của lão khuất vào bóng đêm, gã lộ ra một biểu tình rất sầu muộn, thỉnh thoảng vẫn quay người lại nhìn tôi rồi đi tiếp.

Tôi một mình đi kiểm tra lầu sáu, loay quanh một hồi tự nhiên cảm thấy lạnh toát người.

Về lệ quý, tôi quả thật từng nghe qua, nhưng không nghĩ lại nghiêm trọng vậy, lúc nghe xong cũng không thèm để trong lòng. Người chết đi biến thành quỷ cũng chia ra nhiều loại khác nhau, có loại mang oán hận khi còn sống thì được gọi là Lệ quý, nhưng rất hiếm gặp được, mà gặp thì chỉ có đường chết!

Bất quá đây chỉ là mấy cái truyền thuyết rề tiền, người bây giờ, mấy ai tin.

Kiểm tra xong tầng sáu tôi vội chạy xuống lầu, đi an ủi lão Trương

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ghi chép những chuyện bí ẩn bệnh viện Đồng Hoa 1999~2002 (Nhất)

Vừa mới đặt chân đến cửa thang máy lầu tư, liền thấy lão Trương đi về hướng này, cả người mồ hôi đầm đìa, thấy tôi mới thở nhẹ một hơi.

“Lão Mao, vẫn tốt chứ? Có bị gì không.” Lão thở hồng hộc nói.

“Không có gì.” Tôi cũng thả lỏng, xoay người quay về lầu năm.

Lão lướt qua người tôi đi lên ía trước, cước bộ rất nhanh, giống như có ai đang đuổi theo lão vậy.

“Xem đi, không gì đáng sợ cả.” Tôi nhẹ giọng nói

“Ờ ừ.....” Lão lấp bắp trả lời tôi.

Tôi chỉ cười cười, át hiện nơi này có chút âm u. Nhìn kỹ mới át hiện đèn pin trong tay lão Trương đã không còn át sáng, chỉ có đèn trong tay tôi còn pin.

“Hư rồi sao? Hay hết pin?” Tôi hỏi.

“Hư rồi, vừa rồi đi đến lầu một, khắp nơi đều tối thui, vì có chút sợ hãi nên cũng không để ý.” Lão chậm chậm trả lời.

Tôi “Nga” một tiếng, lão đi rất nhanh trong chốc lát đã trở về ông trực ban.

Thoáng sửa sang lại một chút, tôi đoán bây giờ cũng khoảng hai giờ sáng, liền đi ngủ.

“Ba” một tiếng đèn tắt, căn ông bị bao trùm trong bóng tối. Bệnh viện vẫn yên tĩnh như trước.

“Tôi nói này lão Mao, ông thật không cẩn thận, thang máy cũng không đóng, tôi mới vừa đi đến lầu ba, chợt nghe dưới lầu đình một tiếng làm tôi sợ muốn chết.....” Lão Trương nằm trên giường thì thầm.

Tôi xoay người, trong lòng bỗng nhiên có chút kỳ quái.

Thang máy không đóng? Không đúng, tôi nhớ rõ ràng đã khóa rồi mà, lão Trương sao lại nghe được tiếng thang máy?

Vừa rồi lão nói không có đèn..... Đến lầu một đều là một mảnh hắc ám?

Cũng không đúng, phòng y tá và ông cấp cứu đều có người, đại sảnh thì lúc nào cũng sáng.....

“Lão Trương.” Tôi gọi lão.

Nhưng không có tiếng đáp lại.

Quên đi, ngày mai hãy hỏi. Tôi lật người nhắm mắt ngủ.

Ngày 15 tháng 8 năm 1998.

Buổi sáng khi thức dậy đã qua mười một giờ. Bệnh viện truyền đến tiếng người ồn ào.

Cốc cốc cốc có người gõ cửa.

“Lão Mao, anh thức chưa? Đến đây nhanh, thang máy xảy ra vấn đề rồi.” Là giọng của Y tá trưởng.

Tôi ngồi dậy: “A, nghe rồi!” Tôi lên tiếng, lại nghe được âm thanh y tá trưởng ly khai.

“Lão Trương dậy đi!” Tôi gọi người nằm trên giường bên cạnh.

Nhưng trên giường không có ai, cái chăn màu trắng được xếp gọn gàng, còn có một bát mì đặt bên cạnh.

Đã dậy rồi sao..... Cậu ta thật là dậy cũng không gọi mình một tiếng.

Mơ mơ màng màng đi ra ông trực ban, một cỗ mùi khủ trùng xộc vào mũi. Tôi nhú nhú mày, cảm thấy mắt rất đau.

Lấy tay sờ sờ, hình như bị sưng.

“Ôi, lão Mao, anh làm sao vậy!” Một cô y tá đi ngang qua thấy tôi liền hốt hoảng.

“An?”

“Sao mắt lại anh lại bị như vậy! Để em giúp anh.” Cô ấy lấy ra một miếng băng gạc, thay tôi đắp lên.

Tôi nói cảm ơn, vì chuyện thang máy liền vội vàng cầm băng gạc rời đi.

Đi đến lầu bốn liền thấy một đám người bu quanh một chỗ, y tá trưởng cũng ở trong đó, vài người y tá nam và thợ sửa chữa cũng ở đó.

“A, lão Mao, anh đến rồi!” Y tá trưởng kêu lên “Ôi, mắt của anh.....”

“A, không có việc gì, thang máy không hoạt động sao?”

“Ừm ngày hôm qua lúc anh đóng thang máy, thang máy có vấn đề gì không? Hôm nay lão ùng [người thay ca] sáng sớm đến mở thang máy, bệnh nhân muốn đến lầu tư nhưng cửa thang máy không mở được, ai cũng đang sốt ruột.....”

“Cái gì?” Tôi chấn động “Nhưng tối hôm qua.....”

Lão Trương, lão Trương nói thang máy hoạt động mà.....

“Cũng may, lão ùng nghĩ biện pháp mở được thật may mắn, bằng không.....” Y tá trưởng vội nói, những người xung quanh cũng nhẹ giọng thảo luận.

“Vậy sao, không ai có chuyện vậy là tốt rồi.” Tôi nhẹ nhàng thở ra.

Tôi đến gần thang máy, cửa thang máy chậm rãi mở ra, chỉ thấy lão ùng mở hộc đựng chìa khóa đi ra, nhìn thấy tôi đứng ở trước mặt hắn, sững sờ một chút, liền cười ha ha: “Ha ha, lão Mao cậu nha! Có ài cậu xem những gì không nên xem ài không, mắt cậu giống như mấy tên cướp biển vậy, ha ha!”

Miếng vải đen?

Một cổ hàn khí chạy dọc sống lưng, nương theo vách thang máy nhìn nhìn, nhất thời ngây dại.

Từ lông mi đến gò má, đều có những vết bầm xanh xanh tím tím còn có những dấu màu đen, quái dị không nói nên lời.

Thật sự giống như một miếng vải đen.

Chỉ mong tôi thực sự không nhìn thấy thứ gì không nên nhìn.

“Ôi yêu, mấy cậu xem tôi tìm được gì nè!” Lão ùng ở xa sau gào to.

“Ài nha, chính cái này làm cho thang máy bị tắc hả! Cậu xem có bao nhiêu bất thường a!”

“Thật đó! Tôi đã nói là có vấn đề mà! Nguyên lai là do cái này! Nhưng cái này rất nhỏ làm sao có thể chặn cả một cái thang máy chứ!”

Mọi người bắt đầu nghị luận, tôi quay đầu nhìn, chỉ thấy lão ùng cả người dơ bẩn dính nước sơn, đang cầm một khối gì đó.

Đen tuyền.

Rất lộn xộn, quần quanh cùng một chỗ.

Tôi đi qua, cầm khối đó lên, để sát vào nhìn kỹ.

Mềm như tơ bóng nhẫy lại có chút dơ bẩn, là tóc.

Nhanh chóng ném xuống, dùng sức xoa xoa tay, thế nhưng tôi lại có cảm giác dù có chà thế nào đi cũng không thể tẩy hết được sự dơ bẩn này.

“Lão Trương đâu?” Tôi quay đầu lớn tiếng hỏi.

“Lão Trương?” Y tá trưởng nghi hoặc hỏi lại.

“Ừ, sáng sớm cậu ta đi đâu rồi?” Tôi nâng cao giọng.

Y tá trưởng trả lời: “Tối hôm qua em không có gặp anh ấy! Hỏi những người khác cũng không ai thấy.”

“Làm sao có thể như vậy được? Cậu ta rõ ràng.....” Lòng tôi căng thẳng “Vậy mấy cô nghỉ ngơi lúc nào?”

“Ông cấp cứu thì gần rạng sáng mới ngưng hoạt động, tui em khoảng hai ba giờ mới ngủ!”

“Kỳ lạ, lão Trương còn nói tắt cả lầu một đều tắt đèn!”

“Nói vậy, bọn em đều bật đèn mà!” Y tá trưởng kêu lên.

Tôi vọt chạy về ông trực ban ở lầu năm. Lão Trương vẫn chưa về.

Ngày 16 tháng 8 năm 1999.

ụ: Mao Trọng Quý tháng 10 năm 99 rời khỏi bệnh viện Đồng Hoa.

Trương Bình sau lần đó cũng không xuất hiện.

Khép lại cuốn sổ , Lộ Hà nghiêng người nhìn về là Tôn Chính:“Cậu xem có hiểu không?”

“A?” Tôn Chính nhất thời không ăn ứng kịp, “Kỳ thật , tôi vẫn không hiểu nó có ý gì.”

“Tôi nhớ cậu rất thông minh mà !” Lộ Hà nửa thật nửa giả nói, “Hai bản ghi chép những chuyện bí ẩn này đều là những nhân viên chịu trách nhiệm trực ca ban đêm đã trải qua những chuyện ấy ghi chép lại, lối viết đều rất quái đản , tựa như đang viết tiểu thuyết, cái gì cũng có thể viết , quan trọng nhất là có thể nêu ra được những sự việc trọng yếu.” Lộ Hà đại công cáo thành võ võ cuốn sổ màu đỏ kia .

“Vậy những chuyện này đều là những chuyện có thật ?” Tôn Chính cười “Vậy tại sao tôi không tìm được trọng điểm của câu chuyện?”

Lộ Hà tính tình tốt cười cười, từ trong túi lấy ra một trang giấy , nhìn là biết xé từ trong một cuốn sách , hắn trình trọng đưa đến trước mặt Tôn Chính.

“Đây là tôi xé được trong một cuốn sách của một nhà nghiên cứu Nhật Bản dân tộc học gia cổ đảo.”

“Ở mỗi thành ố, đều không thể trừ khử hết tội ác và nghiệp chướng, nơi chúng nó tụ tập chính là huyết của thành ố đó.”

“Cậu biết mười nơi quý tụ tập ở đâu không? Đây là những kết luận sau 10 năm nghiên cứu ở mười nơi đó của ông ta ” Lộ Hà nói “Từ đây tôi có thể kết luận , khi đã đi vào huyết thì không có khả năng hóa giải, chỉ có thể cố gắng thoát ra.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Giờ thứ ba – Thang máy tầng bốn

“Chúng ta trốn ra khỏi nơi này nhanh” Lộ Hà gần từng tiếng nói, biểu tình chưa bao giờ nghiêm túc như vậy.

“Trốn?” Tôn Chính có thể lý giải rõ ràng hàm nghĩa của từ này. Theo kinh nghiệm nhân sinh của cậu mà nói , trốn – chỉ áp dụng cho tình huống nguy hiểm cần ai giữ mạng sống .

Thế nhưng lúc này từ này đối với cậu rất xa lạ .

Hay do cậu không cảm thấy nguy hiểm đang đến gần ?

Hay là cậu cho rằng mình đã không còn khả năng sống sót?

Đương nhiên là đáp án trước , Tôn Chính âm thầm chế nhạo chính mình.

“Tuy rằng chưa từng có người thành công.” Lộ Hà cười khò .

“Lộ Hà!” Tôn Chính có chút buồn bực , không quen với cách cười này của hắn.

Lộ Hà nhún nhún vai, nhìn ra được Tôn Chính không có suy nghĩ giống hắn, nhưng hắn có thể lý giải, bất luận kẻ nào đến đây , đều sẽ cảm thấy không chân thực, vượt qua tầm kiểm soát , không khoa học.

Hắn mở bản đồ vừa rồi ra, ý bảo Tôn Chính lại đây cùng xem với hắn.

“Còn nhớ rõ lúc nãy tôi nói gì không?” Lộ Hà ngón trỏ ở trên mặt giấy xẹt qua xẹt lại, át ra âm thanh ma sát. Bởi vì quá yên lặng nên âm thanh rất rõ ràng “Chúng ta muốn thoát khỏi bệnh viện này , trước tiên ai xem xét có thể thoát ra từ đâu.”

Không thể!

Đây là trực giác đầu tiên của Tôn Chính trả lời. Nhưng ý tưởng này khiến lòng cậu không rét mà run.

Vì sao lại không thể?

Nếu cậu giống như bên ngoài có chấp như vậy, cậu nhất định trả lời có thể , nhưng mà cậu biết nội tâm của mình đã sớm tin tưởng Lộ Hà, ý tưởng này của cậu không chiếm được sự đồng cảm, thân thể cậu cũng bởi vì vậy mà run nhè nhẹ .

Không nghe được Lộ Hà trả lời , Lộ Hà tựa hồ đã sớm dự đoán được cũng không để ý, ngón trỏ dừng ở tầng bốn :“Tầng bốn, hình như có hai ông an toàn , nếu đi qua tầng bốn có chuyện gì, cậu nhớ rõ vị trí chứ ? Chúng ta chạy vào đây trốn”

“òng tiêm vắc xin. và khoa Đông Y?” Tôn Chính nhìn hai vòng đỏ trên bản đồ , không xác định nói.

Tầng bốn.

Vì sao lại cảm thấy bất an như vậy ?

Có lẽ. Có lẽ cậu đã chấp nhận thỏa hiệp, thừa nhận mình đang bị vây trong tình cảnh nguy khốn.

Trốn, từ này , mang đến sự hãi lẫn xa lạ .

“Nếu gặp ai thứ gì đó , không trốn kịp thì ả làm sao ?” Tôn Chính ngẩng đầu lại hỏi.

Lộ Hà nghe như thế, biết Tôn Chính ngoan cố bấy lâu đã có chút dao động, cảm thấy có chút vui mừng , mỉm cười nói:“Tin tưởng tôi.”

Tin tưởng anh, vì thế giới này đã không còn ai.

“Đi thôi!” Lộ Hà mở đèn pin , tay đặt lên vai Tôn Chính.

Tôn Chính đứng dậy, đi theo Lộ Hà đến trước cửa.

Lộ Hà kéo chiếc ghế chặn cửa ra, bỗng nhiên quay đầu nhìn Tôn Chính.

“Cậu ả chuẩn bị tâm lý, hiện tại chúng ta trên cơ bản đã thích ứng với bóng tối, nhưng muốn tìm đến hai ông kia mà không có ánh sáng là không thể, nói cách khác, trong vài giây mở hoặc tắt đèn pin , chúng ta ả từ hai giây đến mười giây mới có thể thích ứng với ánh sáng, lúc đó ả cảnh giác 200%.”

Cảnh giác, cảnh giác cái gì?

Tôn Chính rất muốn hỏi như vậy , bọn họ muốn chạy trốn , cần ông bị, ả chịu đựng sự hãi mà không biết những thứ ngoài kia là gì .

“Cuối hành lang hai bên đều có cầu thang, chúng ta ra cửa liền quẹo trái, cậu đi theo tôi nhớ kỹ, bước nhỏ nhưng ả nhanh, không được át ra âm thanh quá lớn, không được quay đầu.”

“Không được quay đầu?”

“Bởi vì quay đầu lại , chỉ gia tăng sự hãi cho cậu mà thôi.” Lộ Hà hạ giọng nói.

Tôn Chính biết, trong bóng đêm quay đầu, chỉ thấy một bóng đêm dày đặc âm u , có thể sợ đến vỡ tim.

Cậu cũng biết đây là một cách nói vừa buồn cười lại không khoa học: Người càng sợ thứ đó , nó sẽ càng dễ dàng xuất hiện.

Giải thích duy nhất có thể lý giải chuyện này là do sự hãi làm bước sóng sinh vật thay đổi đồng dạng với của sóng của “U Linh” hay “Quý Hồn”, khiến cho hai vật sinh ra ả ứng hấp dẫn.

Tôi không tin có ma quỷ, Tôn Chính hạ khóe miệng.

“Những thứ chúng ta thấy , có thể là ảo giác cũng có thể là thật .” Lộ Hà ở một bên nhẹ giọng nói.

Vừa dứt lời, liền dùng lực mở cửa ông viện trưởng.

Bóng tối và lạnh lẽo như con sóng ập tới .

Bên trái!

Lộ Hà nói nhỏ.

Tim đập thật nhanh hòa nhịp theo hơi thở gấp gáp bước đi trong bóng tối .

Trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Tôn Chính trong đầu hiện ra hình ảnh từng căn ông từng cánh cửa bọn họ đi qua

Cửa đóng chặt, ả sau cánh cửa đó là những thứ quý bí mà chúng ta không thể biết được lặng lặng nằm yên.

Vẫn ông ó viện trưởng , ba ông tư liệu, ông khử trùng, nhà vệ sinh nữ.

“Xuống lầu, Chính!” Âm thanh Lộ Hà đánh gãy suy nghĩ của cậu .

Một cổ lực kéo cậu đi xuống, cậu lao đảo chạy , dọc theo cầu thang xuống ả dưới.

Bỏ lại sau lưng tầng năm những cánh cửa tịch mịch chăm chú dõi theo.

Những cánh cửa trầm tư trống rỗng.

Chân đạp trên cầu thang, lại có thể xúc động như vậy.

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch.”

Chân đang muốn bước tiếp bỗng dừng lại.

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch.”

“Tiếng gì đó?” Tôn đang cố gắng khống chế cho giọng của mình ổn định.

Giờ phút này bọn họ đang đứng tại cửa cầu thang, sau lưng là cầu thang quanh co dẫn đến tầng năm lạnh lẽo, trước mặt là tầng bốn tối om xa lạ.

“Âm thanh này ... rất có quy luật.” Lộ Hà có chút gian nan trả lời.

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch.”

“Lạch cạch.”

Tôn Chính lần đầu tiên chủ động nắm tay Lộ Hà .

“Từ tầng bốn truyền đến.” Lộ Hà lại bổ sung một câu.

Chẳng lẽ có người khác?

Tôn Chính trong đầu chợt lóe.

Có người sao? Cậu rất muốn hỏi .

Hoặc là, không ảì người?

Cậu phát hiện mình khẩn trương đến độ cắn chặt môi, mở không nổi , hỏi không nên lời.

“Mặc kệ nó, chúng ta hô một tiếng cho có tinh thần tiếp tục chạy!” Lộ Hà khó có thể chịu được âm thanh có quy luật này, giống như âm thanh kim loại va chạm, sau đó lại biến mất giống như đụng ảì vật mềm gì đó.

Hắn kéo Tôn Chính, xoay người xuống ảì dưới tiếp tục chạy.

“Từ từ! Là — thang máy!” Tôn Chính nhin không được kêu lên

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Giờ thứ ba – Thang máy tầng bốn

Là thang máy!

Thang máy?

“Lạch cạch.”

Cửa thang máy khép lại.

“Lạch cạch.”

Đụng phải vật gì đó , vật đó có chút mềm mại.

“Lạch cạch.”

Cửa thang máy lại tự động mở ra rồi đóng lại.

“Lạch cạch.”

Đóng lại rồi một lần nữa chạm phải vật kia.....

“Lạch cạch.”

Cứ như thế mở ra rồi đóng lại.

Tôn Chính trong đầu nhớ lại tiếng “Đình” lần đó.

Thang máy dừng ở tầng bốn.

Vậy cái gì kẹt trong thang máy?

Tôn Chính thấy Lộ Hà đang nắm chặt tay mình.

Tin tôi.

Lão Mao nói lão Trương nghe được thang máy “Đình” một tiếng.

Lão Mao đứng trước thang máy tìm được một nhúm tóc.

Lão Trương xuống lầu , lão Mao lên lầu tuần tra.

Lộ Hà kéo Tôn Chính đang đứng đó xuống lầu, Tôn Chính giữ chặt Lộ Hà gầm nhẹ: “Không được.”

Lộp cộp.

Cửa thang máy vẫn còn đang đóng mở , không gian tối tăm đột nhiên xuất hiện một âm thanh khác.

Là tiếng bước chân.

Từng bước một, rất chậm nhưng rất hữu lực, đang dừng ở cửa cầu thang.

Cả hai dưới chân như bị dính keo , sợ hãi đến mức chân tay mềm nhũn.

Trương Bình tuần tra dưới lầu đi lên về mặt đầy mệt mỏi , bước đi loạng choạng trong khi không có đèn pin .

Từng bước một lên lầu.

“Trương – Lão Trương ông ta lên đây!” Tôn Chính hoảng sợ hô lên.

Trong nháy mắt trực giác chiến thắng lý trí.

“Bên này!” Lộ Hà kéo Tôn Chính, xoay người liền hướng hành lang tầng bốn chạy đi .

Không thể đi thang máy, cũng không thể bị người dưới lầu đuổi theo.

Lộ Hà nhanh chóng mở đèn pin, trong khoảnh khắc đèn sáng lên, Tôn Chính liền nhắm chặt mắt.

Trong vài giây mở hoặc tắt đèn pin, thời điểm đó phải tập trung hai trăm phần trăm.

Không thể dừng lại!

Tiếng bước chân dừng ở bậc cuối cùng, vang vọng cả tầng bốn.

Tôn Chính cảm thấy một cỗ lạnh lẽo từ trong lòng tản ra.

“Ồ trong này, khoa Đông Y, châm cứu mát xa!” Bên cạnh Lộ Hà kích động kêu to, một cước đá văng cánh cửa màu vàng cũ kỹ kia.

Ánh sáng đèn pin rọi qua dòng chữ : Khoa Đông y, châm cứu mát xa.

Bởi vì trong đây có bản đồ huyết vị cơ thể con người và những phương thuốc đông y nên tương đối an toàn.

Mùi vị thảo dược xộc thẳng vào mũi.

Tôn Chính xoay người đem cửa đóng lại, một trận gió lạnh lẽo lướt qua mặt.

Hình như an toàn rồi ...

Không..... Không.....

Có chỗ không đúng.

Phòng an toàn ở tầng bốn là tiêm vắc xin và khoa đông y.

Ở trên bản đồ..... Là nằm bên phải thang máy.

Nhưng bọn họ đi hướng bên trái..... Hơn nửa trăm phần trăm xác định bọn họ không hề đi qua thang máy nào cả.

Nhưng trên cửa rõ ràng viết khoa Đông Y – châm cứu mát xa.

Sai ở chỗ nào?

Chẳng lẽ cậu nhớ nhầm?

“Chính..... Chính.....” Lộ Hà ở sau người cẩn thận gọi cậu.

“Tôi không sao.” Tôn Chính xoay người lại, thần sắc đã khôi phục trấn định “Vừa rồi sao lại như vậy? Thang máy cùng thang lầu đều con mẹ nó bị gì thế ?!”

“Chính” Lộ Hà nhẹ nhàng đi tới, tay khoát lên vai cậu, “Chỉ có trời mới biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, nơi đây từ đầu tới đuôi chỗ nào cũng không thích hợp.”

“Tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra..... Tại sao lại có tiếng Lão Trương đi lên lầu, làm sao.....” Tôn Chính khi nói chuyện ngược có chút phập phồng, “Nếu như..... là người khác thì sao? Nói không chừng chúng ta có thể cùng anh ta thoát ra ngoài.....”

“Không có khả năng đó, Chính, cậu cũng biết nơi này chỉ còn lại chúng ta.”

“Lộ Hà..... anh biết không, kỳ thật..... kỳ thật tôi đã nghe qua truyền thuyết về Lệ quỷ” Tôn Chính ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lộ Hà, “Nhưng tôi không tin, trên thế giới này không hề tồn tại ma quỷ.”

“Tôi biết cậu không tin, Chính.” Lộ Hà lộ ra nụ cười có chút âm trầm “Nói cho tôi biết cậu đã nghe qua những gì đi?”

“Những người bị chết oan hay do gặp tai nạn bất ngờ — kỳ thật nó cũng giống như lão Mao đã nói, cạo trọc đầu, dùng vải đen bịt chặt hai mắt bằng không sẽ thi biến, còn có.....”

“Cạo trọc đầu, dùng vải đen bịt hai mắt? Là để phòng ngừa thi biến? Nhưng thi biến trên thực tế là do vật thể ở trong hoàn cảnh không có không khí kích thích mà sinh ra phản ứng.....”

“Cho nên — cho nên mới phải dùng một miếng vàng ròng dùng tóc quấn quanh nhét vào miệng.”

Lộ Hà ánh mắt lập tức trừng lớn, hai tay nắm vai Tôn Chính, nhìn chăm chú vào cậu.

“Thật chứ?”

“Àn.” Tôn Chính gật đầu.

“Thì ra là thế..... Tôi đã sớm cảm thấy..... Đã sớm cảm thấy.....” Lộ Hà lộ ra nụ cười ý vị thâm trường

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Giờ thứ tư – Khoa Đông Y tầng bốn

“Cậu thử xem kỹ ghi chép của lão Mao xem” Lộ Hà trong bóng đêm đem bản ghi chép kia nhét vào tay Tôn Chính.

“Cái gì?” Tôn Chính không có hiểu lắm “Vì cái gì cần phải –”

Chưa nói xong, cậu đã bị Lộ Hà bịt miệng, không lên tiếng được.

Lộp cộp, lộp cộp, lộp cộp

Tiếng bước chân!

Tiếng bước chân lại vang lên !

Tiếng bước chân kia giống như đồng hồ tích tắc vang lên trong đêm khuya, từng bước từng bước .

Ông ta ở dưới lầu .

Tôn Chính đang muốn động liền bị Lộ Hà gắt gao giữ lại.

Mười ba bước, tiếng bước chân nhẹ dần. Âm thanh kia như giọt nước tràn vào trong lòng.

Một khắc như vậy, Tôn Chính như thấy được thân ảnh lom khom, từng bước từng bước đi sâu vào bóng tối.

“Tiếp tục nghe.” Lộ Hà ở bên tai Tôn Chính nhẹ nhàng nói.

Hai lần mười ba bước, hai đoạn cầu thang dài. Lầu ba.

Lộp cộp lộp cộp lộp cộp.....

Hắn vẫn đang xuống lầu .

Trong màn đêm quý dị, mang theo tiếng bước chân trầm trọng.

Lại hai lần mười ba bước, hai đoạn cầu thang dài. Lầu hai.

“Lộ..... Hà?” Tôn Chính lắng nghe tiếng bước chân không rõ lai lịch này, hàn khí vô hình bao xung quanh cậu, nhẹ giọng gọi Lộ Hà xác nhận sự tồn tại của hắn.

“Tiếng bước chân biến mất rồi, Chính.” Lộ Hà buông cánh tay đang nắm chặt Tôn Chính ra “Hắn xuống tầng hai.”

“Àn?” Tôn Chính khó hiểu.

“Ông ta xuống tầng hai, tầng hai có nhà xác.”

Nhà, nhà xác? Nơi cất thi thể?

Tóc làm tắc thang máy, tiếng bước chân bồi hồi giữa tầng hai và tầng bốn

Trong bóng đêm, bóng dáng lão Trương đứng ở lầu hai.

Ông ta nhẹ nhàng xoay người lại, một tia u ám xuất hiện trên mặt ông.

Từ nơi này nhìn tới ông ta âm trầm đứng đó nở một nụ cười âm đạm.

Tôn Chính giật mình một cái, cảnh tượng quý dị ấy cứ lặp lại trong đầu không cách nào xóa được.

“Chính, lưng cậu ướt hết rồi.” Lộ Hà ở một bên thân thiết nói.

“Lộ Hà” Tôn Chính quay đầu nhìn hình dáng mờ mờ của Lộ Hà “Anh vừa mới nói anh hiểu được cái gì?”

Lộ Hà tạm dừng sau một lúc lâu, gần từng tiếng nói:

“Lão Mao ông ta đã nói dối, một sai lầm rất lớn.”

Tôn Chính chợt dạ , mở to hai mắt nhìn.

“Cậu hãy xem ghi chép này của lão Mao.” Lộ Hà lập tức mở đèn pin.

Lúc này Tôn Chính mới thấy rõ phòng khoa Đông y .

Chung quanh quả nhiên đều dán các bản đồ huyết vị châm cứu mất xa, góc bên trái có một giá chứa đầy sách, phía trước có hai cái bàn gộp lại, hai bên là hai chiếc ghế gỗ, có vẻ xưa mà cũ nát, đối diện bọn họ là một cửa sổ , bên ngoài chỉ có một mảnh tối đen .

Lộ Hà đem Tôn Chính đến cạnh bàn ngồi xuống.

“Cậu xem chỗ này” Lộ Hà mở cuốn sổ màu đỏ kia ra, lật đến tờ của lão Mao.

Kiểm tra tầng sáu xong, tôi vội vàng đi xuống. Mới vừa đến cửa tầng bốn liền thấy lão Trương đi lên.

“Lão Mao sau khi kiểm tra tầng sáu, mà lão Trương đã kiểm tra xong tầng ba, thời gian làm sao trùng nhau như vậy được ?” Lộ Hà lạnh lùng dùng ngữ điệu nghi ngờ .

“Đúng vậy.” Tôn Chính phụ họa một tiếng , sao trước đó mình không để ý đến ? Vậy rốt cuộc trong thời gian này đã xảy ra chuyện gì?”

“Ghi chép này chỉ có 2 chuyện là sự thật ” Lộ Hà nói “Một là chuyện này có liên quan đến y tá ,bởi vì ở bệnh viện tùy thời đều có thể tìm y tá làm nhân chứng , cho nên đèn ở tầng một vẫn sáng, mà lão Trương ông ta không hề xuống tầng một.”

“Hai là về truyền thuyết của xác chết kia, nó là sự thật bởi vì cậu cũng biết , nhưng mà.”

“Chính là lão Mao không có đề cập đến chuyện miếng vàng ròng để trong miệng?” Tôn Chính bừng tỉnh đại ngộ.

“Không sai” Lộ Hà cười lạnh một tiếng “Mao Trọng Quý căn bản không hề đến tầng sáu, từ đầu cũng không hề khóa thang máy! Ông ta và lão Trương sau khi tách ra, lập tức đi thẳng máy xuống tầng hai!”

Cho nên khi lão Trương đến tầng ba mới nghe thấy dưới lầu “đỉnh” một tiếng.

“Tầng hai. Nhà xác ở tầng hai?!” Tôn Chính nhện không được kêu lên.

“Hừ, Mao Trọng Quý nghe trong miệng thi thể kia có vàng , lòng tham nổi lên , quyết định đi trộm khối vàng kia.” Lộ Hà nói xong dừng một chút “Đương nhiên, đây chỉ là phỏng đoán, nếu như tiếng bước chân kia là của lão Trương—”

“Nhưng mà khi lão Trương kiểm tra tầng hai chẳng lẽ không phát hiện ra ông ta hay sao ?”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Khoa Đông y tầng bốn

“Chính, nhìn này.”

Tôi chậm rãi đi về phía cầu thang, ánh sáng đèn pin mờ mờ nhạt nhạt.

Lão Trương gật gật đầu, đi vài bước xuống cầu thang, xa xa còn thấy ánh sáng mờ nhạt từ đèn pin truyền tới.

“Cậu hiểu được chứ lão Mao đã giở trò . Đèn pin mờ mờ nhạt nhạt, là vì nó sắp hết pin , mà lão Mao biết đèn pin của mình đã sắp hết , cho nên ông ta nhân cơ hội lão Trương không để ý đánh tráo .” Lộ Hà ngữ khí chắc chắn.

“Cho nên khi lão Trương đi xuống lầu thời điểm thì đèn pin đã hết , đến lầu hai liền không nhìn thấy gì cả.” Tôn Chính bắt đầu có chút tin suy đoán Lộ Hà .

“Mà lão Trương. biểu hiện giống như trong sổ này , nhát gan lại sợ phiền phức, cho nên ông ta căn bản không dám bước xuống lầu một , vừa đến lầu hai liền kích động trở về — đây là khi nghe tiếng bước chân vừa rồi nói cho tôi biết— y tá lầu một không thấy ông ta, ông ta lấy lý do như vậy để trốn

trách nhiệm”

“Mà lúc này Mao Quý đã ngồi thang máy trở về lầu bốn, làm bộ như đang đợi lão Trương?” Tôn Chính tiếp được ý của Lộ Hà .

Cho nên khi lúc này, Tôn Chính mới nghe được sâu trong bóng tối một tiếng “Đing”–

“Đúng ! Kế hoạch này nhìn rất đơn giản nhưng thiên y vô phòng , nhưng là — lão Mao tham tài sát ruột, lại không đủ cẩn thận, khi ghi lại những chuyện này đều có rất nhiều điểm đáng ngờ. Ông ta ghi lại câu chuyện thần bí như vậy chỉ để che lấp việc bản thân đã ăn cắp , nhưng mà —”

Lộ Hà nói đến một nửa, nở nụ cười:“Ông ta không nên để lại một thứ.”

“Cái gì vậy?” Tôn Chính truy vấn.

“Ông ta lấy vàng ròng từ miệng thi thể mà tóc lại quấn quanh miếng vàng ấy. Sợ người khác phát hiện ông ta đã ném tóc xuống giếng thang máy, không ngờ ngày hôm sau nhúm tóc đó lại làm kẹt thang máy.”

“Nhưng lão Trương tại sao lại mất tích? Còn những ấn ký trên mắt lão Mao thì sao?”

“Bởi vì lão Mao đã đụng vào thi thể , khiến lão Trương bị ảnh hưởng tiến vào huyết của thành phố, đương nhiên lão Mao cũng không biết điểm xấu này đem lão Trương mang vào huyết, mà chính mình cũng bị nguyên rủa.”

Không ai biết lão Trương đã đi đâu.

Những tiếng bước chân ngày đêm lặp lại từ lầu hai đến lầu bốn, giống như bị nhốt trong cầu thang.

Lão Mao cũng không biết đi đâu.

Chính ở trong một đêm khuya , ông ta lặng lẽ đẩy cửa nhà xác.

Đèn pin đảo đến xác chết ấy, chung quanh một mảnh tối đen, mùi formalin xộc vào đến gay mũi.

Không có tóc, mắt bị bịt chặt , khuôn mặt trắng bệch đến thê lương.

Ông ta duỗi tay, dùng sức mở miệng thi thể, quai hàm cứng ngắc lạnh như băng kia tạo ra âm thanh lách cách.

Ông ta móc ra một vật gì đó , tay đụng đến chiếc lưỡi đã cứng và hàm răng đã lạnh.

Một mớ tóc hỗn độn, bọc quanh một khối vàng ròng.

Ông ta gắt gao cầm nó , xoay người chạy ra ngoài .

Sau lưng, cổ thi thể kia trong miệng trống rỗng, yên tĩnh nằm ở trong bóng tối.

Phía dưới mảnh vải đen là một bí mật không ai biết đến.....

“Bước tiếp theo chúng ta nên làm gì ?” Yên lặng hơn nửa ngày, Tôn Chính rốt cục hỏi ra miệng.

Lộ Hà gãi gãi đầu, nói:“Tôi cũng không biết, cậu nghĩ lão Mao và lão Trương có trở lại hay không?”

Tôn Chính theo bản năng gật đầu rồi lại lắc lắc đầu, cuối cùng trừng hấn một cái:“Bất luận như thế nào chúng ta đều phải đi xuống lầu, chúng ta còn có thể ‘Đi theo lão Trương xuống dưới’.”

Lộ Hà cho cậu một cái ánh mắt đồng ý, một bên lấy tay quạt quạt.

Tôn Chính kỳ quái nhìn hấn quạt quạt , tiếp tục nói:“Chúng ta có thể đi đến lầu ba , nếu như ...” Cậu dừng một chút, giống như có chút không tình nguyện nói ra miệng, “Nếu như không muốn ‘Đụng tới lão Trương cùng lão Mao’, chúng ta còn có thể đi thang máy hoặc đi cầu thang khác Vừa lúc.....”

“Vừa lúc cái gì?” Lộ Hà thấy cậu muốn nói lại thôi, liền hỏi tò mò nhìn Tôn Chính.

“Ồ đó..... Có WC nam.....”

“Ha ha ha ha!” Lộ Hà vỗ tay cười ha ha.

Tôn Chính ngoan ngoan trừng hấn một cái:“Nhân có tam cấp, muốn đi WC bộ mắc cười lắm sao?”

Lộ Hà lại dùng tay phẩy phẩy, rung đùi đắc ý nói:“Không không không, dưới tình huống như vậy cậu còn có thể muốn đi WC nam giải quyết, thiệt là dũng cảm a dũng cảm a!”

Tôn Chính liếc hắt một cái :“Vì cái gì không được, có cái phải sợ chứ?”

“WC, âm u ẩm ướt, nằm ở nơi tối tăm là nơi tụ tập nhiều âm khí nhất , rất nhiều vật thể không rõ tập trung vào đó, nhất là WC nữ. Bất quá, cho dù là WC nam, chúng ta cũng không thể mạo hiểm như vậy.”

“Buồn cười” Tôn Chính bấu môi “Nói hươu nói vượn.”

Lộ Hà không chút ngại ánh mắt của cậu, khoi mào mi nói:“Ngay tại nơi này giải quyết không được sao? Tôi thấy cậu gấp lắm rồi đó.”

“Tôi không vội.” Tôn Chính xoay người đi, thực bình tĩnh nói.

“Không có gì phải ngại , chúng ta đều là nam mà cậu không phải sợ tôi thấy chứ? Hơn nữa, nơi này không có ai tới , không ai để ý cậu đâu.” Lộ Hà về mặt quan bộ đáng đây thành khẩn.

Tôn Chính không quay đầu cũng không có trả lời hắt. Không nhìn thấy biểu tình của cậu, chỉ có thể nhìn từ đằng sau lưng cậu đã có chút căng thẳng.

Lộ Hà vừa cười hì hì bỏ thêm một câu:“Nghẹn lâu cũng không tốt đâu nha , Chính.”

Tôn Chính dùng đằng đứng lên, cho hắt một ánh mắt giận dữ , không tình nguyện đi đến góc tường đưa lưng về phía hắt giải quyết.

“Vốn không có gì .” Cậu ở trong góc nói, một bên mở khóa quần.

Lộ Hà cười tùm tùm nhìn cậu, không tự giác lau đi mồ hôi.

Giải quyết xong, Tôn Chính mang theo vẻ mặt như bị táo bón xoay người lại, vừa định nói chuyện, nhìn thấy Lộ Hà, chân động kêu lên:“Anh coi đồ làm gì?!”

Lộ Hà giờ giờ lên trong tay áo, có chút ủy khuất nói:“Tôi thấy rất nóng!”

Nghe cậu nói như vậy, Tôn Chính cũng bỗng nhiên cảm thấy chung quanh độ ẩm có chút không tầm thường, cả người đã ản cả tầng mồ hôi.

Lộ Hà tựa hồ chú ý tới gì đó, đột nhiên hướng tới nơi cậu vừa đi tiểu cau mày hỏi:“Đó là cái gì?”

Tôn Chính nghĩ hắt muốn giấu cột mình, đang muốn tức giận phản bác, nhìn lại, chính cậu cũng giật mình .

Bức hình đáng ở đó bị làm ướt, một góc bị tróc lộ ra mặt tường đen tuyền.

Lộ Hà nhanh tay lấy đèn pin soi vào góc tường , hai người liếc nhau.

Tường, tại sao lại có màu đen?

Đen giống như bị thiêu trụ.

Lộ Hà lập tức đứng lên, luống cuống tay chân xé đi bức hình, làm lộ một bức tường bị thiêu cháy đen.

“Xong rồi” Hắt ôm đầu ngồi xuống “Chúng ta nhất định đi sai rồi.”

“Cái gì?” Tôn Chính nghi hoặc.

“Đây không phải là phòng Đông y chúng ta muốn tìm, đây là..... Đây là căn phòng bị cháy năm 2000..... vì để che dấu nơi này từng xảy ra hỏa hoạn nên mới dán nhiều hình như vậy, nơi này đã bị bỏ hoang rất nhiều năm

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ghi chép chuyện bí ẩn bệnh viện Đồng Hoa 1999 – 2002 [Nhị]

Người ghi nhận : Lưu Quân Phương [một trong những nhân viên trực từ năm 1999 đến 2002]

Hiểu Tuệ có nói với tôi nhà vệ sinh nữ tầng bốn có vấn đề, tôi không tin lắm.

Có gì vấn đề chứ? Tôi đến bệnh viện này lâu như vậy , truyền thuyết về phòng chứa thi thể ma quỷ gì đó đều đã nghe qua , nếu không tận mắt chứng kiến .Thì tất cả đều là giả .

Những chuyện như bị càng truyền càng bí ẩn, một truyền mười, mười truyền một trăm, tỷ như thứ tôi đang viết đây cũng chẳng có bí ẩn gì , nhưng bọn họ nói không thể không viết, còn phải đem những lời mình nói ra chi tiết từng chữ viết lại, như vậy chẳng phải khiến người ta nghi thần nghi quỷ hay sao.

Mấy y tá nhỏ như Hiểu Tuệ, chuyện đứng đắn thì không làm, cả ngày chỉ biết tùm lại bàn luận xem quần áo đẹp, không thì kể chuyện ma, nói cứ như mình đã từng chứng kiến vậy. Có mấy cái cô từ dưới quê lên nghe xong liền tin như thật. Giống như Trần Quyên, có người quen giới thiệu vào làm công nhân vệ sinh , nghe nói nhà cô ấy ở ngọn núi nào đó rất xa, từ đó đến trấn Vu Trạch cũng phải mất ba đến năm ngày, hơn nữa cô ấy rất mê tín.

Nhưng Trần Quyên chưa bao giờ đề cập đến người nhà của mình, cô ấy là người sĩ diện. Khi mới đến đây , cô ấy mặc áo sơ mi rách lung tung, chiếc quần ngắn lộ ra cả một đoạn cô chân, cũng không mang vớ, đôi dép tổ ong dính đầy bùn đất . Đến thang máy còn dọa cô ấy nhảy dựng lên,sợ đến không dám đi .Mấy y tá thích nhất là chế giễu cô, nói cô ấy đáng về quê mùa, nếu trên hành lang gặp còn , còn cố ý lấy tay quạt khí, ôi, thật hời , ai nửa tháng còn chưa tắm thể !

Cả ngày ở bệnh viện lý bị người khác chỉ trích, năng tự nhiên rất đau khổ, ngay cả khi mở miệng nói chuyện phát âm cũng bị người ta trêu chọc vài lần. Hiểu Tuệ có nói qua , cô gái Trần Quyên kia , quả thực không giống như người trái đất này, nói năng như người ngoài hành tinh , ăn mặc giống như người ngoài hành tinh , bộ dáng kia a ,cũng không phải do người địa cầu sinh ra .

Con gái mà luôn hư vinh thôi, không đến một năm, cô ấy liền thay đổi: Uốn tóc, quần áo thay đổi liên tục, có khi còn mang cả giày cao gót , chủ động nói chuyện cùng mấy y tá, nghe được cái gì đang mốt liền lập tức mua, cũng học được cách giống người thành phố . Ước chừng cảm thấy quá khứ như ác mộng, gia đình gì đó cũng không nói đến, cho tới bây giờ cũng chưa về nhà lần nào, nếu như ai không biết đến hỏi, cô ấy sẽ làm như mình mới đến , kiên trì mình sống ở thành phố từ nhỏ , cha mẹ đều là giáo viên . Chúng tôi cũng không vạch tròng chỉ ở sau lưng cười trộm.

Nhưng mỗi khi nói đến những chuyện ma quỷ cô ấy liền bại lộ ,sau khi kể xong cô ấy nhất định sẽ nói một câu :“Ài, những chuyện này phải tin là có , nhớ năm đó có một người đang gặt lúa gặp phải thứ đó .” Khẩu khí này “dòng dõi tri thức” ở đâu ra!

Hôm trước, bắt gặp mấy cô ấy đang bàn chuyện nhà vệ sinh nữ tầng bốn.

“Các cậu biết không? Nhà vệ sinh tầng bốn có tiếng trẻ con khóc.” Hiểu Tuệ thần thần bí bí nói.

Làm một vài cô sợ hãi, một đám ngốc cổ chờ cô ấy kể.

“Buổi tối hôm đó đến phiên trực ban, nhà vệ sinh tầng hai thì bị hỏng. Tổ thực sự nhìn không được, muốn đi WC, đành phải chạy lên tầng bốn. Mới vừa đi đến cửa cầu thang, tổ thấy rất lạnh , cửa nhà vệ sinh không có đóng , tổ đang muốn đẩy cửa đi vào , thì nghe bên trong truyền ra tiếng nước chảy ...”

Một vài y tá vừa sợ hãi vừa tò mò , ôm nhau thành một đoàn, lại nhìn không được vánh tai nghe . Ban ngày ban mặt , mấy cô ấy sợ cái gì a!

“Khi đó đều đã là nửa đêm đúng 12 giờ, tổ cảm thấy không đúng , tầng bốn làm gì có người ! Tổ rất sợ , không dám vào, đột nhiên nghe thấy tiếng trẻ con khóc, âm thanh càng lúc càng lớn, từ trong nhà vệ sinh nữ truyền đến , tổ làm sao còn lo lắng mình có mặc hay không , chạy xuống dưới, âm thanh kia không dừng lại, từ xa xa đuổi theo tổ, dọa tổ đến mấy ngày kể tiếp ngủ đều như có trẻ em đứng cạnh giường khóc lên” Hiểu Tuệ kể chuyện ma rất sống động , nói đến mặt của mình của đều xanh hết .

Lưu Hân là sợ nhất, nước mắt đã ứa ra , run run nửa ngày, mới thật cẩn thận hỏi:“Có phải hay không là đứa con của sản phụ giường số 31 ?”

Cái này đều làm cho mọi người sợ hãi, lập tức có người che miệng cô lại:“Không được nói , không được nói .”

Hiểu Tuệ rất nhanh khoát tay:“Làm việc , làm việc.”

Mọi người sắc mặt trắng bệch tan ra, tôi thấy Trần Quyên sợ cũng không nhẹ , một tay cầm chổi, tay kia thì không ngừng lau mồ hôi, ngay cả câu chốt yêu thích cũng không nói , miệng đều nhắm chặt.

Sản phụ giường số 31 , tôi tất nhiên cũng biết .

Đó là sản phụ Lưu Hân theo dõi, là một cô gái trẻ chỉ mới 20 tuổi. Rất đáng thương , trừ bỏ nữ nhân nổi giận ngày đầu tiên đưa nàng vào bệnh viện [hình như là mẹ cô ấy], cũng không thấy ai đến thăm bệnh, ngay cả ba đứa nhỏ cũng không đến.

Chúng tôi có chút đồng tình với cô ấy, ngẫu nhiên sẽ chăm sóc nhiều hơn , sau lưng cũng có nghị luận qua , tuổi trẻ, lại xinh đẹp, chắc chắn là có thai trước khi kết hôn, tên đàn ông kia không biết đã đi nơi nào.

Cô ấy rất ít nói chuyện, cũng không thích ăn này nọ , không giống như sản phụ khác, ăn nhiều càng ngày càng đầy đặn , còn cô ấy thì tiêu tụy đi , sắc mặt trắng bệch , tóc xơ ra, có đôi khi người không ra người ma không ra ma .

Lưu Hân sau đó tìm hiểu được chút ít, đứa nhỏ kia là khi trường học huấn luyện quân sự hoài thai , nam sinh cùng nữ sinh chỉ cách một bức tường, chỉ nhìn nhau liên tục lớn.....

Nhưng mà đến khi đưa nhỏ còn một tuần nữa chào đời thì cô ấy mất tích .

Việc này phi thường kỳ quái.

Cô gái giương kể bên nói, một hôm trời đã tối , cô gái ấy nói đau bụng , rên rĩ khóc lóc đến thê lương ,vừa khóc vừa nói muốn đi vệ sinh. Mang theo cái thai đi ra ngoài vào nhà vệ sinh nữ nhưng sau đó không ai thấy cô ấy đi ra.

Lưu Hân là người chịu kích thích lớn nhất, đi tìm rất nhiều lần, nghĩ đến cô ấy nhảy lầu tự vẫn, nhưng lại không có thi thể, lại nghĩ chắc có ai đó đến đón nàng đi , nhưng quần áo vật dụng vẫn ở đó .

Việc này qua đi mỗi lần nhắc đến nhà vệ sinh nữ, cô ấy liền tưởng đông tưởng tây , cho dù đó là phòng nằm viện tầng bốn , hay là sảnh chính tầng bốn.

Mấy ngày sau đến phiên tới trực ban đêm , cùng mấy cô y tá ở trong phòng nói chuyện, sơn móng tay, Trần Quyên cũng ở lại quét dọn.

Chắc do buổi tối uống nhiều nước, tôi đột nhiên muốn đi vệ sinh, vừa đi ra cửa vài bước, y tá trưởng liền nói:“Ông nước WC tầng hai hư rồi , em lên tầng bốn đi.”

Nghĩ đến đi lên tầng bốn rất mệt , tôi liền hỏi chị ấy:“Sao lại hỏng thế? Em chỉ đi tiểu một chút , chắc không có gì đâu.”

“Không được , lúc sáng đã chặn cửa rồi , tại sợ có ai đi vào.” Y tá trưởng thái độ thực kiên quyết.

Tôi nghĩ , tầng bốn thì tầng bốn, cũng chẳng có gì . Trần quyên thấy tôi khó xử đứng bên cạnh chỉ vào đồng hồ treo tường:“Chị Quân Phương đã sắp 12 giờ rồi, chị nhện một chút về nhà hãy đi, đừng lên tầng bốn.”

Vừa mới dứt lời, liền nghe một tiếng chuông vang lên , báo điểm 12 giờ .

Ban trực của tôi đến 12 giờ rưỡi mới kết thúc, làm sao nhện lâu như vậy được, hướng cô ấy khoát khoát tay, liền vội vã đi lên lầu.

Tôi lên một tầng rồi lại một tầng, tiếng chuông cũng càng ngày càng xa, trong đêm tối chỉ còn lại ánh sáng đèn pin của tôi và tiếng ” cộp cộp ” của giày cao gót chạm vào sàn nhà.

Yên lặng đến đáng sợ.

Bệnh viện này sớm hay muộn gì cũng phải xây thêm nhà vệ sinh, hai , bốn , sáu là WC nữ , một , ba , năm là WC nam, thật phiền toái!

Ban đêm tĩnh lặng , không gian mênh mông, âm thanh gót giày giẫm xuống đất vang xa, nghe như có ai đó lảng lảng theo dõi tôi.

Tôi lớn mật cầm lấy đèn pin, chiếu vào khúc quẹo như hố đen của cầu thang , ánh sáng nhoáng lên một cái, nhìn không thấy tầng một , chỉ có bóng dáng cầu thang mơ hồ phía dưới.

Trong lòng không biết vì sao lại căng thẳng.

Nếu như chiếu đến bóng người nào đó thì sao ? Đó là cái gì?

Ài, tôi bắt đầu suy nghĩ lan man rồi .

Nhưng chuyện kể tiếp xảy ra , không biết có phải do tôi suy nghĩ nhiều hay không .

Khi gần đến tầng bốn, tôi chợt nghe một âm thanh rất nhỏ .

Không biết là âm thanh gì , giống như tiếng giày lê bước ở trên đỉnh đầu . Lại tựa như vật vấy dài qua chân, kéo lê trên màn đất , kêu sần sạt

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Ghi chép chuyện bí ẩn bệnh viện Đồng Hoa 1999~2002 (Nhị)

Tôi thấy có chút chột dạ, lại sợ mình chỉ nghe chuyện họ kể lại nghi thần nghi quỷ, cố gắng lấy dũng khí đi lên vài bước.

Còn chưa đi đến lầu bốn, trong bóng tối truyền đến âm thanh của trẻ con.

Là tiếng cười của con nít , thanh thúy quanh quẩn trong không gian .

Tôi sợ đến mức xém chút nữa làm rớt đèn pin

Đã trễ thế này tại sao lại có tiếng trẻ con — đang cười?

Chưa kịp lấy lại tinh thần, tiếng cười liền dừng lại, im lặng giống như tiếng cười “khanh khách” ấy chưa từng xuất hiện vậy.

Có phải có ai đó nhân tâm đem con mình vứt trong nhà vệ sinh?

Tôi đang suy nghĩ, nhưng nếu là bị vứt trong WC thì tại sao lại cười vui vẻ như vậy?

Nghĩ đến đây cả người xuất ra một tầng mồ hôi lạnh, quả thực có thể tưởng tượng trong một gian phòng nhà vệ sinh nữ, một đứa trẻ bị bọc kín , chỉ lộ ra gương mặt , ở trong đêm tối đột nhiên mở miệng tươi cười, trong cổ họng liên tiếp phát ra âm thanh khanh khách non nớt.

Chỉ vừa tưởng tượng tôi bất chấp muốn đi vệ sinh , hai ba bước liền chạy về đường cũ.

Chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo , lạnh đến run người.

Chạy nhanh trở về phòng y tá, xa xa thấy ánh sáng , mới an tâm một chút.

Trần Quyên thấy tôi trở về, buong chỏi chạy lại đây, đợi cho tôi đến trước mặt cô ấy hoảng sợ:“Ồi chị Quân Phương, sao mặt chị lại trắng bệch như vậy mặt cắt không còn giọt máu!”

Tôi biết sắc mặt mình rất khó coi, ngay cả miệng nói chuyện cũng không lưu loát , lời kéo cô ấy nói:“Đừng nói nữa! Nhà vệ sinh nữ kia , có trẻ con , không phải đang khóc mà là đang cười!”

Cô ấy vừa nghe tôi nói như vậy, lập tức bị dọa đến hoảng sợ, đứng cũng không vững , chỉ lảng lảng nhìn chăm chăm tôi, tay đặt ở ngực.

Cuối cùng cũng không biết cô ấy đỡ tôi , hay là tôi đỡ cô ấy, hai người tâm thần không yên nghiêng ngả lão đảo đi về phòng y tá, chỉ nghe cô ấy thì thào tự nói :“Làm sao bây giờ..... Làm sao bây giờ.....”

Xem ra sợ tới mức không nhẹ a!

Phụ: Sau đó ba ngày, tức ngày 8 tháng 11 năm 2008, vào mười hai giờ đêm phòng khám nội khoa tầng bốn bệnh viện Đồng Hoa xảy ra hỏa hoạn, lửa lan nhanh đến xung quanh . Trong hỏa hoạn có một người tử vong, là một người phụ nữ , thân phận đến nay không rõ. Trong đó mọi đồ vật đều bị thiêu rụi, còn tồn tại một bộ phận phòng bốn. Cũng từ đó , công nhân làm việc Trần Quyên bị mất tích. Cảnh sát nhận định hỏa hoạn xảy ra do mạch điện bị chập.

Lộ Hà ngón tay dừng ở hàng cuối cùng.

Tôn Chính nghiêng người hỏi một câu:“Nạn nhân chết cháy chẳng lẽ là Trần Quyên sao?”

“Khẳng định không phải, nếu là Trần Quyên thì sẽ dễ dàng điều tra ra.” Lộ Hà thập phần xác định lắc đầu.

“Vậy thì là ai? Tại sao nửa đêm lại bị chết cháy ở phòng khám nội khoa?” Tôn Chính truy vấn.

Lộ Hà cũng đồng dạng mờ mịt nhìn về phía Tôn Chính nói:“Tôi cũng không biết. Không biết vì cái gì nửa đêm trong nhà vệ sinh lại có tiếng trẻ con vừa khóc vừa cười, vì sao nửa đêm phòng khám nội khoa lại đột nhiên bị cháy, còn nạn nhân lại là một người phụ nữ bí ẩn.....”

Tôn Chính nghĩ mãi cũng không ra đáp án, liền nhanh chóng đem quyển sổ đóng lại, một bên lấy bản đồ vừa nói:“Chúng ta tốt nhất vẫn là tìm cách ra khỏi đây xuống lầu dưới đi.....”

Lộ Hà lập tức cười ra tiếng .

Tôn Chính mặc danh ký diệu nhìn về phía hắn, Lộ Hà chỉ đầu đẩy mồ hôi của chính mình, lại chỉ chỉ áo somi đã ướt đẫm của Tôn chính, nói:“Tôi thấy chúng ta không có khả năng ra ngoài được.”

Tôn Chính nghe hắn nói như vậy, lập tức ném bản đồ, vội vã đi đến cạnh cửa, dùng sức lôi kéo —

Kéo không ra. Cánh cửa một chút cũng không động dấy.

Cậu vừa bực mình vừa buồn cười nhìn Lộ Hà, giống như cảm thấy lời nói đùa của hắn trở thành sự thật , lại duỗi tay mở cửa nhưng vẫn là mở không được .

Bên kia Lộ Hà cũng nhú mày.

“Như thế nào xảy ra chuyện này?” Tôn Chính một bên hỏi, một bên cúi đầu đập ổ khóa “Có phải cửa bị khóa từ bên ngoài hay không ? Có cần phải phá cửa không ?”

Nói xong cậu dùng sức lấy thân thể để phá , cánh cửa “rầm” một tiếng, nhưng không có mở.

“Anh còn ngồi đó làm gì?! Lại đây giúp tôi một tay!” Tôn Chính có chút tức giận kêu lên.

Lộ Hà buông cuốn sổ đi tới, thần sắc có chút dăm chiêu.

“Người phụ nữ này năm đó bị người ta nhốt trong phòng này, bị khói làm ngộp chết, lại bị lửa làm cháy đến biến dạng.....”

“Anh có ý gì ?!” Tôn Chính dùng phá cửa, thờ phỉ phò theo dõi hẩn.

Lộ Hà lộ ra biểu tình dở khóc dở cười, gãi gãi đầu nói:“Tôi cũng không biết nên làm gì mới tốt .”

“Chẳng lẽ anh nghĩ chúng ta cũng bị nhốt trong này rồi bị thiêu chết sao?” Tôn Chính cảm thấy thực buồn cười.

Lộ Hà không có trả lời, chỉ lau mồ hôi nhũu chặt lông mày.

“Nguyên nhân xảy ra đám cháy là gì?” Im lặng hơn nửa ngày, hẩn lại đột nhiên hỏi Tôn Chính.

“Điện, mạch điện bị chập.” Tôn Chính ngăn người.

“Vậy trong thời điểm đó ai ở trong này sử dụng điện ?” Lộ Hà thần sắc nghiêm túc đứng lên.

“Là người phụ nữ này?” Tôn Chính thử hỏi.

“Không biết,” Lộ Hà nhìn nhìn bốn phía dừng lại một chút, lại mở miệng nói “Tôi có một chút manh mối, bắt quá hiện tại, tôi nghĩ vẫn cần phải xác nhận một chút.”

“Cái gì?!” Tôn Chính mở to hai mắt, “Xác nhận có ích lợi gì? Chúng ta hiện tại ra ngoài không được !”

Lộ Hà lau mồ hôi, hai ba bước chạy đến biên tường, xé đi những bản đồ treo trên tường, quay đầu nói với Tôn Chính :“Nếu không tìm được ra tiền căn hậu quả, sẽ không có biện pháp đi ra ngoài , mau giúp tôi xé những bức hình này !”

Tôn Chính còn muốn nói gì đó , thấy Lộ Hà ngưng trọng thần sắc, nửa tin nửa ngờ đi đến biên tường khác, “Xoạt” Một lúc đem những bản đồ treo trên tường lấy xuống.

Lộ Hà hít sâu một hơi, quay đầu nói với cậu:“Cậu chuẩn bị tâm lý để xem những dấu vết trên tường này chưa?”

Tôn Chính lờm hẩn một cái, với lấy đèn pin rọi lên trên tường –

Dấu tay.

Trên tường dày đặt đều là dấu tay .

Cũng không phải là dấu tay của người thường.

Nho nhỏ .

Là dấu tay của trẻ con.

Những vết đen đó đều là dấu tay của con nít.

Truật mục kinh tâm để lại khắp bốn vách tường.

Giống như có một đứa bé trước khi bị thiêu , đi chung quanh để lại dấu vết.

Mang theo tiếng khóc thảm thiết.

Gọi mẹ ơi..... mẹ ơi ?

Chương 11: Ghi chép chuyện bí ẩn bệnh viện đồng hoa 1999 – 2002 (CỬU)

Nhân viên ghi nhận : Lí Đình [Y tá khoa đông y 1999 - 2002]

Phòng khám bị dời chỗ làm cho mọi người trong khoa đông y rất bất mãn. Mọi người có phản ánh lên cấp trên, vì sao nhất định phải là khoa đông y chuyển sang phòng đó, cấp trên thái độ cũng rất kiên quyết, một chút thương lượng cũng không cho, nhất định bắt khoa đông y dời qua. Không biết là ai trong khoa đông y đã chọc giận bọn họ .

Tuy rằng là cùng một tầng chỉ khác bên , nhưng mà mọi người ai cũng sợ căn phòng đó a!

Căn phòng năm 2000 đã xảy ra hỏa hoạn! Không đến nửa năm , xui xẻo liên rớt trên đầu chúng tôi .

Tôi là người mê tín, đó là địa phương có người chết, mà còn là chết oan cũng thấy được nó không may mắn gì. Cũng không biết căn phòng bị cháy thành dạng gì vừa đập tắt liền phong tỏa , không cho người khác xem.

Mọi người đều bàn tán cho rằng ở bên trong nhất định rất khủng bố.

Khi người phụ nữ kia được đem ra, có rất nhiều đồng sự thấy , nói tất cả đều bị cháy đen cuộn thành từng khối, cái khăn trắng rớt xuống lộ ra cả người bà ta đều bị hủy , giống như bị một con bụi lớn phủ qua .

Thi thể như vậy tất nhiên sẽ không phân biệt được là ai . Bệnh viện cũng không muốn tốn tiền tra xét vì một phụ nữ vô danh. Có đăng báo vài ngày, nhưng không có ai đến nhận tự nhiên cũng không quan tâm đến .

Khoa đông y vẫn cứ như vậy dời qua.

Sau khi dọn qua ngược lại cảm thấy không có gì cả trên tường đều dán bản vẽ , không có gì khác lạ.

Hôm nay có ca sớm , cũng không có bệnh nhân, chúng tôi ngồi cùng nhau tán dóc.

Mã Ngọc đang gặm táo, lại nói đến chuyện mấy ngày trước xảy ra :“Đứa trẻ bị vứt bỏ kia, nghe nói cứu không được , cuối cùng vẫn chết , ai!”

Đại khái hai ba ngày trước, khoảng 7 8 giờ một y tá phát hiện có một đứa nhỏ bị vứt ở trong WC , vừa nhìn liền biết mới sinh không lâu , cũng không biết do cha mẹ nào nhẫn tâm vứt bỏ , cấp cứu hơn nửa ngày kết quả đứa nhỏ vẫn chết.

“Lòng người bây giờ thật sự là” Bác sĩ Hứa bên cạnh cũng thở dài.

“Đứa nhỏ kia sống cũng không nhất định là tốt, có loại cha mẹ không chịu trách nhiệm như vậy, cũng chỉ khổ cho nó thôi!” Tôi nói.

“Ai, đúng rồi, các cậu có nghe chị Quân Phương nói chưa ? Cái chuyện , cái chuyện về nhà vệ sinh nữ tầng bốn đó?” Mã ngọc tỉnh thần nhất, lại muốn bắt đầu kể chuyện ma .

“Nghe rồi!” Hai y tá khác xua tay.

“Đó cũng là chuyện về trẻ con, cha mẹ không có trách nhiệm, biết đâu sau này nó tìm họ báo thù thì làm sao!” Mã ngọc có chút dăm chiêu nói.

Bác sĩ Hứa nghe đến đó liền nghiêm mặt, nói:“Những chuyện này không nên nói lung tung , nhất là ở chỗ này.”

Vài y tá thấy bác sĩ Hứa nghiêm túc như vậy, đành phải mân mê miệng không nói lời nào.

“Không chỉ có cha mẹ đâu ” Tôi nhanh chóng chuyển hướng đề tài “Mấy ngày nay mấy cậu thấy bác gái hay ngồi trước cửa không? Cũng không biết làm gì mỗi ngày đều đến ngồi ngay chỗ ấy, cũng không có ai để ý. Tôi hôm nay thấy như vậy , tò mò đến gần hỏi , các cậu nói là tại sao nào ?”

Mấy người khác đều nhìn tôi quái dị, Mã Ngọc ngừng một chút hỏi:“Sao lại như vậy ?”

“Bác ấy nói là đến tìm con mình , con gái bác làm việc ở bệnh viện chúng ta , tôi cũng không nghe rõ là làm việc gì, khẩu âm của bác rất nặng , giống như là từ dưới quê lên nói chuyện nghe không rõ , còn luôn lặp lại. Bác cứ lặp lại ‘Tìm con gái, tìm con gái ’, ‘Mang theo cháu ngoại’ đến tìm con gái, tôi đoán rằng là con gái bác ấy làm trong đây không có về thăm , trong nhà chồng bệnh chết, bác liền đem cháu ngoại lên đây tìm con.”

“Con gái bác ấy đâu?” Mã Ngọc nhăn mày hỏi.

“Từ từ , từ từ” Tiểu Thúy đánh gãy đôi thoại của chúng tôi, vẻ mặt có chút khó hiểu “Bác gái nào vậy ? Ngồi ngay cửa bệnh viện chúng ta ? Sao em

chưa thấy qua?”

Những y tá khác cũng có chút do dự nói :“Em, em cũng chưa thấy.”

Tôi liền cảm thấy kỳ quái :“Tại sao không thấy bác ấy vẫn ngồi ở cửa, đã ngồi ở đó cả tuần nay rồi . Mã Ngọc, cậu nói đúng không?”

Mã Ngọc dùng sức lắc đầu, ánh mắt nhìn tôi càng thêm quái dị :“Kỳ thật, kỳ thật tớ cũng không thấy.”

Tôi còn muốn nói rõ ràng với mấy cô ấy, bác sĩ Hứa đọc sách bên cạnh bỗng nhiên nói :“Cháu ngoại của bác ấy đâu? Không phải bác ấy nói là mang theo cháu ngoại lên gặp con sao ? Vậy nó ở đâu?”

“Nga, em chưa gặp qua , chắc là nó đi ra ngoài chơi.....” Nói tới đây, lòng tôi đột nhiên nhảy lên, cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng “Nhưng mà , nhưng mà..... bác ấy , bác ấy vẫn giữ tư thế như vậy.....”

Bác ấy hai tay vòng vào nhau, giống như ôm một đứa trẻ , nhưng bên trong trống rỗng.

“Khoan đã” Tôn Chính đè lại cánh tay đang muốn lật sang trang khác của Lộ Hà“Trước dừng lại đã, tôi cảm thấy nơi này hình như càng ngày càng nóng , hô hấp cũng bắt đầu khó khăn.”

Lộ Hà mặt cũng đỏ bừng cả lên, mồ hôi to nhỏ thi nhau chảy xuống :“Chuyện cùng chắc chắn cùng căn phòng này có liên quan!”

“Đúng vậy, có liên quan” Tôn Chính dừng một chút, tựa hồ như thở không nổi,“Chúng ta trước hết vẫn phải từ chỗ này thoát ra, bằng không, cứ như vậy sẽ chết đó.”

“Quả thật không ổn” Lộ Hà sắc mặt trước nay chưa từng có, hần đứng lên nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng nhìn cửa sổ, nói:“Hay chúng ta thử xem cửa sổ này có dẫn đến căn phòng khác không?”

Tôn Chính nhìn thoáng qua cửa sổ nói:“Đây không phải là chủ ý hay.” Nói như vậy nhưng cậu vẫn đi về phía cửa sổ.

Cậu muốn dùng tay mở chốt cửa sau đó rút tay lại :“Nóng quá!”

Lộ Hà lập tức buông cuốn sổ trong tay, chạy tới bên cạnh Tôn Chính , duỗi tay đụng vào cửa sổ cũng bị nóng làm rút tay lại :“Giống như đang bị thiêu sống vậy!”

“Tại sao lại như vậy?” Tôn Chính cau mày nhìn Lộ Hà.

Lộ Hà đành phải tiếp tục cười khổ.

Tôn Chính ảo não nắm tóc:“Tôi không muốn cứ phải chết như vậy, chúng ta ngấm lại xem nữ nhân chết cháy kia là ai?”

Lộ Hà chỉ vào cuốn sổ kia, thực rõ ràng nói:“Không phải là bác gái tìm con kia sao?”

“Cái gì?” Tôn Chính kinh ngạc kêu lên.

“Xem đến chỗ này lòng tôi đã có đáp án , hơn nữa sự việc không phải đã quá rõ ràng à?” Lộ Hà nhìn Tôn Chính “Nếu như cậu tin tưởng những chuyện này thì tất cả đều có thể giải thích hợp lý.”

Tôn Chính gọi lên khoe miệng, nhìn chằm chằm Lộ Hà:“Anh nói là bác gái tìm con, chính là nữ nhân bị chết cháy, như vậy con gái bác ấy muốn tìm chính là Trần Quyên?”

Lộ Hà mỉm cười:“Cậu xem , thông minh như cậu , những chuyện này không phải quá dễ dàng sao?”

Tôn Chính quay mặt đi.

“Chính là cho dù cậu có thông minh cũng sẽ không nghĩ đến Trần Quyên lại là cô gái độc ác mất hết nhân tính này!” Trong giọng nói của Lộ Hà ngập tràn phần nộ .

Tôn Chính ngăn ra:“Vì sao nói như vậy?”

Lộ Hà chỉ vào dấu tay trên tường, tức giận đến thủ đều run nhẹ nhẹ nói:“Chẳng lẽ không đúng , cô ta dám tự tay phóng hỏa giết chết mẹ và con của mình mà?!”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ghi chép chuyện bí ẩn bệnh viện Đồng Hoa 1999-2002 (Chín)

“Làm sao có thể?!” Tôn Chính khó hiểu nhủ mày.

Lộ Hà như đang suy nghĩ, khoát tay, lại lui về bên cạnh bàn nói:“Kỳ thật hai chuyện này chưa chắc có liên quan đến nhau, còn người phụ nữ này chắc không có quan hệ gì với nạn nhân đâu, để tôi xem tiếp.”

Sự kiện lần này làm tôi run sợ cả ngày.

Giờ nghỉ trưa liền kéo Mã Ngọc đi xem, kết quả là không thấy bác gái ấy nữa. Mã Ngọc liền khuyên tôi nói có thể là do bệnh viện có nhiều chuyện xảy ra, trong nhà lại có chuyện, có một bác gái ngồi ở đó cũng không có chú ý tới.

Tôi cũng nghĩ vậy, ai lại đi chú ý một bác gái chứ?

Khó khăn lắm mới bình tĩnh lại một chút, kết quả buổi chiều Mã Ngọc lại đến tìm tôi.

“Tiểu Đình, cậu nhớ chuyện đó chứ, có người muốn gặp cậu đây.” Cô ấy thần thần bí bí nói.

”Chuyện gì ? Ai tìm tớ?” Tôi vẫn không hiểu cô ấy đang nói gì

Cô ấy liền thì thầm bên tai :“Bác gái ngồi ở cửa đó, cậu phải cảm ơn tớ nha, tớ tìm được nhân vật quan trọng đến cho cậu đây.”

Nói xong cô ấy liền chỉ ra ngoài cửa, tôi vừa thấy, thiếu chút nữa không bình tĩnh lại được:“..... Chị Quần Phương?”

Chị Quần Phương gật gù đầu chào hỏi liền bước vào. Chị ấy là y tá ở bệnh viện này thời gian cũng lâu, bình thường những chuyện xảy ra ở bệnh viện này đều do chị ấy giải quyết, cho nên mọi người đều biết chị ấy. Ba mươi tuổi, nhưng chưa kết hôn, bộ dáng cũng đáng yêu bình thường rất hay cười cho nên nhìn không ra tuổi tác.

Mã Ngọc cười vỗ vai tôi nói:“Chị Quần Phương là người có kinh nghiệm, để chị ấy chỉ cách cho cậu đi.”

Chị Quần Phương liếc cô ấy một cái :“Mấy chuyện như vậy có cái gì kinh nghiệm chứ!”

Tôi thấy thật ngượng ngùng, vốn chuyện này cũng không có gì, chỉ là ở trong phòng tùy tiện tâm sự, như thế nào liền rơi vào tai người khác còn hại chị Quần Phương đến đây, nếu sau lại phát hiện là do mình nhìn lầm còn không mất mặt chết sao.

Mã Ngọc nói:“Lần xảy ra đại hỏa năm 2000 cậu biết không? Không phải vẫn còn đang điều tra sao? Cậu khẳng định biết rất nhiều!”

Nói đến vụ cháy năm đó, sắc mặt chị Quần Phương liền biến đổi, nụ cười trên mặt cương một chút.

Xem ra hỏa hoạn năm đó ảnh hưởng rất sâu đến chị ấy, nghe đến chuyện này sẽ không vui.

Tôi chỉ mở miệng nói:“Kỳ thật cũng không có gì... Vẫn là đừng nhắc đến.”

Chị Quần Phương lại giữ chặt tay tôi:“Không không, chuyện này chị muốn làm cho rõ ràng. Hôm nay chị và mấy em cùng nhau làm rõ.”

Tôi lại hồ đồ :“Làm rõ cái gì?”

Mã Ngọc lập tức nói tiếp:“Đương nhiên là buổi tối cùng nhau canh giữ ở đây a! Chúng ta phải tìm xem ở trên nhà vệ sinh lầu bốn rốt cuộc có cái quỷ gì!”

Tôi sợ tới mức run lên, vội vàng nói:“Không muốn không muốn. Tớ còn phải về nhà.”

Chị Quần Phương lại giữ chặt tôi, hai người bọn họ cứ khuyên can mãi, muốn tôi ở lại, còn nói ba người ở chỗ này không có gì phải sợ, dưới lầu còn có phòng y tá, nếu không được có thể lên lầu tìm phòng trực ban. Nói sau chuyện này đều do người khác truyền tai, càng truyền càng đáng sợ thôi.

Nhìn chị Quần Phương kiên quyết như vậy, bình thường lại giúp tôi không ít, tôi mới miễn cưỡng đáp ứng.

Không biết chuyện ở nhà vệ sinh nữ lầu bốn là thật hay giả.

Lòng tôi thật sự rất sợ, còn vào văn phòng gọi cho gia đình một cú điện thoại.

Ba người chúng tôi hôm nay không có trực ban, tìm đại một cô nào đó ở lại bệnh viện, một bên nói chuyện phiếm vừa ăn vặt trong chốc lát đã đến buổi

tôi.

Đến mười một giờ rưỡi, Mã Ngọc không chờ được nữa , nói muốn lên lầu bốn xem , cứng rắn lời chúng tôi lên tầng bốn.

Nhìn hành lang tối đen, chân tôi đều như nhũn ra, nhưng tìm không được có nào để ở lại, đành nắm chặt chị Quần Phụng, đi theo các chị ấy đến cầu thang.

Mới vừa đi đến đầu cầu thang, trong lòng tôi liền hoảng sợ, một cảm giác bất an nổi lên.

“Tốt nhất đừng đi.” Tôi nói với Mã Ngọc.

“Đã đợi đến lúc này còn do dự gì nữa!” Mã Ngọc túm lấy tôi “Lớn xác như vậy sợ cái gì chứ.”

Chị Quần Phụng trừng cô ấy một cái, nói:“Em đừng có quậy phá!” Nói xong lại quay đầu vỗ vai của tôi.

Tôi biết Mã Ngọc rất hiếu kỳ, chuyện lần này nếu thật sự không đi, không qua vài ngày cô ấy liền đem chuyện tôi nhát gan dọa người truyền đi khắp nơi, đành phải kiên trì cùng cô ấy đi lên lầu.

Nửa đêm bệnh viện một chút thanh âm đều không có, vừa lên thang lầu , tất cả đều là hắc ám.

Ánh sáng truyền từ đèn pin của Mã Ngọc ở trên cầu thang lúc ẩn lúc hiện, có thể là do tôi quá lo lắng đề phòng, mỗi khi đụng đến góc tường hay tay vịn đều giật mình.

Mã Ngọc nhìn thấy tôi như vậy cũng mở miệng cười vài lần.

Đi qua lầu ba khi gần đến lầu bốn , cô ấy cố ý lấy đèn pin rọi lung tung lên đó, quang ảnh tại đây cầu thang chiếu sáng, giống như sẽ xuất hiện cái gì vậy.

“Ai, chị Quần Phụng, có phải lần trước ở chỗ này chị nghe được tiếng trẻ con phải không?” Mã Ngọc quỷ bí hỏi, còn cho tôi một ánh mắt.

Nghe được hai chữ “trẻ con”, tôi sợ tới mức nắm chặt cánh tay chị Quần Phụng.

Lại nghe chị Quần Phụng thực đứng đắn nói:“Không phải, là khi gần đến lầu bốn.”

Nói cho cùng là giống chuyện bí ẩn

Tôi nom nớp lo sợ theo mấy cô đi lên một đoạn, âm thanh gót giày phá lệ vang dội, mấy tiếng “lộp cộp” vang vọng cả hành lang trống rỗng , làm tôi cảm thấy giống như không chỉ có ba người đi cầu thang này, còn hơn cả phim kinh dị , bắt đầu nghi thần nghi quỷ lung tung.

Khi đến lầu bốn, Mã Ngọc cố ý dừng lại.

Làm ra một cái thế “Suyt” kêu chúng tôi đừng lên tiếng.

Cũng không biết cô ấy làm cái quỷ gì, đợi một hồi lâu , cô ấy mới nói:“Mấy cô nghe chứ , ở đây không có âm thanh gì cả , không có tiếng khóc cũng không có tiếng cười.”

Nói xong giờ lên đèn pin chiếu mấy bậc thang rồi hướng đến nhà vệ sinh nữ, rọi đến bức tường trắng gạch men sứ loáng thoáng thấy được cánh cửa nhà vệ sinh.

Cô ấy lại dọc theo cạnh cửa cao thấp quơ quơ.

“Cái gì đó?” Tôi giữ chặt tay Mã Ngọc.

Cả hai đồng thời quay lại nhìn tôi , hỏi: “ Gì thế?”

“Vừa nãy có phải hay không có bóng người đi vào?” Tôi không quá xác định hỏi hai người .

Sắc mặt chị Quần Phụng thay đổi một chút vỗ vỗ tôi:“Em từ lúc nào biết nói giỡn thế!”

Trong nháy mắt tôi quả thật đã thấy, ánh sáng đèn pin chiếu đến một bóng người, còn nói:“Phía sau, chắc có người.” Nói tới đây, trong lòng tôi cũng hiểu được thực hoảng đường .

Mã ngọc cũng nhìn tôi một chút, đèn pin lập tức chiếu đến đó , tôi lập tức cầm lấy cánh tay cô ấy chỉ về hướng nhà vệ sinh nữ :“Mau nhìn! Cậu vừa mới chiếu đến kia!”

Tay cô ấy mềm nhũn, đèn pin thiếu chút nữa rơi xuống.

Xem ra tôi đã dọa cô ấy liền bổ sung nói:“Không cần sợ hãi, tôi thấy hình như là bác gái tôi thấy hồi sáng trong tay còn ôm một đứa nhỏ kia.”

Cô ấy còn sợ hơn , sắc mặt trắng bệch.

Tôi quay đầu nhìn chị Quàn Phương sắc mặt cũng trắng bệch như vậy, trong lòng cũng đột nhiên sợ hãi theo, vội vàng an ủi cô ấy :“Không có gì đâu , tôi lừa cô đó.”

Nói xong, còn nở một nụ cười miễn cưỡng.

Dù nói như vậy tôi cũng rất bất an cúi đầu không nhìn hai người. Tôi thật sự đã thấy bóng người đó.

Khi đèn pin chiếu qua cánh cửa đen kìa liền nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, giống như một bóng ma, lập tức biến mất sau bức tường, cũng có thể là do cô ấy chiếu qua quá nhanh nên không thấy nữa.

Lần thứ hai cô ấy dùng đèn pin chiếu qua đó bóng dáng một người ôm cái gì đó đứng ở cửa, lại rất nhanh biến mất, không phải thật phần rõ ràng. Nhưng theo bản năng tôi nghĩ đến bác gái lúc sáng ôm đứa nhỏ kia.

Khi ngẩng đầu , liền thấy Mã Ngọc cầm đèn pin chiếu vào cánh cửa WC đứng nhìn chăm chăm vào nơi đó .

Cánh cửa kia giống như hố sâu đen không thấy đáy.

Trong đầu tôi vẫn còn hình ảnh cái bóng kia ôm một đứa trẻ đứng ở cửa nhà vệ sinh, cũng không biết có phải nhìn chăm chăm chúng tôi như lúc này hay không.

“Tớ , tớ nghĩ chúng ta nên quay về đi.” Trong lòng đột nhiên thực kích động, tôi giữ chặt chị Quàn Phương. Nhìn ngọn đèn chiếu vào nhà vệ sinh nữ, phi thường bất an.

Trong bóng tối, cứ như vậy chiếu thẳng vào cửa nhà vệ sinh, chung quanh đều là bóng tối càng khiến người ta thêm khó chịu.

Mã Ngọc lại giống như không nghe thấy lời tôi nói , đặng đặng vài bước đi về phía trước.

Chị Quàn Phương một bên an ủi tôi đã phát run một bên cũng lôi kéo tôi đi lên phía trước.

Đi đến lầu bốn tôi cảm thấy mình sắp đứng không vững nữa.

“Em muốn trở về.....” Tôi hạ thấp âm thanh cứ nghĩ mình sắp khóc tới nơi rồi.

Mã Ngọc lại nhìn tôi nói:“Tớ muốn đi vệ sinh.”

Chị Quàn Phương liền giữ chặt cô ấy:“Em tốt nhất đừng dính vào những chuyện này .”

Mã Ngọc mân mê miệng, giống như thực bất mãn “Chị thật sự tin là thật sao? Không phải chúng ta mỗi ngày đều ở bệnh viện à? Nhà vệ sinh nữ lầu bốn ai chưa từng đi qua chứ, hơn nữa, em thật sự muốn đi vệ sinh, nếu mọi người sợ như vậy đứng ở cửa chờ em được chứ?”

Cô ấy luôn luôn tự xưng là trời đất bao la không sợ cái gì, tự nhiên gan cũng rất lớn, khẳng định luôn muốn chứng minh sự can đảm của mình .

Không biết có phải cùng một đám bác sĩ cá cược rồi không.

Thế nhưng tại sao lại lôi tôi vào !

Chị Quàn Phương cũng bị cô ấy thuyết phục, cảm thấy chúng tôi phản ứng thái quá , đành phải nói:“Vậy em đi đi , chị đứng ở đây chờ.”

Mã Ngọc liền nhếch môi nở nụ cười , giờ đèn pin liền đi về phía nhà vệ sinh nữ.

Bởi vì y tá trưởng chỉ cung cấp một cái đèn pin , tôi và chị Quàn Phương liền đi về một phía , dựa vào tường ở một nơi tối đen như mực chờ Mã Ngọc.

Nhìn ánh sáng đèn pin quẹo vào nhà vệ sinh nữ.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ghi chép chuyện bí ẩn Đồng Hoa 1999 – 2002 (Cửu)

“Không có chuyện gì chứ?” Tôi kéo kéo chị Quàn Phương đứng bên cạnh.

Chị Quân Phương không nói gì.

Mã Ngọc đi vào không lâu, liền nghe bên trong có tiếng nước truyền đến, tôi kỳ quái nhìn chị Quân Phương, chị ấy dường như chìm hẳn vào bóng tối, nhìn không được biểu tình trên mặt nhưng cảm giác trên tay nói cho tôi biết chị ấy rất trấn định.

Tiếng nước từng trận vang lên, nghe như là nước xối xuống sàn.

Âm thanh này..... Không giống như là đi WC, mà như là đang..... Tắm

Trước kia tôi từng sống trong khu nhà tập thể, một tầng có mười căn hộ, cuối hành lang bên đây là nhà vệ sinh nữ bên kia là nhà vệ sinh nam, mỗi tuần đều nấu nước nóng bùng chậu ra đó tắm rửa.

“Chị Quân phương?” Tôi nhịn không được kêu một tiếng.

Chuyện này thật sự rất kỳ quái, Mã Ngọc rút cuộc làm gì trong đó?

Âm thanh này kéo dài một lúc lâu, rồi cục ngừng lại.

Chung quanh không có một chút ánh sáng, tôi đến không nhìn thấy gì cả, giống như rơi vào trong một cái hố đen thật lớn.

Chợt nghe thấy tiếng nước nhỏ xuống.

Tí tách, tí tách.

Tiếng nước trở nên có tiết tấu, hơn nữa âm thanh càng lúc càng lớn, chậm rãi đến gần chúng tôi.

Tôi không nhìn thấy được gì, trong lòng oán hận Mã Ngọc vào trong mang theo cái đèn pin duy nhất, đã vấy đi ra cũng không bật đèn.

Tí tách, tí tách.

Tựa như một người cả thân ướt sũng đến gần chúng tôi.

Mã ngọc rút cuộc đang làm cái quỷ gì! Có phải hay không lại muốn làm chúng tôi sợ?

Tôi quả thật có cảm giác nước chảy lướt qua chân, không có tiếng động, giống như tiếng bước chân cô ấy.

Chị Quân Phương cũng nắm chặt tay tôi.

Tiếng nước tí tách từ từ đến gần chúng tôi, giống như sương mù mỏng lung thoảng qua.

Hai chúng tôi sợ đến mức không động dậy được, trong bóng đêm không biết là ai mang theo âm thanh tí tách kia lướt qua, ngay cả hô hấp cũng không có.

Không ai dám mở miệng, lông tơ trên người đều dựng thẳng cả lên.

Mã Ngọc? Có phải Mã Ngọc hay không?

Tôi rất muốn hỏi ra miệng, nhưng âm thanh kỳ quái kế tiếp vang lên làm tôi sợ đến muốn ngã xuống.

Tiếng trẻ con. Tuy rằng rất nhỏ nhưng tôi khẳng định mình không nghe lầm.

Tôi dường như sắp khóc đến nơi. Nhà vệ sinh nữ tầng bốn làm sao lại có trẻ con?

Chuyện chị Quân Phương kể thế mà lại là sự thật.

Tôi nắm chặt tay chị Quân Phương, cảm thấy chị đang run lặn da đều lạnh toát.

Trẻ con đang cười.

Trước mắt là bóng tối dày đặc, tiếng nước tí tách còn có tiếng cười non nớt của con nít.

Đáng sợ quá, đáng sợ quá!

Mã Ngọc!! Mã Ngọc, có phải cô ấy muốn dọa chúng tôi hay không?

Tiếng cười kia cứ quanh quẩn xung quanh, tựa như đứa bé ấy đang rất vui.

Ở bệnh viện tôi đã nghe qua vô số lần, có khi mấy đứa nhỏ đang nằm đó, không biết vì nguyên nhân gì, đột nhiên mở to mắt, há miệng cười rộ lên,

không biết nhìn thấy gì mà cười khanh khách. Người đi ngang nhìn thấy cũng sẽ cười theo, tựa như cảm thấy thật ảm áp.

Nhưng giờ khắc này nó giống như một cục hình , tưởng chừng như thời gian đều dừng lại ở đây

Trẻ con cười có phải do thứ gì đó mà chúng tôi không nhìn thấy đang đùa với nó? Lúc trước tôi thường suy đoán như vậy.

Hiện tại tôi lại sợ âm thanh này .

Thế nhưng âm thanh này nhỏ dần, tiếng tí tách kia tựa như đi sâu vào hánh lang, dần dần yếu đi.

Lạch cạch

Tiếng mở cửa.

Trực giác đầu tiên nói cho tôi biết đó chính là khoa Đông Y

“Chính là. Chính là âm thanh này.” Hôn nửa ngày, mới nghe thấy chị Quần Phương giọng run run nói.

Nghe tiếng của chị ấy tôi mới cảm thấy cả người có chút khí lực, cảm thấy trên mặt lạnh lạnh , sờ sờ mới phát hiện mình thực sự bị dọa khóc.

Tôi hoàn toàn không biết lúc này đã xảy ra chuyện gì . Có lẽ do mình suy nghĩ nhiều quá, hay thật sự đã xảy ra chuyện tôi cũng không biết .

Chị Quần Phương xác định một lần nữa rằng chuyện này không phải ảo giác.

“Có khi nào có người ở trong này không ?” Lòng tôi thừa biết nhưng vẫn hỏi

” Em Em cảm thấy có hơi người không ? Ý chị là tiếng hít thở hoặc nhiệt độ cơ thể gì đó..... Lúc này nó đến gần như thế mà.....”

“Không, không có..... Cũng, cũng có thể là do em không chú ý đến.....” Tôi nhanh chóng lau đi nước mắt , thật sự rất mất mặt .

“Chúng ta đi qua nhìn xem, hay là chờ Mã Ngọc đi ra?” Chị Quần phương hỏi.

Người vừa đi ra biết đâu là Mã Ngọc thì sao?

Tôi muốn hỏi nhưng lại nói không nên lời .

Hôn nửa chuyện xảy ra như vậy Mã Ngọc vào đó vẫn chưa thấy trở ra. Tiếng nước ào ào trong kia có phải do cô ấy làm , người lúc này , nếu không phải cô ấy vậy thì là ai?

Nhưng đứa nhỏ đó..... tôi không muốn nghĩ đến nữa.

Đứng ở cửa miên man suy nghĩ lại nom nớp lo sợ một hồi lâu, nhưng vẫn không có động tĩnh gì của Mã Ngọc.

“Đây là cái gì?” Chị Quần Phương đột nhiên hỏi, ngồi xuống

Ba

Đột nhiên chung quanh sáng lên, từ cái đèn pin duy nhất phát ra .

Chị Quần Phương cầm đèn pin vừa mới nhặt lên, sắc mặt tái nhợt.

Không biết khi nào đèn pin Mã Ngọc cầm vào đó đã lăn ra đây , chị Quần Phương nhặt được .

“Mã, Mã Ngọc đâu?”

“Em nghe kia !” Chị Quần Phương làm một cái thủ thế “suyt”, chỉ sang hành lang bên kia.

Cầu thang bên kia giống như có người đang lên lầu

Cộp cộp.

Có phải y tá dưới lầu lên tìm chúng tôi hay không? Hay là trực ban?

Vừa lúc chờ bọn họ đến đây có thể vào trong xem Mã Ngọc rốt cuộc đang làm cái quỷ gì. Tôi lập tức nhẹ nhàng thờ ra.

Âm thanh lên lầu càng lúc càng lớn . Hình như đã gần đến tầng bốn .

“Là Trần Quyên!” Chị Quần Phương lập tức kêu lên.

Trần Quyên? Là ai?

Tôi có chút không phản ứng kịp , hôm nay hình như không có người nào trực ban tên Trần Quyên cả..... Trần Quyên?

Tôi cả kinh:“Chị Quân phương , chị không phải là đang nói Trần Quyên kia chứ?” Lại lấy lòng hướng chị ấy cười cười , nghĩ chị ấy đang nói giỡn

Chị Quân Phương không có đáp lại tôi, cầm đèn pin liền hướng bên kia đi đến.

“Chờ một chút! Lỡ chị nghe lầm thì sao ! Làm sao biết được là cô ấy? Còn nữa Mã Ngọc.....” Tôi không dám đứng lại một mình , đuổi theo

Tìm đập càng lúc càng nhanh.

Luôn luôn có cảm giác bất an bao phủ trong lòng. Chẳng lẽ còn có chuyện đáng sợ hơn lúc này sao?

Tôi có loại xúc động muốn lập tức xoay người chạy đi , nhưng không có đèn pin, không có chị Quân Phương , một mình tôi làm gì dám đi trên hành lang này , từ đây xuống lầu một đều là bóng tối..... Còn phải đi ngang nhà vệ sinh nữ kia.....

Trong ánh sáng đèn pin hôn ám , tôi bước đi trong nỗi bất an.

Luôn cảm thấy không gian im ắng xung quanh , có gì đó đang bắt đầu hoạt động.

Chưa bao giờ như lúc này tôi cảm thấy hối hận quyết định của mình lúc sáng. Nếu, nếu như bị nhốt ở đây không thoát được thì phải là sao? Tôi quả thực không dám tưởng tượng đến.

Đi tiếp vài bước sẽ đến khoa Đông y

Là căn phòng hoá hoạn năm ấy , địa phương xấu của bệnh viện

Ánh sáng đèn pin phía trước chiếu lên vách tường..... Mau qua đi , mau qua đi

Tôi đang muốn quay mặt đi , chạy nhanh qua phòng Đông y chị Quân Phương lại dừng ở cửa khoa Đông y.

“Cô ấy ở chỗ này.” Chị Quân Phương gần từng tiếng nói

“Cái gì?” Tôi ngớ ra , lúc sau mới phản ứng lại “Chị Quân phương , chị làm sao thế ? Cô Trần Quyên đó đã mất tích lâu rồi !”

“Cô ấy đang khóc , cô ấy đang khóc.....” Chị Quân Phương cầm đèn pin, thì thào tự nói với mình

“Chị Quân phương Chị Quân phương Chị đừng làm em sợ.....” Tôi thấy nước mắt mình lại rơi, chung quanh một mảnh tối đen lạnh như băng ập đến, đến mức không thở nổi.

Đột nhiên, chị ấy nhấc tay lên , đèn pin trên tay bay thẳng về phía cửa thủy tinh

“A a a a!!”

Tôi không biết lúc ấy sao mình lại có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết như vậy

Trong nháy mắt kia , ánh đèn chiếu đến cánh cửa , một khuôn mặt dán trên đó , là trẻ con nó há miệng lại không có răng toàn thân đều bị cháy xén , con mắt đen thui , cánh tay nhỏ đặt trên tấm thủy tinh, ánh sáng chiếu vào mắt nó giống như nó đang nhìn tôi.....

Tôi mất đi năng lực tự hồi .

Đó là cái gì tôi cũng không biết..... Tôi lập tức ngồi xuống dưới đất.....

“Cô ấy ở chỗ này! Cô ấy ở chỗ này!” Chị Quân Phương kích động kêu lên “Cô ấy đang khóc, cô ấy đang khóc.....”

Tôi không nghe thấy gì cả, chỉ có gương mặt trên tấm thủy tinh kia thoáng hiện trước mặt tôi.

“Chị Quân phương” Tôi vươn tay muốn chị Quân Phương kéo mình lên .

Nhưng chị ấy không để ý đến tôi , bắt đầu điên cuồng đập cửa.

“Là cô ấy nhất định là cô ấy , những chuyện của cô tôi biết hết , tôi biết!”

Ý thức mơ hồ nói cho tôi biết cô ấy trong miệng chị Quân Phương chính là Trần Quyên , tôi không biết chị ấy tại sao lại chấp nhất như vậy , vì có gì hôm nay nhất định phải đến xem.....

“Là mẹ , hay là đứa con ?” Chị Quần Phương đột nhiên ném đèn pin “Trần Uyên, Trần Uyên.”

Cửa đột nhiên bị chị ấy đẩy ra , một cỗ nhiệt từ sau cửa truyền đến.

Cháy ?

Trong lúc mơ hồ tôi thấy chị Quần Phương chạy vào đó.

Sau đó trước mắt biến thành màu đen, tôi không biết gì nữa .

Phụ: Lí Đình bởi vì sợ hãi quá độ dẫn đến hôn mê , người trực đêm nghe thấy tiếng hét chạy đến mới phát hiện . Mã Ngọc cùng Lưu Quần Phương từ đêm đó cũng không xuất hiện nữa. Sau đó kiểm tra WC nữ và khoa đông y, cũng không có gì dị thường.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Giờ thứ năm – Hành lang tầng bốn

“Cậu xem, tôi biết phía sau chuyện này còn nhiều bí ẩn.” Lộ Hà vẻ mặt đã có định liệu trước, quay đầu phát hiện Tôn Chính vì bị ghen mà mặt đỏ bừng.

“Chúng ta thật sự giống như đang bị thiêu sống” Tôn Chính xấu hổ che miệng đứng thẳng dậy .

Lộ Hà nghĩ rằng cậu còn không chịu đối mặt với sự thật đến khi nào, một bên lấy tay ôm miệng mũi, nói:“Cậu có nghĩ tới hay không, khi Lưu Quần Phương nghe được tiếng trẻ con , đứa bé ấy còn sống.”

“Cái gì?!” Tôn Chính kêu lên, lại đột nhiên dừng một chút, lập tức nói “Đương nhiên là còn sống, bằng không còn có thể là cái gì?”

Lộ Hà nhin cười, đem cuốn sổ lật lại vài tờ, để ngay trước mặt Tôn Chính đang ho không ngừng “Ngay từ đầu chúng ta đã bị những y tá này lừa dối , ngược lại đem những chuyện đơn giản trở nên phức tạp.”

Tôn Chính ngẩng đầu lên nhìn hấn, giống như đang chờ đáp án.

Lộ Hà rầu rĩ thanh âm từ khe hở lộ ra, tiếp tục nói:“Giả thiết như vậy đi ngày xưa có một cô gái từ dưới quê lên thành phố, chuyện gì cũng không biết cả ngày bị người ta cười nhạo, hận không thể nào quên đi xuất thân của mình, che dấu thân phận, làm bộ như một người thành phố chân thực .”

Tôn Chính gật đầu, ý bảo hấn tiếp tục.

“Nhưng mà cô gái này ở quê đã kết hôn sinh con chồng ở nhà trông rọt còn mình thì lên đây công tác, đứa nhỏ để cho bà ngoại nuôi dưỡng. Cô gái này tựa hồ đã quyết tâm làm lại cuộc đời, một thời gian dài cũng không liên hệ với gia đình, kết quả chồng mình bệnh chết cũng không biết mẫu thân lại không người thân thích, mang theo cháu ngoại trôi nổi vượt tuổi đến thành phố nương tựa nữ nhi.”

Tôn Chính hiểu được ý của hấn, nói:“Cho nên, bác gái ôm một đứa nhỏ Lí Đình gặp chính là mẹ của cô gái ấy?”

Lộ Hà cười khò lắc đầu:“Sau khi gặp ... chỉ sợ không còn là bản thân nữa ... là cái gì tôi cũng không biết.”

Tôn Chính nướng mị, giống như đang đợi hấn đưa ra một giải thích hợp lý.

Lộ Hà dời ánh mắt ho một tiếng quay lại đề tài:“Tóm lại, cô gái này khi gặp mẹ và con của mình liền sợ hãi. Cô ta khổ tâm chấp nhận hình tượng nếu như hai người này xuất hiện thì hình tượng ấy sẽ bị phá hoại, cô ta sẽ là đối tượng lần nữa bị chế nhạo. Hơn nữa công việc của cô ta ở đây chỉ là một công nhân vệ sinh, còn có chỗ nào để giấu mẹ và con của mình đâu, vì thế cô ta an bài cho mẹ và con trốn ở trong bệnh viện .”

Tôn Chính mở to hai mắt như bưng tỉnh đại ngộ:“Anh là nói cô ấy gạt người khác, đưa mẹ và con của mình tới Khoa Đông Y tầng bốn ngủ sao? Không khi đó vẫn là phòng khám nội khoa, nói cách khác là còn có giường dùng để chuẩn đoán và kiểm nghiệm bệnh nhân .”

Lộ Hà cho một ánh mắt đồng ý, lại tiếp tục nói:“Phòng khám nội khoa lầu bốn có thể dùng để nghỉ chân , mẹ và đứa con buổi tối có thể đến nhà vệ sinh nữ tắm rửa. Nhưng cô gái này vô cùng ham mê hư vinh cả ngày đều lo sợ pháp phòng, bởi vì ở bệnh viện bắt đầu truyền ra tin đồn ở nhà vệ sinh nữ tầng bốn có tiếng trẻ em khóc.....”

“Cho nên nói, lúc trước khi nhà vệ sinh nữ có tiếng nước là vì do mẹ và đứa nhỏ đang tắm hoặc là giặt quần áo, nếu như vậy buổi tối nghe thấy tiếng trẻ con khóc cũng thực bình thường bởi vì con của cô ấy đang ở đây” Tôn Chính nói tiếp.

“Mà buổi tối hôm nay, Lưu Quần Phương đi lên nhà vệ sinh lầu bốn, liền nghe được tiếng trẻ con cười (Trong QT ghi là khóc nhưng mà chương trước

Lưu Quân Phương nghe được là tiếng cười nên tò mò muốn sửa lại), sợ tới mức trở về phòng y tá, cũng đồng thời dọa đến cô gái kia, cho nên đêm đó cô ta phản ứng còn lớn hơn Lưu Quân Phương.”

“Chờ một chút” Tôn Chính đánh gãy lời nói Lộ Hà “Biết đâu Lưu Quân Phương sau đêm đó đã phát hiện ra chân tướng, nhưng lại không có viết vào bên trong?”

“Câu nói chuyện của cô ta sao?” Lộ Hà liếc cậu một cái cười cười “Một người như vậy không đáng để ai nói dối dù cô ta cả! Vào nửa đêm mẹ của cô ta không cẩn thận đụng vào đồ điện gì đó, mạch bị chập điện dẫn đến cháy, phụ nữ ngoan độc này nghĩ như vậy sẽ xong hết mọi chuyện, nhẫn tâm đem cửa khóa lại, khiến cho mẹ mình và con ruột của mình chết cháy bên trong!”

Tôn Chính cau mày nghe hẳn nói xong, nghi ngờ hỏi: “Anh như thế nào liền xác định cô ấy đem mẹ và con mình nhốt ở bên trong vậy thì thể đưa nhỏ ở đâu? Cô ta vì sao lại biến mất?”

Lộ Hà nhìn chung quanh một vòng, mang theo ngữ khí thấp phần chân thật đáng tin nói với Tôn Chính: “Chúng ta bị nhốt ở trong này, chính là chứng cứ tốt nhất.”

“Anh thật sự cảm thấy Trần Quyên cố ý khóa cửa nhốt bọn họ bên trong sao?” Tôn Chính vẫn có chút nghi vấn.

“Đúng vậy. Trần Quyên vốn không có học thức lại ham hư vinh nên dễ đánh mất chính mình, tâm của người phụ nữ có thể độc ác đến mức đất kinh thiên động .” Mặt Lộ Hà tựa hồ cũng bị lửa làm cho nóng đến đỏ bừng .

“Chẳng lẽ có thể độc ác đến mức giết cả mẹ và con ruột của mình?” Tôn Chính tranh luận “Cho dù cô ấy có đánh mất chính mình, nhưng chẳng lẽ anh không tin lòng của người khác luôn hướng thiện?”

Lộ Hà giờ lên khoe miệng: “Cho dù cô ta chưa từng có ý nghĩ như vậy, nhưng thời điểm phát sinh ra đại họa trong một giây nào đó cô ta cũng sẽ sinh ra tà niệm”

Tôn Chính không có tiếp tục vì Trần Quyên biện luận, chỉ nhìn Lộ Hà liếc mắt một cái, giống như hỏi có phải không?

Lộ Hà không dừng vẫn giải thích: “Về phần đưa nhỏ và cô gái kia..... Tôi nghĩ, đại khái cũng là nhập huyết đi. Mà thì thể được đem ra chính là mẹ của cô ta . Bị giam trong huyết, vĩnh viễn đối mặt với hắc ám, mãi mãi không thể thoát ra được, chính là trừng phạt tốt nhất.”

Tôn Chính đột nhiên đối với câu nói “Vĩnh viễn sống trong hắc ám, mãi mãi không thể thoát ra” làm cho sợ hãi. Cậu thủy chung vẫn không ý thức được tình cảnh của mình bây giờ, chính mình cũng sẽ có một ngày mãi mãi không thoát ra được, ở trong hoàn cảnh cực nóng, tâm bỗng nhiên chợt lạnh, kinh ngạc nhìn Lộ Hà hỏi: “Bị nhốt ở chỗ này đều là người đáng bị trừng phạt sao?”

Lộ Hà sùng sốt, lập tức nói: “Đương nhiên không phải, cũng có rất nhiều là ngẫu nhiên, cậu xem ở đây đều đang diễn biến lại những chuyện đã xảy ra trước kia, những người biến mất ở bệnh viện này đi đi lại lại, lặp lại những hành động trước khi biến mất, giống như có một thể giới song song, đại đa số sẽ không phát hiện, chỉ có khi trùng đột nhiên thay đổi, ở một thời gian tương xứng, mới có thể gặp, cho dù đã vào huyết, cũng không nhất định hội ngộ những sự kiện đã phát sinh qua. Tựa như Lí Đình cùng Lưu Quân Phương ở bệnh viện gặp được cuộc hỏa hoạn tái hiện cũng là ngẫu nhiên .”

Tôn Chính lại tựa hồ lâm vào trầm tư, trong mắt luôn luôn cố định quang mang dần dần ảm đạm xuống.

Lộ Hà không có cách nào khác làm bộ như không nhìn thấy, nhìn nhận sự thật, liều mạng giả vờ, cuối cùng tuyệt vọng, đây là những phản ứng thông thường của người khi lâm vào tâm tối, nếu Tôn Chính chân chính ý thức được sự thật, bắt đầu tuyệt vọng, như vậy bọn họ có khả năng sẽ không bao giờ thoát ra được. Hắn đánh phải cố ý lớn tiếng ho khan hai tiếng, hấp dẫn Tôn Chính chú ý, sau đó hết sức đề cao âm lượng, nói: “Nhưng mà sự kiện tái hiện lần đó của các cô ấy khiến cho chúng ta có cơ hội thoát ra.”

Tôn Chính ngẩng đầu lên nhìn anh, gương mặt đã muốn nóng đến đỏ bừng. Lộ Hà từ trên người cậu có thể thấy được trạng thái chật vật của mình bây giờ, cũng không tiếp tục chần chừ thấp phần tinh lực nói: “Chúng ta còn có cơ hội. Cậu xem ghi chép này: Bọn họ đến lầu bốn, Mã Ngọc vào nhà vệ sinh nữ vẫn không có đi ra. Người lúc sau đi ra, không phải Mã Ngọc mà là tái diễn sự kiện đêm đó .”

.....

Tí tách, tí tách.

Giống như có ai đó cả người ướt sũng đi về phía chúng tôi.

.....

Trẻ con đang cười.

Trước mặt toàn là bóng tối, tiếng nước tí tách, còn có âm thanh khanh khách của con nít.

.....

“Cậu xem, lúc này là bác gái ấy tắm rửa xong, mang theo đứa nhỏ từ nhà vệ sinh đi ra, đứa nhỏ khả năng bị bác gái chọc cười, cho nên cười khanh khách.” Nói xong, Lộ Hà ngữ khí an ủi nhìn Tôn Chính, “Giải thích như vậy cậu cảm thấy có khủng bố hay không?”

Tôn Chính trừng mắt liếc hắt một cái: “Chỉ có anh mới cảm thấy chuyện này khủng bố!”

Lộ Hà bắt đầu đi đăm đăm vai, lại tiếp tục lật xem ghi chép.

Nhưng rốt cục âm thanh nhỏ dần, tiếng tí tách càng đi sâu vào trong hành lang yếu dần đi.

Lạch cạch.

Là tiếng mở cửa.

“Lúc này hẳn là bác ấy mang đứa nhỏ đi vào phòng khám nội khoa, cũng là khoa Đông Y sau này.”

Bên kia cầu thang giống như có người đi lên, lộp cộp.

Tiếng bước chân càng lúc càng lớn đã gần đến tầng bốn.

“Là Trần Quyên!” Chị Quản Phương lập tức kêu lên.

“Trần Quyên cũng đi theo lên lầu, nhưng Lưu Quản Phương thực miễn cảm, chỉ cần nghe một chút liền nhận ra tiếng bước chân của Trần Quyên, người biến mất lâu như vậy mà con nhớ rõ như thế.” Lộ Hà gần từng tiếng phân tích.

Tôn Chính há mồm thờ dốt: “Sau đó, sau đó liền bén lửa, sau đó ... sau đó Lưu Quản Phương nghe tiếng Trần Quyên khóc. Hô. Không được, chúng ta phải nhanh ra ngoài, tôi thật sự cảm thấy lửa đã nóng đến chân, Lộ Hà.”

Lộ Hà cũng bị sặc, một bên lớn tiếng ho khan, một bên lấy tay di động trên mặt giấy, sau đó đứng ở mấy chữ cuối cùng.

Giương mặt trẻ con cháy đen thui, đầu tay.

Cô ấy đang khóc.

Gõ cửa.

Mẹ. Đứa con. Trần Quyên.

Cửa đột nhiên bị cô ấy đẩy ra, một cỗ nhiệt nóng rực từ cửa truyền đến.

Tôn Chính ánh mắt lập tức sáng lên, giống như nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

“Lưu Quản Phương! Tuy rằng hỏa hoạn đêm đó cửa bị khóa, nhưng lần sau Lưu Quản Phương đã đẩy cửa ra!! Cô ấy đi vào!!”

Lộ Hà dùng sức gạt đầu, một tay túm cánh tay Tôn Chính, đứng lên. Vừa đứng lên, đã bị nghẹt đến choáng đầu hoa mắt.

Hai người đành phải ngồi xuống mặt đất, liếc nhau, cảm thấy vừa buồn cười lại sốt ruột.

Tôn Chính trong đại não nói cho mình biết rằng mình đang làm chuyện điên cuồng nhất mình chưa bao giờ làm: Ở một nơi không nhìn thấy bị lửa thiêu đốt.

Nếu cậu có thể bảo trì lý trí lúc trước cùng tinh thần phán xét, cậu nhất định sẽ kiên trì ở trong này, nhìn xem đám cháy mặc danh kỳ diệu này có liên hệ với hỏa hoạn lần đó hay không.

Nhưng bản năng cùng với người bên cạnh dùng tư thế chặt vật kéo cậu đi về phía cửa.

“Chỉ cần. đợi cho Lưu Quản Phương đẩy cửa ra. Chúng ta có thể đi ra ngoài!” Lộ Hà bị nghẹt đến không phát ra âm thanh, liều mạng làm khẩu hình nói với cậu.

Tôn Chính gạt đầu, không cần xem khẩu hình cậu cũng có thể hiểu được.

Nhưng cậu đột nhiên nghĩ đến cái gì đó dừng lại.

Lộ Hà quay đầu kỳ quái liếc cậu một cái.

Tôn Chính gian nan phát ra tiếng: “Như vậy, khi mở cửa. Chúng ta sẽ thấy cái gì?”

Là Lưu Quản Phương đẩy cửa vào sao?

Lộ Hà ngẩn ra, lập tức làm khẩu hình: “Cái gì cũng không thấy. cậu nhắm mắt lại. lao ra đi.”

Tôn Chính cắn cắn môi dưới, tiếp tục đi theo Lộ Hà đi tới cạnh cửa, trong lòng lại có chút do dự.

Cậu cũng không rõ rốt cuộc mình đang sợ cái gì.

Con người đối với những thứ không rõ luôn luôn sợ hãi.

Còn kém một chút liền đến cạnh cửa, đột nhiên nghe được tiếng lạch cạch, một trận gió nhẹ mát lạnh từ đối diện truyền đến.

Lộ Hà biểu tình động ở trên mặt, hần túm mạnh lấy Tôn Chính đang đứng phía trước.

Tôn Chính hoảng hốt còn không chưa kịp đứng thẳng thân mình, lão đảo, chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

“Nhắm mắt!” Một bàn tay che khuất ánh mắt của cậu, cậu còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy sau lưng truyền đến một cổ lực mạnh mẽ dùng sức đem cậu đẩy ra ngoài, sau đó cánh tay kia lại buông lỏng ra.

Cửa đã mở, cậu nhắm mắt nghiêng ngã lão đảo bị đẩy ra ngoài.

Trong nháy mắt đó một luồng khí lạnh lẽo xuyên thấu cơ thể lan khắp toàn thân.

Giống như bị co rút bình thường, khiến cậu xem chút nữa té ngã.

Phía sau truyền đến một tiếng phịch.

Cậu liền phản ứng, chống tường xoay người lại.

Cậu ngậy ngấn cả người, sợ đến không nhúc nhích nổi.

Cửa đã đóng lại nhưng Lộ Hà vẫn còn ở bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Giờ thứ năm – Hành lang tầng bốn

“Lộ Hà! Lộ Hà!” Cậu lập tức phản ứng lại, nhưng cánh cửa kia đã đóng.

Bên kia cửa truyền đến một trận ho khan.

“Lộ Hà!” Tôn Chính đuổi tay muốn cầm nắm cửa nhưng bị nóng phải rút trở về, cắn chặt răng bắt lấy nắm cửa nhưng dù có cách nào cũng mở không được.

Cậu nghiêng người muốn phá cửa nhưng nó chỉ lung lay vài cái rồi thôi.

Bốn phía là bóng đêm vô tận, chỉ có âm thanh ván cửa chớp lên, vang vọng ở hành lang tầng bốn.

Làm sao đây?

Giờ phút này trong lòng cậu chỉ có lo lắng cùng tuyệt vọng.

Lộ Hà phải làm sao bây giờ? Tại sao chỉ có một mình tôi ra được chứ?

“Lộ Hà, anh có nghe tôi nói không?!” Tôn Chính dùng hết khí lực lớn tiếng kêu lên.

“Lớn tiếng như vậy..... Đương nhiên nghe được.” Bên trong truyền đến thanh âm người kia, còn mang theo chút trêu chọc nhưng lại hữu khí vô lực.

“Anh chờ một chút tôi tìm cách phá cửa này ra!” Tôn Chính nghe được tiếng Lộ Hà, mới an tâm một chút.

“Cậu đừng tốn sức nữa, Tôn đại cao tài sinh.” Người bên trong tựa hồ là dán vào cửa để nói chuyện.

Tôn Chính cũng thiếp đến trên cửa: “Anh nói cái gì? Có ý gì chứ?”

Lộ Hà tựa hồ ở bên trong gỗ cửa, Tôn Chính cảm nhận được phương vị của hắn, hình như đang nằm dưới sàn, vì thế Tôn Chính ngồi xuống.

“Cậu có chơi trò chơi không?”

“Cái gì?!” Tôn Chính vừa vội vừa tức , đến giờ này mà Lộ Hà còn nói bậy bạ.

“Chúng ta hiện tại, giống như lạc vào thế giới trò chơi, tất cả những vật xung quanh đây..... Khụ khụ..... Chúng ta chạm được sờ được tưởng chừng là thật thể..... Nhưng sự thật nó không phải.....” Nghe thanh âm Lộ Hà nói chuyện , hình như ngày càng khó khăn hơn

Tôn Chính không có tâm tình nghe hắn nói tiếp, nhìn xung quanh xem có thứ gì có thể phá cửa, lại chỉ thấy bóng đêm sâu tận trong hành lang, giống như tâm tình của cậu bây giờ.

“Cậu hãy nghe tôi nói” Lộ Hà ở bên trong vỏ vỏ cửa, tựa như nhìn thấu Tôn Chính tâm tư, “Chúng ta nhập huyết , một khi đến thời gian đó sẽ tái diễn lại những chuyện trong quá khứ, chúng ta tiếp xúc đến chạm đến đều đã qua, nếu đã bỏ lỡ cơ hội đó thì cửa mãi mãi sẽ không bao giờ mở, những người từng trải qua sẽ không ngừng xuất hiện , gặp phải nó là do chúng ta xui xẻo , cho nên.....”

“Cho nên cửa này mở không được sao?” Tôn Chính nổi giận nói “Tôi không biết anh nghe từ đâu những lý luận cổ quái đó , nhưng tôi sẽ không từ bỏ , tôi tìm cách mở cửa cho anh , anh cố gắng chờ!”

Nói xong cậu liền đứng dậy.

Lộ Hà ở bên trong cũng bắt đầu nóng nảy, dùng hết khí lực đập cửa: “Cậu đừng chạy loạn!”

Tôn Chính làm như không có nghe thấy, lòng nóng như lửa đốt muốn tìm đến biện pháp đem cửa mở ra, ngực kịch liệt đập phồng .

Bóng tối bao phủ không thấy vật gì làm cậu có một loại ảo giác, không biết mình đang đứng ở hành lang hay là đang ở trong khu rừng rậm nào đó, cảm thấy quanh có gì đó chậm rãi hoạt động.

Trừ bỏ nhìn không thấy, vẫn là nhìn không thấy.

Không khí tràn ngập cảm giác lạnh lẽo khiến thần kinh cậu buột chặt.

Cậu phải đi đâu tìm, làm cách gì để cứu Lộ Hà đây?

Nếu..... Nếu, Lộ Hà không ra được thì phải làm sao?

Cậu quả thật không dám tưởng tượng nữa.

Cậu vẫn chưa chịu chấp nhận sự thật , bỗng nhiên bây giờ bị bao phủ bởi hoang mang cùng lo sợ trước nay chưa từng có.

Tất cả đều vượt qua tầm kiểm soát của cậu.

“Chính.....” Cửa truyền đến Lộ Hà thanh âm “Cậu hãy nghe tôi nói , đừng mở đèn pin chạy đến nơi an toàn tiếp theo..... Có thể thoát người nào thì hay người đó..... Không biết sẽ gặp phải cái gì.....Cậu có nghe thấy không?”

Tôn Chính điều chỉnh hô hấp, nắm chặt hai tay, mở chân đi sâu vào trong hành lang.

Lộ Hà tựa vào cạnh cửa, cảm thấy da mình như sắp nứt ra, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập . Nhưng ngoài cửa không có tiếng động gì nữa

Hắn không biết Tôn Chính có nghe được câu cuối cùng hay không.

Tôi thoát không được Cậu tốt nhất nên chạy đi

Chỉ có hắn mới biết lý do vì sao một khắc kia hắn không thoát được. Phản ứng nhanh nhất chính là đẩy Tôn Chính ra ngoài , chính mình lại quên nhắm mắt.

Trong lúc đó hắn dừng lại không thể động đậy được , tại sao lại là nó?

Hắn không nói được thứ mình thấy là gì. Người bước vào là Lưu Quân Phương?

Hắn biết nếu cứ tiếp tục ở đây , cuối cùng cũng sẽ biến thành nó.

Bọn họ có phải cũng từng trải qua những chuyện này hay không, không ngừng ở bệnh viện này tìm kiếm đường thoát, ở đây giống như cái bẫy lớn sâu thẳm , cứ nhìn thấy những cảnh tượng cuối cùng của thế giới này , những thứ này..... cuối cùng có phải mình cũng giống như những người nhập huyết kia từ từ bị ăn mòn , thời gian từ đây về sau dừng lại chỗ này.

Ngày qua ngày lặp lại chuyện cuối cùng trước khi nhập huyết.

Là Tôn Chính ở bên cạnh xem hắn nghịch điện thoại? Vậy cũng không hẳn là xấu.....

Tôn Chính. Còn có cơ hội đi ra ngoài.

Hắn chỉ sợ Tôn Chính, không đối mặt được với những chuyện như vậy, ở bệnh viện chỉ có bóng đêm này, không biết có những gì đang đợi Tôn Chính

Một mình cậu, có thể thoát được không.

Lộ Hà hô hấp rõ ràng đã khó khăn, cảm giác hỏa thiêu chạy khắp toàn thân.

Hình như nghe được tiếng nữ nhân khóc ở ngoài cửa, tâm tê liệt phé.

Hắn không có thời gian để tự hỏi, dựa vào ván cửa run run, không phải Tôn Chính, vậy là ai. chắc là nữ nhân độc ác kia đi.

Khóc, cô ta đang khóc cái gì?

Nếu vậy Tôn Chính đang ở đâu?

Lộ Hà cả người cứng ngắc trên mặt lộ ra một tia cười khổ, đến giờ còn nhịn không được lo lắng cho cậu. Hắn cố hết sức nâng tay phải, sờ soạng trong quần áo.

Ngay ở sau lưng, cánh cửa chuyển động thật mạnh giống như có ai đó đang dùng sức đập cửa.

Vô dụng.

Lộ Hà nghĩ, cảm thấy từ phía sau một trận lạnh lẽo truyền đến, hắn nâng tầm mắt liền giật mình.

Thực may mắn, một ngày gặp nó đến hai lần

Đây là cuối cùng ý tưởng của hắn.

Cánh cửa sau lưng đột nhiên mở ra, đem cả người hắn đổ ra ngoài

Không khí thanh lương trước nay chưa từng có khiến hắn tỉnh táo lại.

Hắn dùng hết khí lực cuối cùng lùi về phía sau, lê cả thân mình ra khỏi đó, chân bị hỏa thiêu đến phát đau nhưng hắn phải cố nhịn, bởi vì cánh cửa kia đang từ từ đóng lại.

Hắn kiệt sức nằm trên mặt đất thành hình chữ đại, nhìn trần nhà một mảnh hắc ám, đầu óc không thể nào ngừng suy nghĩ.

“Lộ, Lộ Hà?!” Cách hắn không xa địa phương, một người khác miệng thở phì phò, giật mình nhìn hắn, ánh sáng đèn pin còn chiếu qua chiếu lại trên mặt hắn.

Lộ Hà nằm trên mặt đất, xoay mặt qua, muốn nở một nụ cười: “Cánh cửa này. Thật thần kì a.”

Tôn Chính vội chạy đến, nâng Lộ Hà dậy, trên mặt âm tình bất định nói: “Anh, anh ra bằng cách nào?”

Lộ Hà trừng mắt nhìn: “Cậu đoán thử xem.”

“Đoán cái gì mà đoán!” Tôn Chính vừa tức vừa buồn cười, nói đến một nửa, tựa hồ nghĩ tới cái gì, mở to hai mắt: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ. Tôi thật sự.”

“Cậu cái gì?” Lộ Hà một bên chống đất một bên nương theo Tôn Chính, ngồi dậy, “Tôi rốt cuộc biết mọi chuyện tại sao lại như vậy.”

Tôn Chính có chút kinh ngạc nhìn hắn, chờ đáp án.

Lộ Hà thuận tiện tắt đèn pin đi, sau đó nói: “Đêm hôm xảy ra vụ án, Trần Quyên vì sao lại lên lầu?”

“Là vì cô ấy biết Lưu Quân Phương phát hiện chuyện này, cô ấy muốn lên lầu tìm mẹ và con mình.”

“Đúng vậy, khi cô ấy đến nơi thì mẹ và đứa nhỏ đã ngủ say cửa cũng khoá, nhưng mà cô ấy phát hiện bên trong đã bốc cháy” Lộ Hà nhếch miệng chịu đựng bóng râm nói.

Tôn Chính ánh mắt sáng lên đến: “Nói như vậy, anh rốt cuộc cũng tin rằng Trần Quyên không có đốt lửa thiêu chết mẹ và đứa nhỏ, cũng không có ý khoá cửa lại?”

“Đúng vậy, tôi thật đã nghĩ sai cho Trần Quyên” Lộ Hà dừng cảm thừa nhận sai lầm “Trần Quyên đến nơi, căn phòng đã bốc cháy, cô ấy liều mạng đập cửa muốn gọi tỉnh người đang ngủ say bên trong.”

“Làm sao anh biết?” Tôn Chính hỏi.

“Tôi nghe thấy..... Không biết vì sao tôi nghe thấy tiếng cô ấy , cô ấy vẫn không có từ bỏ , ngay từ đầu tiếng gõ cửa kia đã bị chúng ta xem nhẹ, Lưu Quần Phương cũng nghe được , trước đó tôi không có suy nghĩ kỹ lời nói trước khi Lưu Quần Phương chạy vào phòng.”

“Cô ấy ở đây ! Cô ấy ở đây!” Chị Quần Phương kích động kêu lên “Cô ấy đang khóc , cô ấy đang khóc.....”

“Là mẹ hay là đứa nhỏ?” Chị Quần Phương đột nhiên ném đèn pin “Trần Quyên, Trần Quyên.....”

“Khi bác ấy tỉnh dậy , phát hiện lửa đã lan tràn xung quanh, cửa lại bị khóa từ bên ngoài, con gái bác ấy ở ngoài liều mạng muốn cứu mẹ mình.”

“Vậy là mẹ hay là đứa nhỏ có ý gì?” Tôn Chính truy vấn.

Lộ Hà thoáng giật giật:“Đây là vấn đề Trần Quyên phải lựa chọn, nếu như cậu chỉ có thể cứu một người vậy cậu sẽ chọn mẹ mình hay là con mình?”

Tôn Chính sùng sốt lập tức nói:“Tại sao không thể cứu cả hai?”

“Bởi vì” Lộ Hà biểu tình chưa xót biến mất trong bóng đêm “Mẹ của cô ấy đã đi không được, lửa đã cháy đến đầu gối của bà, một là cô ấy cứu đứa nhỏ đi, nhưng không thể cứu mẹ mình, hai là cứu được người mẹ nhưng lại không cứu được đứa con, lửa lúc này đã quá lớn.”

Tôn Chính kinh ngạc địa nhìn Lộ Hà, hỏi:“Làm sao anh biết?”

“Bởi vì, tôi nhìn thấy .”

“Cái gì?!” Tôn Chính hoàn toàn không thể tin những lời này của Lộ Hà .

“Nếu là cậu , cậu sẽ lựa chọn như thế nào?” Lộ Hà ngẩng đầu hỏi Tôn Chính.

“Tôi? Tôi.....” Tôn Chính chần chờ một chút.

Lộ Hà lập tức nở nụ cười, nụ cười có chút mất tự nhiên:“Cậu kỳ thật không cần phải lựa chọn.”

“Vì sao?”

“Bởi vì mẹ của cậu sẽ tự lựa chọn cho cậu.” Lộ Hà lại giật giật cái chân bị bỏng, muốn thử xem có thể đứng dậy hay không “Mẹ của cậu cho dù toàn thân bị thiêu đốt nhưng vẫn ôm chặt đứa nhỏ cố gắng bò đến cạnh cửa, dùng hết toàn lực, đem cửa mở ra, đẩy đứa nhỏ ra, đóng cửa lại, không cho cậu mạo hiểm chạy vào lần nữa.....”

Đèn pin trong tay Tôn Chính lập tức rơi xuống mặt đất.

Lộ Hà chỉ chỉ chính mình:“Cho nên, tôi mới kiếm trở về được cái mạng này.”

“Anh nhìn thấy?” Tôn Chính không thể tin được “Tôi như vậy anh thật sự thấy được ? Anh thấy được cái gì?”

Lộ Hà lắc lắc đầu, nói:“Cậu sẽ không muốn biết.”

Tôn Chính tựa hồ có chút xúc động, thờ dãi một hơi.

Lộ Hà vỗ vỗ vai cậu , nói:“Căn phòng hoá loạn khoa đông y này không có oan hồn , chỉ có một người mẹ không oán không hối, cũng bởi vì hối hận mà hai mẹ con kia phải nhập huyệt.”

“Không, có hai người không oán không hối hận .” Tôn Chính sửa đúng, đôi mắt ở trong đêm tối loé sáng.

Lộ Hà không có lên tiếng, tựa hồ cũng lâm vào trầm tư.

Hai người lẳng lặng ngồi đó , một thời gian thật dài cũng không có nói chuyện . Sự yên tĩnh của bệnh viện lúc này , cũng không còn áp bách đến như vậy.

Bỗng nhiên, Lộ Hà giật giật như muốn cố gắng đứng dậy.

“Làm sao vậy?” Tôn Chính một bên hỏi, một bên đem hân nâng dậy .

“Lưu Quần Phương mở cửa như thế nào ? Trong nháy mắt đó cậu làm sao ra được?” Lộ Hà thanh âm bởi vì kích động mà run run.

“Cái gì..... anh là đang hỏi cô ấy mở cửa như thế nào hả ?”

“Đúng! Tại thời điểm đó là đang tái diễn đêm ngày xảy ra hoá loạn , cửa là bị khóa lại , giống như lúc đầu chúng ta mở không ra vậy, cửa không có cách nào mở ra từ bên ngoài !”

“Vậy.....” Tôn Chính khẩu khí mang theo không xác định.

“Cô ấy nghe thấy tiếng Trần Quyên cũng thấy được diễn biến ngày hôm đó, lúc trước chúng ta cho rằng cô ấy không có nhập huyết, cho nên mở cửa được là chuyện bình thường, nhưng nếu nói như vậy thì thời điểm đó cô ấy đã nhập huyết, vậy cánh cửa ấy mở bằng cách nào?”

Tôn Chính tựa hồ cũng nghĩ đến gì đó, cánh tay nâng Lộ Hà nắm chặt “Anh nói là cô ấy, cô ấy.....”

“Đúng vậy! Cô ấy chính là điểm mấu chốt để chúng ta thoát ra, người duy nhất làm trái với quy luật này, cô ấy làm sao thoát được? Nếu chúng ta có thể tìm được đáp án.....” Lộ Hà nhìn không được hưng phấn “Có lẽ, chúng ta cũng có thể tìm được điểm yếu của huyết này, chúng ta có thể đi ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Giờ thứ năm – Hành lang tầng bốn

Lộ Hà chưa kịp hưng phấn, Tôn Chính đã có chút lo lắng nhìn Lộ Hà.

“Anh còn có thể đi được sao?” Tôn Chính có thể cảm nhận được sức nặng của Lộ Hà trên người mình không khỏi hồi hấn.

Lộ Hà thử giật giật chân, nhếch môi: “Còn có thể.”

Một bàn tay Lộ Hà khoát lên vai Tôn Chính tay kia chống lên bức tường, chậm rãi đứng dậy, đứng được một nửa chân liền run lên, tiếp theo mềm nhũn ngã xuống, cũng may lúc đó Tôn Chính nhanh tay đem hắn đỡ lên mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

“Hắc hắc” Lộ Hà không có ủ rũ ngược lại còn nở nụ cười “Tôi nhẹ lắm đúng không?”

Tôn Chính cắn răng không để ý tới hắn: “Chúng ta phải tìm một nơi đem vết thương này xử lý đã.”

Lộ Hà đề nghị tay cậu lại: “Không vội, tôi có thể đi được chúng ta trước đến văn phòng của Lưu Quân Phương đi.”

“Văn phòng của Lưu Quân Phương nằm ở đâu?”

“Tôi cũng không biết phòng nào là văn phòng của cô ấy, chúng ta xem bản đồ đã.” Lộ Hà cố gắng làm cho mình đứng vững, thong thả di động cái chân bị bông kia.

Vừa nói Lộ Hà liền duỗi tay sờ soạng trước ngực Tôn Chính.

Tôn Chính ba một tiếng đánh cánh tay hắn, trong bóng tối nhìn không thấy biểu tình, lại nghe ra có chút oán giận: “Anh sờ gì đó?!”

“Ai ai, sờ một chút thì có sao đâu, cũng đâu phải là nữ nhân” Lộ Hà có chút buồn cười, lấy món đồ vừa lấy ra vỗ vỗ vào người Tôn Chính “Tôi sờ là cuốn sổ ghi chép đó cậu làm gì mà cảm dữ vậy!”

Tôn Chính lập tức im lặng, một lát sau chỉ thấy một ngọn đèn nhỏ sáng lên, rồi lan dần ra cậu vẫn rất phối hợp mở đèn pin.

Lộ Hà một tay cầm ghi cuốn sổ ghi chép, cố sức mở ra vừa định thả cánh tay đang vịn tường xuống, cả người liền dựa vào lưng Tôn Chính, liền thấy Tôn Chính lao đảo một chút.

Anh thở một câu: “Thư sinh văn nhược a” rồi cứng rắn đem cuốn sổ nhét vào trong tay Tôn Chính, đoạt lấy đèn pin đặt cầm trên vai Tôn Chính nói: “Tôi chiếu, cậu thử xem đi có ghi chép nào ghi về phương diện này không.”

Tôn Chính bị cọ đến cả người không được tự nhiên, giật giật vai, làm bầm mở cuốn sổ ra.

Mở nhát đèn pin chiếu sáng một góc nhỏ bức tường, ở hành lang hẹp dài lộ ra một ánh sáng mỏng manh, bóng dáng hai người tựa vào nhau in lên trên tường, thập phần thân mật dựa vào nhau trong một màn đêm âm trầm nhưng cũng lộ ra một phần lo lắng.

“Từ từ, từ từ, từ từ!” Lộ Hà đánh gãy hành động của Tôn chính “Tôi nhớ ra rồi.”

“Cái gì?” Tôn Chính nghi hoặc quay đầu, lại bắt gặp sườn mặt Lộ Hà phóng đại vì dựa quá gần còn có một tầng mờ mờ ảo ảo, lại vội vàng cúi đầu.

Lộ Hà không có chú ý tới cậu tự biên tự diễn: “Tôi nhớ khi cậu tôi mời đến đây điều tra có nhắc tới nếu trong quá trình điều tra có nghi vấn gì, có thể đến phòng hồ sơ lâu ba, nơi đó có rất nhiều tư liệu trước kia lưu lại.”

“Nói cách khác chắc sẽ có tư liệu Lưu Quân Phương để lại phải không?” Tôn Chính liền phản khởi “Vậy chúng ta đi thôi.”

Chỉ nghe thấy Lộ Hà ngồi bên cạnh cười khỏ, dùng một loại khẩu khí thực bất đắc dĩ lại thực vô lại nói: “Vậy phải nhờ cậu đỡ tôi xuống lầu rồi.”

Tôn Chính liếc người đang dựa trên vai mình một cái, không nói gì từ sau lưng đỡ lấy Lộ Hà, liền đi vào trong bóng tối.

Như vậy cũng tốt, ít nhất chúng ta đang xuống từng tầng một, Tôn Chính an ủi nói.

Lộ Hà liền như vậy bán dựa vào Tôn Chính, khập khiễng bước đi, khi gần đến cửa cầu thang, hắn lại hỏi một câu: “Cậu không sợ gặp Lão Trương đang lên lầu sao?”

Người dưới thân liền run lên một cái, Tôn Chính tạm dừng tay đỡ Lộ Hà bỗng nhiên nắm chặt: “Anh có cảm thấy có điều gì kì lạ hay không?..... Tôi cảm thấy..... rất khác thường.”

Lộ Hà chuyển đầu hướng bốn phía nhìn lại, bóng đêm dày đặc vẫn như vậy, vẫn âm trầm yên tĩnh không có một tia sinh khí, kín không kể hở, giống như một không gian bị thế giới bên ngoài vứt bỏ, trừ bỏ ánh sáng mỏng manh từ đèn pin nói cho bọn họ biết đây là một nơi trong bệnh viện.

“Làm sao khác thường?” Lộ Hà không hiểu được ý của Tôn Chính

“Tôi cảm thấy ở đây càng ngày càng im lặng càng ngày càng tối tăm.....” Tôn Chính nói xong, giống như cũng tự giác được điều mình nói không hề có đạo lý, thanh âm liền nhỏ xuống.

Lộ Hà vẫn như cũ không hiểu gì cả.

“Thật giống như chìm trong đêm tối, không khác gì những bãi tha ma.....” Tôn Chính miêu tả không rõ, đành phải buông tha cho nó “Thôi, quên đi, là tôi đa tâm.”

Nói xong ở trong lòng cười nhạo mình cũng bắt đầu nghi thần nghi quỷ lung tung.

Nhưng Lộ Hà lại không yên lòng, nhắc nhở Tôn Chính phải biết đề cao cảnh giác: “Thời gian xảy ra đại hỏa năm 2000 là vào nửa đêm, như vậy hiện tại hẳn đã qua nửa đêm rồi, phần lớn những chuyện bí ẩn đều phát sinh từ 12 giờ khuya đến 3 giờ sáng, trong khoảng thời gian này những thứ đó rất dễ dàng hoạt động.”

Tuy rằng gặp rất nhiều hiện tượng khó có thể giải thích nhưng Tôn Chính đối với những chuyện ma quỷ vẫn thập phần bài xích, Lộ Hà bệnh cũ tái phát lại một lần nữa nghi thần đoán quỷ làm cho cậu không khỏi nhũn mảy.

Lộ Hà không chú ý tới phản ứng của Tôn Chính: “Nhưng cho dù là thời gian hoạt động của những thứ đó, cậu đáng lẽ phải cảm thấy giống như có gì đó đang chuyển động, trong bóng tối cất dấu nhiều thứ rất bất an..... Mà không phải toàn bộ thế giới yên tĩnh lại chứ.....”

“Cũng đâu phải đang viết tiểu thuyết..... Anh làm cứ như thật vậy” Tôn Chính đánh gãy miêu tả càng ngày càng quỷ dị của Lộ Hà “Chắc là ảo giác thôi, chúng ta tiếp tục đi xuống dưới!”

Vừa định cất bước xuống lầu, đèn pin tắt lư chiếu xuống cầu thang tầng ba, Tôn Chính đột nhiên cảm thấy trong lòng một trận đau đớn, đầu óc có chút choáng váng, khi ánh sáng chiếu xuống cầu thang đều biến thành những hình ảnh màu xám, giống như những cảnh hôn ám trong những bộ phim truyền hình.

Ảo giác trong giây lát làm cho cậu cảm thấy trong trí nhớ xa xôi giống như có người đang nói chuyện, ánh sáng biến mất bên cạnh bóng đêm vô tận.

Quả nhiên có chút..... Kỳ quái.....

Cậu không có nói điều này cho Lộ Hà, điều chỉnh hô hấp tiếp tục bước ra bậc thang đầu tiên lầu ba bệnh viện Đồng Hoa.

Hai người bước chân thông thả lại trầm trọng, Tôn Chính cảm thấy mình giống như đang lại gần cái gì đó rất nhanh đem ý nghĩ quỷ dị này quăng ra sau đầu.

Mất một chút công sức, hai người nương đỡ lẫn nhau rốt cuộc cũng đến tầng ba, tiếng bước chân vang dội rồi biến mất ở cuối hành lang.

Hai người đồng thời không phát ra âm thanh, ngay cả tiếng hít thở đều không nghe thấy.

Tôn Chính rốt cuộc biết cảm giác này là gì.

Cảm giác như cả thế giới chỉ còn lại chính mình.

Bờ môi của cậu hơi rung động, lại nói không ra tiếng.

“Chúng ta đi mau, phòng hồ sơ chính là căn phòng đầu tiên.” Âm thanh bên tai Lộ Hà từ phía sau vang lên cứu vớt cậu, khiến cậu cảm thấy thế giới này có một tia sinh khí

Lộ Hà lê chân một tay chống tường một tay khoát lên vai Tôn Chính, chậm rãi hoạt động. Vừa đi không được hai bước , hai người đồng thời dừng lại.

Giống như có vật gì đó , dính dính lại ẩm ướt nằm trên sàn nhà.

Bất kể là cái gì tại sao xuất hiện ở hành lang tầng ba?

Hai người đồng thời cúi đầu nhìn dưới chân mình, ánh sáng đèn pin dừng lại .

Máu, vết máu?

Một vết vết máu dài, mang theo nùng huyết, hình như là vừa mới chảy ra , dưới ánh sáng đèn pin nhìn hết sức ghê người.

Ai ? Tại sao lại xuất hiện ở trong đây?

Tôn Chính vừa mới cảm nhận được sự sống của thế giới , đột nhiên vết máu xuất hiện đem cậu trở về hoàn cảnh thật, trong đầu hai loại tư tưởng xoay thành một đoàn cuối cùng cậu vẫn làm ra một phản ứng của người bình thường :“Ai bị thương?! Còn có người khác chúng ta mau đến giúp đỡ!”

Nói xong, cậu nâng Lộ Hà muốn đi về phía trước.

Lộ Hà mạnh mẽ đè cậu lại, lực đạo mạnh chưa từng có trước đó, khiến cậu xem chút nữa không đứng vững ngã về phía trước.

“Chờ đã! Cậu nhìn kỹ lại xem.” Lộ Hà âm thanh thật nghiêm túc .

Tôn Chính đỡ sức nặng cả người Lộ Hà, Lộ Hà cầm đèn pin trong tay chiếu xuống mặt sàn.

Nơi này không chỉ có duy nhất một bãi vết máu.

Máu đỏ tươi, uốn lượn thật dài trong hành lang sâu hút.

Một vết máu thật dài , nó rốt cuộc là cái gì ?

Đèn pin chậm rãi chiếu từ vết này sang vết khác, trên hành lang đầy những vết máu, nhiều máu như vậy càng khiến người khác không an tâm.

Sàn sạt. Sàn sạt.

Trong bóng tối một âm thanh vang lên quấy nhiễu.

Sàn sạt. Sàn sạt.

Vết máu vẫn còn chảy. Dự cảm xấu trong lòng hai người dâng lên.

Đó là cái gì ?

Sàn sạt. Sàn sạt.

Giống như bệnh viện sở hữu quỷ mị ảo ảnh đều lúc này đều không tránh được, chỉ có âm thanh sàn sạt trong bóng đêm âm trầm vang lên, âm thanh cuối kéo dài kích thích dây thần kinh của cả hai .

Ánh sáng mờ nhạt rốt cục cũng chiếu đến.

Cơ hồ không đến một giây , Lộ Hà phản ứng nhanh nhất tắt chốt đèn pin, Tôn Chính ăn ý xuất hết khí lực ôm lấy Lộ Hà hướng góc phòng thứ nhất chạy đi.

Cửa phòng cứ nhiên vẫn mở !

Hai người trực tiếp chạy vào, Tôn Chính thờ phì phò đóng chặt cửa lại.

Chạy mau!! Trong nháy mắt đó những tiếng hét đều động trong cổ họng.

Ở vết máu cuối là một cục gì đó.

Đang chậm rãi di chuyển , chậm rãi đi về phía trước.

Sàn sạt. Sàn sạt.

Giống như thân thể người, hình dạng vụn vụn mà con người không thể làm ra.

Vết máu thật dài là do “nó” tha ra.

Cứ như vậy trên mặt đất chậm rãi di chuyển, cứ đi không chút cố kỵ, tựa hồ trong phạm vi bệnh viện này đều là của nó .

Sàn sạt. Sàn sạt.

Hai người hoảng hồn chưa định , chỉ ngồi thở thật mạnh, một hồi lâu cũng chưa mở miệng nói chuyện.

Nó là cái gì? Nó đi hướng nào?

Nó, có quay lại hay không?

Đầu óc trống rỗng trong nháy mắt lại nhảy ra rất nhiều vấn đề, trong khoảnh khắc đó trong đầu đình chỉ công tác tích lũy rất nhiều câu hỏi.

Hai người liếc nhau, Lộ Hà thậm chí không thêm mở đèn pin.

Không muốn lại nhìn thấy nó nữa.

Nếu ở thời điểm đó , nó đột nhiên quay đầu lại sẽ có bộ dáng gì?

Bọn họ cũng không dám suy nghĩ tiếp.

Còn chưa biết nó là cái gì, hai người theo bản năng làm ra phản ứng nhanh nhất đầu óc cùng thân thể đều muốn trốn tránh vật thể kia.

Lộ Hà dần dần thư hoãn xuống phát hiện Tôn Chính vẫn còn thở từng ngụm.

“Chính, cậu làm sao vậy?” Hần lấy âm thanh cực thấp hỏi, tựa hồ sợ hãi sẽ kinh động đến vật thể ngoài đó.

“Đau. Trong ngực rất đau. Không thở nổi.” Tôn Chính ôm ngực, vẫn giữ tư thế nằm nghiêng trên mặt đất , hai chân cuộn lên.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Giờ thứ sáu – Phòng hồ sơ tầng ba

Lộ Hà cuống quýt cúi ngó tìm Tôn Chính, nói:“Có thể là do phản ứng xấu gây ra Loại sự tình này tôi cũng nghe nói qua, ‘Nó’ thực thể hóa .”

Tôn Chính nghiêng mặt đi, biểu tình vẫn như cũ rất là thống khổ , há miệng, hỏi:“..... Có ý gì? Vật vừa rồi là gì vậy hả?”

Lộ Hà lắc đầu:“Tôi cũng không biết. Trong truyền thuyết có rất nhiều quỷ sẽ biến thành bộ dáng của mình trước khi chết, nếu như giải thích một cách khoa học thì quỷ phát ra sóng điện rất mạnh, một khi sinh ra cộng mình hoặc xung đột với sóng điện của vật chủ, có khả năng làm cho con người sinh ra phản ứng khác nhau.”

Tôn Chính có chút khó khăn nâng khóe miệng:“Nga? Phải vậy không?”

Biết được cậu hơn nửa phần đã bắt đầu tiếp nhận chuyện này, nhưng trong lòng vẫn còn nghi vấn lo âu.

“Vậy theo anh nói.” Ngừng một lúc lâu, Tôn Chính lại mở miệng , cau mày “Ở bệnh viện tư nhân này có ai đó đang đi trên hành lang. Bước đi, ách, sau đó ngã chết?”

“Cái này.” Lộ Hà hình như cũng đang suy nghĩ về vấn đề này, nhưng không có manh mối, ai chết rồi lại đi lấy tư thế kỳ lạ này đi tới đi lui trong bệnh viện , chẳng lẽ không phải là bóng trắng trong nhà xác , bóng đen trong phòng giải phẫu sao ?

Vật nọ kéo theo một dây máu thật dài cứ chiếm lấy đầu óc của hắn, hắn cứ cảm nhận được gì đó nhưng không thể nói rõ được .

Tôn Chính đỡ hơn được một chút, thở nhẹ một hơi, rốt cục có thể chậm rãi đứng lên. Xoa xoa ngực có chút đau đớn, cảm thấy Lộ Hà trong bóng đêm đưa tay ra trước mặt cậu, bắt đầu đi nắm lấy kéo hắn dậy.

“Tốt lắm, hiện tại chúng ta nên làm gì ?” Tôn Chính kéo Lộ Hà hỏi.

“Tìm tư liệu của Lưu Quân Phương .” Lộ Hà lại mở đèn pin, trong phòng liền truyền đến một ánh sáng mỏng manh “Nếu có thêm một cái đèn pin thì chúng ta có thể chia ra tìm rồi.”

Ánh sáng đèn pin đảo qua căn phòng hồ sơ, ở chính giữa là một loạt giá sách , mặt trên là những tư liệu được sắp xếp ngay ngắn , dựa theo loại hình

khác nhau mà phân biệt, có thiết bị hồ sơ, hộp đồng hồ sơ, bên ba mặt tường là mấy ngăn tủ đã bị khóa, trong ánh đèn trên đó phủ toàn là bụi, ở trong không khí nhẹ bay.

Chiều sang bên phải có một cánh cửa nhỏ, cửa đang mở ra, bên trong là một mảnh đen tuyền.

“Bên kia chắc là văn phòng phụ, chúng ta sang bên đó tìm.”

Hai người tạm thời quên đi sợ hãi đang rình rập bên ngoài, lại giống như tìm được một chút hi vọng, cùng nhau nâng bước đi đến văn phòng kia.

Vừa bước vào phòng, hai người đã bị đồng văn kiện loạt thắt bát tao dưới đất dọa, giống như từng có cuồng phong thổi vào mọi thứ lộn xộn cả lên, có vài cái bị bay đến trống rỗng, hỗn độn nằm lung tung, quả thật không biết là ai đã gây ra.

“Chẳng lẽ không có ai đến đây sắp xếp lại tư liệu?” Tôn Chính một bên hỏi, một bên cẩn thận giúp đỡ Lộ Hà, diu hần đến trước ghế ngồi xuống.

“Không giống a…….” Ánh sáng đèn pin trong tay Lộ Hà chiếu qua đồng văn kiện kia “Cậu xem thời gian trên đó đi, đều là năm 2000.”

“Năm 2000?” Tôn Chính ngồi xổm xuống, nhặt lên mấy văn kiện ấy, phía dưới quả nhiên đều viết năm 2000, cái này giống như là hồ sơ đánh giá thành tích công nhân bình thường thôi, cũng không có gì đặc biệt.

Lộ Hà ở bên kia không thể động chân, chỉ có thể động tay, kéo mấy ngăn tủ ra, tìm thử xem có đèn pin nào dùng được không.

“Vây là có ai đó đang tìm tư liệu đúng không?” Tôn Chính lật vài tờ để xem, toàn là lý lịch của nhân viên, bởi vì bị làm cho lộn xộn lên nên cũng không biết cụ thể nói về phương diện nào.

“A! Thật tốt quá!” Bên kia Lộ Hà phát ra một tiếng hoan hô, duỗi tay đưa cho Tôn Chính một cái đèn pin khác, lại không biết từ đâu lấy ra một cái bánh bao, hỏi “Đói không? Muốn ăn không?”

Tôn Chính nhận đèn pin, có chút do dự nhìn cái bánh bao kia: “Còn ăn được à?”

“Sao không ăn được!” Lộ Hà đã muốn cắn một miếng “Dù sao tôi cũng đã đói bụng lắm rồi.”

“Tôi không đói.” Tôn Chính bởi vì chuyện lúc này vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, cầm đèn pin, có chút bất an chiếu lên văn kiện “Tôi cảm thấy có điểm kỳ quái, bệnh viện không phải sẽ cố định sắp xếp lại tài liệu hay sao? Vì lý do gì hôm nay lại có nhiều hồ sơ bị lộn xộn như thế?”

“Ngô…… tôi hông iết [không biết] a……” Lộ Hà miệng ngậm bánh bao, giọng nói mơ hồ không rõ, vừa mới quay đầu, đã bị một tờ giấy bị vật nặng đè lên hấp dẫn.

Mà Tôn Chính giống như đối với đồng tư liệu sinh ra hứng thú lớn, bắt đầu ngồi thu thập lại, dựa theo số mà sắp xếp.

“Anh xem này, Lộ Hà, bên trong tư liệu này có rất nhiều nhân viên tạm rời cương vị hoặc đã nghỉ, tư liệu của Lưu Quân Phương anh nghĩ có ở trong đây hay không?”

Nửa ngày cũng không có nghe Lộ Hà trả lời, Tôn Chính nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Lộ Hà đang nhìn chăm chăm hai tờ giấy mỏng manh trong tay, không hề chuyển mắt, thần sắc thập phần nghiêm túc, chuyên chú đến quên mất mình đang ở hoàn cảnh nào.

Tôn Chính đi qua, nhìn phong bì để trên bàn đã bị phủ đầy bụi.

“Lưu Quân Phương”

Cậu kinh ngạc chuyển mắt sang phong thư trên tay Lộ Hà.

Chữ trên thư, bởi vì đã lâu lại không được bao bọc tốt, rất nhiều chỗ đã bị ướt, chữ đều bị nhòe đi.

Cậu đi ra phía sau Lộ Hà, muốn xem nội dung bên trong, xưng hô mở đầu cũng làm cho cậu giật mình.

“Cháu gái Quân Phương:

Thật vui khi nhận được thư của con.

Ông đã rời khỏi đó thật lâu, cũng đã dần dần rời xa mấy thứ kia. Nhưng lại không nghĩ đến con sẽ hỏi ông mấy vấn đề này.

Còn nhớ lúc nhỏ con không thích công việc của ông, cũng không cùng ông gần gũi. Đại khái, con cũng giống rất nhiều người, cảm thấy ông chỉ biết giả thần giả quỷ hù dọa người ta. Ông sẽ không giải thích, cũng không biết giải thích ra sao với con. Bởi vì rất nhiều chuyện, trừ bỏ chính mình là chứng kiến, không ai thấy, sẽ không tin tưởng, có đôi khi cũng sẽ hoài nghi chính mình. Từ ngày đầu đi theo con đường này, gia gia cũng biết sẽ bị như vậy. Trong tất cả thời gian, chúng ta thường chiến đấu một mình, gặp rất nhiều nguy hiểm, có rất nhiều người hi sinh, cũng có rất nhiều người cứ như vậy phớt bỏ cả đời, nhưng bình thường mọi người đều gặp phải chuyện ngoài ý muốn, mất tích hoặc chờ xử lý vấn đề. Lúc trước gia gia tham gia có quen được

hai tiền bối, một người ở gần Giang Tây [con có nhớ lần ông đi Giang Tây thật lâu, không có đến sinh nhật mười tuổi của con chứ ?] mất tích , còn có một người lúc này đang ở bệnh viện tâm thần .

.....

.....

Ông đã khuyên con , con đã quên sao? Công việc của con là do mẹ con giới thiệu, còn nhớ con lần đầu tiên cầm tiền lương trở về, cao hứng phấn chấn . Thật có lỗi, gia gia khi đó tạt cho con một gáo nước lạnh. Ông nói con trên người âm khí trầm trọng, gặp phải hung thần, chỗ đó không thể tiếp tục ở lại, kêu con mau từ chức, đổi công việc. Kết quả tết âm lịch lần đó, con không đến nhà gia gia ăn tết niên. Nghe mẹ con miêu tả qua bệnh viện Đồng Hoa kia, ông thực xác định, con không nên làm việc ở đó. Con còn nhớ ở thành phố phía nam có một lò gạch bị bỏ hoang sao ? Lúc trước con hỏi ông, đi Trương nhà bên cạnh mất tích ở đâu? Ông chỉ vào lò gạch kia , nói đi ấy ở đó , thế mà con về nói cho mẹ , liền bị mẹ đánh một trận. Ở mỗi một nơi trong thành thị, đều có một địa phương tụ tập bọn chúng, những tội ác được sinh ra sẽ chảy về nơi đó, tắm rửa cho “Nó”. Có rất nhiều người không cẩn thận lạc vào , cứ như vậy bị nó nuốt chửng , vĩnh viễn bị chôn vùi.

Công việc của gia gia, chính là cứu những người còn có cơ hội thoát ra.

.....

.....

Con không cần vội, cũng đừng hành động thiếu suy nghĩ. Gia gia đã phái một người đến giúp đỡ con. Đại khái qua vài ngày hẳn sẽ đến. Hẳn tên Lộ Hiểu Văn, năm nay 25 tuổi, dáng người cao gầy, đến lúc đó cũng phiên con hỗ trợ an bài một chút.

.....

.....

Gia gia cùng nó đấu nhiều như vậy năm, hiện tại mới biết được, gia gia sai lầm rồi.

.....

Lưu Mục Nhiên

Ngày 10 tháng 4 năm 2001”

Lộ Hà xem xong, tựa hồ cũng quên Tôn Chính tồn tại , thì thảo :“..... Anh hai..... rốt cục cũng có tin tức của anh.....”

“Cái gì?!” Tôn Chính há to miệng “Anh nói cái gì?”

Lộ Hà thế này mới chú ý tới tồn tại của cậu, giật mình, tay giấu đi tờ giấy kia, nói:“Lộ Hiểu Văn chính là anh của tôi.”

“Anh, anh hai anh ?” Tôn Chính không phản ứng kịp “Anh hai anh tại sao lại có quan hệ với ông của Lưu Quân Phương?”

Lộ Hà nhưng không có trực tiếp trả lời vấn đề của cậu ,trên mặt mang theo một ít sùng bái nói:“Anh tôi là chuyên nghiệp , tôi chỉ là một tên vô danh thôi, cái gì cũng không biết..... Hiện tại, cuối cùng tôi cũng tìm được tin tức của anh ấy .”

“Anh hai của anh, giống ông của cô ấy..... biết được chuyện này?”

“Có thể nói như thế. Năm 01 anh ấy đột nhiên nói muốn đi công tác xa, thu dọn đồ đạc liền rời đi , mấy tháng trước còn có thể thu được tin tức, báo bình an hay gì đó, nhưng đến năm 02 thì không có tin tức nào nữa, bởi vì trước kia từng có tình huống như vậy, chúng tôi từ đầu không quá để ý. Nhưng qua thật lâu, một chút tin tức cũng không có, chúng tôi không biết anh ấy đi đâu , bắt đầu sốt ruột đi tìm. Tìm đến nhiều năm như vậy.....”

“Nhưng mà không phải anh nói rằng cậu của anh mời đến , cho nên mới đến sao.....” Tôn Chính đột nhiên mở to hai mắt nhìn “Anh gạt tôi?! Anh căn bản không phải là người nhà của ông chủ gì cả , anh tới đây là tìm anh hai ?”

Lộ Hà lộ ra một cái biểu tình không thể nê hà :“Nhưng tôi quả thật có đến gặp viện trưởng hỏi thăm tin tức của anh hai, cậu xem, tháng trước tôi đột nhiên nhận được địa chỉ này..... Cũng không biết là ai gửi đến.....”

Hắn vừa nói vừa lục lọi bên trong quần áo:“Lúc này tại căn phòng kia , tôi cứ nghĩ mình đã chết, tôi còn muốn đưa cái này cho cậu.....”

Tôn Chính gạt đỡ ngắt lời của hắn, chìa khóa hắn vừa lấy ra một nửa liền rút xuống:“Cho nên từ đầu anh đã có mục đích ? Gạt tôi đi theo anh tìm kiếm? Như vậy chúng ta gặp phải cái địa phương quái quỷ này cũng đã nằm trong dự tính của anh?”

Lộ Hà cười khỏ cúi xuống nhặt chìa khóa lên, nói:“Không phải. Tôi cũng không nghĩ tới.”

Tôn Chính hung hăng theo dõi hắn, ôm ngực không nói lời nào.

Lộ Hà áy náy nhìn Tôn Chính, không biết nói gì cho tốt, trầm mặc một lúc lâu, lại ngơ ngác đưa qua cái bánh bao trong tay

“Nè..... cậu vẫn nên ăn chút gì đi.....”

Tôn Chính liếc hắt một cái, xoay người liền đi ra ngoài.

“Từ từ , Chính , cậu muốn đi đâu?!” Lộ Hà quá sợ hãi, lại không đứng lên được, giữ chặt Tôn Chính.

“Tôi không thể đi theo con đường của anh, tôi muốn tự mình tìm đường đi.” Tôn Chính một bên lớn tiếng nói xong, một bên đi tới cửa.

Cậu vừa đi tới cửa, đột nhiên cảm thấy dưới chân dính dính , cúi đầu lấy đèn pin chiếu xuống –

“Chờ đã! Cậu đã quên vật ngoài kia hay sao?!” Lộ Hà sốt ruột kêu lên “Cậu”

Lộ Hà từ xa nhìn cậu, trong nháy mắt cảm thấy hô hấp đều dừng lại, miệng muốn gọi tên Tôn Chính , lại không có cách nào khác phát ra âm thanh .

Hắn thấy một bãi máu từ cửa phòng hồ sơ chậm rãi , chậm rãi tiến vào.

Sàn sạt, sàn sạt.

Tôn Chính sắc mặt trắng bệch cúi đầu, ánh mắt chăm chú vào dưới chân. Mà cánh cửa trước mắt cậu, không ai đụng đến , lại nhẹ nhàng, giống như có một trận gió thổi qua , tự nó mở ra .

Sàn sạt, sàn sạt.

Tôn Chính nhìn vết máu đỏ sậm kia, nồng đậm ở trong bóng đêm tran lan, tràn ngập toàn bộ tầm mắt.

Sau đó cậu cảm thấy một luồng gió thổi đến, cậu cảm đèn pin chiếu về phía trước.

Một đôi mắt , đang nhìn cậu .

“Chính!!!!!!”

Lộ Hà mạnh đứng lên, lại ngã xuống.

Hắn cố gắng đi về phía trước vài bước, ngẩng đầu lên.

Không có Tôn Chính. Không có ai cả.

Cửa phòng hồ sơ vẫn đóng .

Dưới sàn cũng không có máu.

Tôn Chính không thấy . Chỉ có một mình hắn

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Giờ thứ sáu – Phòng hồ sơ tầng ba

Lộ Hà kinh ngạc nhìn cánh cửa kia. Mắt bị xoa đến phát đau, Tôn Chính vẫn không xuất hiện.

Hơn nửa ngày mới chậm rãi hồi phục tinh thần hắn mới tiếp nhận được sự thật : Tôn Chính biến mất , cùng vật thể đó biến mất.

Hắn dùng tay chống mình đứng lên, trong đầu xoay chuyển rất nhiều ý niệm và suy đoán. Chẳng lẽ Tôn Chính bị quỷ đem đi? Tôn Chính sẽ biến thành quỷ ? Hay Tôn Chính chạy trốn [nhưng làm sao chạy nhanh như vậy được ?]? Tôn Chính..... Tôn Chính..... Kỳ thật không có người nào là Tôn Chính cả hay chỉ do mình ảo giác thôi?

Càng nghĩ càng vớ vẩn, càng nghĩ càng lạc đề, cuối cùng một chút biện pháp thực tế cũng không có. Hắn thế nhưng lại mất bình tĩnh.

Hắn vỗ vỗ đầu bởi vì sốt ruột và kích động mà trở nên rối tinh rối mù tự mình mặc niệm “Bình tĩnh đi Lộ Hà, bình tĩnh bình tĩnh, Chính nhất định vẫn còn ở đây.....”

Cho dù thế giới có vỡ vụn đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ có quy luật riêng , chỉ cần phá vỡ nguyên tắc của nó. Ở trong thế giới này cũng chính là như vậy.

Chỉ cần tìm được quy luật của nó sẽ tìm được biện pháp cứu Tôn Chính.

Lộ Hà tự an ủi chính mình, vịn vào tay ghế đứng dậy, ngồi trở lại ghế nhìn lá thư đặt trên bàn kia.

“Anh hai, nếu là anh , anh sẽ làm gì ?”

Anh hai trong ấn tượng của hắn, đã vĩnh viễn dừng lại hình dáng năm 2001, vĩnh viễn thân bí như vậy, dù nhìn thế nào cũng không thấu hiểu được.

“Mẹ ơi , anh hai buổi tối không chịu ngủ!”

Lúc trước hắn còn cùng mẹ cáo trạng như vậy, mẹ vội vàng bịt miệng hắn, ôm hắn vào lòng:“Đừng nói bậy, anh hai con bị bệnh, nếu để hàng xóm biết sẽ xem anh hai con như yêu quái đuổi đi !”

Hắn thường thường đem nửa đầu giấu trong chăn, vụng trộm nhìn anh hai “sinh bệnh”. Lộ Hiểu Vân ngồi ở bên cửa sổ, nghiêng đầu nhìn cảnh đêm bên ngoài.

Không có trăng cũng không có sao, anh hai rốt cuộc là đang nhìn cái gì ?

Bóng tối tràn ngập , anh hai rất thích sống trong bóng đêm

Thậm chí có đôi khi hắn nửa đêm thức giấc, Lộ Hà không thấy anh hai ở đâu cả.

Hắn loáng thoáng phát hiện anh hai không giống người thường. Anh hai có khi sẽ chăm chú nhìn người khác , giống như xuyên qua họ nhìn vật gì đó.

Mẹ cũng rất đau đầu . Thầy giáo thường xuyên đến làm phiền, oán giận Lộ Hiểu Vân đi học luôn ngủ gục, hoặc là Lộ Hà nghịch ngợm gây sự với bạn bè.

Anh hai đối với những chuyện này vẫn duy trì trầm mặc. Lộ Hà từ nhỏ đã cảm thấy, trên người anh hai cất giấu một lực lượng gì đó, những vấn đề này đối với anh hai đều không là gì cả , mọi chuyện đều không quan tâm cũng không giải quyết.

Lộ Hà mơ mộng nghĩ, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia cười khổ. Nếu như mình có một nửa thiên phú của anh hai cũng tốt rồi, hiện tại sẽ không thúc thủ vô sách như vậy. Sau khi hắn lớn dần lên, mới mơ hồ biết được một bí mật của anh hai , chính mình đi điều tra một ít chuyện, còn theo dõi những hành động của anh hai , đều do hứng thú và tò mò thôi.

Nay Lộ Hà lại hối hận chưa từng thực sự đi theo Lộ Hiểu Vân nghiên cứu. Có lẽ do trước kia hắn cũng chỉ là tìm thấy cái mới lạ, chưa bao giờ đem những chuyện bí ẩn này xem là sự thật!

“Mày thật là vô dụng a.....” Lộ Hà tự giễu chính mình, chân vẫn như cũ vô cùng đau đớn, không có cách nào khác chống đỡ hắn bước đi. Cho dù hiện tại hắn có thể vịn tường để ra khỏi phòng hồ sơ, nhưng gặp chuyện nguy hiểm cũng không thể chạy thoát, cho dù tìm được Tôn Chính, chưa thoát khỏi đó mà đã liên lụy rồi.

Trong đầu lại hiện lên ánh mắt Tôn Chính giận dữ trừng hắn, ngũ quan đoan chính đều nhấn lại :“Còn chọc cậu ấy sinh khí.....”

Lộ Hà ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn trời thật sâu thở ra một hơi. Đáng tiếc cảm xúc uể oải này chỉ xuất hiện trên người hắn một giây, hắn bỗng nhiên rồi thẳng dậy quơ lấy đèn pin.

Hắn nhớ rõ Tôn Chính có nói gì đó .

Bên trong có rất nhiều công nhân tư liệu, đều là những công nhân tạm rời cương vị hoặc đã từ chức năm 2000 trở đi

Đèn pin chiếu về sàn nhà hỗn độn, có những mẫu giấy còn in lại dấu chân Tôn Chính, bên cạnh là một chồng hồ sơ chỉnh tề mà Tôn Chính đã sắp xếp.

Lộ Hà cúi người xuống lấy chồng tư liệu kia lại đây, tùy tay lật vài tờ, quả nhiên là Tôn Chính sắp xếp còn rất có phong cách, trong thời gian ngắn như vậy đã sắp xếp gần hết đồng tư liệu nhân viên này, hơn nữa còn theo thứ tự đánh dấu. Từ đầu đến cuối đều là những tư liệu công nhân tạm rời cương vị hoặc từ chức từ năm 2000 đến năm 2002 , những năm về sau đều không có .

Hắn lại nghĩ đến nghi vấn của Tôn Chính, là bệnh viện định kỳ sửa sang lại tư liệu sao? Nhưng tại sao chỉ có trong khoảng thời gian này ? Giống như có người đã đến lấy đi , phong thư trên bàn Lưu Quân Phương cũng rất kỳ quái, Tại sao lại có người đến lấy đồ của Lưu Quân Phương?

Hắn có dự cảm không tốt. Tôn Chính biến mất cùng những thứ này có quan hệ hay không..... Một bên đoán mò, hắn bắt đầu cẩn thận lật xem những thứ Tôn Chính lưu lại.

Tờ thứ nhất là từ năm 2000 rời bỏ cương vị hoặc từ chức , bỏ qua những tin tức cơ bản và chức vị công tác còn có lý do rời bỏ cương vị , những tư liệu sau cũng đều như vậy đều có viết lại những lý do r. Tư liệu cuối cùng có một dấu đánh số nhỏ nhỏ, tựa hồ là rất quan trọng hoặc tư liệu tham khảo đánh dấu.

Lộ Hà lật đến cuối cùng, sau năm 2002 đều không có .

Hắn nhìn nhìn đèn pin trong tay , ánh sáng tựa hồ giảm đi đôi chút, xem ra đèn pin sớm hay muộn gì cũng không đủ dùng, hắn nhủ mi , ánh mắt lại dò đến chồng tư liệu kia có cảm giác không đúng ở chỗ nào đó. Lấy ra nhiều tư liệu như vậy , lý do tại sao chứ?

Lộ Hà đã muốn bắt chắp hoàn cảnh hiện tại của mình, bệnh viện, bóng đêm, vật đó thứ nọ, hẳn đều không kịp tự hỏi. Hắn nhìn chăm chú vào những chữ cái trên tư liệu, ngón tay theo bản năng ở trên mặt vuốt ve.

Một tờ một tờ lật rồi lại lật. Mỗi thứ đều xem qua một lần

Quả nhiên..... là đánh dấu . Chính giữa đã thiếu đi vài số. Căn cứ vào những con số này, hẳn đều là cùng một chỗ , nhưng từ b04 đến b07 thì không có. Trong này cũng không có đoạn tư liệu khi Lưu Quân Phương biến mất.

Lộ Hà rốt cục có thể khẳng định kết luận: Có người đã lấy đi đoạn tư liệu này, còn cố ý che dấu bộ phận tư liệu kia cách đây không lâu

Bên trong tư liệu có cái gì? Tại sao lại cần phải che dấu? Ai lại không muốn người khác thấy?

Chẳng lẽ..... là ông ta?

Lộ Hà không có lừa Tôn Chính , trước khi đến đây anh thật sự có gặp mặt viện trưởng. Lục viện trưởng [mà không phải “Lộ”] tóc hoa râm cười dài tiếp đãi hẳn tuy rằng không có nói tin tức của anh hai, nhưng rất hoan nghênh hắn đến điều tra bệnh viện.

“Ở chỗ tôi có mấy bản tư liệu và bản đồ, phòng hồ sơ còn có một ít văn kiện năm đó, nếu cậu cần, tôi tùy thời đều có thể đưa cho cậu..... Đồng hoa bệnh viện a, có vấn đề quá thật thực làm cho chúng tôi đau đầu, hiện tại đã chuyển thành tư nhân , mấy vấn đề này chúng tôi tự giải quyết là chuyện đương nhiên Nếu cậu có thể giúp chúng tôi điều tra ra một chút manh mối thì tốt rồi.....”

Viện trưởng riêng có nhắc đến phòng hồ sơ, tư liệu và bản đồ là do ông ta cung cấp , hiện tại nghĩ đến người thích hợp đứng nhìn từ xa thật phần có hiểm nghị .

Bọn họ ý đồ che dấu cùng Lộ Hiểu Vân có quan hệ gì đây? Có phải khi vừa đến đây những tư liệu này đã bị người khác lấy đi?

Lộ Hà hồi tưởng lại, trong lòng có loại tức giận khi bị người khác thiết kế, cúi đầu mắng một tiếng, đem chồng tư liệu kia thả xuống bàn.

Khó trách cảm thấy không thích hợp, bất quá lão già viện trưởng kia ngàn trùng vạn trùng cũng không nghĩ đến Lộ Hà còn chưa chân chính bắt đầu điều tra đã đem chính mình vào huyệt.

Vẫn còn chưa muộn!

Lộ Hà tinh thần bỗng nhiên rung lên, lập tức chuyển hướng đến cái hộp đặt trước mặt .

Xem ra bọn họ còn chưa xem nội dung bên trong hộp, phía dưới có đề một lá thư, nói cách khác, trước khi lấy đi những văn kiện đã có lá thư của Lưu Quân Phương.....

Hắn lập tức đem cái hộp kéo đến trước mặt mình, giống như tùy thời sẽ có người cướp đi.

Những thứ trong hộp đều đã bị lấy đi , để lại lá thư tối trọng yếu kia quả thật là vạn hạnh trong bất hạnh. Mở ra công tác chứng minh của Lưu Quân Phương , ở tầng thấp nhất có đặt một tấm ảnh .

Bên trong là một cô gái khoảng chừng 20 tuổi và một đứa con nít. Cô gái để tóc dài, tóc đều hất ra phía sau chỉnh tề ngay ngắn, nhìn mặt cô toát ra một loại tự tin khi đôi môi hồng nhuận khẽ nhếch lên.

Lộ Hà xem công tác chứng minh, cô gái có khuôn mặt thanh tú này hẳn là Lưu Quân Phương.

Cậu nhóc bên cạnh cô ấy trên gương mặt tròn trịa và một đôi mắt sáng ngời như anh mặt trời , mái tóc ngắn mềm mại lại đen tuyền, miệng cười mang theo một chút trẻ con kiêu ngạo còn có chút khinh thường.

Lộ Hà đem tấm ảnh lật sang đằng sau, phát hiện sau lưng còn viết một dòng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo:

“Di Quân Phương ơi, kêu Bác sĩ Nghiêm và kỳ quái thúc thúc đến thăm con đi!”

Ngôn ngữ thập phần bá đạo lại mang theo một ít làm nũng, theo xung hô chắc do đứa nhóc kia viết .

Bác sĩ Nghiêm và kỳ quái thúc thúc?

Có thể bị xem là một kỳ quái thúc thúc..... Lộ Hà thực trực tiếp liên tưởng đến anh hai của mình – Lộ Hiểu Vân.

Nếu thật là Lộ Hiểu Vân, như vậy anh hai quả thật đã đến bệnh viện này, gặp được Lưu Quân Phương, không chỉ như thế mà còn ở lại đây một thời gian dài — còn nhận thức cậu nhóc kia.

Bất quá bác sĩ Nghiêm Lộ Hà chụp đồng tư liệu kia lật lật nhưng không có tư liệu của ai là họ Nghiêm.

Nói cách khác, bác sĩ này vẫn còn ở đây làm việc, hoặc là đã rời cương vị nhưng tư liệu đã bị lấy đi.

Tính cách đa nghi của Lộ Hà khiến hắn có rất nhiều phỏng đoán, có khi nào bác sĩ Nghiêm chính là người lấy đi mấy tư liệu này không

◆

Tôn Chính cảm thấy rất lạnh . Lạnh đến khiến cậu lập tức mở mắt.

Thật tối . Đây là nơi nào?

Vừa rồi Vừa rồi Trong đầu cậu hiện lên một gương mặt cùng với ánh mắt kia.

Không, không có khả năng Cậu dùng cánh tay cứng ngắc vỗ vỗ mặt mình, thẳng đến cảm giác cảm nhận được sâu sắc rằng mình không phải nằm mơ. Nhưng mà

Cậu chậm rãi ngồi dậy, bóng đêm hoàn toàn bao phủ lấy cậu, áp bách đến cơ hồ thở không nổi. Cậu đột nhiên nhớ tới rằng trong tay mình vẫn còn cầm một cái đèn pin .

Ba.

Ánh sáng duy nhất liền hiện ra, sáng ngời trong nháy mắt làm cho cậu có chút không thích ứng. Tôn Chính khó chịu nhắm chặt mắt, một lúc sau mới có thể miễn cưỡng nhìn tình huống xung quanh.

Đây là Một cái hành lang?

Hai bên trần ngập sương mù âm u, ánh sáng giống như tùy thời đều có thể bị hắc ám ăn mòn, cậu kinh ngạc đứng lên, không biết từ đâu truyền đến gió lạnh, theo ống quần, chạy dọc sống lưng . Lạnh đến lưng cậu xuất ra một tầng mồ hôi .

Cậu thậm chí không dám bước chân .

Không có tiếng Lộ Hà tự nhiên vui cười , giờ phút này cậu chỉ cảm thấy sợ hãi trước hoàn cảnh xa lạ quỷ dị này .

Ánh sáng đèn pin chiếu đến hành lang sâu kín, chiếu đến một nơi hình như là cuối hành lang.

Cuối hành lang là cái gì? Một cầu thang thông đạo đến nơi nào đó hay là quẹo đến một hàng lang dài đằng đằng khác?

Cậu không biết do lạnh hay sợ hãi không tự chủ được rung mình một cái.

Sau lưng là cái gì? Cậu vẫn chưa dám quay đầu. Lộ Hà nói, đừng quay đầu lại , nó chỉ làm tăng sợ hãi của cậu mà thôi.

Nhưng càng muốn như vậy lại nhìn không được mà quay đầu.

Cậu đột nhiên nghe thấy âm thanh tất tất tốt tốt, từ sau lưng truyền đến. Giống như là âm thanh ai đó chậm rãi đi đến, lại giống như có người nào đó đang đập cửa .

Là cái gì? Cậu khẩn trương nghĩ thầm , biết đâu chỉ là ảo giác

Một cơn gió lạnh xuyên vào thân cậu lan khắp tứ chi , giống như bị thúc đẩy bước chân về phía trước. Một bước rồi hai bước, cậu ngạc nhiên chính mình bước không hề tạo ra tiếng động.

Ánh sáng đèn pin chiếu vào bức tường kia cũng càng ngày càng lớn.

Cậu lần đầu cảm thấy, nếu Lộ Hà ở đây , thì tốt rồi

Bỗng nhiên cậu dừng bước.

Bởi vì đã đến cuối, hành lang không có cầu thang cũng không có góc quẹo.

Chỉ có một cánh cửa.

Cậu nhìn cánh cửa kia, không tự chủ được mà lùi về phía sau .

Cánh cửa thực cũ nát, ngay cả nắm cửa cũng đã rỉ sắt. Cái này cơ hồ không cùng niên đại xây dựng của bệnh viện Đồng Hoa. Trên cửa loang lỗ vết máu, vết máu đỏ sẫm như lũ kiến bò khắp nơi , chỗ nào cũng có giống như từ bên trong chảy ra , từng giọt từng giọt rơi xuống .

Trừ bỏ vết máu còn có vô số vết cào. Không biết là do thứ gì lưu lại, thật sâu nhọt nhọt, cái dài cái ngắn. Không biết tâm lý của người đó lúc ấy thế nào,

để lại vô số dấu vết . Nếu nhìn kĩ một chút sẽ phát hiện là vết móng tay . Nhưng người nọ chắc dùng rất nhiều sức, mới có thể làm cho vết móng tay khắc sâu trên cánh cửa gỗ lâu năm như thế.

Trên khung cửa, là dây tơ hồng đủ loại màu sắc, không biết tơ hồng từ đâu xuất hiện , cũng không biết là dùng cái gì dính lên , dọc vào khung cửa, ngay gần chính tề làm khuôn trên cánh cửa .

Quả thực là..... Quả thực là.....

Tồn chính có loại xúc động muốn xoay người chạy đi, nhưng ánh mắt giống như bị vật gì đó hấp dẫn , một lần nữa đối diện với nó.

Phía sau cánh cửa này sẽ là cái gì?

Một ý niệm kỳ lạ trong đầu đột nhiên xông ra.

Cậu giống như bị mê hoặc , từng bước đi về phía trước.

Bỗng nhiên cậu nghe được một âm thanh rất nhỏ. Là tiếng ai đó đang cào .

Có ai đó ở đằng sau cào cánh cửa.

Âm thanh kia phiêu phiêu miêu miêu, cậu có cảm giác như ai đó đang cào phía sau mình đến mao cốt từng từng.

Rõ ràng là âm thanh rất nhẹ, nhưng sức lực lại rất lớn

Có cái gì đó, ở sau cánh cửa, dùng lực rất lớn đập cửa rồi lại dùng móng tay hoặc là dùng ngón tay cào.....

Tồn Chính cảm thấy tim mình đập thật nhanh, cậu có thể cảm nhận được sự sợ hãi trong lòng, nhưng vẫn bị cánh cửa kia hấp dẫn.

Cậu từng bước đi lại, những dấu vết trên cửa, âm thanh bên trong , đều giống như thúc đẩy cậu đi về phía trước , đến gần nó hơn.

Cậu vươn tay xuyên qua bóng đêm lạnh giá, chạm đến cánh cửa kia.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Giờ thứ bảy – Phòng khám ngoại khoa tầng ba

Ba!

Tồn Chính cầm lấy nắm cửa, ngơ ngác đứng nhìn.

Cúi đầu nhìn ánh sáng đèn pin chiếu dài về phía trước. Cánh cửa bỗng nhiên biến mất. Phía trước lại một lần nữa biến thành bóng tối quen thuộc làm người ta hít thở không thông .

Tồn Chính còn trong trạng thái mê mang không biết phải làm sao, chiếu đèn pin sang bốn phía, tựa như hành lang dài ngoằn kia đang có thứ gì hoạt động , mỗi cánh cửa góc tường đều cất dấu những bí mật không thể nói. Những bất an suy nghĩ ảo tưởng lảng lảng theo ánh sáng đèn pin chui vào quần áo cậu, lạnh lẽo dán vào da thịt , gắt gao bám lấy .

Cậu vỗ vỗ đầu, muốn cho mình thanh tỉnh một chút. Có lẽ do quá sợ hãi, lại thấy mình quay về trước cánh cửa kia , không, trở về phòng hồ sơ.....

Nhưng trước mắt cậu là một cái hành lang dài . Cánh cửa đó đâu ? Tôi đến đây bằng cách nào? Tại sao lại có cánh cửa đó ?

Khi đó màu đỏ kia mạnh mẽ tiến vào đầu cậu , cảm giác choáng váng lập tức bao phủ cơ hồ như sắp ngã đến nơi , cậu theo bản năng vươn tay chống vào tường.

Tồn Chính mất một thời gian lâu mới đem hình ảnh kia loại ra khỏi đầu. Cố gắng hoạt động đầu óc, cậu phải bảo trì thần trí mình thanh tỉnh .

Nếu không, đoạn ký ức về căn phòng kia , điên cuồng và hỗn loạn sẽ chiếm cứ lấy cậu.

Chắc có lẽ những người không cẩn thận nhập huyết , đứng ở trong bóng đêm lo sợ đến điên loạn đi ?

Điểm này Lộ Hà đương nhiên không có nói cho cậu, nhưng Tồn Chính nhận ra từ trạng thái bất ổn của mình.

Lộ Hà, nếu Lộ Hà ở đây thì tốt rồi. Cậu nhện không được lại một lần nghĩ như vậy. Khi nào thì mình ý lại người khác đến như vậy? Cũng chính như vậy mới tin tưởng rồi lại một lần bị lừa dối, hơn nữa, trước lúc cậu nổi giận với Lộ Hà đã nói gì? Cậu muốn tự mình tìm đường ra ngoài.

Khó khăn lắm mới bình phục được tâm tình, Tôn Chính quyết định trước tiên phải tìm đường ra, tiến thêm một bước.

Tôn Chính cảm thấy hình như mình đang dựa vào tường, vì thế cậu cố lấy dũng khí, xoay người, ánh sáng đèn pin rọi qua một vòng

Không phải tường, là cửa, một cánh cửa rất lớn, đèn pin quang di chuyển về phía trước, cậu mới thấy rõ bảng hiệu: Phòng giải phẫu [4].

Phòng giải phẫu? Đây là tầng mấy? Đây là chỗ nào?

Cậu càng thêm khó hiểu. Nếu như gặp phải những thứ kì quái gì đó thì còn có thể giải thích, tự nhiên cậu đang đứng ở phòng hồ sơ bỗng nhiên lại xuất hiện trước phòng giải phẫu, phải giải thích như thế nào đây?

Nhớ đến bản đồ và hồ sơ ghi chép ở trên người mình, cậu hít một hơi, từ trong túi lấy bản đồ mở ra xem.

Một tay cậu cầm đèn pin, một tay cầm bản đồ, quả thực có chút bất tiện, cậu đành phải để nó lên tường bắt đầu tìm kiếm phòng giải phẫu [4].

“Một người thực sự rất khó khăn.....” Ý nghĩ như vậy vừa mới toát ra liền bị cậu nói ngay.

Tìm qua một lần, nhưng không thấy. Tôn Chính giật giật cánh tay, lại tìm kiếm một lần nữa.

Xem ra phòng giải phẫu bệnh viện Đồng Hoa đã chuyển sang nơi mới, ai lại ở lầu chính cũ nát này xây dựng phòng giải phẫu chứ..... Nhưng mà cậu bị mấy dấu gạch chéo trên bản đồ hấp dẫn, lúc này hoàn toàn không nghĩ nó lại ở đây, cho nên không có chú ý đến.

Bây giờ cậu nhìn thấy, trong đó có một dấu bên dưới còn viết “Phòng giải phẫu [4]”, bởi vì bị màu đỏ che khuất, cho nên rất khó để phân biệt.

Cậu vẫn ở tầng ba, nhưng là ở bên hành lang khác, cách phòng hồ sơ chỉ một đoạn hành lang

Nhưng dấu gạch chéo màu đỏ..... gạch chéo màu đỏ..... là có ý gì?

Cậu lập tức nhớ đến hình như đã từng có nói qua là “Những nơi không tốt”. Không tốt, thế nào mới là không tốt? Cậu đứng đây cũng đã lâu, tại sao lại bỗng nhiên xuất hiện một căn phòng phẫu thuật? Nhìn nắm cửa kia, hình như cũng đã rất cũ. Cậu bỗng nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Mặc kệ nó xấu ra sao, cậu phải lập tức rời khỏi chỗ này, tìm được nơi an toàn tiếp theo. Cậu nhanh chóng nhìn thoáng qua bản đồ.

Lầu ba chỉ có một chỗ an toàn: Phòng khám ngoại khoa tầng ba.

Cậu đại khái nhớ vị trí của nó. Cố lấy dũng khí chiếu xuống đất. Kỳ quái là vết máu ác mộng trên kia không thấy. “Nó” sần sật đi trên đường cũng không có.

Không có thời gian tự hỏi nó có xuất hiện hay không. Tôn Chính đem bản đồ cất vào túi, liền hướng phòng khám ngoại khoa ba chạy đến.

Đèn pin quang xác định chỗ của cậu, thoát khỏi căn phòng giải phẫu đồ thảm kia, cậu thở nhẹ một hơi, duỗi tay mở cửa.

Ba.

Giống như..... Kỳ quái, giống như bị giật điện vậy.

Nhưng cậu không chút do dự, cầm nắm cửa, mở ra. Cậu liền đi vào một nơi đầy bóng tối khác.

Lấy đèn pin quét xung quanh phòng khám ngoại khoa ba, tâm lý Tôn Chính có chút không xác định. Phòng khám ngoại khoa trừ bỏ một số thiết bị, bàn công tác, giá sách, cậu cũng không có thấy những “Vật che đậy” như Lộ Hà đã nói, có thể cản trở những thứ đó. Vậy nơi này vì sao lại “an toàn”?

Bởi vì sai lầm nhất thời mà đi vào khoa Đông y, cảm giác lừa thiêu đốt vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ cậu.

Lộ Hà còn nhắc tới gì nữa không? Lộ Hà bây giờ thế nào rồi? Một mình hẩn ở phòng hồ sơ, chân lại không đi được.....

Phát hiện mình lại suy nghĩ đến Lộ Hà, cậu vỗ đầu mình phải tập trung tinh thần.

“Trước tìm thử xem chuyện của cánh cửa kia đi.....” Cậu tự nhủ, kéo ghế ngồi xuống, lại mở bản đồ ra.

Lúc này cậu rất tỉ mỉ tìm trên bản đồ, cũng không phát hiện lầu chính bệnh viện Đồng Hoa có cùng kết cấu với cái hành lang kia.

Lầu chính Đồng Hoa ở cuối mỗi hành lang đều có một căn phòng. Tỷ như cuối hành lang lầu ba là phòng giải phẫu [4] và bên kia là phòng hồ sơ, trong đó một bên là nhà vệ sinh. Nhưng từ trên bản đồ cho thấy, không có hành lang nào phía cuối là tường, cũng không có căn phòng nào kỳ quái như vậy.

Vậy nơi vừa rồi rốt cuộc là địa phương quái quỷ gì? Có lẽ là một giấc mơ, hoặc là một loại ảo giác?

Có lẽ do hỗn loạn , kỳ thật cậu vẫn ở tầng ba , về phần tại sao đến được một hành lang khác..... có thể là do quá hoảng loạn chạy đến.....

Tuy rằng biết rằng loại lý do này rất hoang đường , nhưng khi đó tối như vậy , chạy loạn một hồi lại đến cũng không chừng , Tôn Chính tạm thời thuyết phục mình như vậy.

Cậu xem lại ghi chép. Biết đâu bên trong sẽ có những chuyện liên quan đến nó? Cậu liền lấy ra hồ sơ ghi chép.

Toàn bộ sự tình vẫn theo vết máu tầng ba kia bắt đầu.....

Ghi chép về tầng ba rất dễ tìm, nhưng cậu vẫn trước tiên tìm từ năm 99 đến năm 02, tìm kiếm xem ở trên giấy có mấy từ máu chót như ” Tầng ba ” “dấu ” vân vân. Trên đó cậu dừng lại vài lần, nhưng mỗi lần đều thất vọng phát hiện chủ đề không phải về ” vật đó ” ở tầng ba Đồng Hoa.

Thật vất vả mới từ sau ghi chép của Li Đình tìm được vài tờ, tìm được một phần thoạt nhìn có liên quan đến những từ như ” tầng ba ” ” dấu “. Chữ viết rõ ràng tinh tế, hình như là của người có học thức cao . Cậu chú ý người ghi lại , Nghiêm Ương (Bác sĩ thực tập năm 2001 – 2002)

Ghi chép chuyện bí ẩn bệnh viện Đồng Hoa 1999 – 2002 (Cừu)

Người ghi nhận : Nghiêm Ương (Bác sĩ thực tập năm 2001 – 2002)

Sư huynh đi trước nói với tôi, bác sĩ thực tập bây giờ rất khó khăn . Bác sĩ không xem người là bác sĩ , cái gì cũng kêu người làm, bệnh nhân coi người là bác sĩ , chuyện gì cũng đổ lên đầu người , bị ép buộc như vậy , không làm cũng không được.

Đến Đồng Hoa , còn phải viết cái ghi chép kì quái này. Ai nói bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng ? Nổi tiếng cỡ nào? Vừa tới báo danh, mấy chị y tá ở tầng một liền vui tươi hơn hờ chạy đến xem, ném cho tôi một cuốn tập gì đó nói : “Tiểu Nghiêm, cậu mới đến thực tập phải không ? Sinh viên, có tri thức, ngoại khoa , kiến thức lại rộng rãi , vậy cái này giao cho cậu viết!”

Tôi lật mấy tờ , đùa kiểu gì đây , rầm chó không kêu!

Y đại đường XX học sinh sinh viên đã không còn thêm sợ mấy cái ngưu quỷ xà thần này nữa rồi ! Nhưng mà..... Mấy chuyện ma quỷ này nếu hay , tôi có thể nghe, càng làm người ta sợ càng tốt, nhưng kẻ không tốt , lại không ăn khớp ,thì không có ý nghĩa gì cả. Ở đại học chúng tôi chuyện ma thì nhiều lắm, cừu nhi cừu chi, sớm đã có một chuyên môn nghiên cứu những chuyện này. Đầu tiên, là ảnh quỷ.....[còn muốn viết, nhưng lại quên mất rồi , xem ra phải dừng lại đề tài này]

Được rồi, cậu chuyện đầu tiên, rất có thể sẽ thêm mắm thêm muối, sẽ có chút bí ẩn kỳ quái đủ mọi thể loại.

Đó là bệnh viện một tháng trước, mấy ngày đó mưa rơi không ngừng , mưa không lớn nhưng cứ kéo dài tới mấy ngày, mấy người ở bệnh viện đều bị ướt , ở lầu chính không biết bao nhiêu người bị trượt chân , ngay tại chỗ băng bó cũng rất tiện .

Buổi sáng hôm đó, trời vẫn mưa rào, bệnh viện cũng như trước người đến người đi. Tôi đóng dù, đi đến phòng khám ngoại khoa, trên hành lang tất cả đều là dấu chân to nhỏ, một mặt cẩn thận bước đi một mặt hướng đến phòng khám ngoại khoa ba.

Bác sĩ Lưu chưa đến. Nghe nói anh ấy là bác sĩ ở đây đã lâu, tôi nói cái danh đó vẫn phải nhờ vào vận khí mới có được. Lão danh y này quả thật cần trọng cần lại thật thà, mỗi lần đều đến sớm mười phút, anh ấy người xuống chân bệnh , tôi rảnh rỗi ở bên làm việc vặt.

Nhìn nhìn bác sĩ Lưu tập trung tinh thần đối phó với cái chân của bệnh nhân kia , không phải là vấn đề lớn gì. Vì thế tôi đi đến cửa sổ dựa vào giá sách, vừa định lấy ra mấy cassette khái niệm tiếng Anh mới nghe một chút, đột nhiên tầm mắt thoáng qua một nơi kỳ quái , nhưng lại không biết kỳ quái chỗ nào

Sao lại như vậy? Loại cảm giác này thật khác thường. Tôi nhìn một vòng, bàn làm việc, cửa sổ, giá sách, mọi thứ đều rất bình thường Khoan , cửa sổ?

Tôi nhìn lại , ngây ngẩn cả người.

Trên cửa sổ có tấm thủy tinh , những giọt mưa lấp lánh vurun lên đó nhưng không làm phai nhạt được . Trên cửa sổ toàn là những dấu chân nho nhỏ, mũi chân hướng vào bên trong, giống như có gì đó đi từ bên ngoài vào .

Tôi nhìn kỹ lại , mấy dấu chân hỗn loạn thành một đoàn, không thể xác định từng có xuất hiện dấu chân này chưa.

Nhưng mà , nhưng mà, tôi đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, nơi này là tầng ba đó.....

Những dấu chân lớn nhỏ này , bất quá cũng chỉ là dấu chân của đứa nhỏ 7 ,8 tuổi , làm sao có thể đi từ bên ngoài vào ? Nếu là ban ngày nhất định sẽ có người nhìn thấy , nếu là buổi tối..... vậy , vậy.....với độ cao của tầng ba , đối với một đứa nhỏ mà nói thì làm sao có khả năng?

Tôi lại gần cửa sổ nhìn xem bốn phía , ống dẫn bên ngoài cách phòng khám ngoại khoa ba rất xa, mà cạnh cửa sổ cũng không có dấu chân nào.

“À lão Lưu , hôm nay anh có thấy một đứa nhỏ nào không Từ cửa sổ này vào?” Tôi cẩn thận hỏi bác sĩ Lưu.

Anh ấy cũng sững sốt, nhìn về phía cửa sổ, lập tức khiển trách: “Cậu tiểu tử này, mỗi ngày không có chuyện gì làm, giả thần giả quỷ là hay!”

Tôi ngậm miệng, giương mắt liền thấy y tá Lưu vừa cầm đồ vào sắc mặt trắng bệch đứng ở cửa, cánh tay còn run nhè nhẹ. Phát hiện ánh mắt của tôi, cô ấy vội vàng bỏ đồ xuống, nhanh chóng chạy ra ngoài.

A, có lẽ là thằng nhóc nghịch ngợm kia, cái gì Cao ấy, Nhạc Cao!

Cao Nhạc Cao không phải tên Cao Nhạc Cao, nó tên là Cao Nhạc Thiên. Tôi sống 18 năm mới gặp được một thằng nhóc như vậy, cũng là bệnh nhân đầu tiên của tôi.

Thằng nhóc đó bộ dạng nhìn rất hoạt bát lại thông minh, nhưng mà vừa ngồi xuống hỏi tên nó, nó liền bắt đầu giở chứng, làm rớt ca bệnh trên bàn của tôi xuống, tôi tốt bụng nhặt lên, miệng nó liên la, đuổi chân đạp cái bàn, mẹ nó đứng đằng sau cười làm lạnh nói: “Bác sĩ anh thông cảm dùm, tính nó là như vậy đó.”

Thông cảm? Tôi nghĩ nó là bệnh nhân đầu tiên của tôi, lại là một đứa con nít, liền kiên nhẫn một chút, thấy nó ngồi bắt chéo chân run đùi, một bên cầm cây bút bình thường tôi và bác sĩ Lưu hay dùng, một bên đắc ý dào dạt.

Kỳ quái là kiểm tra qua một lần, thằng nhóc này rất khỏe, thật sự bình thường.

Có phải do tôi chưa có kinh nghiệm, có vấn đề lại không nhìn thấy, nhìn thấy về khó xử và nghi hoặc trên mặt của tôi, mẹ của nó kéo tôi qua một bên.

“Yên Vui kỳ thật nó không bị bệnh.” Cô ấy lặng lẽ nói.

Tôi thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Không bệnh thì đến bệnh viện làm gì?!” Không bệnh mà kêu bác sĩ thực tập như tôi đùa giỡn? Khó trách bác sĩ Lưu lại yên tâm giao thằng nhóc này cho tôi.

“Cậu, cậu tùy tiện nói đại lý do gì đó, cho nó ở lại bệnh viện năm ba ngày gì đi, bác sĩ, kính nhờ!” Mẹ của nó rất thành khẩn, thoạt nhìn cũng không giống như đang đùa giỡn.

“Là có ý gì?” Tôi một bên hỏi, một bên nhìn thằng nhóc kia mở ngăn tủ lục lọi gì đó.

Cô ấy lại lặng lẽ kéo tay áo của tôi “Hàng năm nó đều như vậy, năm nào cũng đến đây ở mấy ngày, bệnh viện ai cũng biết Cậu giúp tôi được chứ.....”

Tôi tuy vẫn còn nghi hoặc, nhưng là nếu cô ấy nói như vậy, bác sĩ Lưu cũng đã nói vậy, tôi cũng tránh không được.

Không nói hai lời, tôi cho nó ba ngày thuốc, ép buộc nó uống.

Thằng nhóc cứ như vậy bị mẹ nó dẫn đi, thuận tiện còn ôm hộp socola của tôi.

Cao Nhạc Thiên nhập viện, nghe nói nó rất giống Phương Vách Vương (Mị Ảnh: mình cũng chẳng biết nó là gì TT), vào cửa liền giành tivi, buộc mấy di cô thúc bác trong phòng bởi nó coi phim hoạt hình, chạy nhảy lung tung tìm đồ ăn vặt, mấy bệnh nhân cạnh giường cũng bị sai đi bưng trà rót nước, hễ không vui liền một nháo hai khóc ba thất cổ, toàn bộ bệnh viện đều đến xem.

Mấy thứ này là tôi nghe y tá nói lại, chuyện này hình như đã xảy ra ba năm, hàng năm đều đến làm ầm ĩ như vậy một lần, bệnh viện Đồng Hoa cũng không làm gì được, nghe nói mẹ của nó cùng bệnh viện có quan hệ, nên không làm gì được, tóm lại ba giường bên cạnh Cao Nhạc Thiên đều làm thủ tục chuyển giường, ai cũng không muốn dính tới tiểu Phách Vương kia.

Tôi quả thực nhìn không được hoài nghi thằng nhóc này chính là đứa nhỏ ban đêm từ bên ngoài đi vào lưu lại dấu chân trên cửa sổ.

Nhưng mà, một đứa nhóc chỉ mới 8 tuổi, làm sao có khả năng đó

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Ghi chép chuyện bí ẩn bệnh viện Đồng Hoa 1999-2002 (Bát)

Ngày hôm sau, tôi không chịu nổi mấy chị ý tá đau khổ cầu xin, mắt nhìn đứa nhỏ kia. Cậu nhóc thấy tôi nhìn liền kiêu ngạo, nằm trên giường lăn lộn ôm bụng la đau, chia vào người tôi kêu to lang băm lang băm! Hừ, tố chất không cao, trình độ văn hóa lại thấp, lang băm có ý gì nó biết sao? Mẹ của nhóc vừa hoảng sợ vừa sốt ruột, lúc thì nhu bụng cho cậu ta, lúc thì hỏi muốn ăn cái gì.

Đứa nhỏ như vậy , chính là do gia đình quá cưng chiều mà sinh hư .

Tôi vung bút lên, cho nó hai ngày thuốc. Đứa nhóc kia lập tức khóc lớn lên, đáng tiếc hành động khiếm khuyết, nặn không ra nước mắt, mẹ nó vừa thấy, vội vàng đi xuống lầu mua chuối tiêu cho nó.

Trước khi đi, tôi liếc giày của nhóc, quả nhiên kích cỡ có điểm giống với dấu chân trên cửa sổ.

Muốn chọc tôi sao? Kéo tay đứa nhỏ qua tôi ầm ỹ nói với nó: “Bác sĩ Nghiêm kể chuyện cho con nghe nhé? Con muốn nghe chuyện lưng tựa lưng, hay là muốn nghe chuyện phòng này buổi tối có một cậu bé tìm đến?”

Bà vai Cao Yên rụt lại, trừng mắt nhìn tôi không nói lời nào.

Tôi vỗ tay thập phần đắc ý đi về.

Mới vừa đi đến lầu chính, chợt nghe một tiếng “Rầm”. Thằng nhóc kia đem chuối tiêu mẹ nó vừa chạy thật xa mua cho nó ném đi. Tôi nhớ trước kia trong vườn hoa có chuối tiêu, vừa đau lòng vừa tức giận. Kết quả một đường trở về còn gặp xui xẻo , y tá nói cho tôi biết, bác sĩ Lưu xin nghỉ, buổi tối trực ban tôi đến thay.

Lần đầu tiên trực ban đêm , tôi có điểm hưng phấn. Đi đến đối diện mua mấy bịch bánh snack, mấy túi khoai tây chiên cộng thêm một hộp sữa, vừa không bạc đãi chính mình , lại có thể cùng các chị y tá tạo quan hệ tốt.

Sau khi tan tầm công nhân trong bệnh viện lục đục đi về, cho đến khi màn đêm buông xuống, ánh sáng một tầng rồi một tầng tắt đi, tuy rằng viện bộ đối diện còn sáng, bên này chỉ có lầu một trạm y tá và phòng cấp cứu còn sáng, thì chỉ có cửa cầu thang tối om, còn có cửa sổ bị gió đánh vào tạo ra âm thanh.

Thật yên lặng. Tôi một mình ngồi trong phòng cấp cứu, không nơi nương tựa ngồi ăn khoai tây. Chỉ nghe tiếng vui cười của phòng y tá mới khiến tôi cảm thấy có chút nhân khí.

Tiếng báo thức tíc tắc của đồng hồ trên tường làm cho căn phòng yên tĩnh lại. Ngoài cửa sổ cũng một mảnh tối đen, gió lạnh mang theo mưa phùn luông vào cửa sổ, như ai cúi đầu nói khẽ. Giờ này mà kể chuyện mà là hết bài, không, quả thực giờ này quý dễ dàng hoạt động nhất!

Tôi lập tức nghĩ đến những trận âm phong không biết từ đâu xuất hiện ở bệnh viện Đồng Hoa u ám này. Truyền thuyết trong này có một bác sĩ trực đêm, một mình ngồi trong văn phòng , xem sách , lại đột nhiên nghe được một loạt tiếng bước chân dồn dập, vang vọng ở hành lang trống trải, sau đó lại biến mất. Có y tá nói đó là Quỷ Hồn vừa mới chết đi , ở bệnh viện quanh quẩn.

Đôi khi cũng sẽ phát hiện cửa tự nhiên mở ra , vô thanh vô tức, không biết đã mở bao lâu, cũng không biết bóng đêm yên tĩnh ngoài kia sẽ dẫn theo “thứ gì” tiến vào, có lẽ đã lẳng lặng đứng bên cạnh bạn thật lâu mà bạn không biết gì cả.....

Nghĩ như vậy tôi cả người liền run lên, quay đầu nhìn cửa, uống một ngụm sữa định thần , cùng lắm thì cả đêm nhìn chằm chằm cánh cửa này !

Ở phía sau , tiếng điện thoại truyền từ phòng y tá làm tôi yên tâm một chút.

Điện thoại vang vài tiếng, nhưng không ai tiếp, mấy cô ấy không phải đang ở đó hay sao? Tôi kỳ quái nghĩ.

Sau đó điện thoại lại đột nhiên im lặng.

Sẽ không phải là điện thoại cần cấp cứu chứ! Chẳng lẽ là người nọ sống chết trước mắt ôm hy vọng gọi 120, bệnh viện thông thả từ từ đợi reo hai ba tiếng, ủa, không phải điện thoại quấy phá, đồng ý nghe, đáng tiếc chỉ reo đủ ba tiếng Mấy cô y tá này đang làm cái gì?!

Ở phía sau, điện thoại lại vang lên.

Đینگ ینگ ینگ, đینگ ینگ ینگ.

Đینگ ینگ ینگ, đینگ ینگ ینگ.

Tốt lắm, ba tiếng , mấy cô mau nghe đi! Tôi nghe tiếng điện thoại reo không biết sao lại cảm thấy rất phiền táo.

Cửa loạch xoạch mở ra , sợ đến mức khoai tây trên tay tôi đều rớt xuống.

Cô y tá đứng đằng kia, sắc mặt trắng bệch : “Tiểu Nghiêm. Cậu , điện thoại phòng khám ngoại khoa ba của cậu gọi đến.”

“Cái gì, điện thoại của chúng tôi?” Tôi không hiểu gì đi đến phòng y tá.

Mấy y tá nhìn tôi cứ như thấy quỷ, vây quanh cái điện thoại kia, động cũng không dám động.

Đینگ ینگ ینگ, đینگ ینگ ینگ.

Điện thoại còn đang vang.

Tôi đi qua , nghỉ hoặc nhìn về phía điện thoại, tim đột nhiên đập mạnh.

Biểu hiện điện báo trên điện thoại..... là số nội tuyến của chúng tôi phòng ba ngoại khoa.

Nói cách khác, là phòng ba ngoại khoa chúng tôi gọi đến? Bây giờ , phòng ba ngoại khoa hẳn là một mảnh hắc ám đi!

Tôi trái phải nhìn y tá, các nàng đều cả kinh lui thành một đoàn, còn kém không thét chói tai thôi .

Được rồi, vì biểu hiện nam tính khí khái, tôi liền cầm lấy điện thoại, đem ống nghe nhét vào bên tai.

“A lô?”

Bên kia không có tiếng động.

“Không thể nào, quý nửa đêm sao?” Tôi thử nói giỡn, muốn làm cho không khí dịu đi một chút

Mấy năm trước [Quý nửa đêm] (Chém) này rất nổi, tôi ở đại học còn cùng mấy anh em xem qua mấy lần.

Tút tut tut tut.....

Tút tut tut tut.....

Một trận tạp âm ở đầu điện thoại bên kia vang lên, nghe đến cả người tôi nổi toàn da gà, lại không thể ở trước mặt y tá lộ vẻ sợ hãi.

“Ai đó?” Tôi lại hỏi.

Tút tut tut tut.....

Tút tut tut tut.....

Giống như.....giống như tạp âm trong máy thu âm.

Âm thanh này làm tôi thập phần bất an. Tôi liền cúp điện thoại

Quay đầu đối với các cô ấy cười nói:“Ai giỡn như vậy thế , trò này quá cũ rồi . Tôi lên lầu xem thử !”

Tuy rằng nói như vậy , nhưng tôi lại không có gan lên xem.

“Đúng rồi, mấy người tuần tra ca đêm chẳng lẽ không phát hiện ra chuyện gì hay sao?” Y tá Lưu mở miệng .

Mấy hộ sĩ khác lắc lắc đầu.

“Y tá trưởng đâu?” Tôi hỏi mấy cô ấy.

“Là tôi.” Y tá Lưu đứng dậy “Tôi và cậu lên đó nhìn thử xem ”

Tôi há miệng, thà, cô ấy nói như vậy tôi không thể không đi rồi. Ánh mắt không khỏi liếc về phía cầu thang sâu âm bên cạnh hành lang , trong lòng kêu khổ.

“Đi thôi!“ Cô ấy khẩu khí thập phần đáng tin nói, xoay người dẫn dò mấy y tá vài câu , liền hướng cầu thang đi đến.

Mới vừa đi đến cửa cầu thang nghênh đón tôi là một bóng đêm dày đặc khiến tôi thở không nổi, chuyện này so với việc đi tiểu đêm ở đại học còn khó chịu hơn, bắt đầu đi tôi mở đèn pin, vì để thoải mái hơn tôi trò chuyện với y tá Lưu.

“Cái kia..... Xin lỗi , tôi mới đến đây làm việc nên không biết tên của chị là gì?” Ở cầu thang trống rỗng , tiếng bước chân thật rõ ràng, vang vọng trong không gian.

“Tôi? Tôi tên Lưu Quân Phương, Tiểu Nghiêm cậu vừa tốt nghiệp đại học phải không? Tôi kỳ thật cũng không lớn hơn cậu bao nhiêu , không cần khách khí như vậy , gọi tôi Quân Phương là được.” Cô ấy cười rộ lên, không khí lập tức thoải mái hơn rất nhiều.

“Còn trẻ như vậy đã làm y tá trưởng? Tôi giống bọn họ gọi chị Quân Phương là được rồi.” Tôi một mặt cùng cô ấy nói chuyện, một mặt chú ý bốn phía quanh cầu thang.

“Tiểu Nghiêm, cậu có cảm thấy bệnh viện này kỳ quái không?”

“A?” Tôi run sợ cố gắng thích ứng với bóng đêm, bị cô ấy hỏi, lắp bắp kinh hãi “Thế nào, làm sao kỳ quái?”

“Dấu chân cậu thấy hôm nay cũng không kỳ quái sao?” Cô ấy hình như đã sớm đoán được phản ứng của tôi, quay đầu nhìn tôi, ánh mắt ở trong bóng tối thấp phần sáng ngời.

Tôi không nói gì.

“Cậu tin trên đời này có quỷ không?” Cô ấy hỏi một lần nữa.

Tôi?

“Àn..... Là một bác sĩ, tôi không tin.” Tôi thành thật trả lời, nhưng có chút chột dạ.

Không có quỷ, nhưng câu thanh âm trầm này luôn có một cỗ lạnh băng áp bức hơi thở và nhịp tim của con người...

Cô ấy cúi đầu, dùng âm thanh rất nhỏ lầm bầm gì đó.

Tôi mơ hồ nghe được là “Nếu có, vậy thì tốt rồi.....”

Ngôn ngữ đáng sợ như vậy xuất ra từ miệng của một y tá, tôi tin là do mình nghe lầm, cố lấy dũng khí tiếp tục bước về phía trước.

Mới vừa đi đến lầu ba, không hiểu vì sao tôi cảm thấy có chút không thoải mái, lại nghĩ đến tiếng bước chân trên hành lang, những cơn gió quỷ dị.....

Chị Quân Phương không chút nào để tâm, đi về phía phòng khám ngoại khoa tầng ba.

Chúng tôi đứng trước cửa phòng khám ngoại khoa, cảm thấy lạnh cả sống lưng, trừ bỏ ánh sáng đèn pin trước mặt, tôi như thấy toàn bộ bóng đêm bao quanh đều như đứng ở một góc khuất nào đó lẳng lặng nhìn chúng tôi.

Bỗng nhiên, một tiếng động thật lớn phá tan bầu không khí yên tĩnh này..

Rầm!

Trong phòng vang lên một tiếng thật lớn!

Chẳng lẽ đùa nhóc kia thật sự ở trong này quậy quá? Thật to gan! Cũng không sợ quỷ nửa đêm tìm đến hay sao?!

Chị Quân Phương nhanh nhẹn mở cửa, mới phát hiện cửa đã khóa giờ phút này lại mở, không cần tốn sức liền mở ra...

Bên trong cái gì cũng không có.

Chúng tôi lấy đèn pin quét một vòng quanh căn phòng cũng không tính là lớn này.

Giá sách, ghế ngồi, cái bàn, hết thấy đều bình thường không có vấn đề gì.

Bất an trong lòng tôi lại nhiều hơn, không có gì cả, không có gì cả, tôi lập tức nghĩ đến liền chuyển đèn pin đến cửa sổ –

Dấu chân.

Một loạt dấu chân.

Tôi cùng chị Quân Phương hai mặt nhìn nhau, sắc mặt của cô ấy trắng bệch, mà tôi chắc cũng không tốt hơn đâu..

Tôi một tay lau mồ hôi, một chân đi vào phòng.

Quả nhiên, cửa sổ mở ra, gió lạnh vù vù thổi vào, đập trúng miếng thủy tinh trên cửa. Trên cửa sổ có hai dấu chân mới, mũi chân hướng vào bên trong, giống như từ bên ngoài đi vào.

Lần này vẫn là dấu chân của con nít khoảng 7,8 tuổi.

Ánh sáng theo dấu chân kia di động, một đường từ cửa sổ đi xuống, cuối cùng dừng ở cánh cửa.

Tôi chạy nhanh ra ngoài, chiếu chiếu xung quanh.

Tôi và chị Quân Phương đều mang giày, bởi vậy không có dấu chân.

Mà dấu chân này, chỉ dừng ở cửa rồi biến mất.

Chẳng lẽ tiếng đập lớn kia là nó mở cửa sổ đi vào, đi đến cửa, mở cửa, rồi chạy đi đâu?

“Chị Quân Phương, chị thử hỏi mấy anh trực ban có thấy ai xuất hiện ở đây hay không, tôi đi xung quanh tìm xem!” Tôi nói với chị Quân Phương nhưng

chân đều nhũn ra.

Chị Quần Phương trả lời xong liền chạy lên lầu, tôi ở lại, làm một ít chuyện cần làm...

Ngày hôm sau, tôi từ ác mộng tỉnh lại.

Vừa đến bệnh viện, cùng bác sĩ Lưu chào hỏi, liền hùng hục đi về phòng bệnh.

Tôi muốn tìm Cao Nhạc Thiên để hỏi rõ ràng, có phải do nó quấy phá hay không?

Cao Nhạc Thiên đang xem phim hoạt hình, nằm trên giường cười to, chung quanh toàn là đồ ăn vặt, mẹ nó hình như lại đi xuống mua lên cho nó ăn.

Nó thấy tôi đi vào, liền cười ha ha: “Nhát gan, nhát gan!”

Tôi trừng mắt liếc nó một cái, nhát gan gì chứ!

Cậu nhóc đắc ý hất mặt, nói: “Chú không cần che giấu, mọi chuyện con đều biết hết, ha ha ha!”

“Quả nhiên là nhóc giở trò?!” Tôi từng bước đi tới trước mặt nó, ôm nó lên.

Nó ở không trung vui vẻ đến khoa tay múa chân: “Không phải! Không phải! Nghe con nói! Ha ha, con đem con sâu nhét vào quần áo của chị Quần Phương, chị ấy liền nói cho con biết!”

Tôi đặt nó lên giường: “Nhóc thì biết cái gì!”

Nó trừng mắt nhìn: “Chú có biết vì sao dấu chân kia đến cửa liền biến mất không?”

Tôi khinh thường liếc nó một cái: “Vì sao?”

Nó nhìn tôi chằm chằm: “Bởi vì mấy chú mở cửa ra!”

Bởi vì..... Tôi đột nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng, Cao Nhạc Thiên nhìn tôi, lại không giống như đang nhìn tôi, ánh mắt kia không hề giống như ánh mắt của đứa nhóc tuổi.

Nó vỗ tay cười ha ha: “Nó cứ như vậy bám trên lưng chú thôi!”

Chuyện đầu tiên của tôi chính là như vậy. Tuy rằng nó là chuyện xưa.

Nhưng nó có thật.

Tôi kể chuyện ma, xưa nay đều là thật.

Buổi tối hôm đó, rốt cuộc là ai? Một người có thể đi vào phòng tôi; Một người biết thời gian công tác của tôi; Một người muốn đến gần tôi.....

Viết đến đây, tôi xoay người chỗ khác, gãi gãi lưng.

Đừng nói trên lưng, ngay cả sau lưng cái quỷ gì cũng không có!

Bảo tôi đi nghe mấy chuyện ma quỷ này, còn không bằng đi nghe khái niệm tiếng Anh mới!

Ngày 20 tháng 4 năm 2001.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Giờ thứ bảy – phòng khám ngoại khoa tầng ba

Tôn Chính xem xong phần ghi chép này, chỉ cảm thấy bị thằng nhóc kia dọa sợ ra cả một thân mồ hôi lạnh, nhưng không tìm được vết máu mà cậu muốn biết, cùng cánh cửa quỷ dị kia.

Cậu có chút chán nản nhìn cuốn sổ ghi chép trên bàn kia. Cũng không biết ghi chép này có ẩn ý gì, trong đầu một chữ cũng không có.

Chẳng lẽ mình thật sự ngốc hơn Lộ Hà sao?

Cậu bị ý tưởng này làm cho hoảng sợ.

Lúc này, cậu nghe được một tiếng đập cửa nhỏ. Tôn Chính cả kinh, ghi chép vừa rồi cậu còn chưa định thần lại được, cậu hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không.

Tiếng đập cửa lại vang lên .

Là cái gì ? Là người ? Hay là quỷ?

Tôn Chính nhìn chằm chằm cánh cửa kia. Cánh cửa đóng chặt, không biết bên ngoài là thứ gì.

“Lô, Lô Hà?” Cậu thử gọi.

Tựa hồ có tiếng rên rĩ truyền đến, Tôn Chính lại gần cửa một chút, muốn nghe rõ ràng hơn.

Đúng vậy, là tiếng rên rĩ, còn có tiếng đập cửa dứt quãng.

Tôn Chính khẩn trương nắm chặt tay. Chẳng lẽ là Lô Hà ? Hắn bị thương?

Không, không đúng, hắn làm sao biết mình ở trong này ?

Đó là ai? Là..... Là quỷ?

Cậu xoay người muốn về chỗ ngồi, nhưng không cách nào xem nhẹ được tiếng rên rĩ và tiếng đập cửa kia.

Như đang cầu xin giúp đỡ của cậu . Là ai? Là cái gì?

Cậu thử lấy đèn chiếu vào cánh cửa kia, ngồi xổm xuống, muốn nhìn một chút xem có thể thấy được gì không.

Nhưng mà cái gì cũng không thấy.

Tôn Chính nội tâm bắt đầu tranh đấu kịch liệt . Bệnh viện Đồng Hoa lâu ba cực kỳ hung hiểm, từ khi bọn họ vừa đặt chân xuống đây, cậu liên tiếp gặp được những cảnh tượng quỷ dị đáng sợ, cậu không xác định mình có thể chịu được kích thích như vậy nữa không&nb; .

Bệnh viện đã không còn ai, hẳn là sẽ không có người khác. Nhưng nếu..... Nếu thật sự còn có ai gặp nạn, bị thương.....

Tôn Chính hạ quyết tâm, đứng lên, đi đến trước cửa, nhưng cước bộ rất nhỏ.

Chỉ cần mở một chút thôi là được rồi.

Cậu nhẹ nhàng nắm lấy nắm cửa.

◆&nb;◆&nb;◆

Lô Hà gãi đầu, nhìn đồng tư liệu kia, cùng với một sắp mới sắp xếp lại. Hắn không tìm được bộ phận bị mất kia.

Manh mối duy nhất, chỉ có cái hộp này .

Ánh mắt hắn trở về cái hộp, hắn nhắc hộp lên, nhìn kỹ xung quanh, rốt cục ở bên cạnh tìm được một cái đánh dấu nho nhỏ.

Cũng may giữ cái hộp này lại, như vậy hắn có thể căn cứ vào đánh dấu này tìm được manh mối.

Thời gian cứ dần trôi qua, sầu lo trong lòng hắn càng lúc càng lớn. Tôn Chính không biết đi đâu, cũng không biết gặp phải nguy hiểm gì, càng ở trong huyết càng lâu, càng dễ dàng mất đi bộ mặt con người vốn có, dần dần biến thành “nó”, giống như quái vật.

Hắn chống vào ghế dựa [may mắn ghế dựa&nb;noi này có vẻ cao], khép kiếng đi vào bên trong đến trước tủ đựng hồ sơ.

Án trước trình tự đánh dấu, và trình tự của những tư liệu kia, hắn xác định được vài ngăn tủ. Đến gần rồi lấy đèn pin cẩn thận chiếu qua, quả nhiên phát hiện trong đó có mấy cái ngăn có dấu vết từng bị động qua, bụi bám trên đó đã mất đi, mà bên cạnh những ngăn tủ khác đều dày đặc tro bụi.

Ngăn tủ bị khóa lại. Lô Hà đột nhiên nghĩ đến cái chìa khóa trong túi mình. Chẳng lẽ cái chìa khóa dùng để mở tủ này?

Hắn từ trong túi lấy ra chiếc chìa khóa kia, ở nhà hắn đã từng nghiên cứu qua cái chìa khóa này, nhan sắc và chất liệu rất kì lạ, cái chìa khóa dùng xà cừ để làm thành, bề mặt nhẵn nhụi, như là dùng bảo thạch tốt nhất để chế tạo

Nó trị giá bao nhiêu tiền a !Hắn vội trộm cảm thán, dùng chìa khóa thử mở vài cái .

Ổ khóa quá nhỏ, không thể nhét vào.

Hắn cau mày cẩn thận đem chìa khóa cất vào trong túi. Xem ra chỉ có thể dùng bạo lực. Lộ Hà lấy ra một thanh sắt, bắt đầu phá ổ khóa.

Mất một hồi lâu, hắn rốt cục mở được . Một đồng lớn gì đó liền rơi ra, công tác chứng minh , đánh giá thành tích , thậm chí còn có chi phí , thưởng vàng hạ cảm .

Hắn xem qua loa một lần, có chút thất vọng, đều là những thứ bình thường , chẳng lẽ thứ bọn họ muốn tìm đã bị lấy đi ?

Ở phía sau, hắn đột nhiên nghe được một tiếng hét quen thuộc , mang theo hoảng sợ, cách đây không xa truyền đến –

“Lộ Hà!!!!!!!”

Hắn giật mình , đó là tiếng của Chính !

Tôn Chính bị gì?!!

Hắn xoay người đi đến cửa, chống vào cái ghế dựa kia, mới vừa đi hai bước, hắn lại ngừng một chút.

Là Tôn Chính thật chứ? Tôn Chính vừa biến mất ở cửa, như thế nào.....

Đột nhiên lại nghe một tiếng động thật lớn, như là âm thanh đập vào cửa cánh cửa .

Mặc kệ ! Lộ Hà dùng hết khí lực, cái chân bị thương kia dường như cũng có sinh lực , tuy rằng khắp khiễng, nhưng đi rất mau, hắn quả thực hận không thể bỏ cái chân này chạy đi .

Mở cửa phòng hồ sơ&nb&ra&nb&, Lộ Hà lo lắng nhìn xung quanh , ở đâu ? Ở chỗ nào? Âm thanh của Chính từ đâu truyền đến ?

Đột nhiên, hắn nhìn sang một hành lang khác, có một chút ánh sáng lóe ra. Là ánh sáng đèn pin!

Hắn chiếu vào cuối hành lang hắc ám, chỉ thấy một thân ảnh giống Tôn Chính liều mạng cầm lấy nắm cửa, tay kia giống như bị thứ gì đó bắt lấy, gắt gao đem cậu ra ngoài.

“Chính!!!”

Lộ Hà kêu lên, dùng sức đi nhanh sang kia, cái chân bị bong đã mất đi cảm giác, chỉ muốn nhanh , nhanh hơn chút nữa!

Tôn Chính nghe tiếng của hắn, quay đầu sang, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, gương mặt đầy khăn trương, vừa định mở miệng, lại tựa hồ như bị cái gì kéo mạnh, tay không cần thận buông lỏng, cả người mất đi trọng tâm ngã về phía trước.

Đến lúc chỉ mỏng treo chuông ngón tay bắt được cánh cửa, cậu cắn chặt miệng .

Cái gì đang kéo Tôn Chính? Lộ Hà một mặt lực bất tòng tâm kéo chân đi nhanh đến bên kia, một mặt muốn xác định vật kia .

Chẳng lẽ là nó?

Không phải..... Không phải.....

Bởi vì động tác quá mức kịch liệt, ánh sáng đèn pin không thể tập trung, cũng khiến cho hắn không thể xác định được là thứ gì đang kéo Tôn Chính .

“Chính, cậu chờ một chút !”

Tôn Chính nhìn Lộ Hà nghiêng ngả lao đảo đi tới bên này, tay của mình nắm cửa đã bắt đầu mất đi tri giác, chỉ theo bản năng gắt gao cầm lấy.

Cậu hé miệng, muốn nói gì đó, lại phát hiện mình nói không được.

Rõ ràng chỉ có khoảng cách một cái hành lang, Lộ Hà lần đầu phát hiện lại xa như thế, Tôn Chính tựa hồ muốn nói gì với hắn, nhưng lại không nghe tiếng , là cái gì?

Hắn nhìn khẩu hình .

Đứa nhỏ Cẩn thận?

Bởi vì cậu phân tâm, tay Tôn Chính rốt cuộc không kiên trì được, cả người bị một lực lượng lớn kéo ngã xuống .

Lộ Hà trong lúc này cũng thấy rõ vật đang kéo Tôn Chính.

Cái gì cũng không có! Cái gì cũng không có!

Hắn không nhìn thấy ai đang kéo Tôn Chính, như một sức mạnh vô hình, hiện tại Tôn Chính một tay cầm đèn pin, bị kéo về phía cầu thang.

“Chính!!!”

Hắn kêu lên, trơ mắt nhìn, chỉ còn có một khoảng. Mắt thấy sắp đuổi không kịp.

Nếu, nếu.....

Hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì.

“Chính, bắt lấy!!!”

Một vật nho nhỏ trong bóng tối khẽ lóe sáng, bay đến chỗ Tôn Chính

Tôn Chính cảm thấy một nửa thân thể bị kéo dưới đất thật đau, theo bản năng đuổi tay bắt lấy thứ cứu mạng cuối cùng kia.

Lạnh lạnh, một vật nho nhỏ gì đó.

Cậu không chút suy nghĩ, liền đem vật nhỏ đâm xuống cổ tay mình.

Sức mạnh kia lập tức biến mất.

Tôn Chính cũng dùng hết khí lực toàn thân, nghiêng người té trên mặt đất, không nhúc nhích.

Cậu cầm trong tay vật kia, trong bóng tối lóe ra ánh sáng nhạt, là chìa khóa.

Lộ Hà rút cục chạy tới bên cạnh Tôn Chính, Tôn Chính trên mặt đất, cả người thờ phỉ phò, đứng dậy không nổi.

Lộ Hà đem quả trượng quăng qua một bên, thật cẩn thận luồn tay qua vai Tôn Chính, muốn nâng cậu dậy. Hắn chỉ thấy Tôn Chính vừa động, liền ôm cổ mình.

Người kia sống chết ôm hắn, cánh tay chặt chẽ bao lấy lưng hắn, đầu dựa vào vai yếu ớt thờ.

Hắn có thể cảm giác được tim Tôn Chính đập rất nhanh, mồ hôi từ trên người cậu chảy xuống ướt cả áo hắn.

Lộ Hà chân tay có chút luống cuống, cánh tay cứng ngắt không biết đặt ở đâu mới phải, &nb;muốn quay sang nhìn Tôn Chính, nhưng chỉ nghiêng mặt qua, liền ngượng ngùng đem mặt quay trở về, giống như nhìn thấy cái gì không nên nhìn.

“Chính..... Tốt lắm, không có việc gì.....” Lộ Hà cương nửa ngày, đành phải lấy tay như đồ con nít vỗ vỗ lưng Tôn Chính.

Hắn quả thực bị ôm đến sắp thở không được.

Người ôm hắn gặp phải thứ gì mà hoảng sợ như thế, hắn hoàn toàn không biết, chưa bao giờ thấy qua Tôn Chính cần hắn như vậy.

Hắn nghĩ mình bị người ta ghét rồi chứ.

“Chờ, để cho, tôi sắp thở không được rồi..... Chính.....” Tôn Chính ôm rất chặt, Lộ Hà có điểm khó thở. Ban đầu còn khẽ vuốt lưng Tôn Chính, hiện tại biến thành có chút giãy dụa.

Tôn Chính lập tức buông lỏng cái ôm áp làm cậu có thể an tâm kia ra.

Cậu mặt đỏ tai hồng quay mặt đi nói:“Xin lỗi, tôi hơi kích động.”

Trong lòng nhẹ hơn một chút, Lộ Hà cũng không biết là thờ nhẹ nhõm hay thờ dài, có chút mất mát nói:“Cậu không có việc gì là tốt rồi.”

“Tôi thấy có rất nhiều điểm kỳ quái.....” Tôn Chính ngẩng đầu, thần sắc có chút xấu hổ “Có điểm, có điểm.....”

Lộ Hà nhếch môi lộ ra hai má lún đồng tiền:“Tôi hiểu, tôi cũng rất sợ, đến, tôi lại an ủi cậu!” Hắn dang hai tay, mở rộng ôm ấp.

Tôn Chính lờm lờm một cái, đẩy tay hắn ra, lại nghĩ đến gì đó, lấy chiếc chìa khóa kia ra.

“Đây là cái gì?”

“Lúc trước tôi đã nói qua với cậu, có một cái chìa khóa lạ, hình như có quan hệ rất lớn với anh hai của tôi.” Lộ Hà buông tay, trong mắt chứa đầy hưng phấn vì Tôn Chính vẫn an toàn.

“Vật quan trọng như vậy, anh không sợ tôi làm hỏng hay sao?”

“..... Tôi sợ.”

“.....” Một trận trầm mặc kỳ quái .

“Kỳ thật nó được chế tạo từ xà cừ ” Lộ Hà đánh vỡ trầm mặc “Tôi nhớ hình như xà cừ có thể trừ tà , cho nên, liền ném cho cậu .”

Tôn Chính nhìn chằm chằm gương mặt Lộ Hà , nội tâm nổi lên một cảm xúc phức tạp.

“Vì sao cứu tôi?”

“Ách..... chuyện này không phải rất bình thường sao?”

“Nhưng mà anh dù nguy hiểm đến tính mạng cũng liều mạng đẩy tôi ra ngoài cửa, lúc này lại không chút suy nghĩ ném cho tôi vật quan trọng như vậy, đáng giá sao?”

“Trên thế giới này chỉ còn lại hai người chúng ta, nếu chúng ta không giúp đỡ lẫn nhau , vậy còn ai để dựa vào đây?” Lộ Hà giải thích.

Tôn Chính vẫn như cũ theo dõi hắn, còn muốn hỏi gì đó.

Lộ Hà có chút ngượng ngùng, ho nhẹ một tiếng. Hắn lại nghĩ đến gì đó, nắm lên cánh tay bị nắm qua của Tôn Chính.

Trên cánh tay rõ ràng là có một dấu tay màu đen, dày đặc khắc ở trên cổ tay.

Hai người kinh nghi bất định nhìn dấu tay kia .

Rốt cục Tôn Chính nói một câu :“Là dấu tay của đứa nhỏ.”

Lộ Hà yên lặng gật đầu.

“Tôi vừa mới đến phòng khám ngoại khoa” Tôn Chính chỉ chỉ căn phòng bên cạnh “Nghe thấy có tiếng đập cửa cùng tiếng rên rỉ , giống như có ai đó bị thương. Vì thế tôi mở cửa, vừa mới mở ra, liền cảm thấy có gì đó bất lý lấy cổ tay mình, một cổ đại lực kéo tôi ra bên ngoài, may mắn tôi dưới tình thế cấp bách dùng tay nắm lấy nắm cửa”

“Cậu, sao cậu dám mở cửa?” Lộ Hà lộ ra một bộ trẻ con không thể dạy “Trừ bỏ tiếng của tôi , cậu mới được tin tưởng , không, ngay cả tiếng của tôi cậu cũng không được tin tưởng , có lẽ tôi bây giờ là do vật đó biến thành.”

“Thật vậy chăng?” Tôn Chính mở to hai mắt, đánh đánh Lộ Hà “Thế thì nó giả cũng giống thật .”

Lộ Hà lần đầu tiên nghe thấy Tôn Chính đùa như vậy, ” phốc ” liền bật cười, dừng một chút, cảm thấy không khí thoải mái hơn rất nhiều, nhin cười còn thật sự nói:“Nơi này vẫn rất nguy hiểm, chúng ta vào phòng khám ngoại khoa trước, cậu đem những thứ vừa rồi kể cho tôi nghe .”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Giờ thứ bảy – phòng khám ngoại khoa tầng ba

Hai người đỡ nhau đi vào phòng khám ngoại khoa, đóng chặt cửa, Lộ Hà cảnh giác cầm đèn pin cẩn thận quét một vòng quanh phòng , bắt gặp ” A ” một tiếng.

“Trên bản đồ để là phòng này sao ?” Lộ Hà thấp giọng hỏi Tôn Chính, ánh mắt vẫn chăm chú vào căn phòng.

Tôn Chính chỉ chỉ cái bàn, bản đồ và ghi chép đều nằm ở đó . Chờ hai người đi đến bên cạnh bàn, Lộ Hà liền khẩn cấp mở bản đồ ra.

“Kỳ quái..... Phòng này rốt cuộc đặc biệt ở chỗ nào chứ?” Hắn xác nhận phòng này , nhưng không hề ngừng nghi hoặc .

Tôn Chính đối với chuyện đi nhầm phòng ở tầng bốn vẫn còn canh cánh trong lòng, nói:“Có khi nào bản đồ này sai hay không ?”

Lộ Hà bị cậu nhắc tới mới nhớ , nghĩ đến những phát hiện ở phòng hồ sơ , nội tâm liền mâu thuẫn.

“Nhưng mà tôi còn có chuyện quan trọng hơn muốn nói với anh” Tôn Chính thần sắc nghiêm túc kéo Lộ Hà “Sau khi rời khỏi phòng hồ sơ , tôi gặp một chuyện rất kỳ quái.”

Lộ Hà phục hồi tinh thần lại, nghe cậu nói như thế, tinh thần lập tức tỉnh táo: “Àn, nói mau, vật đó , vật đó đem cậu đi bằng cách nào?”

Tôn Chính nhìn người kia bộ dáng hưng trí bừng bừng , rốt cuộc là đang quan tâm cậu hay chỉ do lòng hiếu kỳ , ngoài miệng lại nói: “Không có, lúc ấy nó đến rất bất ngờ, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, chờ đến khi tôi phản ứng thì mình đã ở một nơi khác.”

Cậu đem chuyện xảy ra sau khi rời khỏi phòng hồ sơ kể lại cho Lộ Hà nghe. Lộ Hà ban đầu vẫn mang theo hưng phấn nho nhỏ , nghe nghe, miệng dần dần mở lớn, Tôn Chính không kiên nhẫn làm cái thủ thế “Ngậm miệng của anh lại” , hấn ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nhưng thần sắc bắt đầu nghiêm trọng .

Kể xong, Lộ Hà lấp bấp mở miệng: “Chính..... Cậu, cậu không phải vì thứ kia mà sợ hãi quá độ chứ ?”

Tôn Chính nhướn mi : “Anh nghĩ rằng tôi đang mê sảng sao?”

“Đương nhiên không phải” Lộ Hà lấy lòng địa cười lộ ra hai má lún đồng tiền “Chỉ là , loại chuyện này thật sự rất khoa học viễn tưởng . Làm sao có khả năng đang ở phòng hồ sơ bỗng nhiên biến thành hành lang , rồi lại đến trước phòng phẫu thuật?”

“Tôi cảm thấy mọi chuyện ở bệnh viện này đều là khoa học viễn tưởng.”

Lộ Hà xấu hổ cười cười: “Àch, đúng vậy a..... Nhưng đều trong phạm vi hiểu biết của tôi, loại chuyện này rất khó giải thích , dù sao đã nhập huyết thì mọi chuyện đều khác lạ.”

“Bệnh viện này có tầng nào có cấu tạo giống vậy không ? Cuối hành lang không có cầu thang chỉ có cửa sổ, bên cạnh còn có một cánh cửa rất cũ kỹ ?”

Lộ Hà ngưng thần nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu.

“Như vậy, trừ bỏ những tầng này? Mặt sau bệnh viện còn có tòa nhà khác, ở đó có không ?” Tôn Chính truy vấn nói.

Lộ Hà tròn mắt vòng vo chuyển, gật đầu, rồi lại lắc đầu, nói: “Không thể nào có khả năng đó , khu nằm viện nội khoa đối diện tuy rằng cấu tạo có chút giống, nhưng nó đã từng được sửa sang lại , không thể nào có cánh cửa cũ kỹ kia được , còn vết máu gì đó” Hấn chẹp chẹp miệng , làm ra một biểu tình ghê tởm trước miêu tả về cánh cửa kia.

Tôn Chính liếc mắt nhìn hấn khoa trương , tiếp tục hỏi: “Vậy phòng phẫu thuật thì sao? Anh đối với phòng giải phẫu ngoại khoa này hiểu biết được bao nhiêu?”

Lộ Hà vẫn lắc đầu: “Không biết, phòng phẫu thuật theo lý mà nói đều nằm trong tòa nhà mới , nhưng cũng không thể bài trừ phòng phẫu thuật cũ ở bệnh viện Đồng Hoa này , cậu có vào đó xem chưa ?”

Tôn Chính bất đắc dĩ nhún vai: “Tôi không có ngốc đến độ mọi nơi đều xông vào, nói mới nhớ nơi đó có rất nhiều dây tơ hồng.”

Lộ Hà nhìn cậu, trong mắt dần dần toát ra một loại khoái trá, sau đó phụt một tiếng cười ra.

Tôn Chính không hiểu gì , tưởng trên mặt mình dính gì đó, không được tự nhiên hỏi: “Anh cười cái gì?”

Lộ Hà khoát tay áo, nói: “Không có gì, tôi đang suy nghĩ, may mắn cậu không chạy lung tung, cũng không có xảy ra chuyện gì, bằng không..... Tôi lại mất đi một cây gậy chống bằng thịt !”

Tôn Chính đem cái ghế kia ném lên bàn , hừ một tiếng nói: “Tôi thấy nó còn đáng tin cậy hơn tôi, anh vẫn nên quan tâm xem nó có bị sợ hãi hay không.”

Lộ Hà cười tủm tỉm đem ghế dựa để qua một bên : “Nó làm sao thoải mái bằng cậu, cũng không ấm áp bằng cậu.”

Tôn Chính nhắc nhở mình phải nhịn xuống , không thềm để ý đến người nọ nói : “Không cần cao hứng quá sớm, anh đã quên vừa rồi tôi ở trong này gặp chuyện không may? Chúng ta vẫn chưa an toàn, anh nên nghĩ cách gì đi!”

Lộ Hà ý cười chưa giảm: “Cậu không tức giận ? Không hành động một mình sao ?”

Tôn Chính trừng mắt liếc hấn một cái.

Lộ Hà lại thấu càng gần: “Cậu cũng phát hiện hành động hai người là tốt nhất đúng không? Cậu sao lại nhần tâm để một người tàn tật như tôi ở lại đó chứ?”

Những lời này gọi lên Tôn Chính bất an nho nhỏ chôn trong đáy lòng , cậu chỉ đành mở miệng nói: “Vào thời điểm đó , tôi có chút xúc động..... Bây giờ , tôi thấy hai người vẫn an toàn hơn , cũng có thể nghĩ ra nhiều biện pháp.”

Lộ Hà gật gật đầu: “Vậy cậu đồng ý cùng đi tìm anh hai với tôi chứ?”

Tôn Chính nghiêm trang nói: “Tôi hiểu tâm trạng của anh, nhưng anh hai anh mất tích lâu như vậy, manh mối cũng rất ít, tốt nhất là chúng ta vừa tìm đường ra vừa tìm anh hai của anh.”

Lộ Hà bị tạt một gáo nước lạnh , bủn rủn, mở ghi chép ra, ngừng đầu hỏi Tôn Chính:“Cậu đã xem ghi chép này? Có tìm được manh mối nào không?”

“Không tìm được manh mối về vết máu và cánh cửa , nhưng là ghi chép kia vừa vận ghi lại sự kiện của căn phòng này.”

Lộ Hà cúi đầu xem ghi chép, ánh mắt dừng lại ở người ghi nhận.

“Thật trùng hợp, ghi chép này cũng là do bác sĩ Nghiêm viết .”

“Có vấn đề gì sao?” Tôn Chính nhìn qua.

“Tôi ở phòng hồ sơ có lấy được một tấm hình , trên tấm ảnh là một đứa nhóc và Lưu Quân Phương , phía sau có viết kêu bác sĩ Nghiêm và kỳ quái thúc đến thăm nó.”

“Đứa nhóc kia , chẳng lẽ tên là Cao Nhạc Thiên?”

“Cái gì?” Lộ Hà khó hiểu nhìn về phía Tôn Chính.

“Anh xem lại ghi chép này sẽ hiểu. Tôi hoài nghi đứa nhóc này có vấn đề.”

Lộ Hà mang theo nghi vấn xem lại ghi chép của bác sĩ Nghiêm. Nhìn đến một nửa, hần lại lật về phía trước, sau đó lại nhìn tiếp , cứ như vậy lần qua lần lại vài lần, Tôn Chính rốt cục mất kiên nhẫn .

“Anh có thể xem hết được không?”

“Không phải, tôi cảm thấy ghi chép này , rất kỳ quái, rất kỳ quái.”

Lộ Hà ngoài miệng giải thích , ánh mắt không hề dừng di động trên ghi chép , mày cũng nhăn lại.

Xem xong, hần thở dài một hơi , ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Tôn Chính.

“Cậu có phát hiện ghi chép này có vấn đề không?”

“Vấn đề gì?”

“Cậu không biết sao, ghi chép của anh ta không giống với ghi chép của người khác? Bên trong ghi chép này không có người biến mất.”

Tôn Chính cái hiểu cái không, nhìn Lộ Hà, chờ hần giải thích.

“Cậu xem, những ghi chép chúng ta xem trước kia , đều có một người mất tích, chúng ta cho rằng người đó bị nhập huyết . Lão Mao và lão Trương , lão Trương tiêu thất; Bên trong ghi chép của Lưu Quân Phương , sau hỏa hoạn Trần Quyền biến mất ; ghi chép của Lí Đình , Lưu Quân Phương mất tích.”

Tôn Chính nhìn ghi chép trong tay Lộ Hà , gật gật đầu, nói:“Bên trong cái ghi chép này, không có người biến mất.”

“Đúng vậy, chuyện này càng giống như mấy chuyện ma , không phải nói chuyện có người biến mất , mà là đang kể một chuyện ma hư ảo, hoặc là có gì đó tồn tại , dấu chân, điện thoại” Lộ Hà dừng một chút “Tôi nghi bác sĩ Nghiêm này có vấn đề.”

Tôn Chính không nói gì, giống như đang tự hỏi.

Lộ Hà lại nói tiếp:“Cậu xem, trong phòng hồ sơ cũng rất cổ quái, tư liệu của Lưu Quân Phương và một số người khác đã bị lấy đi, hơn nữa vừa lúc đều trước sau năm 2001 , cũng kém không nhiều lắm thời gian anh hai tôi mất tích, bác sĩ Nghiêm này, dựa theo ghi chép là bác sĩ thực tập từ năm 2001 đến 2002 , như vậy anh ta cũng rời cương vị công tác vào năm 2002 , tôi cũng không tìm được tư liệu của anh ta”

“Anh đang muốn nói Bệnh viện đang giấu diếm gì đó? Cùng anh hai anh có liên quan? Cũng có liên quan tới bác sĩ Nghiêm này?”

“Đúng vậy, tôi cảm thấy mấu chốt vấn đề đều nằm trên người bác sĩ Nghiêm, Lưu Quân Phương, anh hai, hết thảy đều chỉ về anh ta .”

Người trong phòng khám ngoại khoa tầng ba bởi vì đang tự hỏi mà trầm xuống , trừ bỏ đèn pin chiếu sáng nằm trên bàn kia, cả căn phòng đều chìm trong bóng tối. Toàn bộ căn phòng bị ngăn cách , ngăn tù và thiết bị đều hóa thành bóng đêm dày đặc , ẩn nấp trong căn phòng này, giống như ở trong đêm tối ảm ảm có hơi thở và nhịp đập .

Ngoài cửa sổ cũng là một màn đêm , lầu chính Đồng Hoa giống như bị một cái bao thật lớn che lại kín không kẽ hở ,như bóng đêm ở sa mạc vô tình bóp chết con người .

Rốt cục yên tĩnh bị Lộ Hà đánh vỡ, hần nhẹ nhàng lấy tay chỉ ghi chép trước mặt, thử phân tích.

“Bây giờ chỉ có vài khả năng , thứ nhất, ghi chép này giống như ghi chép của lão Mao, bác sĩ Nghiêm động tay động chân muốn che giấu sự thật ; Thứ hai, bác sĩ Nghiêm không có nói dối toàn bộ đều là sự thật, nhưng những vấn đề có liên quan đều bị anh ta xem nhẹ; Thứ ba, bác sĩ Nghiêm không có nói dối cũng không có xem nhẹ sự thật, ghi chép này căn bản không đáng để chúng ta tốn thời gian suy nghĩ, đây chỉ là trò đùa của thằng nhóc kia . Cậu

cảm thấy thế nào?”

Tôn Chính bị mấy vấn đề Lộ Hà đưa ra không biết phải làm sao, hơn nửa ngày mới nói: “Có khi nào thằng nhóc kia và bác sĩ Nghiêm đều có vấn đề thì sao? Bác sĩ Nghiêm làm giả dấu chân, thằng nhóc kia cũng muốn giả quỷ?”

Lộ Hà bị cậu nhắc đến, vỗ bàn: “Có khả năng! Nếu là thằng nhóc sau tấm ảnh kia, quan hệ với bác sĩ Nghiêm khẳng định không tồi, không giống như ghi chép này, nhưng những chuyện này tại sao lại liên quan đến anh hai tôi chứ?”

Hai người đồng thời lâm vào suy tư.

Lộ Hà lại lấy ghi chép kia qua, gần từng tiếng nhìn kỹ chúng.

Buổi tối hôm đó, rốt cuộc là ai? Một người có thể đi vào phòng tôi; Một người biết thời gian công tác của tôi; Một người muốn đến gần tôi.

“Chính. Tôi cảm thấy.” Lộ Hà chần chờ mở miệng “Những lời này rất quen thuộc, cậu có ấn tượng không?”

“Cái gì?” Tôn Chính nhìn qua, lắc lắc đầu.

“Hình như đã thấy ở đâu rồi” Lộ Hà ánh mắt dừng lại trên câu nói kia “Nghiêm Ương giống như đang ám chỉ gì đó.”

Tôn Chính không có mở miệng, cậu thật sự nhìn không ra có cái gì đặc biệt.

“Phong văn ghi chép này, toàn bộ đều lộ ra một cỗ hương vị không thích hợp, nếu đem mấy mẩu chốt này liên hệ lại với nhau, điện thoại, dấu chân, ‘Râm’ một tiếng, mà đứa nhỏ đứa nhóc tên Cao Nhạc Thiên&nb;kia có thể không có liên quan gì đến chuyện này cả, bác sĩ Nghiêm cố ý để cho nó có quan hệ với nhau Loại thủ pháp này, mấy vấn đề này, tôi đều cảm thấy rất quen thuộc.”

“Quen thuộc?” Tôn Chính nghi vấn.

Lộ Hà bỗng nhiên nắm tay Tôn Chính, kích động nói: “Tôi biết rồi! Chúng ta hoàn toàn nghĩ sai rồi! Bác sĩ Nghiêm này, tôi không nghĩ anh ta lại thông minh như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Giờ thứ bảy – Phòng khám ngoại khoa tầng ba

“Sao lại như thế?”

Lộ Hà kích động cảm xúc chưa bình ổn: “Chúng ta đều đem lực chú ý để lên ghi chép, chúng ta rất chú ý những chuyện quái quỷ này, mà không chính thể xem lại ghi chép.”

Tôn Chính vẫn tỏ vẻ không hiểu.

“Cậu có thấy loại thủ pháp này giống tiểu thuyết trinh thám hay không?”

Tôn Chính giãy ra khỏi tay Lộ Hà: “Tiểu thuyết trinh thám gì? Tôi rất ít khi xem mấy loại sách đó.”

Lộ Hà khinh ngạc, bắt đầu nói: “Xem ra tôi lại phải tốn nước bọt. Cậu xem qua [Vụ án bí ẩn ở Styles] của Agatha Christie chưa? Tôi rất thích cô ấy, rất nhiều chi tiết tôi đều nhớ kỹ, [Vụ án bí ẩn ở Styles] tuy rằng là tác phẩm đầu tay của cô ấy, nhưng thủ pháp rất kinh điển”

Tôn Chính nhú nhú mày, ý bảo hắn đừng vô nghĩa vào vấn đề chính đi.

Lộ Hà chỉ giới thiệu sơ qua bối cảnh, tiếp tục nói: “Nghiêm Ương này, anh ta cố ý viết một câu chuyện như vậy, là muốn ám chỉ cho chúng ta, mà câu chuyện này, nói thật, nó không có ý nghĩa gì cả. Anh ta vụng về dùng bút pháp kinh điển của Agatha chính là muốn nói cho chúng ta rất nhiều chuyện.”

“Rất nhiều?”

“Đúng vậy, rất nhiều. Chỉ một câu chuyện ngắn như vậy, anh ta ám chỉ cho chúng ta rất nhiều chuyện, còn che dấu rất sâu.” Lộ Hà trong giọng nói hàm chứa một tia bội phục.

Hắn ở trên bàn tìm nửa ngày, rốt cuộc tìm được một cây bút bi có thể viết, sau đó lật ghi chép đến một trang trống, bắt đầu viết gì đó, một bên giải thích.

“Chúng ta bắt đầu từ [Vụ án bí ẩn ở Styles] nhé ? Tôi đơn giản kể sơ lược qua cho cậu. Lược đi những chỗ có chút dư thừa, trực tiếp nói đến vụ án này, trong chuyện đó, một đêm bác sĩ Bauerstein nhận được điện thoại, nói cho hắn chủ nhân trang viên Emily bị giết, vì thế hắn chạy tới nhà Emily, cùng quản gia phá cửa phát hiện thi thể của Emily ” Lộ Hà dừng một chút ở trong này làm cái ký hiệu “Quản gia đi thông tri những người khác, mà ‘Tôi’ lưu lại ‘Làm một ít chuyện cần làm’”

Thấy Tôn Chính một bên cau mày một bên nghe, biểu tình mang theo chút kỳ quái, Lộ Hà lơ đãng nói: “Trong hiện trường vụ án, trên cửa sổ có lưu lại dấu chân con của Emily, mà quản gia làm chứng nói ‘Tôi’ đã đi rồi, một giờ trước còn nghe tiếng nói chuyện ở bên trong, vụ án giết người vì đi săn có vài người bị hiềm nghi.....”

Tôn Chính tựa hồ vì thật lâu không nắm được trọng điểm mà bắt đầu phiền táo, Lộ Hà vỗ vỗ cậu ý bảo không cần gấp, sau đó đem những điểm cần nhớ, chuyển qua trước mặt Tôn Chính: “Cậu xem.”

Mặt trên viết: Điện thoại, tiếng nói chuyện, dấu chân trên cửa sổ, chứng minh bác sĩ không ở đó, quản gia là nhân chứng.

Mà Nghiêm Ương ghi lại những trọng điểm, cũng bị Lộ Hà viết ở dưới: Điện thoại, “Rầm” một tiếng, dấu chân trên cửa sổ, chứng minh bác sĩ không ở đó, nhân chứng Lưu Quần Phương.

Tôn Chính tinh tế đối lập một chút, chần chờ mở miệng: “Tôi thừa nhận những chuyện này tương tự với nhau, nhưng mà mấy nguyên tố này cũng không phải ít gặp, thực dễ dàng cùng đồng thời xuất hiện trong mấy sự kiện này đúng không?”

Lộ Hà cho cậu một biểu tình tôi chỉ biết cậu đa nghi: “Cậu nói đúng, ngay từ đầu tôi cũng không nghĩ xa như vậy, nhưng mà ghi chép của bác sĩ Nghiêm có ghi lại vài câu kỳ quái khiến tôi chú ý, cậu xem—”

Tôi ở lại, làm một ít việc nên làm

Buổi tối hôm đó, rốt cuộc là ai? Một người có thể đi vào phòng tôi; Một người biết thời gian công tác của tôi; Một người muốn đến gần tôi.....

“Chẳng lẽ cậu không cảm thấy, hai câu này nói hắn không cần phải ghi ra sao? Hơn nữa, tôi có thể khẳng định nói cho cậu biết, câu đầu tiên là nguyên văn trong [Vụ án bí ẩn ở Styles], mà câu thứ hai, là trích từ một đoạn, câu nói khi trinh thám Poirot vạch trần đáp án đã nói—” Lộ Hà thấy trong mắt Tôn Chính lộ ra tò mò, cười cười, lắc đầu “Để tôi nói cho cậu Poirot tìm ra hung thủ bằng cách nào.”

Hắn lại viết lên giấy: “Poirot phát hiện mấu chốt, cái thứ nhất là điện thoại, hắn phát hiện cú điện thoại kia là do một người ở thành phố gọi đến, hơn nữa người kia nói lúc ấy không có ai nghe cả; Mấu chốt thứ hai là máy thu âm Emily mua không thấy đâu. Vì sao lại biến mất? Máy ghi âm nhất định để lại chứng cứ. Nói cách khác, khi bác sĩ nhận được điện thoại cũng không có ai nói cho hắn biết Emily bị giết, hơn nữa trên thực tế quản gia nghe được Emily ở trong phòng nói chuyện, rất có thể là máy ghi âm phát ra, không phải cuộc đối thoại thật sự, chính là hung thủ sau khi giết người đã cầm máy ghi âm đi. Sau đó, Poirot đã nói một câu như vậy.”

Lộ Hà ngẩng đầu lên, sờ sờ đầu: “Xin lỗi, tôi không nhớ nguyên văn, nhưng đại khái ý tứ chính là: Một người đã từng đi qua thành thị này, một người biết sử dụng máy ghi âm..... Một người ở lại hiện trường mấy phút khi quản gia chạy đi thông tri người khác..... Trên thực tế người này chính là ‘Tôi’ — Bác sĩ Bauerstein.”

Tôn Chính mắt sáng lên, tựa hồ có chút hiểu được: “Tiểu thuyết này hung thủ kỳ thực chính là ‘Tôi’, như vậy Nghiêm Ương có ý viết xuống hai câu nói này, là hy vọng người xem ghi chép này có thể liên tưởng đến bộ tiểu thuyết [Vụ án bí ẩn ở Styles]?”

Lộ Hà gật gật đầu: “Đây là tin đầu tiên anh ta nói cho chúng ta. Vì sao anh ta lại sử dụng tiểu thuyết [Vụ án bí ẩn ở Styles] mà không phải là cái khác?”

Tôn Chính lập tức nghĩ đến mấu chốt: “Chẳng lẽ anh ta muốn ám chỉ, những chuyện xảy ra trong phòng này đều do anh ta bày ra?”

“Đúng, chính là như vậy. Cậu xem, hiện tại chúng ta đem hai chuyện ghép lại với nhau, Tôi? Chính là bác sĩ Nghiêm, anh ta ám chỉ những chuyện này đều do mình bày ra, còn đứa nhóc Cao Nhạc Thiên kia? Giống tiểu thuyết kia, làm cho chúng ta hiềm nghi. Lưu quần Phương? Là quản gia lúc đó bị bác sĩ chi đi. Nhưng mà cậu có phát hiện hay không, ghi chép trong tay chúng ta, thiếu một vật quan trọng?”

Tôn Chính bị hỏi ngẩn ra, sau đó thử trả lời: “Điện thoại?”

Lộ Hà lắc đầu.

“Dấu chân?”

Lộ Hà lại lắc đầu, ngón tay có tiết tấu gõ mặt bàn.

“Máy ghi âm?”

Lộ Hà cười lắc đầu, dừng lại động tác trong tay, nghiêng đầu nhìn Tôn Chính nói: “Mọi chuyện đều có thể tạo ra, nhưng vật quan trọng này làm thế nào cũng không giả được.”

Tôn Chính một bên tay chống đầu, đầu khổ suy tư một chút, đột nhiên hỏi: “Là người bị giết E, Emily?”

“Đúng vậy” Lộ Hà rốt cuộc gật đầu, mỉm cười, “Trong [Vụ án bí ẩn ở Styles] nhất định có một người bị hại, ghi chép của chúng ta không có. Đây mới là

điều che dấu trong ghi chép này , người biến mất.”

“Người biến mất ? Có ý gì?”

“Ghi chép này muốn nói cho chúng ta biết, còn có một người tồn tại. Một người anh ta không thể viết xuống , không thể để cho người xem ghi chép phát hiện sự tồn tại của người này.”

“Là người không thể để cho bệnh viện biết?”

“Có lẽ vậy. Hơn nữa, để che dấu sự tồn tại của người này, giải thích hết những điểm đáng ngờ ” Lộ Hà thần sắc dần dần ngưng trọng lên, “Điện thoại? Có thể là người này ở trong phòng của Nghiêm Ương gọi đến , dấu chân? Ngay từ đầu đã bị chúng ta làm hỏng. Dấu chân hoàn toàn có thể làm giả , có thể người này dùng giày của đứa nhóc nào đó in lên, cũng có thể là hấn ôm đứa nhóc lên . Tôi hoài nghi, người này..... Là anh hai tôi.”

“Anh hai anh?”

“Cùng Lưu Quân Phương, đứa nhóc kia, hay bác sĩ Nghiêm có liên quan, tôi chỉ có thể nghĩ đến anh hai . Giống như anh ta đã nói , một người có thể vào phòng anh ta, tất nhiên là người quen , người có thể cầm chìa khóa phòng của anh ta, một người quen thuộc thời gian công tác , cũng tất nhiên là người thường thường ở chung với anh ấy, một người muốn tiếp cận anh ta , này có lẽ là..... Tóm lại, Nghiêm Ương hao hết tâm tư chỉ muốn ám chỉ, chuyện này bên trong không có quỷ , chỉ có một bóng người, ở phía sau anh ta , cũng không phải ma, mà là một người. Người này từ trước đến nay đều ở cùng anh ta .”

Lộ Hà ngón tay dời về phía một câu ghi lại:

Đừng nói trên lưng, sau lưng , ngay cả cái quỷ gì cũng không có!

“Người bình thường nói chuyện, sao phải nói , đừng nói trên lưng mà ngay sau lưng, mọi người không phải đều có linh tính sao? Anh vì cái gì cường điệu không phải trên lưng mà là sau lưng, vì sao phải dùng ngữ khí quái quỷ mà không phải từ ngữ bình thường?”

Tôn Chính nhìn câu nói kia, nghĩ rằng, anh nghĩ thật nhiều , đã khó còn chơi mặt mũi ? Ngoài miệng nói: “Chuyện này..... Có khả năng.....”

“Được rồi, hiện tại chúng ta quay lại chuyện xảy ra tối hôm đó ,” Lộ Hà không có phát hiện Tôn Chính là lạ “Buổi tối hôm nay , bác sĩ này nhận được điện thoại, kỳ thật là do người kia ở trên lầu gọi đến, sau đó anh ta cùng Lưu Quân Phương lên lầu, nghe cửa ” Rầm ” một tiếng , âm thanh này có thể bắt chước vụ án của Emily, từ máy ghi âm phát ra, bọn họ đẩy cửa , người kia tự nhiên đã ở nơi khác, dấu chân, cũng đã tạo ra trước đó. Lưu Quân Phương giả bất ngờ, cũng có thể là không biết gì cả , chính là xuất phát từ tình tiết thiết kế, Nghiêm Ương trong ghi chép đề cô ấy đi khỏi . Tốt lắm, có phải cảm thấy chuyện này vỡ ra rồi , thực nhảm chán, càng không nói đến kết thúc ?”

Tôn Chính không thể phủ nhận điểm gât đầu.

“Nhưng lại rất hữu ích đối với chúng ta, hiện tại mới bắt đầu. Cậu cảm thấy bác sĩ Nghiêm viết như vậy động cơ là gì?”

“Để lại tin tức, ám chỉ chúng ta đọc được ghi chép này có thể biết được tin của anh hai anh, lại không để cho người khác đọc ra được.”

“Àn, tôi cũng nghĩ như vậy. Hơn nữa..... Tiểu thuyết của Agatha, là do anh hai tôi mua cho.”

“Anh cảm thấy bọn họ làm vậy để cho anh xem ?” Tôn Chính bĩu môi, chọn mi nhìn về phía Lộ Hà.

“Cái này.....” Lộ Hà không chuẩn, nhìn Tôn Chính, bỗng nhiên tròn mắt vừa chuyển, “Như thế nào, chẳng lẽ không được?”

“Cũng không khỏi quá gượng ép đi!” Tôn Chính bắt đầu đi liếc hán một cái.

“Tôi thấy khả năng này rất lớn” Lộ Hà nghiêng đầu mỉm cười “Bằng không Nghiêm Ương làm sao biết người đọc có xem qua [Vụ án bí ẩn ở Styles] hay chưa , có thể lý giải được ẩn ý của anh ta được chứ ? Cậu xem, lúc cậu xem ghi chép này cũng đâu có phát hiện được gì?”

Giả cái đáng yêu cái gì a! Tôn Chính hừ một tiếng, xoay đi: “Tiểu thuyết này có gì hay chứ!”

Lộ Hà nhin cười, tiếp tục phân tích nói: “Bất quá cũng chỉ là một trong những nguyên nhân. Nếu gần như thế, anh ta không cần phải mất nhiều công phu như vậy, cần gì phải làm nhiều chuyện như vậy chứ , gọi điện thoại, ấn dấu chân, làm cho cả phòng y tá đều biết ?”

Tôn Chính nghĩ , nói: “Anh ta cần có cơ để viết ghi chép này, nếu không có chuyện kỳ quái xảy ra, cũng không có người biến mất, ghi chép của anh ta sẽ không được chọn .”

“Đúng vậy! Nhưng mà còn có một nguyên nhân khác. Bọn họ hình như ở tầng ba điều tra gì đó, có ý ở tầng ba tạo ra chuyện giả dối, để tránh ban đêm có người xuất hiện, nhất là mấy người tuần tra ban đêm, cho dù nghe được động tĩnh gì đó ở tầng ba, tối như vậy cũng không dám tuần tra cẩn thận, chỉ ửng phờ liếc sơ qua một cái rồi đi.”

“Thì ra là thế!” Tôn Chính cảm khái một tiếng, nhưng lại do dự hỏi một câu “Nhưng anh xác định Nghiêm Ương viết như vậy chứ? Biết đâu do chúng ta đọc nhầm, suy nghĩ quá nhiều ?”

Lộ Hà nhún vai, thừa nhận vấn đề này: “Tôi cũng nghĩ như vậy. Cho nên, nếu có thể nghiệm chứng được tin tức cuối cùng của ghi chép này, như vậy đã nói lên chúng ta đoán chính xác.”

“Tin tức cuối cùng?” Tôn Chính lấp bắp kinh hãi, tiếp theo không khỏi cười ra tiếng: “Ghi chép của vị Nghiêm Ương này, có phải hay không có chút phức tạp?”

Lộ Hà cũng cười, lại nhanh chóng khôi phục bình thường, thờ dài một hơi nói: “Tôi chỉ sợ tin tức cuối cùng đã bị người khác lấy đi.”

“Cái gì?”

“Tôi thấy Nghiêm Ương khẳng định để lại cái gì đó về bệnh viện cho chúng ta, hơn nữa tôi đoán có liên quan đến Lưu Quân Phương, và đứa nhóc kia, nhưng mà..... trong cái hộp của Lưu Quân Phương, chỉ còn lại có lá thư này và bức ảnh kia. Hơn nữa chẳng nhóc kia.....”

Lộ Hà nói xong, nắm tay Tôn Chính, lộ ra một dấu tay màu đen.

“Chẳng lẽ, nó đã nhập huyết?” Tôn Chính run lên.

Lộ Hà lại một lần thờ dài một tiếng: “Có tính công kích như vậy..... Đứa nhóc kia rốt cục gặp phải cái gì? Chẳng lẽ manh mối liền dừng ở đây sao...

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Giờ thứ tám – Phòng hồ sơ tầng ba

Lộ Hà lại một lần thờ dài một tiếng: “Có tính công kích như vậy..... Đứa nhóc kia rốt cục gặp phải cái gì? Chẳng lẽ manh mối liền dừng ở đây sao.....”

Tôn Chính nắm lấy cuốn sổ ghi chép, có chút chần chờ mở miệng nói: “Tôi xem trong cuốn sổ cũng không có ghi chép nào về căn phòng này và đứa nhóc đó..... Hơn nữa, tôi vừa phát hiện, có một vấn đề nghiêm trọng.....”

“Vấn đề gì?” Lộ Hà giật giật, nghiêng mặt nhìn.

Tôn Chính cầm ghi chép trong tay đưa tới trước mặt Lộ Hà, lại đem một cuốn khác mở ra trang thứ nhất, chỉ chỉ, nói: “Anh xem, ghi chép thứ nhất bắt đầu từ năm 01, từ tháng 5 tháng 6 trở đi thì không có, tổng cộng chỉ có mười ngày, ghi chép thứ hai thì bắt đầu từ tháng 2 tháng 3, nói cách khác, trong mấy tháng đó xảy ra chuyện gì đều không có ghi lại.”

Lộ Hà đoạt lấy hai bản ghi chép, xoạt xoạt lật từ đầu đến cuối, lại từ cuối lên đầu, sau đó thấy nó lên bàn, quay đầu thần sắc ngưng trọng nói: “Cái này mà nghiêm trọng hả, phải là rất rất nghiêm trọng, Chính! Cái này thật sự là ghi chép hữu dụng nhất của chúng ta, manh mối cũng bị gián đoạn!”

“Nhưng đằng sau cuốn thứ hai không có ghi chép nào cả!”

“Những ghi chép này nhiều nhất chỉ nói cho chúng ta biết trong giới gian đó đã xảy ra chuyện gì, duy nhất chỉ có anh hai tôi biết cách làm sao ra vào huyết, nhưng ghi chép đó đã biến mất!”

“Vi sao Nghiêm Ương không viết xuống?”

Lộ Hà liếc mắt nhìn cuốn sổ ghi chép trên bàn: “Tôi làm sao biết!”

Tôn Chính cau mày nghĩ nghĩ, hơn nữa ngày mới do dự mở miệng: “Manh mối Nghiêm Ương để lại đã bị lấy đi, tư liệu ở phòng hồ sơ cũng biến mất, ghi chép thì bị gián đoạn, nói cách khác, bây giờ chúng ta không có manh mối nào nữa sao?”

Lộ Hà gật gật đầu, sắc mặt có chút trắng bệch, hần mở ra chìa khóa xà cừ trong tay, có chút ưỡn oai mở miệng nói: “Bây giờ tôi cũng không biết cái chuỗi chìa khóa này có hàm ý gì.....”

Tôn Chính tựa hồ còn chưa cảm nhận được tính quan trọng của việc này, một lần mở miệng xác nhận: “Nói cách khác, chúng ta hiện tại, không tìm được cách để thoát ra? Ra không được?”

Lộ Hà lại gật đầu, nhưng không nói câu nào.

Tay Tôn Chính run lên, từ lúc cậu biết Lộ Hà tới nay, người kia liền luôn cười hi hi, mang theo chút trẻ con, luôn đắm chìm trong không khí vui vẻ. Cho dù sau khi nhập huyết, trong mắt hắn vẫn ngập tràn ánh sáng hi vọng, càng chưa từng nói qua một câu nói nào khiến người khác nhức chí, lạc quan lại đa nghi. Nhưng ở thời khắc mấu chốt sức phán đoán và phân tích của hắn cực mạnh, cho dù là Tôn Chính, cũng phải khản phục.

Nhưng mà bây giờ nhìn ánh mắt hắn, dần dần tối đi, cắn chặt môi, Tôn Chính rốt cục ý thức được, có lẽ bọn họ thật sự đã đến đường cùng.

Cho dù là Lộ Hà, cũng đành phải buồn xuôi .

Lộ Hà trong đầu xoay chuyển vô số cảnh tượng khi nhập huyết đến nay. Còn có rất nhiều rất nhiều chuyện chưa thể coi bỏ , cũng vô pháp coi bỏ. Hắn thích từ chỗ tuyệt vọng mà hồi sinh , cũng hưởng thụ khoái hoạt khi tìm ra lời giải đáp . Nhưng bây giờ bọn họ bị kẹt ở đây, đến chỗ gay cấn nhất , thì mất hết manh mối .

Hành lang tầng ba cực kỳ nguy hiểm. Từ tầng năm đi xuống , lầu ba xuất hiện rất nhiều “quái vật” có tính công kích mà người khác không muốn biết, tình huống càng ngày càng phức tạp. Không biết nếu xuống tầng hai , có khi nào xuất hiện tình huống đáng sợ hơn không ? Huống chi tư liệu trong tay bọn họ bây giờ hoàn toàn không có, chưa an toàn vượt qua hành trình này , vẫn còn rất nhiều nghi vấn.

Tuy rằng đồng hồ dừng hoạt động , nhưng hắn cũng có thể tưởng tượng được, từ khi nhập huyết đến bây giờ, ít nhất đã sáu bảy giờ , thứ nhất [người kiệt sức, ngựa hết hơi] . Hai người một đường bị vây trong trạng thái khẩn trương, trừ bỏ Lộ Hà ăn một chút bánh bao , Tôn Chính một giọt nước cũng chưa được uống .

Chắc có lẽ sắp chống đỡ không nổi rồi ? Lộ Hà quay đầu nhìn Tôn Chính, cũng thấy Tôn Chính đang nhìn mình.

Hai người đều đang tự hỏi đồng dạng vấn đề .

Trong mắt hai người đều là ánh ngược đối phương sắc mặt tái nhợt , lún đồng tiền trên mặt Lộ Hà tiêu thất, trần định cũng biến mất trên mặt Tôn Chính .

Trong phòng yên lặng đến đáng sợ, bóng đêm ở giờ phút này không một tiếng động xâm nhập thần kinh bọn họ, thấm sâu vào xương.

Lộ Hà nhìn Tôn Chính ánh mắt âm trầm dần khiến cho thập phần bất an , đem tầm mắt dời về phía cánh cửa phòng khám ngoại khoa tầng ba.

Phải đi ra ngoài sao?

Ra đó sẽ gặp thứ gì?

Quái vật vận vẹo đi sàn sạt dưới đất, hồn đờ nhóc không biết từ đâu xuất hiện

Dừng khí của bọn họ dần dần cũng bị bóng đêm tĩnh mịch này nuốt trọn , hai người dần dần khó khăn bước đi , ra khỏi cánh cửa đối mặt với thế giới .

Chỉ cảm thấy vừa mệt , vừa đói , vừa buồn ngủ , cả người giống như bị rút nước , một chút khí lực cũng không có .

Cứ tiếp tục như vậy..... Lộ Hà đột nhiên giật mình nghĩ đến tâm tình của mình bây giờ, bất tri bất giác bị một loại cảm xúc tuyệt vọng cuốn hút, hắn quay đầu , muốn nói chuyện với Tôn Chính , làm cho mình tỉnh táo .

Phát hiện Tôn Chính nằm lên trên bàn , thế mà lại ngủ.

Tôn Chính dựa đầu lên hai tay , phát ra tiếng hít thở nhẹ , lưng cũng theo hô hấp hơi hơi phập phồng, trên mặt bao phủ một tầng buồn ngủ cùng một chút bất an .

Dưới tình huống như vậy cũng có thể ngủ, chắc là mệt mỏi khẩn trương đến cực điểm đi!

Lộ Hà chăm chú nhìn mặt Tôn Chính khi ngủ , lộ ra một tia cười khổ.

Hắn nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay , Lộ Hiểu Vân, anh rốt cuộc ở đâu?

Câu chuyện đó đã lâu không nhớ đến , cũng dần dần hiện lên trong suy nghĩ của hắn.

Một quán rượu cũ , nồng đậm mùi rượu, trên tường mọc đầy rêu , cửa thủy tinh màu xanh vỡ nát và lang can đã bị méo .

Góc tường lạnh như băng cùng với bóng đêm dày đặc.

“Tiểu Xuyên, tiểu Xuyên, mày ở đâu?”

Âm thanh của hắn quanh quẩn trong phòng , mấy vò rượu đều như hóa thành bàn tay dữ tợn , từ bốn phương tám hướng chộp lấy hắn.

“Tiểu Xuyên, tiểu Xuyên!”

Chung quanh vang lên tiếng hoảng sợ của hắn , nghiêng ngả lao đảo , trong đầu đều là những vách tường rách nát và cánh cửa bán mở của quán rượu , mỗi một cánh cửa như cất giấu thứ gì đó .

Trong bóng tối chỉ có tiếng bước chân của hắn, không, không phải chỉ có một người , mà là có vô số người , không tiếng động đi theo sau hắn

“Tiểu Xuyên, chúng ta không ăn sáng nữa , chúng ta về đi ! Chúng ta về đi!”

Tiểu Xuyên không thấy đâu cả . Một âm thanh cũng không có .

Quay đầu nhìn bốn phía muốn làm gì đó nhưng thất bại, bóng đêm nhảy ra nuốt chửng lấy hắn , âm thanh của hắn ngay cả thân thể đều bị ăn mòn .

Anh hai nói dối ! Anh ấy nói ăn sáng ở đây , anh hai nói dối!

Không đúng, Anh hai đã từng cảnh cáo, đừng tới quán rượu này , đây là quán rượu có rất nhiều ma quỷ.

Quán rượu ma quái.....

“Lộ Hiểu Vân, anh mau ra đây !! Lộ Hiểu Vân!!” Cửa bị đập bang bang lên.

Hắn không nên khoe anh của hắn có thể thấy ma , cũng không nên cho mình là gan lớn .

“Lộ Hiểu Vân, Lộ Hiểu Vân!!!”

Hắn đột nhiên im lặng, tròn tròn mắt nhìn phía trước.

.....

Thân ảnh người kia hoàn toàn biến mất trong bóng đêm, nếu như hắn không mở miệng, hắn hoàn toàn không thể phát hiện người này đã đứng đó thật lâu.

“Cút ngay!”

Âm thanh lạnh lùng lại mang theo chút không kiên nhẫn , cũng rất quen thuộc .

Cái gì đó lập tức thả hắn ra, hắn chạy vào trong bóng tối, bỏ nhào lên đùi người kia .

Trên người người nọ vẫn lạnh băng như vậy , ôm lấy hắn .

“Anh hai!”

Chỉ thấy mình bị nhấc lên, bị ném ra sau lưng .

Dọc theo vách tường, dọc theo hắc ám âm u, hắn tựa lên lưng người kia, chậm rãi đi về phía trước .

Trầm mặc không nói chỉ bước đi , bước đi.....

Thẳng đến..... Ánh mặt trời.....

Lộ Hà bị dương quang sáng ngời đập vào mắt mở hai mắt ra. Hắn mới phát hiện mình ngủ quên, ngay bên cạnh Tôn Chính , cũng nằm lên bàn ngủ.

Nhưng mà ánh mặt trời đã biến mất từ lâu, bệnh viện Đồng Hoa giống như ngôi mộ âm trầm bóng đêm vẫn như trước bao phủ lấy thế giới này.

Hắn chống đầu, tựa hồ không thể tin được mình vậy mà lại ngủ.

Ngủ bao lâu rồi?

Hắn dùng đèn pin nhìn bốn phía, vậy mà không có chuyện gì xảy ra, hắn sờ người mình , thân thể vẫn còn ấm, xúc cảm rất chân thật , mình còn chưa biến thành “Nó”.

Thế nhưng, còn nằm mơ về anh hai .

Hắn còn tưởng rằng thời khắc nguy cấp hét to một tiếng Lộ Hiểu Vân sẽ được cứu , nhưng mà Lộ Hiểu Vân đã mất tích nhiều năm rồi.

Nếu như là Lộ Hiểu Vân làm sao có thể mặc kệ được?

Hắn ần ần cảm nhận được gì đó , cầm cuốn ghi chép trên bàn .

Tôn Chính cảm thấy có người đang kêu mình , còn gọi Chính, Chính. Cậu thực sự chán ghét cách gọi này , vì thế nhu nhu ánh mắt, không kiên nhẫn muốn người nọ câm miệng.

Sau đó cậu lập tức thanh tỉnh .

“Lộ, Lộ Hà?”

Người kia cách cậu rất gần, có chút buồn cười nhìn cậu :“Làm sao vậy? Cậu mơ thấy cái gì ?”

Tôn Chính lắc lắc đầu, thần chí rối cuộc cũng rõ ràng hơn .

“Tôi đang ngủ?” Cậu không thể tin được mình dưới tình huống này mà có thể ngủ được , còn ngủ sâu như vậy.

Lộ Hà buông tay, nhún vai:“Không có biện pháp, đại khái Tôn đại cao tài sinh cậu rất tin tưởng tôi !”

Tôn Chính kỳ quái liếc hần một cái, người này khi nào thì lại dùng giọng điệu lạ như vậy.

Lộ Hà lơ đãng, đẩy cậu :“Chính, nếu..... sau này ra ngoài cậu muốn làm gì?”

Tôn Chính sững sờ, tại sao lại đột nhiên hỏi vấn đề này?

“Cậu nói đi.....” Lộ Hà lại đẩy đẩy cậu.

“Tôi..... Tôi không biết.....” Tôn Chính vẫn không phản ứng .

Nhưng sau khi đi ra ngoài ? Đi ra ngoài..... Cậu mờ mịt hoảng sợ, vậy mà không biết sau khi ra ngoài muốn làm gì, muốn làm gì đây? Trong đầu cậu đều là hình ảnh của bệnh viện Đồng Hoa.

Cậu cố gắng che dấu biểu tình của mình , hỏi Lộ Hà lại :“Anh thì sao?”

Lộ Hà hé miệng:“Đi xem mắt.”

“Xem cái gì mắt??”

“Nghe nói nhập huyết mọi người sẽ bị đoán mệnh, tôi phải nhanh hoàn thành sứ mệnh cơ bản của mình, để lại một đứa con , miễn cho bà mẹ sau này ngày nào cũng cần nhần tôi.”

Tôn Chính tâm lý nổi lên một cảm giác xấu. Lộ Hà tự nhiên lại nói bậy bạ gì đó ? Phía trước hần căn bản sẽ không nói đến những vấn đề này, mà không nói hai lời trực tiếp hành động. Chẳng lẽ, Lộ Hà cũng thật sự cảm thấy bọn họ đã hết đường ? Chỉ có thể dựa vào những câu chuyện này để giết thời gian?

Nghĩ đến đây, Tôn Chính tâm lý một trận bi thương, cậu thử hỏi Lộ Hà:“Vậy nếu chúng ta không ra được thì sao ?”

Lộ Hà nhìn nhìn Tôn Chính, mở to hai mắt , đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm mặt Tôn Chính, thẳng đến Tôn Chính sợ hãi.

Sau đó hần bỗng nhiên nghiêm trang nói :“Không có biện pháp, vậy thì chỉ có thể tìm đại một người, Lưu Quân Phương làm mai mối, lão Trương lão Mao làm người chứng hôn, phòng hồ sơ báỉ đường, phòng giải phẫu động phòng, nhận đứa nhỏ ngoài cửa làm con nuôi, làm một đôi quý phu phụ.”

Quý, quý phu phụ?!

Tôn Chính lại ngây ra một lúc, sau đó đỏ mặt phản ứng lại , mắg:“Bệnh thần kinh!”

Lộ Hà ha ha cười, vỗ vỗ tay:“Cậu làm gì kích động vậy chứ , tôi chưa nói tìm ai mà , nói sau..... tôi có phát hiện mới .”

Lộ Hà cười lấy ra cuốn ghi chép, để tới trước mặt Tôn Chính . Hi vọng, hần cảm xúc dâng cao , chỉ có thể nói đùa làm không khí sinh động hơn, lại không chú ý tới Tôn Chính thần sắc không được tự nhiên.

“Bác sĩ Nghiêm có thể viết ra ghi chép này, nhất định sẽ không làm mất manh mối của chúng ta, anh hai tôi cũng sẽ không để mặc như vậy , cậu thử nhìn kỹ ghi chép này xem.”

Tôn Chính tiếp nhận ghi chép của Nghiêm Ương, tay còn đặt ở trên bàn.

“Nghiêm Ương quả thật để lại tin tức cuối cùng , nhưng chúng ta đã đoán sai. Tin tức cuối cùng của anh ta không phải ở trên người của thằng nhóc đó ,mà là ở trong này.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Giờ thứ tám – Phòng hồ sơ tầng ba

“Nghiêm Ương quả thật để lại tin tức cuối cùng , nhưng chúng ta đã đoán sai. Tin tức cuối cùng của anh ta không phải ở trên người của thằng nhóc đó , mà là ở trong này.”

“Có ý gì?” Tôn Chính khó hiểu.

Lộ Hà lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường , dùng ngón tay chỉ ghi chép .

Tôn Chính xem lại một lần, lắc đầu vẫn không hiểu.

Lộ Hà bảo trì mỉm cười, nhìn Tôn Chính nói:“Ồ đây có vấn đề, vì sao Nghiêm Ương nhất định phải sử dụng [Vụ án bí ẩn ở Styles]?”

Tôn Chính thật tự nhiên trả lời :“Bởi vì anh ta muốn ám chỉ hung thủ là mình , hơn nữa [Vụ án bí ẩn ở Styles] đều là tiểu thuyết bọn họ biết .”

“Không hổ là Cao tài sinh, học mau, nhớ cũng rất tốt ” Lộ Hà gật gù đầu, dừng một chút, ngữ khí lại biến đổi nói “Nhưng mà có rất nhiều tiểu thuyết trình thám có tình tiết ly kỳ như vậy . Trên thực tế, còn có một nguyên nhân. Nguyên nhân này chính là một đạo cụ quan trọng bị chúng ta xem nhẹ , một đạo cụ máu chốt trong [Vụ án bí ẩn ở Styles] .”

Hắn nhìn Tôn Chính, ánh mắt lóe ra hào quang.

“Là máy ghi âm ?” Tôn Chính lập tức thanh tỉnh , khẩn cấp nêu ra .

“Đúng, nếu thật là dựa theo thủ pháp của [Vụ án bí ẩn ở Styles] , như vậy Nghiêm Ương nhất định có một cái ghi âm, hơn nữa, cậu có phát hiện hay không , bác sĩ Nghiêm này, đặc biệt thích nhắc tới băng cassette khái niệm tiếng Anh mới của anh ta ?”

Tôn Chính nghĩ ở niên đại đó đa số mọi người đều dùng máy cassette , băng cassette khái niệm tiếng anh mới được nhắc trong đây vô số lần khiến cậu nhớ rõ , cậu gật gù đầu.

“Tôi vừa rồi xem lại , phát hiện điểm đáng ngờ. Cậu xem câu cuối cùng , lời này hình như có chút dư thừa đúng không ?”

Bảo tôi đi nghe mấy chuyện ma quỷ này , còn không bằng đi nghe băng cassette khái niệm tiếng Anh mới!

“Rất dư thừa , thì sao? Anh cảm thấy nó có hàm nghĩa gì à ?”

Lộ Hà dừng một chút, trịnh trọng nói:“Anh ta đang nói cho chúng ta biết , đi nghe máy cassette khái niệm tiếng anh mới của anh ta . Dùng nó ghi âm cũng có thể nghe .”

Tôn Chính lần này thật sự bật cười:“Lộ Hà, tuy rằng anh phân tích rất tốt , nhưng tôi thật sự cảm thấy anh suy nghĩ quá nhiều .”

Lộ Hà cũng đang hoài nghi mình , không có lên tiếng .

“Hơn nữa, vật đó ra sao ? Chúng ta làm sao tìm ? Băng cassette khái niệm tiếng Anh mới ? Tìm bằng cách nào? Nó đã có từ nhiều năm trước , mọi người đi rồi, bệnh viện chẳng lẽ còn giữ hay sao?”

Lộ Hà khẽ cau mày, đang tự hỏi mấy vấn đề Tôn Chính mới đưa ra .

Đột nhiên, trong đầu hắn hiện lên một hình ảnh .

Phòng hồ sơ , trong phòng hồ sơ hắn tìm được mấy vật gì đó

“Có, tôi đã biết! Trong cái máy cassette kia ! Nhất định là ghi âm Nghiêm Ương dùng khi học tiếng Anh ! Chính là nó!” Lộ Hà lập tức kích động đứng lên.

Tôn Chính có chút không biết làm sao đứng lên theo.

“Chúng ta bây giờ đến phòng hồ sơ , tìm được cuộn băng , bọn họ nhất định để lại tin tức ở bên trong.” Lộ Hà tinh thần phấn chấn nói với Tôn Chính .

Tôn Chính ánh mắt dời về phía cánh cửa kia, cậu theo bản năng lùi về sau

Lộ Hà chú ý tới biểu tình mất tự nhiên của cậu, không khó lý giải tâm tình sợ hãi của cậu lúc này . Đi qua , vỗ vỗ vai Tôn Chính , lộ ra một khuôn mặt tươi cười:“Có tôi ở đây mà!”

Tôn Chính liếc hắn một cái , trong lòng oán giận, anh thì có thể dùng làm gì , trừ tà sao? Cũng đâu phải là xà cừ.

Lộ Hà không biết Tôn Chính đem hắn tưởng tượng thành một khối xà cừ, không đợi Tôn Chính đồng ý, thực tự nhiên xáp cả thân lên người Tôn Chính , đầu trực tiếp để lên vai cậu nói:“Yên tâm, có gì ở trên lưng tôi đều đỡ cho cậu.”

Tôn Chính bị cầm hắn cọ không thoải mái, giật giật bả vai, bất đắc dĩ chỉ lên bàn :“Trước hết anh nên lấy hai cuốn ghi chép với bản đồ đã .”

Lộ Hà vẫn giữ tư thế đó , vươn tay lấy ba vật kia , rồi nhét vào trong áo cậu, một tay cầm chân ghế, một tay mở đèn pin, sáng khoáy nói:“Đi thôi!”

Lạch cách .

Hai người thật cẩn thận mở cửa, đề phòng nhìn bên ngoài, mới cất bước đi ra . Gió lạnh ngoài hành lang làm cho bọn họ đồng thời run rẩy.

Lộ Hà nắm đèn pin chiếu xuống , dùng thanh âm cực thấp , nói vào tai Tôn Chính :“Không cần sợ con quỷ nhỏ kia .”

Tôn Chính lấy âm thanh cực bình thường :“Tôi không sợ nó , tôi chỉ cảm thấy nó thực đáng thương.”

Lộ Hà vừa định mở miệng, bỗng nhiên nghe được một âm thanh rất nhỏ , vô ý thức nắm chặt vai Tôn Chính .

“Sao thế ?” Tôn Chính lập tức cảnh giác .

Lộ Hà không muốn bức dây động rừng , một bên cẩn thận vánh tai nghe , một bên tiếp tục bảo trì bình tĩnh :“Không có gì, đứa nhỏ kia , tại sao cậu lại cảm thấy nó đáng thương ?”

Tổng cảm thấy sau lưng thật lạnh , âm thanh kia cứ ở bên tai bồi hồi không dứt . Là âm thanh gì ?

Chẳng lẽ tầng ba này còn có gì khác?

“Kỳ thật tôi.” Tôn Chính dừng một chút “Cảm thấy mỗi người đều thực đáng thương.”

Hình như Là tiếng ho khan . Tiếng ho của người già .

Lộ Hà lặng lẽ lấy tay sờ vào trong ngực , cảm chìa khóa trong tay . Xà cừ chỉ có thể trừ tà, nói trắng ra là nó chỉ được một lúc , hiệu quả rất ngắn , địch nhân sẽ không vì vậy mà biến mất .

“Lộ Hà?” Tôn Chính dừng lại , bán dựa vào vách tường.

“Đi mau, đừng có ngừng ” Lộ Hà thúc dục cậu, lỗ tai vẫn tiếp tục lắng nghe âm thanh kia

“Sao lại đáng thương?”

Tôn Chính không có phát hiện ra điều gì khác thường, đỡ Lộ Hà, chậm rãi dọc theo vách tường đi về phía trước . Phòng hồ sơ hiện ra trước mắt, một mảnh đen tuyền. Trong đầu cậu vẫn quanh quẩn về hình ảnh phòng giải phẫu [4] trước hành lang kỳ lạ kia , một bảng hiệu đỏ thẫm, không biết vì cái gì, trong lòng cậu ảm ảm không thoải mái.

Để giảm bớt khẩn trương , cậu trả lời Lộ Hà :“Những người nhập huyết, cũng không phạm vào sai lầm gì lớn , có người căn bản là vô tội , nhưng mà cứ như vậy vĩnh viễn bị nhốt ở đây , so với cái chết càng đáng sợ , so với còn sống còn thống khổ hơn , ngay cả một đứa nhỏ cũng không buông tha, chẳng lẽ không đáng thương sao?”

Lộ Hà thất thần, quả nhiên Là tiếng ho khan, loáng thoáng từ đầu cầu thang phòng khám ngoại khoa bên kia truyền đến . Cũng chính là nơi đứa nhỏ lúc nãy kéo Tôn Chính đi

Xem ra không thể đi cầu thang bên kia để xuống dưới. Dù mạo hiểm cũng phải đi cầu thang bên này.

Tôn Chính đã đụng đến cửa phòng hồ sơ , cậu thờ phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói:“Ông của Lưu Quân Phương có nhắc đến một thứ , ‘Nó’ là cái gì? Có phải chính nó đem những người này tiến vào huyết hay không ? Nếu bọn họ có thể bắt được nó , có lẽ nó sẽ không tiếp tục hại người”

Cửa lạch cách mở ra.

Hai người vừa định bước vào , đột nhiên, sau lưng truyền đến một tiếng động .

“Rầm!”

Tôn Chính sợ tới mức tay mềm nhũn thiếu chút nữa buông Lộ Hà ra, hai người đầu cũng không dám quay , giống như lần trước dùng tư thế chặt vật tề vào bên trong.

Tim đập thật nhanh , hai người nhìn nhau, trong ánh mắt đều ánh lên kinh nghi bất định.

Lần này lại là cái gì?

Tầng ba thật sự không nên ở lâu.

Hai người đồng thời nghĩ.

Nghe giống như có một vật gì từ trên lầu té xuống Lộ Hà nghĩ .

Hình như là tiếng của vật gì đó rớt xuống Tôn Chính có chút dấm chiêu.

Lộ Hà nghĩ đến gì đó , chỉ vào Tôn Chính nói:“Cậu giúp tôi nhìn thử xem, trên lưng tôi có gì không ?”

Tôn Chính sợ tới mức không dám động đây hỏi:“Cái gì, cái gì vậy? Chẳng lẽ anh thấy trên lưng nặng hơn sao ?”

Lộ Hà chau mày, lập tức lắc đầu:“Không phải, không phải, chỉ là nhờ cậu xem một chút thôi , đề phòng vạn nhất .”

Tôn Chính buồn cười, thế này mới yên tâm nhìn lưng Lộ Hà , xác nhận cái gì cũng không có, cũng không có lưu lại ấn ký màu đen hai người mới bỏ qua.

Chờ hai người hoàn toàn bình tĩnh trở lại, mới nghĩ tới mục đích đến phòng hồ sơ , Tôn Chính hỏi:“Vật gì đó anh nói đâu?”

“Ở bên kia!” Lộ Hà tay chỉ một đồng gì đó nằm ở cách đó không xa.

Tôn Chính nhất thời có loại cảm giác mình là phương tiện để người khác sai sử, một mặt đỡ vật nặng trên lưng khó khăn đi đến, một mặt nói:“Chúng ta phải tìm được thuốc kháng sinh và huyết thanh, trước hết nghĩ cách bảo vệ chân của anh đã .”

“Đương nhiên , đương nhiên.” Lộ Hà nói như vậy , trong giọng nói lại nghe không ra có bao nhiêu chờ mong.

Tôn Chính nhặt lên cái hộp kia . Phát hiện trên mặt có dán mấy tấm hình trẻ con , nhất thời có chút dờ khóc dờ cười.

Lộ Hà nhìn thoáng qua, cười nói:“Mấy năm đó đang thịnh hành hồng biến đại nam giang bắc, cái này chắc là của đứa nhỏ kia .”

Tôn Chính cúi đi lớp bụi , mở ra cái hộp đã cũ nát, phát hiện bên trong có một cuộn băng , lấy ra, mặt trên viết “ Khái niệm tiếng Anh mới ”. Cậu kiểm tra máy cassette hình như không có pin .

Cậu đem cuộn băng và máy cassette đưa cho Lộ Hà, trong ánh mắt mang theo nghi ngờ.

“Ý của anh là, Nghiêm Ương và anh hai dùng cuộn băng khái niệm tiếng Anh mới này thu âm , sau đó bảo chúng ta nghe?” Cậu nhìn Lộ Hà gật đầu, mày càng nhăn lại :“Nhưng sao chỉ có 1 cuộn?”

Lộ Hà nhận lấy cuộn băng và máy cassette, ngược lại thực khoái trá:“Vây là đã được rồi, nếu cuộn băng này chứa nhiều thứ , sẽ không dễ dàng tìm được đâu .”

“Vây còn những cuộn băng khác ? Thì để ở đâu ?”

“Nếu còn ở bệnh viện này, thì phải ở một nơi bệnh viện nhiều năm không dám động tới , thậm chí là chỗ không ai để ý đến, cho dù có sửa sang lại , hay đổi người , cũng không ai dám đụng đến . Tỷ như là chỗ vừa rồi .”

“Chia ra giấu sao? Vì sao phải để lại ở bệnh viện, không mang theo ra ngoài ?”

Lộ Hà nhún vai, tỏ vẻ chính mình cũng không biết , giơ lên cuộn băng duy nhất trong tay :“May mắn là chúng ta còn có cuộn băng này, bên trong sẽ có manh mối nhắc nhở chúng ta tìm cuộn tiếp theo. Về phần tư liệu quan trọng như vậy tại sao bọn họ lại để trong bệnh viện , tôi cũng không rõ .”

Lộ Hà dị thường kích động cầm cuộn băng, lẩn qua lẩn lại nhìn, Tôn Chính tức giận đánh gãy hẳn:“Không cần cao hứng quá sớm, nó thoát nhìn cũng chỉ là một cuộn băng tiếng anh , có thể ra được hay không đã vấn đề, càng đừng nói bên trong có nội dung chúng ta muốn tìm hay không .”

Lộ Hà vỗ vỗ vai Tôn Chính, Tôn Chính thiếu chút nữa ngã xuống , tức giận xoay người lại, đánh lên gương mặt Lộ Hà đang cười tủm tỉm, hai má đều tràn ngập vui sướng, nói:“Không thành vấn đề, tôi dám chắc chắn là có !”

Bọn họ lấy pin từ trong đèn pin ra , nhét vào máy cassette , trên màn hình cũ kỹ , lóe sáng hiện ra dòng chữ

Biểu hiện thời gian là 03:03:00 ngày 20 tháng 1 năm 2002 .

Trong phòng hồ sơ liền trầm mặc. Lúc này mang theo ngôn ngữ không rõ nói vô cùng có ý nghĩa, giống như cô gái ngày xưa dùng khăn che mặt, nay đã là một bà già , lại có chút tang thương . (TT chả hiểu gì cả)

Lộ Hà nhớ kỹ thời gian , sau đó đem cuộn băng đầu tiên bỏ vào.

Hai người tựa vào cạnh bàn, lắng lắng nghe.

Cuộn băng rè rè vài tiếng , sau đó một giọng nữ tiếng anh chuẩn vang lên , đại ý khái niệm tiếng anh mới thứ hai bản ba là như thế nào.

Tôn Chính lộ ra một biểu tình cổ quái , nhìn Lộ Hà, cảm thấy hai người dưới tình huống này còn hao tổn tâm tư đi nghe cái khái niệm tiếng anh mới này thực là ngu ngốc quá mức.

Lộ Hà để lại cánh tay Tôn Chính đang muốn đứng dậy , ánh mắt vẫn đang gắt gao chăm chú vào máy cassette , miệng nói:“Cậu tin tôi đi, tin tức của bọn

họ sẽ không xuất hiện từ đầu đầu.”

Cứ như vậy, ước chừng nghe khoảng 10 phút, thanh âm đột nhiên bị gián đoạn, biến thành tiếng rè rè mơ hồ.

Hai người đồng thời nhìn nhau, kẻ sát lại, cơ hồ mặt dán vào mặt, hô hấp lẫn nhau đều có thể rõ ràng cảm giác được.

Rè rè, rè rè.

Rất cục, tiếng rè rè cũng nhỏ đi.

“Alo, alo!” Một tiếng của người đàn ông còn trẻ tuổi truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cuộn băng của Nghiêm Y Sinh [1] – Cậu bé

“Alo, alo!” Một tiếng của người đàn ông còn trẻ tuổi truyền ra.

Tôn Chính và Lộ Hà liếc nhau, trong mắt đều là quang mang kích động. Nếu đoán không sai, người đang nói chuyện chính là Nghiêm Ương.

“Anh xác định cái này có thể dùng sao?” Thanh âm tựa hồ cách xa một chút, hình như nam nhân chuyển hướng nói chuyện với người khác “Băng tiếng anh của tôi…….”

“Cậu không có máy quay và hay mấy thứ tương tự như vậy, mấy cái máy quay bình thường cũng không có tác dụng, ghi chép viết tay thì lại không đáng tin, chỉ có thể dùng cái này.” Một âm thanh khác nghe rất thân thiện, ngữ khí không hề biến hóa của một người trẻ tuổi truyền ra.

Tôn Chính lập tức cảm giác được Lộ Hà nắm chặt tay cậu, toàn bộ thân thể đều bởi vì kích động mà run nhè nhẹ, cậu liền biết người này chính là anh của Lộ Hà, Lộ Hiếu Văn.

“Nhưng mà……” Giọng của Nghiêm Ương nghe lên thập phần lơ đãng “Tôi thật sự phải cầm theo cái máy cassette này ban đêm đi khắp nơi với anh sao?”

Lộ Hiếu Văn không để ý vấn đề này, giống như âm thanh rè rè trước đó, bây giờ là tiếng bước chân của hai người. Trong đó một bước chân thật vững vàng, một tiếng khác hẳn là của Nghiêm Ương, bởi vì di chuyển, âm hiệu của máy có chút không rõ, mà hắn dồn dập đuổi theo bước chân của ai đó.

Sau đó nghe được hắn không hài lòng than thở: “Tốt xấu gì cũng đợi tôi giới thiệu xong đã, người khác nghe như vậy sẽ cảm thấy rất kỳ lạ đó?”

Vì thế không đợi Lộ Hiếu Văn nói chuyện, chợt nghe Nghiêm Ương tự giới thiệu bản thân, âm thanh lần này rất lớn.

“Ân, là như vậy: Tôi tên là Nghiêm Ương, chính là người cầm máy cassette, cũng là bác sĩ thực tập ở bệnh viện này, đang chuẩn bị làm khảo nghiệm……. Người đi đằng trước, tên là Lộ Hiếu Văn, ha ha ha, đừng tưởng anh ta là nữ sinh nha…….”

Tiếng “Nha” phát đến một nửa liền biến mất, Lộ Hà đoán rằng bác sĩ Nghiêm lúc này bị anh hai hấn lạnh lưng liếc một cái.

Tiếng bác sĩ bình thường trở lại: “Anh ta, ân, tự xưng là một người không nghề nghiệp……. Nhưng tôi thấy anh ta rất có tiền, chắc làm mấy chuyện mờ ám không tốt đây mà. Tốt lắm, vấn đề quan trọng là bây giờ chúng tôi đang làm gì đây? Tất cả phải nói về lúc trước…….”

Tôn Chính không kiên nhẫn đẩy Lộ Hà: “Không thể vào vấn đề chính được sao?”

Lộ Hà lắc đầu, thực sự nói: “Không được. Bác sĩ Nghiêm này là người thế nào tôi còn chưa xác định được, vì sao lại ở cùng với anh hai tôi? Anh hai tôi mất tích biết đâu có liên quan đến hắn thì sao? Không hiểu được anh ta, tác dụng của anh ta chúng ta không thể xem nhẹ.”

Tôn Chính đành phải bắt đầu tiếp tục lắng nghe.

Tiếng bước chân trống trải vang trong trong máy cassette, cùng với tiếng bước chân phía trước, hơn nữa tiếng bước chân của hai người rất có tiết tấu, hình như đang đập lên gì đó.

Đang lên lầu! Hai người rất nhanh đoán được.

Trong máy cassette nghe tiếng bước chân Nghiêm Ương lên lầu, tiếng nói chuyện rất mạnh bốn phần bình tám phần ồn, có thể thấy được rất có sức lực: “Trong khoảng thời gian gần đây, tôi luôn phát hiện có một nam nhân trẻ tuổi luôn ngồi ở ghế chờ khám bệnh trước cửa phòng khám ngoại khoa ngủ gật, nhưng cho tới giờ chưa vào khám bệnh lần nào, quần áo sạch sẽ không giống người lưu lạc, cứ vậy liên tục mười ngày, tôi rất cuộc nhìn không được

đến gần nói chuyện với người đó Thiếu chút nữa tôi đã nghĩ, anh ta chính là ma

“Sau đó y tá trưởng tìm tôi, tôi mới biết người này là cao thủ mà ông của cô ấy đưa đến, điều tra những người bị mất tích ở bệnh viện, đương nhiên là tôi không tin, nhưng y tá Lưu cứ liên tục dụ dỗ tôi, bắt tôi hành động với anh ta, làm trợ thủ, hỗ trợ cho anh ấy..... Bởi vì ở bệnh viện này tôi là người rảnh rỗi nhất Đương nhiên, tôi tuyệt đối không phải thấy chuyện này rất kích thích hay vui vẻ gì mới đồng ý với y tá Lưu, hoàn toàn là bởi vì muốn cứu những người bị mất tích, tỷ như Trần Quyên mà y tá Lưu hay nhắc đến

“Quan hệ của bọn họ rất rõ ràng, Nghiêm Ương hẳn là sau này được Lưu Quân Phương giới thiệu cho anh hai biết, anh hai tôi căn bản không cần người hỗ trợ, thật sự là làm chuyện dư thừa.....”

“Nhưng anh hai anh một người xa lạ đến bệnh viện này làm sao có thể tùy ý hoạt động được, công việc trước kia của anh ấy là gì?” Tôn Chính bắt đầu nổi lên tò mò với Lộ Hiểu Văn

“Kỳ thật tôi cũng không biết, khi anh ấy còn học đại học đã xuất quỷ nhập thần, nghe nói là ủy thác công tác của người khác.”

Tôn Chính mắt sáng lên:“Chẳng lẽ công việc của anh ấy là đến những chỗ như vậy cứu những người mất tích? Nói như vậy, huyết vẫn có thể ra được đúng không?”

Lộ Hà cũng không xác định, chần chờ nói:“Theo quan sát lúc trước của tôi mà nói, hẳn là như vậy, anh tôi trời sinh thể chất có chút đặc thù, có thể cảm giác được gì đó, nhưng tôi cũng không nói chính xác được, hơn nữa vấn đề là cho dù anh ấy ở trong huyết tìm được người may mắn Nhưng bệnh viện tư nhân này tôi chưa nghe nói những ai mất tích có thể ra ngoài.”

Tôn Chính nguyên bản dấy lên một chút hy vọng liền bị dập tắt, nhụt chí bổ sung một câu:“Chỉ mong anh hai anh có đặc thù thể chất có thể cứu được ai đó.”

“Tuy rằng tôi không hiểu lắm về cái lý luận huyết mật gì đó của anh ta, nhưng hôm nay tôi hành động với anh ấy, ân, chúng tôi hiện tại đã đến tầng ba, bây giờ là mười một giờ bốn mươi lăm phút ngày 22 tháng 4 năm 2001

Lúc này, Tôn Chính lập tức dè tay Lộ Hà lại:“Quay, quay trở về!”

“Làm sao vậy?”

Tôn Chính không kịp giải thích, trực tiếp bấm nút trở lại.

“..... nhưng hôm nay tôi hành động với anh ấy bốn mươi lăm phút.....”

Cậu chỉ chỉ máy cassette, ý bảo Lộ Hà cẩn thận nghe kỹ.

Lộ Hà không hiểu được ý của Tôn Chính, kỳ quái hỏi:“Làm sao vậy, lời của anh ta có vấn đề gì sao?”

“Không phải lời nói của anh ta có vấn đề, anh, anh nghe kỹ một chút đi, đó là tiếng gì.....” Tôn Chính lắc đầu, lại nhấn nút trở về.

Câu nói của Nghiêm Ương bị bật lại một lần, Lộ Hà vẫn không rõ.

Tôn Chính liếc hẳn một cái:“Chẳng lẽ lỗi tại anh không tốt đến vậy sao?”

Hắn không trả lời, vừa lúc biết được công năng của máy cassette, nhấn nút chẵn chậm.

Lộ Hà bất bình nói:“Tạp âm của máy quá lớn, ở bệnh viện ghi âm hiệu quả vốn không cao, tôi làm sao nghe được, là do lỗi tại cậu quá thịnh thôi

“Suyt!”

“Nhưng..... hôm..... nay..... cộp..... tôi..... hành động..... cộp cộp..... với..... anh ấy..... cộp cộp..... cộp cộp, cộp cộp..... Bây giờ là..... mười một giờ..... cộp cộp, cộp cộp..... Bốn mươi lăm phút.....”

Nghe đến đó, Lộ Hà và Tôn Chính hai người không bất giác ngồi thẳng, cảm thấy trên lưng lạnh lẽo.

Âm thanh bối cảnh trong máy cassette, có tiếng bước chân của người thứ 3.

Hơn nữa, này tiếng bước chân này cách Nghiêm Ương và Lộ Hiểu Văn một khoảng cách, như ai đó đang chạy.

“Anh ta, có nghe thấy hay không?” Lộ Hà chỉ chỉ máy cassette.

Tôn Chính gạt đầu, lại không xác định lắc đầu, lại ấn nút play.

Chuyện này khiến cho tinh thần bọn họ tâm trung vào âm thanh bối cảnh, Nghiêm Ương nói một câu dài cũng không nghe vào.

Chỉ nghe Nghiêm Ương và Lộ Hiểu Văn trong đêm đi dọc theo cầu thang đi lên phía trên, trừ bỏ tạp âm và tiếng bước chân của hai người, chung quanh

không có thanh âm khác [trừ bỏ tiếng bước chân thứ ba vừa rồi xuất hiện].

Tiếng bước chân của Nghiêm Ương và Lộ Hiểu Vân ở trong không gian cầu thang quanh quẩn

Tôn Chính và Lộ Hà từ trong âm thanh này đã thấy thân ảnh của bọn họ. Bọn họ đang ở trên cầu thang của bệnh viện, tại trong không gian tối đen không một bóng người, từng bước đi qua cầu thang.

Không có ai cả, cũng không có tiếng gì khác, tại sao lại đột nhiên nghe được tiếng bước chân kia?

“Ê, anh chờ chút, chúng ta rốt cuộc đi tầng nào vậy?” Nghiêm Ương ở trong máy cassette hỏi.

Tiếng bước chân của người kia rõ ràng chậm lại, sau đó vang lên âm thanh thản nhiên của anh: “Tầng bốn, Lưu Quân Phương nói nhà vệ sinh kia có vấn đề”

“Cái đó..... Là nhà vệ sinh nữ mà?!”

“Bây giờ là buổi tối.”

“Buổi tối? Chẳng lẽ buổi tối thì có thể tùy tiện ra vào nhà vệ sinh nữ hay sao..... Nữ quý cũng có tôn nghiêm a.....” Những lời này tựa hồ là Nghiêm Ương đang lăm bằm lườm bầu.

Tôn Chính lại nhấn nút dừng.

Lộ Hà khó hiểu quay đầu nhìn cậu: “Sao vậy?”

“Anh cảm thấy bọn họ đang ở tầng mấy?” Tôn Chính hỏi.

Lộ Hà tính thời gian mở máy cassette và tốc độ di chuyển đáp: “Tầng ba? Hoặc là gần đến tầng ba !”

Tôn Chính đồng ý gật đầu, cũng không giải thích, lại chả về một chút, nhanh nhẹn ấn nút quay chậm.

“Tầng bốn..... Lưu Quân..... Cộp cộp..... Phương..... nói..... nhà..... cộp cộp..... vệ sinh..... kia..... cộp..... có vấn đề.....”

Biểu tình trên mặt Lộ Hà dần dần trở nên khẩn trương.

“Đúng vậy, tiếng bước chân này lớn dần, thuyết minh nó đang ở gần bọn họ.” Tôn Chính phán đoán nói.

“Nhưng mà bọn họ giống như hoàn toàn không nghe thấy, đến ngay cả anh hai tôi cũng không có chú ý đến.....” Lộ Hà nhú mày.

“Hơn nữa.....” Tôn Chính dừng một chút “Còn có một chỗ còn kỳ quái hơn.....”

Cậu lại nhấn nút play.

“Chẳng lẽ buổi tối..... thì..... ông ơi..... Có thể..... Tùy tiện ra vào..... ông ơi..... nhà vệ sinh nữ sao..... Nữ quý..... ông ơi..... cũng có..... ông.....”

Máy cassette dừng lại. Tôn Chính và Lộ Hà hai người nhìn đối phương, muốn nói rồi lại thôi.

Cái gì cũng không cần nói, âm thanh này thật rõ ràng.

Là tiếng của một cậu bé. Trong máy cassette hai người kia hoàn toàn không để ý đến âm thanh này.

“Âm thanh này, bọn họ không có nghe thấy, nói cách khác” Lộ Hà rốt cục mở miệng “Giọng nói này thật sự không phải của con người..... Nửa đêm, cậu bé nhà ai lại đi quanh quẩn ở đây?”

“Đứa bé này ở cạnh bọn họ, anh hai anh cũng không phát hiện?”

Lộ Hà nhún vai: “Cậu cho là tui mình đang xem phim hay sao, anh hai tôi chỉ có thể cảm nhận được tâm linh mà thôi, nhưng có khi nào đứa bé này có là đứa nhóc đã bắt cậu không?”

Tôn Chính theo bản năng giấu đi cánh tay còn lưu lại dấu ấn màu đen kia, lắc lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Lúc đó, tôi chỉ nghe thấy tiếng rên rĩ, cho nên không thể xác định.....”

Nói xong, bọn họ tiếp tục chuyển hướng về phía máy cassette.

Tiếng bước chân của Lộ Hiểu Vân trong máy cassette dừng lại. Nghiêm Ương vội vàng đi lên vài bước, đứng chung với Lộ Hiểu Vân.

“Sao vậy ?” Nghiêm Ương thanh âm rõ ràng từ máy cassette truyền đến.

Lộ Hiểu Vân trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên nói:“Ồ tầng ba này , có phải từng có người chết đúng không ?”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Cuộn băng của bác sĩ Nghiêm – Đưa bé [1]

Lộ Hiểu Vân trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên nói:“Ồ tầng ba này , có phải từng có người chết đúng không ?”

Trong ngoài máy cassette đều đồng loạt trầm mặc.

Nghiêm Ương lấp bắp nói :“Anh, làm sao anh biết.....”

Những lời này còn chưa nói xong, bỗng nhiên trong máy cassette không có tiếng gì nữa , một đoạn âm thanh rè rè vang lên , trong băng không có đối thoại của hai người , chỉ có tiếng bước chân của bọn họ đang lên lầu .

Lộ Hiểu Vân che miệng của hân . Lộ Hà trầm nghĩ.

Nghiêm Ương nhận được ánh mắt của Lộ Hiểu Vân . Tôn Tôn Chính nói.

Phía trước là tiếng bước chân của bọn họ , một bước rồi mười ba tiếng qua đi, tiếng bước chân thật nhẹ.

Trong toàn bộ quá trình, Tôn Chính thần kinh đều buộc chặt , biểu tình bởi vì khản trương mà trở nên cứng ngắt, đến khi cảm giác được bên cạnh có một bàn tay đưa đến, cầm tay cậu , làm cho thần kinh buộc chặt của cậu có chút an ủi .

Hai người bọn họ đều nghe được. Giờ phút này âm thanh đó rất rõ ràng .

Tiếng bước chân luôn như hình với bóng theo dõi Nghiêm Ương và Lộ Hiểu Vân .

Tôn Chính và Lộ Hà liếc nhau, thấp phần xác định tiếng bước chân này đến từ lầu ba, giờ phút này rất gần với Lộ Hiểu Vân và Nghiêm Ương . Bọn họ bất tri bất giác cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần Lộ Hiểu Vân và Nghiêm Ương .

Tiếng bước chân của hai người một lần nữa vang lên, từ âm thanh trống trải kia mà phán đoán , hai người bọn họ đang đi trên hành lang tầng ba .

Chỉ nghe thấy một tiếng cạch nhẹ, là tiếng cánh cửa mở ra , sau đó cửa liền đóng lại.

“Hô —” Nghiêm Ương thở ra một hơi, sau đó một tiếng vang thật lớn từ trong radio truyền ra , Tôn Chính và Lộ Hà giật mình , rồi mới phát hiện là do Nghiêm Ương để radio lên bàn .

“Sắp ghen chết tôi!” Bên trong Nghiêm Ương oán giận một tiếng , sau đó dừng một chút, hạ thấp âm thanh “Anh, anh nghe chuyện ở tầng ba này từ ai vậy ?”

Tiếng ghế bị kéo ra , sau đó một người khác nói:“Không từ ai cả.”

Nghiêm Ương không tin hừ một tiếng , nói tiếp :“Cho dù ông lão kia té từ cầu thang xuống chết thì sao chứ , trần về với trần*, đất về với đất , con người mà giống như một chất đạm, dinh dưỡng, than, cùng lắm thì là một đồng nước, anbumin, chất hữu cơ, chất vô cơ , đường, đã chết rồi không phải cũng biến thành chất vô cơ hữu cơ hay sao, có cái quý gì để nói chứ”

Lộ Hà thấy Tôn Chính nghe đến đoạn đó gật đầu cái rụp , nhưng lại ra biểu tình hoài nghi , hân ở một bên cười trộm

“Ông ấy ngã chết khi nào?” Lộ Hiểu Vân hoàn toàn không để tâm đến Nghiêm Ương đang thao thao bất duyệt

“Chắc là khoảng ba năm về trước hay sao ấy ?Tôi nghe mấy y tá nói ông ấy là một manh nhân , tuổi lại lớn, đi đường không cẩn thận từ cầu thang ngã xuống , đương nhiên không cứu được .”

Tôn Chính nắm chặt tay Lộ Hà , Lộ Hà không cần xem cũng biết, cậu lại nghe thấy gì đó.

“Rất gần, rất gần, anh không nghe thấy sao?” Tôn Chính bối rối.

“Cái gì?”

“Lỗi tai anh sao kém như vậy , gần như thế , bọn họ sao lại không nghe thấy?”

“Nghe gì mới được?” Lộ Hà nhú mày.

“Nó đang gọi “Ông ơi” kìa ! Ngay bên cạnh bọn họ đó !” Tôn Chính thấp giọng kêu lên.

“Ông ơi”? Chẳng lẽ.....” Lộ Hà lời còn chưa dứt, trong máy cassette lại tiếp tục nói chuyện .

“Có quan hệ gì với đứa bé kia ?” Lộ Hiểu Vân trong thanh âm không hề phập phồng, ngữ khí bình thường không nghe ra cảm xúc của anh.

“Không thể tưởng được anh nhiều chuyện như vậy , còn nhiều chuyện không chút thú vị gì cả,” Nghiêm Ương ra vẻ trầm ngâm nói “Tôi nói cho anh biết nha , ông ấy chính là ông của Cao Nhạc Thiên , ba năm trước Cao Nhạc Thiên

đến đây xem bệnh Ôi, ha ha!”

Lúc này Tôn Chính nắm chặt tay Lộ Hà .

Nghiêm Ương đột nhiên nhẹ giọng nở nụ cười, ngừng một chút mới tiếp tục: “Nghe bác sĩ Lưu nói nó vào viện là đau bụng , muốn ông nó ra ngoài mua chuối tiêu cho nó ăn , ông của nó rất chiều nó , vừa đau lòng vừa an ủi , chống quai trượng đi ra ngoài..... Ôi, ha ha, anh , anh gãi chân tôi làm gì , ôi, đau quá!”

Không khí liền động lại , Lộ Hiểu Vân bình thản trả lời : “Tôi không có.”

Lộ Hà cũng nắm chặt tay Tôn Chính. Bọn họ quả thực có thể tưởng tượng được vẻ mặt của Nghiêm Ương lúc này , sắc mặt trắng bệch, nhìn Lộ Hiểu Vân nói không nên lời.

Trong băng truyền đến tiếng lục đục , Nghiêm Ương giãy dụa ngã từ trên ghế xuống , liên tục phát ra tiếng động . .

“Lộ Hiểu Vân, giúp tôi với !!”

Nghiêm Ương giọng có chút khàn khàn hét lên .

Tiếp theo trong cuộn băng truyền đến âm thanh hỗn loạn. Nguyên bản chỉ là tạp âm giờ phút này tiếng người tiếng ghế ngã lộn xộn cả lên , không thể biết được tình trạng lúc đó đang xảy ra chuyện gì .

“Giống như tình huống của tôi.” Tôn Chính thấp giọng nói , không thấy rõ biểu tình trên mặt của cậu “Đứa bé kia đang bắt anh ta .”

Lộ Hà không nói gì, hần nhìn Tôn Chính muốn nói lại thôi. Trong máy cassette có thể thấy hai người có chút kích động, nhưng mấy loại tình huống này đối với Lộ Hiểu Vân mà nói nhìn quen lắm rồi , cho nên cũng không lo lắng, nhưng nếu lúc ấy hần không nghe thấy tiếng Tôn Chính , không đưa chìa khóa kia cho cậu..... Bây giờ cậu biến thành cái gì , hần không dám tưởng tượng đến .

Hần ý thức được sự sợ hãi này. Đứng ở góc độ của người ngoài cuộc , nghe thấy hành động của Lộ Hiểu Vân và Nghiêm Ương mới sâu sắc cảm nhận được sự nguy hiểm của nó .

Có một cảm giác lạ lùng từ trong lòng hần chậm rãi dâng lên, hần nắm tay Tôn Chính giật giật, muốn buông ra, liền cảm thấy cánh tay kia run run, bất tri bất giác nắm chặt thêm một chút.

Băng cassette rốt cuộc đã hết , ba một tiếng chấm dứt . Tôn Chính duỗi tay lật sang mặt sau. Đại khái do bên kia đang bận ... xử lý nguy cơ, hết băng cũng không phát hiện , chính giữa có một đoạn không có thu được , Lộ Hiểu Vân giải quyết vấn đề đó làm sao cũng không ai biết. Ngay từ khi phát âm , có một đoạn trống và tạp âm, trong băng cassette một lần nữa xuất hiện tiếng của hai người kia , và một tiếng đóng cửa mạnh , bên trong yên tĩnh lại .

“Lớn tiếng như vậy , tuần tra ban đêm sẽ không phát hiện chứ ” Nghiêm Ương hiển nhiên vẫn chưa định thần lại , ngồi thở phì phò, ngữ khí có chút run run “Anh làm gì trên cửa vậy ?”

“Không có gì. Sau này mấy thứ đó không vào phòng này được nữa .” Nghe ngữ khí của Lộ Hiểu Vân , chuyện vừa rồi quả thật không hề ảnh hưởng đến y.

“Anh đừng làm vậy nha ! Bệnh viện mà phát hiện thì xong đời đó , sao có thể tùy tiện làm vậy chứ.....” Nghiêm Ương lập tức nóng nảy, nói hai câu nghĩ đến chuyện nguy hiểm vừa rồi , thanh âm thấp dần xuống.

“Đây là lý do phòng khám ngoại khoa tăng ba an toàn sao?” Tôn Chính quay đầu hỏi Lộ Hà “Anh hai anh làm cái gì vậy ?”

“Tôi cũng không biết anh làm cái gì nữa” Lộ Hà nhìn Tôn Chính, có chút không tự nhiên quay sang chỗ khác.

Tôn Chính cũng không để ý, để sát cassette, gật gật đầu nói: “Tiếng của cậu bé kia đã biến mất.”

“Anh xem, đây là cái gì?” Trong cassette Nghiêm Ương nói tiếp.

“Cậu không cần để chân gần như vậy . Đó là dấu tay của đứa bé.”

“Quả nhiên, quả nhiên.” Nghiêm Ương trong thanh âm mang theo một chút sợ hãi “Là, là quỷ sao? Tôi luôn cảm thấy trên người Cao Nhạc Thiên có âm khí, nó không phải người!”

“Phải không?” Lộ Hiểu Vân bình tĩnh hỏi, rõ ràng phủ định vấn đề này.

Tôn Chính và Lộ Hà liếc nhau, quả nhiên là đứa bé đó đã nhập huyết sao ?

“Anh không tin? Tôi nói cho anh biết. Chuyện của thằng nhóc đó tôi đã có hỏi qua, hôm đó ông nó dẫn nó đến khám bệnh, khi gặp chuyện không may, y tá Dương dưới lầu, bộ dạng có chút đáng yêu cũng nhìn thấy. Cô ấy nói cô ấy tận mắt chứng kiến ông nó nắm tay nó dắt ra, đứa bé còn cười với cô nói ‘Chào chị y tá ạ!’ bởi vì đứa bé ấy rất xinh đẹp, nên ấn tượng rất sâu. Khi ông nó đi đến tầng ba, mắt nhìn không rõ, cũng không biết ai đụng phải hay bị gì đó, lập tức ngã xuống, lăn xuống mười hai bậc thang, máu chảy dài trên hành lang, chết ngay tại chỗ. Hơn nữa.....” Nghiêm Ương đề thấp thanh âm “Bọn họ nói, bọn họ tận mắt thấy đứa bé ấy biến mất, ngay trước mặt bọn họ! Sau này nó lại xuất hiện mọi người tưởng mình đều nhìn lầm. Hắc, anh xem, đứa nhỏ này sao lại xuất hiện nữa chứ? Hơn phân nửa là biến thành quỷ rồi.”

Lộ Hiểu Vân không nói gì cả.

Anh cũng nghe qua chưa, có người chuyên môn nuôi dưỡng những con quỷ nhỏ, hút khí người khác, để cho gia đình mình tốt hơn, chứ anh xem vì sao hằng năm đều phải đến bệnh viện, chuyện này chắc chắn có bí ẩn, hơn phân nửa là âm khí không đủ, phải về để tắm bổ ... “Nghiêm Ương càng nói càng hăng say, hình như đã quên sự gặp gỡ vừa rồi

“Thanh niên mới ra đời, dính vào, gan cũng lớn, mà không có đầu óc.” Lộ Hà nhẹ giọng bình luận một câu.

Tôn Chính liếc hẩn một cái, nghĩ rằng anh đánh giá mình thật chính xác.

Lộ Hiểu Vân hoàn toàn không trả lời Nghiêm Ương, Lộ Hà biết anh hai hẩn đã thói quen không để ý đến những vấn đề bình thường

“Y tá Lưu cũng thật xui xẻo, đứa nhỏ kia đòi đến thám hiểm, chị ấy cũng dám dẫn nó đến, nói cái gì đến văn phòng của tôi, kết quả của hai ngày nay là để thỏa mãn mục đích hút khí của nó”

“Lưu Quân Phương đã dẫn nó đến đây một lần.”

Không khí liên động lại.

“Thật sự?”

“Cậu sợ sao?”

“Không, không có! Anh không được lại đây!” Cách băng cassette và tạp âm, cũng có thể nghe ra trong giọng nói của Nghiêm Ương có chút sợ hãi: “Vậy dấu chân ngày đầu tiên là gì?”

“Sao lại như thế? Có một ngày dấu chân không phải cố ý làm ra?” Tôn Chính cũng nghe ra được vấn đề, quay đầu hỏi Lộ Hà.

Lộ Hà nhìn mặt Tôn Chính, trong đầu giống như bị đập một cái, ngừng một hồi lâu mới mở miệng nói: “Ngay cả anh ta cũng không biết thì làm sao tôi biết, xem ra phương diện này còn có vấn đề khác. Lúc trước bên trong ghi chép chúng ta nghi ngờ là giả tạo, Nghiêm Ương cũng không biết sự tồn tại của nó.”

Tôn Chính liền cảm thấy mao cốt từng nhiên, Lộ Hà nhìn cậu sắc mặt trở nên trắng bệch, mở miệng: “Chính, tôi thực sự có chút tri động, tôi vừa mới ý thức được.....”

Trong máy cassette tiếng rè rè lại vang lên, Tôn Chính làm một tư thế ý bảo hẩn dừng lên tiếng

Lộ Hiểu Vân ở trong cassette trầm mặc thật lâu.

“Là cái gì?”

Nghiêm Ương hỏi lại lần nữa âm điệu đề cao.

“Chắc là nó đang tìm đứa bé ấy để vui chơi đi” Lộ Hiểu Vân rút cục cũng mở miệng, phun ra một câu không đầu không đuôi.

“Cái gì?”

Đột nhiên vang lên tiếng ghê, Lộ Hiểu Vân đứng dậy.

Lần này trong băng cassette âm thanh của anh lại lạnh lùng hơn: “Bệnh viện này rất kỳ lạ, gặp thật nhiều chuyện không may. Cái huyết này hơi thờ cũng rất kỳ quái, nơi này không có đường ra.”

Giọng nói lạnh lùng truyền ra từ máy cassette cổ xưa , nhập vào tận đáy lòng của Tôn Chính và Lộ Hà

Đây là dấu hiệu tức giận của Lộ Hiểu Vân. Lộ Hà trong lòng âm thầm nói.

Mà Tôn Chính lại cảm thấy lại có thêm một tầng bóng ma bao phủ , ngay cả Lộ Hiểu Vân cũng nói nơi đó là cánh cửa không đáy , bọn họ còn có khả năng ra ngoài được sao?

“Cậu dựa theo bệnh viện yêu cầu, viết lại một cái ghi chép. Tôi sẽ chỉ cách viết cho cậu , đừng nói chuyện này cho ai cả, tôi muốn điều tra vấn đề của bệnh viện này .” Lộ Hiểu Vân ngữ điệu vẫn lạnh băng như cũ ..

“A? Nhưng mà.....”

Ba.

Băng cassette dừng lại . Tiếp tục vang lên độc thoại tiếng Anh.

“Tin tức cuộn băng tiếp theo đâu ?” Tôn Chính lo lắng.

Lộ Hà đề cập lại :“Không cần gấp , chắc nó nằm ở phía sau. Ở đằng sau bọn họ sẽ để lại một đoạn nói cho chúng ta biết cuộn băng kế tiếp nằm ở đâu .”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Giờ thứ mười – Phòng xét nghiệm tầng hai

Lộ Hà đề cập lại :“Không cần gấp , chắc nó nằm ở phía sau. Ở đằng sau bọn họ sẽ để lại một đoạn nói cho chúng ta biết cuộn băng kế tiếp nằm ở đâu .”

“Như vậy.....” Nhân lúc máy còn chưa phát , Tôn Chính đưa ra nghi vấn nhen ở trong lòng “Câu nói đó của anh hai anh có ý gì ?”

Lộ Hà ngăn ra, mới phản ứng lại là Tôn Chính đang nói về câu kia “Chắc là nó đang tìm đứa bé ấy để vui chơi đi “

Hắn giật gật môi, muốn nói gì đó nhưng trong miệng lại chưa xốt , nói không nên lời .

“Anh sao vậy ?” Lần đầu tiên thấy vẻ mặt này của Lộ Hà , Tôn Chính càng tò mò hơn.

“Nếu..... Tôi đoán không sai” Lộ Hà nói nhấn máy cassette dừng lại “Nguyên bản gia đình của Cao Nhạc Thiên , hình như là sinh đôi .”

“Sinh, sinh đôi ?”

“Nhập huyết , khẳng định không phải Cao Nhạc Thiên.” Lộ Hà trịnh trọng nói “Trong máy cassette này , chúng ta cũng đã nghe được tiếng của đứa bé đó , nhưng sau đó bọn họ còn nhận được ảnh chụp của Cao Nhạc Thiên , nói cách khác, nhập huyết Là một đứa bé khác . Về phần con ma nhỏ hút khí gì đó , đương nhiên đều do Nghiêm Y Sinh nói bậy bạ .”

Cho nên, tiếng bước chân chạy trên hành lang , hay tiếng rên rỉ bên ngoài cánh cửa , dấu chân trên cửa sổ hay núp ở dưới bàn gãi chân Nghiêm Ương Đều cùng một đứa bé làm ra.

Ba năm trước đây, người cùng Cao Nhạc Thiên đến bệnh viện , trừ bỏ ông của nó , còn có một người em sinh đôi .

Cho nên, khi nghe đến y tá kia nói về Cao Nhạc Thiên, hắn mới cảm thấy có điểm là lạ.

Ông nó nắm tay nó dắt ra, đứa bé còn cười với cô ấy nói ‘Chào chị y tá ạ!’

Một đứa nhỏ nhu thuận lễ phép lại xinh đẹp , vốn không phải Cao Nhạc Thiên. Khi ông nó lẳng xuống cầu thang ngã chết , trong nháy mắt đó nó liền nhập huyết . Y tá tận mắt chứng kiến nó biến mất, lại lần xem nó và Cao Nhạc Thiên như một người .

“Vậy Cao Nhạc Thiên thì sao? Hằng năm nó đều đến bệnh viện ? Mẹ nó đâu? Tại sao một chút cũng không đề cập đến ? Cũng không hỏi gì về đứa bé này?”

Lộ Hà lắc lắc đầu, nói:“Chắc có lẽ bị PTSD* ? Hoặc bị mất trí nhớ ? Chuyện xảy ra năm đó , ai cũng không rõ , cô ấy có lẽ đã hỏi qua , nhưng rốt cuộc tìm không thấy . Lại không thể nhắc đến đứa nhỏ này , nhà bọn họ vừa mất đi một ông lão và đứa con , thật sự đáng thương .”

*PTSD : Rối loạn stress sau chấn thương hay Hội chứng chấn thương tâm lý (tiếng Anh: Posttraumatic Stress Disorder- PTSD) là một rối loạn tâm lý, biểu hiện bằng các triệu chứng lo âu rõ rệt sau khi phải đương đầu với sự kiện gây tổn thương và vẫn tiếp tục kéo dài sau đó khi sự kiện đã kết thúc từ lâu. Bệnh hay gặp ở những người từng trải qua các biến cố gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe tinh thần hoặc/và thể chất như thiên tai, chiến tranh, bạo hành, tai nạn

“Khó trách cô ấy lại nuông chiều Cao Nhạc Thiên như vậy”

“Ít nhất là đứa nhỏ đó còn sống,” Lộ Hà chỉ đầu của mình “Ồ sâu trong đầu của nó hằng năm như có ai đang gọi tên nó.....”

Tìm nó để vui chơi .

Đứa bé biến mất ở hành lang tầng ba , mờ mịt bất lực kêu ông ơi , ở hành lang chỉ có bóng tối và sợ hãi chạy qua chạy lại , tìm không thấy đường ra . Đứa bé kéo tay cậu ở tầng ba , có lẽ, cũng chỉ muốn tìm một người cùng nó vui đùa mà thôi. Một mình ở bệnh viện này , ngày ngày đêm đêm, vượt qua như thế nào ? Sợ hãi? Cô độc? Cầu thang , hành lang, cửa sổ, hay chỉ là tàn ảnh sau khi nhập huyết ? Bây giờ , nó đang tránh ở góc nào đâu ?

Còn đứa bé khác thì sao ? Nằm ở trên giường, ăn đồ ăn vặt, xem phim hoạt hình . Có biết ở cửa phòng khám ngoại khoa , em của nó vẫn đang chờ nó , chờ nó đến chơi chung với mình

“Anh hai nguyên lai anh cũng biết a .” Lộ Hà cảm khái một câu.

Lộ Hà nhìn trần nhà hờn ám, nhưng mà biết làm sao được đây , cho dù là Lộ Hiểu Vân, cũng không có cách để cứu đứa bé ấy ra.

Hắn quay đầu nhìn Tôn Chính, có lẽ rất nhiều chuyện dù có miễn cưỡng , kết quả đều giống nhau .

Vậy bọn họ thì sao ?

Mỗi khi coi bỏ được một câu chuyện , bọn họ không tự giác đều lâm vào trầm mặc.

Sau lưng mỗi câu chuyện , có lẽ bọn họ đều theo bản năng nhìn thấy bóng dáng của mình . Rồi mình cũng sẽ giống như những người đó , vĩnh viễn phải ở đây, biến mất không còn gì cả , rồi nhiều năm sau , ngẫu nhiên sẽ có người thấy được tàn ảnh của mình , hoảng sợ một phen.

“Chúng ta.....” Tôn Chính dừng một chút mở miệng, “Nghe băng tiếp đi.”

Cậu bấm vào nút phát .

Lộ Hà dựa vào thật sự rất gần, hắn nhìn sườn mặt Tôn Chính , không hề dời mắt , xung quanh đều là bóng đêm bắt đầu rục rịch . Nếu có một ngày, khuôn mặt này đây , sẽ bị bóng đêm cắn nuốt toàn bộ , rồi biến thành những vật đó..... Hắn có thể làm gì được cho cậu đây ?

Thế nhưng trong lòng bắt đầu khẩn trương và bối rối .

Máy cassette khởi động dần dần truyền ra âm thanh .

Sau một chuỗi tiếng anh , một tiếng khác phát ra.

Một giọng nói nằm ngoài dự đoán của hai người . Lộ Hà và Tôn Chính đều sững sốt.

Là tiếng của con gái còn trẻ , rõ ràng, ngay cả tạp âm cũng rất nhỏ .

“Lộ Hiểu Vân, Nghiêm Ương, cuốn băng thứ hai là do tôi lấy đi. Bên trong đó có rất nhiều thứ rất quan trọng đối với tôi. Cảm ơn cậu vì chuyện của tôi mà đến điều tra trên căn phòng tầng bốn đó . Nhưng tôi cũng không muốn để hai người mạo hiểm. Tôi nghe băng của hai người xong , tôi cũng biết bệnh viện này thật sự có vấn đề . Xin hãy gửi lời đến ông nội của tôi con xin lỗi .”

Tôn Chính và Lộ Hà nhìn nhau, đồng thời hiểu được là Lưu Quân Phương.

Cô ấy đã lấy đi cuốn băng thứ hai của Lộ Hiểu Vân và Nghiêm Ương , để lại cuốn thứ nhất , cũng ghi âm một đoạn vào trong đó .

Xem ra nội dung của cuốn băng thứ hai liên quan đến khoa Đông Y.

Không biết Lộ Hiểu Vân và Nghiêm Ương sau khi biết được sẽ phản ứng như thế nào?

“Từ nhỏ đến lớn tôi chưa bao giờ tin ông nội . Cũng chưa bao giờ tin trên đời này có quỷ ,tôi chỉ tin người khác sẽ có được thứ họ muốn nếu cố gắng hết sức , vì sao phải đoán trước vận mệnh của mình ? Người già rất mê tin tôi đã nghĩ như vậy . Nhưng mà tôi nhìn thấy cô ấy , cô ấy vì sao phải cố gắng như vậy , cuối cùng đổi lấy được gì chứ ? Người sợ ma quỷ lại tôn thờ thần linh , kết quả là con người đến ngay cả chính mình cũng hăm hại . Theo phương pháp của các cậu tôi vô luận như thế nào cũng phải thử một lần , cho dù giống theo lời các cậu nhập huyết gì đó , đừng đi tìm tôi , đây là chuyện của chính mình . Đối với ông của tôi , chuyện tôi đã kiên trì , ông ấy cũng không bắt tôi bỏ cuộc , không phải sao?

“Chuyện của Cao Nhạc Thiên , các cậu không cần điều tra nữa . Kỳ thật mọi người đều biết chuyện của đứa bé đó , năm đó mẹ nó đến làm lớn chuyện , bệnh viện đã phong tỏa tin tức, sẽ không ai kể sự thật cho các cậu nghe . Các cậu có nhắc đến tà môn gì đó , tôi biết có một cái . Trong phòng xét

nghiệm tâng hai có một chậu chuối lan , nghe nói là được một người năm đó viện trưởng đã cứu về từ từ lộ , về sau bác sĩ có ca cấp cứu đều đi vào đó lấy hên , không ai dám tùy tiện di chuyển nó. Nhưng mà..... trăm ngàn lần cũng đừng đi buổi tối ,hãy cẩn thận.

“Thực xin lỗi, đã gạt các cậu đi xem biểu diễn đó , chờ đến khi các cậu quay về , tôi chắc đã không thể nhìn thấy các cậu nữa Giúp tôi nói với ông nội một tiếng : Tôi rất nhớ ông.”

Cuốn băng xoay vòng , ba một tiếng rồi cuộc cũng hết băng .

Tôn Chính dăm chiêu nói:“Này cũng đã thuyết mình , dưới tình huống của anh hai anh , Lưu Quân Phương chắc có lẽ đã nhập huyết . Cô ấy từ cuộn băng đó có thể biết được cách để nhập huyết , dùng buổi biểu diễn để bọn họ đi , còn mình thì theo Lí Đình điều tra chuyện này .”

Lộ Hà gật gật đầu.

“Cho nên..... Chúng ta phải xuống tầng hai phòng xét nghiệm xem cái chậu hoa kia .” Tôn Chính nói, bàn tay theo bản năng phủ lên thủ ấn ở cổ tay .

Trong lòng cậu vẫn còn bóng ma. Lộ Hà chú ý tới động tác của cậu.

Lộ Hà đột nhiên nở nụ cười, vỗ vai Tôn Chính nói:“Được. Chúng ta xem bản đồ trước đi, chúng ta đang cách anh hai tôi ngày càng gần !”

Tôn Chính bị Lộ Hà vỗ thiếu chút nữa đập mặt vào bàn , trong lòng có chút căm giận, lấy bản đồ ra.

Ánh mắt hai người đồng thời dừng trên bản đồ , hô hấp giống như bị đình chỉ .

Trăm ngàn lần cũng đừng đi buổi tối ,hãy cẩn thận .

“Khụ” Lộ Hà dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc “Chỉ là một chậu chuối lan, cho dù dưới tình huống như vậy chúng ta vẫn đi chắc không có vấn đề gì lớn đâu ha Cho nên không cần lo lắng quá.”

Hoàn toàn cũng không có sức thuyết phục. Tôn Chính nghĩ.

“Nhưng mà” Tôn Chính nhìn về phía Lộ Hà “Lầu hai có rất nhiều vật này nọ , không phải nó rất nguy hiểm sao?”

Giống như tầng ba này vậy.

“Chúng ta còn có lựa chọn khác sao?” Lộ Hà cười khô hời.

Tôn Chính cũng vậy cậu kéo Lộ Hà, tức giận nói:“Đi thôi.”

Lộ Hà không chút do dự đến gần . Tôn Chính sức nặng của hấn ép tới choáng , nhưng không có chú ý đến trong nháy mắt kia Lộ Hà nhìn mình bằng thần sắc âm trầm .

Nóng

Lộ Hà nhẹ nhàng kéo khoe miệng.

Cậu dùng tay kéo ống quần xuống . Một tay nhét máy cassette vào trong người, một tay sao mở đèn pin, nói:“Đi thôi!”

Tôn Chính đỡ hấn chậm rãi đi đến cửa , hai người cực kỳ ăn ý một người đóng đèn pin, một người mở cửa.

Không khí ngoài cửa dừng mãnh xông vào , Tôn Chính cước bộ phóng thật nhanh, Lộ Hà cũng đồng thời mở đèn pin. Ánh sáng đập vào mắt , hai người dựa vào trí nhớ đi tới gần cầu thang.

Tôn Chính cảm giác được sức nặng trên người mình , rất nặng, nhưng cũng thực đáng tin cậy.

Đến khi thích ứng được ánh sáng , hai người chạy tới đầu cầu thang .

Tôn Chính từng bước bước xuống , toàn bộ bệnh viện đều tắm trong bóng tối im lặng , ngay cả tiếng bước chân của Lão Mao và Lão Trương lúc trước , cũng hoàn toàn biến mất .

“Đối với Lưu Quân Phương mà nói..... Sự kiện đó quan trọng đến vậy sao ?” Cậu đột nhiên hỏi “Chẳng lẽ cô ấy không sợ hãi ?”

Lộ Hà ngẩn ra.

“Anh đâu , Lộ Hà?” Tôn Chính quay sang, nở nụ cười “Tôi cũng chưa thấy qua anh sợ hãi bao giờ.”

Lộ Hà không nói gì, cánh tay khoát lên vai Tôn Chính nắm chặt lại .

Tôn Chính cũng không mong chờ câu trả lời, giống như vừa rồi chỉ là mình lầm bầm lầu bầu, cậu nương theo ánh sáng Lộ Hà chiếu , dọc theo cầu thang

chậm rãi đi xuống phía dưới.

Trên cầu thang ánh sáng màu vàng nhạt chiếu xuống bậc thang trắng .

Màu sắc duy nhất của thế giới này , giống như người đang ở cạnh mình đây , một nhịp tim còn lại trên thế giới này vẫn đập .

“Kỳ thật.” Lộ Hà đột nhiên mở miệng , biểu tình đều bị bao phủ ở trong bóng tối, “Có một chuyện , con người thường thường sẽ trở nên rất trọng yếu . Nếu, cậu đột nhiên ý thức được một người rất quan trọng , sẽ bắt đầu cảm thấy sợ hãi”

Hắn ngừng một chút, âm thanh rất nhỏ nhưng rõ ràng đang nói chuyện, Tôn Chính lại cảm thấy kia tiếng nói kia thực nhanh bắt lấy mình , giống cánh tay Lộ Hà đang nắm chặt vai cậu.

Còn có độ ẩm

“Đồng dạng là thích một người, Lưu Quần Phương kỳ thật rất sợ hãi,” Lộ Hà nói xong, ánh mắt nhìn Tôn Chính, có chút sáng sủa , “Tôi so với cô ấy càng sợ hãi hơn , Tôn Chính.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Giờ thứ mười – Phòng xét nghiệm tầng hai

“Đồng dạng là thích một người, Lưu Quần Phương kỳ thật rất sợ hãi,” Lộ Hà nói xong, ánh mắt nhìn Tôn Chính, có chút sáng sủa , “Tôi so với cô ấy càng sợ hãi hơn , Tôn Chính.”

Lộ Hà cảm thấy cước bộ của người kia dừng lại .

Mất cậu hạ xuống, muốn nói gì đó , nhưng lại không nói ra khỏi miệng , bả vai giật giật, lại bước đi .

Lộ Hà ngẩng đầu nhìn trần nhà đen tuyền , thờ dài.

“Không có việc gì, chúng ta đi ra ngoài hãy nói tiếp .” Qua một thời gian thật lâu , tiếp tục đi xuống lầu , Lộ Hà bổ sung thêm một câu.

Hắn cũng không biết những lời này nói cho Tôn Chính nghe , chính là một loại an ủi .

Hai người đều trầm mặc cứ như vậy bước đi , dọc theo cầu thang đi xuống phía dưới . Lầu hai đã xuất hiện trước mắt , ánh sáng đèn pin quang đã tiếp xúc mới mặt sàn lạnh lẽo , hiện ra tro bụi trong không khí .

Lộ Hà vẫn rất bình tĩnh . Hắn nghĩ mình hẳn nên như trút được gánh nặng thở phào một hơi , lại phát hiện những gánh nặng càng ngày càng chồng chất không biết khi đã xâm nhập vào đầu óc, hoàn toàn đảo loạn năng lực tự hồi của hắn .

Hắn nhìn sừng mặt Tôn Chính , từ ánh mắt truyền đến đại não hắn không cảm thấy chân thực .

Cậu ấy sẽ nghĩ gì ? Cậu ấy hiểu những lời mình nói chứ ?

Nếu không phải bởi vì những chuyện này , hai người bọn họ cũng sẽ không liên quan đến nhau . Cậu một lòng học tập nâng cao kiến thức của bản thân , có lẽ căn bản không nghe rõ những gì hắn nói đúng không ? Chưa từng tiếp xúc qua những việc như vậy cũng không có gì kỳ quái Cậu ấy đang suy nghĩ cái gì ? Hắn hoàn toàn không thể hiểu được .

Tựa như cái đèn pin trong tay , ở thế giới xa lạ , cũng chỉ có thể dùng ánh sáng của nó đi tìm quang minh thôi .

Mà hắn , cũng chỉ là một người đột nhiên bị lọt vào đây , khi gặp phải trắc trở , ngẫu nhiên tìm được đường thoát , nhưng mà cuối cùng thời gian mình ở chỗ này , cũng sẽ dừng ở một đêm nào đó .

“Ồ đằng kia sao ?” Phía trước , Tôn Chính đột nhiên mở miệng, làm Lộ Hà giật mình .

“A! Đúng vậy, bên trái.” Lộ Hà nhanh chóng phản ứng lại , quay đèn pin chiếu về phía đó .

So với dự đoán của mình còn tệ hơn Cậu căn bản không đem sự kiện kia để trong lòng .

“Lộ Hà.....” Tôn Chính lại gọi một tiếng , trong âm thanh thực áp lực “Lại bắt đầu”

“Cái gì?” Lộ Hà phối hợp với Tôn Chính, cước bộ chậm lại.

“Cái cảm giác này Cảm giác khi xuống tầng ba”

Cảm giác khi đến tầng ba?

Lộ Hà nguyên bản trong đầu miên man bất định bởi vì câu này lập tức tan thành mây khói.

Cảm giác không hề tức giận hay cảm giác toàn bộ thế giới đều chết hết ? Ngay cả những tàn ảnh bồi hồi trong bệnh viện cũng biến mất ?

Hắn bắt đầu cảm thấy toàn bộ cơ thể Tôn Chính có gì đó không đúng .

Lộ Hà nhẹ nhàng vỗ vai Tôn Chính cho cậu thư hoãn một chút , ánh mắt cảnh giác đánh giá xung quanh , hắn không bài trừ đây là dấu hiệu của vật đó sắp trở lại .

Hắn cũng sẽ không để cho Tôn Chính biến mất trước mặt mình lần nữa .

Xác nhận chung quanh không có âm thanh kỳ quái , hắn nhẹ giọng nói với Tôn Chính :“Thả lỏng, tôi canh chừng cho , cậu chỉ cần đi đến phòng thí nghiệm là được rồi .”

Tôn Chính giờ phút này cảm thấy cảm giác nặng nề trong lòng càng ngày càng mãnh liệt , đánh thẳng vào đầu, cơ hồ làm cho cậu choáng váng hoa mắt không xác định được phương hướng .

Tầm mắt mơ hồ , cậu chỉ có thể cảm giác được độ ẩm, hô hấp của Lộ Hà.

“Lộ Hà.....” Cậu kêu lên một tiếng như muốn xác nhận .

Lộ Hà cũng phát giác Tôn Chính đi đường đã bắt đầu mất phương hướng , hắn cố gắng đem sức nặng của mình chuyển qua cánh tay đang chống tường , giảm bớt gánh nặng cho Tôn Chính , muốn nói gì đó để Tôn Chính trấn định xuống .

“Chính, vai của cậu làm tôi cảm thấy cậu rất giống một người.” Lộ Hà thoải mái mà nói như áp lực và khẩn trương không hề có .

Trong đầu cũng âm thầm suy tư rốt cuộc là cái gì? Là cái gì làm cho Tôn Chính luôn sinh ra phản ứng như vậy ?

Tôn Chính mơ mơ màng màng trả lời:“Cái gì ?”

Xong rồi, đầu Tôn Chính đã không còn rõ ràng , nếu là bình thường cậu sẽ hỏi là “Giống ai” mà không phải “Cái gì” !

“Anh hai tôi.”

“Lại là anh hai anh” Tôn Chính thấy ý thức của mình lúc gần lúc xa, giống như ở nơi nào đó bắt lấy nó “Khó trách anh luôn ở trên vai tôi không chịu đi xuống”

Hoàn hảo, coi như thanh tĩnh.

Lộ Hà dờ khóc dờ cười tiếp tục nói :“Rất giống cảm giác trên lưng của anh tôi năm đó . Có một lần Cũng ở một nơi thật tối, tôi bị nhốt trong đó , thời khắc mấu chốt anh hai đi đến , một mình , không có cái gì có thể đến gần anh ấy , giống như anh hùng vậy.....”

Nhưng mà..... Cũng chỉ có một lần đó .

“Anh hai anh” Tôn Chính nhấn nhấn cái trán ần ần đau “Lớn lên như thế nào ?”

Lộ Hà nhìn thoáng qua phía trước cũng sắp đến phòng xét nghiệm, trước mắt cũng không có vật kỳ quái nào , vì thế nói tiếp:“Cao cao gầy gầy , sắc mặt tái nhợt, còn có đôi mắt đen”

Hành lang vẫn như cũ yên lặng đèn đáng sợ. Trong bóng đêm nhìn không thấy căn phòng nào sau lưng .

Trong đầu an tĩnh lại , ánh mắt dừng lại những cánh cửa trên hành lang giống như có vô số vật thể kỳ lạ từ sau lưng chen chúc tiến tới .

Cộng thêm không khí bất thường ở tầng hai , càng làm cho ngờ vực vô căn cứ chiếm lấy không gian tự hỏi của hắn .

Hắn bắt buộc chính mình và Tôn Chính nói chuyện bình thường , để Tôn Chính bảo trì một tia thanh tĩnh , cũng để cho mình bảo vệ năng lực tự hỏi cuối cùng

Hắn nhớ tới Lộ Hiểu Vân, sau đó cùng Tôn Chính tiếp tục trò chuyện về Lộ Hiểu Vân:“Kỳ thật, anh ấy rất giống cậu , rất ít khi nói chuyện.....”

Lãnh đạm giống như mình là người cậu không cần thận biết tới , mỗi ngày không thể không nhìn thấy Nhưng ở phương diện này thật sự là thiên tài.

Lý trí, lại bình tĩnh.

“Cho nên, cũng giống tôi không có bạn bè gì sao ?” Tôn Chính không cần tự hỏi , dễ dàng nói ra.

Lộ Hà ế ở.

“Hừ.....” Tôn Chính có chút lay động đi tới, phòng xét nghiệm đã gần ngay trước mắt “Lộ Hà.....”

Lộ Hà cười khỏ một , tuy rằng hẳn thực hưởng thụ Tôn Chính vô ý thức nhớ kỹ tên mình , nhưng cậu đã hoàn toàn không ý thức được gì nữa .

“Đến, Chính!” Lộ Hà đẩy hai cánh cửa của phòng xét nghiệm ra , ý thức Tôn Chính cuối cùng đã đến phòng xét nghiệm , ngồi xuống .

Lộ Hà nhanh tay để cậu dựa vào tường .

Phòng xét nghiệm chính là nơi này . Năm ba cái ghế được sắp xếp ngay ngắn , bên trái là vài cánh cửa sổ, bên phải là địa phương dùng để xét nghiệm .

Hắn dùng đèn pin quét một vòng xung quanh phòng , mở hồ nhìn đến hai ba chỗ có để chậu hoa

Điều lan vài năm trước , sau khi bệnh viện đổi chủ không biết có bị ném đi hay đã chết ? Hắn không nắm chắc được bao nhiêu phần.

Cho dù Lộ Hiểu Vân có thể đoán trước hẳn sẽ đến nơi này, cũng không lường trước được đây đã nhiều năm về sau , ngay cả bệnh viện cũng thay đổi .

Tôn Chính giờ nay đang chịu đựng cơn đau kịch liệt , một loại đau đón truyền khắp toàn thân . Cậu không nói được đây là cảm giác khó chịu gì , toàn bộ thể giới đều biến thành cơn hồ .

Lộ Hà phát hiện Tôn Chính từ trên tường té xuống đất , giống như lần trước nằm cuộn tròn lại .

Tay chân hẳn có chút luống cuống , muốn nâng Tôn Chính dậy , nhưng nhìn cậu thống khổ như thế , chỉ sợ động một chút cậu sẽ đau hơn.

Tôn Chính hít sâu một hơi, đột nhiên cau mày nói:“Đó là tiếng gì ?”

Âm thanh nào ?

Bởi vì Lộ Hà toàn bộ lực chú ý đều đặt ở trên người Tôn Chính, xem nhẹ biến hóa rất nhỏ chung quanh.

Giờ phút này hẳn mới nghe thấy âm thanh đó . Cái tiếng làm cho bọn họ mao cốt tung thiên .

Sàn sạt, sàn sạt.

Lộ Hà kéo Tôn Chính đứng lên, không khỏi phân trần nắm chặt bờ vai của cậu.

Bất luận vật kia xuất hiện như thế nào , hẳn cũng sẽ không để cho Tôn Chính biến mất lần nào nữa .

Sàn sạt, sàn sạt.

Âm thanh quen thuộc.

Tôn Chính giật giật bả vai, bỗng nhiên nói:“Âm thanh này , hình như cách chúng ta không xa.....”

Sàn sạt, sàn sạt.

Lộ Hà lớn mật cầm lấy đèn pin chiếu một vòng xung quanh bốn vách tường .

Không có dấu vết gì cả .

Trên mặt cũng rất sạch sẽ , trên tường cũng không có dấu vết nào cả.

Sàn sạt, sàn sạt.

Hắn nắm chặt tay , kéo Tôn Chính gần lại.

“Nắm lấy tôi, đừng tùy tiện nhúc nhích .”

Rốt cuộc, nó ở nơi nào?

Sàn sạt, sàn sạt.

Tôn Chính bỗng nhiên cảm thấy có gì đó trên đầu rơi xuống .

Cậu sờ sờ đầu, ngửi ngửi tay .

Mùi này

“Lộ Hà, trên đầu!”

Hai người đồng thời ngẩng đầu.

Đèn pin chiếu sáng trần nhà ,một vết máu thật lớn nằm trên đó .

Từng giọt từng giọt nhỏ xuống .

Ánh sáng đèn pin dọc theo vết máu di động , một vết máu thật dài bị kéo trên trần nhà , hướng về phía cuối .

Tim của Tôn Chính và Lộ Hà cơ hồ đều dừng lại .

Ở phía cuối là một vết máu thật lớn

Nhưng không có thứ kia .

Thanh âm kia , cũng đột nhiên biến mất .

Hai người đồng thời đỡ nhau đứng dậy .

Rời khỏi đây !!

Tôn Chính nắm chặt bả vai Lộ Hà, đang muốn nâng hấn dậy, đột nhiên ngừng

Toàn bộ thế giới trong nháy mắt dừng lại .

Trên tay cậu đụng đến một vật gì đó dính dính , mùi máu dày đặc xông vào mũi .

Lộ Hà cũng dừng hô hấp , nhìn cậu , ánh mắt một chút cũng không dám di chuyển .

Tôn Chính thấy, một vật đầy máu từ sau lưng Lộ Hà đứng dậy , nằm ở trên vai Lộ Hà.

Lộ ra gương mặt , đôi mắt kia nhìn cậu .

“Chính!!!!!!”

◆◆◆

Thật tối .

Không khí lạnh như băng.

Đây là chỗ nào ?

Ba.

May mắn còn có đèn pin .

Nơi này là..... Hành lang?

Cậu cảm thấy hành lang này rất quen thuộc . Bóng tối lượn lờ trước hành lang , hành lang yên tĩnh không còn ai khác.

Một hành lang không biết tên .

Tại sao cậu lại đến nơi này ? Là ảo giác sao?

Cậu nhìn nhìn tay mình , nơi từng chạm đến vết máu kia , biến mất , như chưa từng tồn tại qua .

Khuôn mặt kia , đột nhiên xâm nhập vào đầu của cậu .

Cảm giác hít thở không thông quặt chặt lấy cậu , cậu ngồi xuống , thống khổ ôm đầu.

Không có khả năng, không có khả năng

Như thế nào lại như vậy ?

Đèn pin trong tay cậu rớt xuống , dọc theo vách tường lần hai vòng, ngừng lại.

Chiếu sang bức tường đối diện , theo vầng sáng , bên trong cái gì cũng không có .

Giống như hành lang này , làm cho cậu cảm thấy hư vô

“Tôn Chính.....” Như muốn xác nhận , cậu niệm tên mình một lần .

Đứng không đến đèn pin bên cạnh , cậu lao đảo đứng dậy , chống tường.

“..... Lộ Hà.....” Cậu lại lơ đãng kêu ra một cái tên khác.

Đầu óc dần dần tỉnh táo lại.

Chính mình, từ bên người Lộ Hà tiêu thất, đến nơi này.

Đèn pin ở cách đó không xa, Tôn Chính bước chân đi đến đó , lại cảm thấy cước bộ thật trầm trọng, giống như trong hắc ám không chịu nổi sức nặng này, không khí giống như hóa thành một vùng bùn, hãm sâu trong đó khiến cậu khó bước đi .

Nhìn không thấy. Chung quanh nhìn không thấy gì cả

Không cảm giác. Không cảm giác được sinh khí ở nơi này .

Độ ẩm, hô hấp, cái gì cũng không cảm thụ được .

Cậu đỡ tường đi đến , bỗng nhiên lại ngừng.

Cậu đứng đến vật gì đó .

Xúc cảm rất khác với vách tường, như là..... chế tạo bằng gỗ . Cậu vuốt dọc theo nó , rốt cuộc đây là cái gì ? Trên tay truyền đến cảm xúc thô ráp . Trên mặt nó có rất nhiều dấu khắc.

Là cái gì?

Cậu có chút nôn nóng , cậu cố gắng đi lên phía trước , ngồi xổm xuống , nhặt đèn pin lên .

Ánh sáng đèn pin thẳng chiếu lên vật đó .

Cánh cửa kia . Cậu không thể tin được vừa rồi chính mình chạm đến cánh cửa trên mặt đầy dấu khắc dữ tợn .

Vết máu loang lổ, che kín vô số khắc ngàn, vết máu dọc theo khắc ngàn xiêu xiêu vẹo vẹo chảy xuống , xa xưa, cũ nát, giống như một trần thi bàn môn.

Là xuất phát từ bao nhiêu oán niệm, mới có thể lưu lại được tất cả quỷ dị khắc ngàn này ?

Có một âm thanh mỏng manh từ sau cửa truyền đó . Cái gì đang cào vậy .

Cậu nghiêng tai nghe. Dùng sức đập mạnh cào cấu như thế . Cánh cửa này vẫn không chút sứt mẻ.

Nhìn nắm cửa kim loại .

Cậu không tự chủ được vươn tay , đụng vào cái nắm cửa kia .

Cậu khăn trương nhắm chặt hai mắt .

Đằng sau cửa là cái gì? Âm thanh cào , đập mạnh là của ai ?

Lạch cạch .

Nắm cửa xoay xuống , cũng không thấy nó động dậy gì .

Cửa đã bị khóa .

Cậu lại dùng lực xoay xoay . Vẫn mở không ra . Cánh cửa này đã bị khóa rồi .

Làm cậu càng gấp , dùng miệng giữ đèn pin , hai cánh tay đồng thời đặt trên nắm cửa , dùng sức xoay xuống .

Không biết cậu vì cái gì , chỉ nghĩ muốn mở cánh cửa này ra

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Giờ thứ mười – Phòng xét nghiệm tầng hai

Ba.

Tôn Chính cánh tay vẫn còn giữ tư thế trước kia đèn pin chiếu đến phía trước , trống rỗng

Tay cậu vô thức run lên , không dám tin xúc cảm lúc này chân thật như vậy bây giờ lại biến mất .

Cảnh tượng trước mắt , quen thuộc đến chừng nào .

Hành lang không một tiếng động như bị không gian giam cầm , cảm giác chết lặng lạnh như băng chui vào tứ chi .

Trong đầu có một tiếng khẳng định nói cho cậu biết , đây là hành lang tầng ba . Cậu ít khi sưu tập vật gì đó , không cần hoài nghi gì .

Giống như đã vô thanh vô thức xâm nhập vào ý thức , bóng đêm bao phủ lấy toàn thân của cậu , giống như bao phủ lấy tầng ba bệnh viện này .

Phía sau, cũng nhất định là phòng giải phẫu [4].

Kết.

Ở trong này im lặng tự hỏi , phía sau truyền đến một động tĩnh rất nhỏ.

Ánh sáng đèn pin cũng bắt đầu run run .

Âm thanh mở cửa của phòng giải phẫu ?

Cậu nắm chặt tay , sau lưng dâng lên từng trận hàn khí , cửa không có khóa lại ? Cửa mở? Ai mở ? Cái gì mở ?

Cậu cứng ngắc đứng đó , đưa lưng về nơi không biết kia , có lẽ là cánh cửa mở , chẳng qua do quá nhiều chuyện xảy ra nên cậu không nhớ thôi

Chứ không có gió , không có ai vậy tại sao cánh cửa lại mở ? Không, không phải cửa , vậy là thứ gì ?

Làm sao có khả năng đó ? Không, chuyện tới nước này , còn có cái gì mà không có khả năng nữa chứ ?

Bất tri bất giác hô hấp cậu đều dừng lại .

Chân cậu nhẹ nhàng di chuyển xung quanh đó , cậu nhắm chặt hai mắt , cứng ngắc như pho tượng sắp bị tử hình , xoay người đối mặt với cánh cửa kia.

Hai cánh cửa , một đóng chặt, một bán mở ra.

Bên trong tràn ngập hắc ám .

Cánh cửa mở một nửa như một lời gọi . Tôn Chính nghĩ như vậy , ngược lại lùi về sau từng bước . Giống như có gì đó chạy ra , cậu che đầu, ngay cả năm bước , mỗi bước được một nửa , đến đèn pin trong tay cũng rớt xuống .

Cậu phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ , sờ soạng cảm lên cái đèn pin kia , nghiêng ngả lão đảo , hướng tới phía cầu thang trong trí nhớ chạy đi .

◆◆◆

“Tôn Chính!!!”

“Chính!!!”

Lộ Hà hét lên .

Hắn quả thực hy vọng âm thanh của mình có thể truyền khắp bệnh viện , sau đó Tôn Chính sẽ từ góc nào đó chạy đến .

Hắn dựa vào tường, thậm chí cũng không biết mình làm cách nào ra khỏi phòng xét nghiệm, mồ hôi chảy cả mặt thân.

Khi đó Tôn Chính nhìn hắn với ánh mắt hoàn toàn khiếp sợ vẫn còn trong trí nhớ .

Sao lại biến mất được chứ ?

Rõ ràng hắn nắm rất chặt mà Không có khả năng buông tay ra , cũng không có cảm giác ai kéo cậu đi.

Hắn lần tìm khắp nơi , trần nhà, mặt sàn, không có Tôn Chính, cũng không có dấu vết của “vật đó”.

Là ảo giác sao?

Ngay cả Tôn Chính đều là ảo giác sao?

Hắn nở nụ cười, mồ hôi chảy qua bên miệng tràn đầy hàm vị: “Làm sao có khả năng chứ”

Nhưng mà , vì sao bọn họ nhập huyết ? Vì sao Tôn Chính lại biến mất ? Vì cái gì những chuyện này lại xảy ra?

Hắn đi rất nhanh , cũng quá mệt mỏi, cảm giác vô lực một lần nữa ập đến .

Con ruồi kẹt trong mạng nhện giấy dựa , bọn họ đau khổ giãy dụa ở trong này , nói không chừng kết cục đều giống nhau.

Tay hắn phủ lên cái chân kia của mình .

Bóng? Nếu như vậy

Thân ảnh của hắn ở lảng lảng càng ngày càng xa, hắn bỗng nhiên có một loại dự cảm, Tôn Chính ở tầng ba .

Ngọn đèn mờ nhạt ánh lên vách tường thấy được hai thân ảnh loạng choạng, bỗng nhiên gặp được, dừng lại giống như tất cả đều lâm vào hình ảnh hắc bạch phim câm .

“Chính?!”

“Lộ Hà?!”

Ánh sáng đèn pin bỗng nhiên kích động chớp lên , bóng người trên vách tường hỗn độn mà run run .

Ngọn đèn bỗng nhiên tiêu thất, chung quanh khôi phục một mảnh hắc ám cùng yên tĩnh.

Tôn Chính thấy mình bị một cánh tay lôi đến ôm chặt lấy , giống như con cá mất nước, vùng vẫy thế nào cũng không đủ để hô hấp .

“Chật quá Lộ Hà!” Cậu lên tiếng .

“Tôi” Lộ Hà lập tức buông Tôn Chính ra, cổ họng nghẹn lại “Lo lắng cho cậu”

Tôn Chính duỗi tay muốn đẩy Lộ Hà ra, động tác lại bỗng nhiên dừng lại, cánh tay buông lỏng xuống : “Tôi Không có việc gì.”

Trong thanh âm lộ ra mệt mỏi, Lộ Hà ần ần cảm nhận được sự bất an này, Tôn Chính nghiêng người cúi đầu nhìn xuống đất .

“Làm sao không có việc gì được?!” Lộ Hà giữ chặt Tôn Chính.

Tôn Chính vẫn như cũ nhìn về một bên, cước bộ thong thả bắt đầu di động, qua một hồi lâu , cậu mới mở miệng : “Lộ Hà, tôi , tôi gặp anh sẽ nhớ đến”

Lộ Hà biểu tình cương một chút, bỗng nhiên hiểu được .

“Tôi hiểu mà , cậu có thể nói chuyện mà không cần nhìn tôi” Hắn tận lực hạ thấp âm thanh , tròng mắt biết bây giờ tóc gáy sau lưng đều dựng hết lên .

Hắn không biết được trong nháy mắt Tôn Chính biến mất cậu đã thấy cái gì, nhưng những tình cảnh đó đều xuất hiện trước mặt hắn , hắn không dám nghĩ , đem những suy đoán bỏ sang một bên , làm bộ không biết, làm bộ mình không có chuyện gì cả.

Là tôi sao?

Hắn nhìn không được tìm kiếm những điểm đáng ngờ trên người mình , rốt cuộc là tại sao , chẳng lẽ hắn có vấn đề ?

Theo bản năng , hắn lại sờ sờ cái chân kia .

“Tôi có thể cách xa cậu một chút.” Phát hiện Tôn Chính không nói lời nào, Lộ Hà ra vẻ thoải mái mà nói, nhảy sang bên cạnh mấy bước.

“Không, không cần” Tôn Chính liền ngẩng đầu, khoát tay áo.

Lộ Hà vẫn duy trì một khoảng cách, chỉ xoay người hỏi: “Cậu không gặp nguy hiểm gì chứ?”

“Không có..... Không, không phải” Tôn Chính trong thanh âm mang theo chút do dự, tay xoa xoa trán “Đầu tôi rất rối để cho tôi yên tĩnh một chút.”

Lộ Hà ngoan ngoãn im lặng.

Hai người đi rất chậm, giống như đang tản bộ. Rõ ràng biết trên hành lang cái gì cũng có khả năng xuất hiện, nơi duy nhất có thể tìm ra đáp án cách đó không xa, bọn họ theo bản năng không muốn đến gần nơi đó.

Lộ Hà cơ hồ có thể nghe được nhịp tim của mình, lo âu bất an khẩn trương đủ thứ cảm xúc.

Tôn Chính bình an trở về, trên thực tế không làm cho hắn thả lỏng được chút nào.

Rồi cậu sẽ phát hiện..... Vấn đề trên người hắn.....

Chắc còn nhiều vấn đề xuất hiện hơn nữa đúng không? Trong tình huống như vậy tuyệt đối không phải ngẫu nhiên. Hắn sẽ thế nào đây?

Hắn đang muốn đi tiếp, Tôn Chính đột nhiên ngừng lại.

Lộ Hà cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

Tôn Chính từ từ quay đầu, ánh sáng đèn pin phản ánh thần sắc kỳ quái của cậu.

“Lộ Hà.....” Âm thanh của cậu có chút run run.

“Sao, làm sao vậy?” Lộ Hà không được tự nhiên.

Tôn Chính bắt lấy tay hắn: “Chân của anh, chân của anh, sao lại thế này?”

Lộ Hà lần đầu tiên muốn tránh khỏi tay Tôn Chính, lùi về sau từng bước.

Đúng vậy. Đi một đoạn đường thật dài, Tôn Chính tâm loạn như ma cũng rất cục phát hiện không thích hợp. Lộ Hà đi đường, hai chân vẫn rất bình thường, thực tự nhiên. Đúng rồi, hắn còn đứng dậy, Lộ Hà vừa rồi còn từ bên người cậu chạy đến.

Cậu nhìn chằm chằm Lộ Hà, cường chế nội tâm nổi lên một tia sợ hãi.

“Anh, anh vẫn là Lộ Hà sao?” Cậu thật sự không nghĩ tới mình có thể hỏi câu này ra miệng.

Lộ Hà ngược lại nở nụ cười: “Cậu bị dọa đến điên rồi sao, không phải tôi thì còn có thể là ai?”

Tôn Chính chú ý tới cánh tay cầm ống quần của Lộ Hà.

“Để tôi xem chân của anh” Cậu cau mày nói không cho phản đối.

Lộ Hà hắc hắc nở nụ cười: “Chân bị phỏng, rất khó xem.”

Tôn Chính nhướng mi: “Thật là phỏng sao?”

Lộ Hà nhìn cậu, bỗng nhiên thở dài một hơi. Hắn chậm rãi kéo ống quần lên.

Tôn Chính biểu tình động lại. Nhìn cái chân đó của hắn, có cảm giác hít thở không thông.

“Từ lúc tôi ra khỏi phòng đông y, nó rất đau tôi tưởng bị phỏng” Lộ Hà biểu tình không có biến hóa “Nhưng mà từ lúc chúng ta rời khỏi phòng hồ sơ, tôi bắt đầu cảm thấy cái chân này trở lại bình thường, nhưng cái loại cảm giác này rất kỳ quái, giống như chân tôi đang bị thao túng..... Nó có cảm ứng với không khí xung quanh, từ trước đến giờ tôi chưa từng có cảm giác nào giống như vậy.....”

“Anh có thể đi không?”

“Có thể.” Lộ Hà trên mặt lộ ra một biểu tình giãy dụa “Nhưng tôi không muốn dùng đến nó. Tôi thà để nó bị phỏng, không thể đi cũng được, đến khi cậu biến mất, tôi mới không thể không.....”

“Chẳng lẽ là vì tiếp xúc với những thứ đó?”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy. Ở phòng đông y tôi tiếp xúc với nó nhiều lắm, giống như một chất độc. Tôn Chính, có lẽ tôi..... Đang biến thành một phần

trong chúng nó .”

“Không có khả năng!” Tôn Chính lập tức lớn tiếng phủ định.

“Tôi còn có thể chấp nhận được .” Lộ Hà khôi phục mỉm cười của hắn “Thì tại sao cậu không thể chấp nhận ?”

Hắn ngừng một chút, lại tiếp tục cười nói:“Hơn nữa, không cần phải đỡ tôi nữa , cậu không phải sẽ nhẹ nhàng hơn sao ? Chờ đến khi tôi biến thành chúng nó , tôi còn có thể vụng trộm làm gián điệp, đem cậu mang ra ngoài .”

Tôn Chính nhú mồm:“Anh đang nói bậy bạ gì đó!”

Lại đang nói mấy câu đùa tự cho là hài hước của hắn . Tôn Chính cảm giận thầm nghĩ.

“Lại đây.” Cậu tức giận kêu Lộ Hà.

“Như thế nào?” Lộ Hà nhìn Tôn Chính vươn một bàn tay ra, không rõ .

“Tôi đỡ anh cho .” Tôn Chính không khỏi phân trần, tuy rằng có chút khó khăn đỡ sức nặng của Lộ Hà trên người mình .

Lộ Hà phụt một tiếng cười ra:“Được rồi, Tôn đại cao tài sinh, không cần miễn cưỡng a.”

Tôn Chính ban đầu đã bị kinh hách, rốt cục cũng tiêu trừ không ít, tựa hồ đều đổ thừa cho cái chân này . Lúc hắn thả ống quần đã nghĩ như vậy .

Đi không đến vài bước, phòng xét nghiệm lại một lần nữa xuất hiện trước mắt .

Tôn Chính dừng cước bộ, Lộ Hà ở trên vai cậu nhẹ nói :“Tiến vào lần hai , chỉ cho phép thành công, không được thất bại.”

Tôn Chính liếc hắn một cái, đi vào.

Lộ Hà hoạt động cước bộ, tươi cười dần dần biến mất trên khuôn mặt .

Nếu phát hiện những vật đó xuất hiện có liên quan tới hắn , như vậy không thể đến gần Tôn Chính đúng không ?

Hắn nghĩ như vậy , mà Tôn Chính theo bản năng nhẹ nhàng vuốt cổ tay, nơi còn để lại dấu ấn màu đen .

Hai người cảnh giác lấy đèn pin quét toàn bộ căn phòng, xác định không có thứ quý gì xuất hiện , liếc mắt nhìn nhau.

“Chúng ta chia ra hành động , phòng xét nghiệm này thật lớn .” Tôn Chính đề nghị .

Lộ Hà quay đầu liếc cậu một cái:“Cậu.”

“Tôi qua bên đây , anh qua bên kia , nếu tìm được chậu điều lan kia thì gặp nhau ở đối diện .” Tôn Chính lo lắng.

Sợ hãi và ám ảnh không dễ dàng vượt qua như vậy. Lộ Hà cho dù biết Tôn Chính đang cố gắng tỏ ra mạnh mẽ , nhưng cũng không ngăn cản được .

Hắn đành im lặng gật đầu

Tôn Chính bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó hỏi:“Cho dù tìm được chậu điều lan rồi, chúng ta làm gì nó ? Chẳng lẽ anh hai anh để cuộn băng trong đó ?”

Lộ Hà nhún nhún vai:“Cái này tôi cũng không rõ .”

Tôn Chính trừng hắn một cái. Vậy mà dám tin tưởng đi vào trong đây , mà hoàn toàn không biết manh mối ở chỗ nào.

“Đi tới đâu tính tới đó , chúng ta không có biện pháp khác a!” Lộ Hà buông tay.

Được rồi, người này vẫn cứ luôn như thế.

Tôn Chính trong lòng rất bất mãn , dọc theo vách tường bên trái, bắt đầu tìm kiếm

Vừa rồi khi nhìn sơ qua , cậu để ý thấy trong đây có hai cây , bốn góc tường để có chậu hoa , nhưng chưa nhìn kỹ , chậu điều lan có thể nằm trong số đó .

Cậu nín thở, không dám phát ra âm thanh. Tuy rằng chủ động đề nghị chia ra để điều tra, cho dù ở cùng nơi , cách không quá ba bốn mét , nhưng vừa nãy ở nơi này gặp phải nó

Khi đối mặt với Lộ Hà, giống như lúc nãy còn giúp hắn , nhưng trong lòng cậu vẫn không nhịn được run lên .

Thế giới này, quả thật muốn đem cậu cách ly với mọi thứ.

Cậu cảm thấy da đầu từng trợn run lên, tứ chi lạnh lẽo. Cả người kiệt sức cậu không dám nhìn xung quanh, cái loại tâm lý này khiến cậu muốn ngán đầu nhìn trần nhà, nhưng cậu cưỡng chế không cho mình nhìn.

Chuyên chú, Tôn Chính. Đừng suy nghĩ lung tung

Đi đến góc tường thứ nhất, cậu thở ra một hơi.

Đèn pin chiếu sáng chậu hoa kia, không phải điều lan.

Vì thế cậu dọc theo vách tường, tiếp tục đi về phía trước.

Cạch.

Cậu nghe thấy một tiếng vang nhỏ, truyền từ dưới chân.

Tôn Chính cúi đầu nhìn thoáng qua, hình như đập phải miếng gạch bị vỡ.

Cậu khẽ vuốt ngực, thiếu chút nữa bởi vì quá căng thẳng mà hét lên. Cậu nhìn không được cầm đèn pin soi lại một lần, sau lưng là cửa sổ phòng xét nghiệm, phía sau cửa sổ là bóng đêm âm trầm dày đặc, góc tường phía trước cũng là một loạt cửa sổ.

Tiếng tắt tắt tốt tốt từ bên kia truyền đến, có thể thấy ánh sáng từ đèn pin chớp lên

Cậu liền an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ghi chép chuyện bí ẩn bệnh viện Đồng Hoa 1999 – 2002 (Thát)

Tiếng tắt tắt tốt tốt từ bên kia truyền đến, có thể thấy ánh sáng từ đèn pin chớp lên

Cậu liền an tâm.

“Chính! Tìm được rồi!”

Bên kia truyền đến một trận hoan hô vui sướng.

Tôn Chính dùng đèn pin chiếu sang bên kia, trong bóng tối cậu thấy một chậu gì đó, cành lá nhỏ dài, ánh sáng âm u giống như ngón tay áp út dài ra.

Lộ Hà câu khoe miệng cười với cậu.

Nụ cười kia làm cậu cảm thấy có chút chói mắt. Cậu lập tức bỏ việc tìm kiếm bên này, đi đến bên kia.

“Thế nào? Nơi này hình như chỉ có một chậu điều lan.” Lộ Hà đem chậu điều lan kia đến trước mặt Tôn Chính.

Tôn Chính nâng chậu điều lan lên, lá cọ lên tay cậu có chút nhột, bụi đất trên chậu rớt xuống đầy tay.

“Anh không thấy gì khác thường hả?” Tôn Chính ánh mắt hoài nghi nhìn Lộ Hà “Anh xác định đây là chậu điều lan nhiều năm mà bệnh viện vẫn còn giữ?”

Lộ Hà gật vai: “Bệnh viện cũng không có lý do gì để ném nó đi a. Mà trong băng Lưu Quân Phương đã nói chậu điều lan này không ai dám đụng đến.”

Tôn Chính khẽ cười một tiếng, ước lượng chậu điều lan trong tay: “Tôi cũng không nhìn ra chậu điều lan này có tác dụng gì, mấy chuyện này chắc có pha mấy chuyện ma quái gì đó, kỳ thật căn bản cũng liên quan đến những thứ kia.”

“Mặc kệ nói như thế nào, trước đem chậu điều lan này mở ra xem.” Lộ Hà không khỏi phân trần lấy chậu điều lan qua, chuẩn bị đổ xuống mặt đất.

Tôn Chính ngăn hãm lại: “Anh cứ như vậy làm chết nó sao? Tốt xấu gì cũng là một sinh mạng khác ở bệnh viện này mà

Lộ Hà phụt một tiếng bật cười: “Nhiệm vụ còn chưa thành công mà cậu còn lo bảo hộ thực vật nữa hả? Cái chậu này nhất định có gì đó, nếu như bệnh viện trước kia xem nó như thần mà kính, khẳng định có nguyên nhân.”

Nói xong hắn vuốt vuốt lá, vừa chuẩn bị đổ xuống, lại bị Tôn Chính ngăn cản.

“Anh không biết thường thức gì cả?” Tôn Chính bắt đầu dĩ thử dài, loại cây này hai năm phải đổi chậu một lần, trong chậu có gì cũng đã sớm biến mất rồi. Nếu nó thật sự tà môn như vậy, bị anh làm như thế thì yêu ma quỷ quái nào không xuất hiện chứ?”

Lộ Hà rốt cục buông tha cho chậu điều lan kia, thả lại tại chỗ, nhìn Tôn Chính: “Vậy cậu thấy sao?”

“Anh xem thử trên mấy ghi chép nó có nói gì về mấy cái cây này không? Vấn đề là cuộn băng không nằm trong chậu điều lan, mà điều lan là loại thực vật thân mềm.”

“Thực vật thân mềm phải để ở đúng vị trí của nó, nhưng lần này nó lại không giống vậy, chậu điều lan này có ý nghĩa đặc biệt với bệnh viện, cậu xem, là một bệnh nhân được viện trưởng cứu tặng cho, cho nên trên mặt có khắc gì thì sao.” Tội thấy càng nói càng ảo” Lộ Hà nói xong lời cuối cùng cũng tự nở nụ cười.

Tôn Chính cười không nổi. Vấn đề về điều lan điều tra không được, manh mối của bọn họ lại bị gián đoạn.

Kỳ thật Lộ Hà đã sớm bắt mắt với tên bác sĩ kia. Chỉ để lại một cuộn băng kỳ lạ rồi chạy mất, kết quả để lại một manh mối mới là điều lan? Trời mới biết chậu điều lan này có cái quỷ gì! Lộ Hiểu Vân anh vậy mà có thể dễ dàng bỏ qua sao?

“Đúng rồi,” Lộ Hà nhớ tới “Còn có một manh mối khác.”

Tôn Chính quay đầu nhìn hắn.

“Nếu điều lan này thần bí như vậy, ghi chép nhất định sẽ không ít người nói về nó.”

“Anh nói là bản ghi chép kia?”

“Đương nhiên,” Lộ Hà cười tủm tỉm “Đừng nói cậu đã nghĩ nó không sử dụng được nữa nha?”

Rõ ràng lúc trước anh nói nó không còn tác dụng. Tôn Chính bĩu môi không nói gì, duỗi tay lấy cuốn ghi chép trong áo ra.

◆◆◆

Ghi chép chuyện bí ẩn bệnh viện Đồng Hoa 1999 – 2002 (Thất)

Người ghi nhận : Tề Thiên [Y tá năm 1999 – 2000]

Chuyện này, tôi cũng không biết viết ra có đúng hay không. Nhưng nếu có thể giúp được, tôi sẽ lấy hết khả năng để viết xuống

Ban đầu là vì Tiểu Điền chọc phải bà cô hung thần kia. Rõ ràng là tốt bụng muốn đi tưới nước cho chậu điều lan, ai biết bà cô đó trở về thấy liền mắng Tiểu Điền một trận. Chúng tôi cũng không biết cái chậu lan điều đó có gì đặc biệt, chỉ có bà mẹ già kia xem nó như bảo bối đặt bên cạnh bàn.

Phòng xét nghiệm chúng tôi biết không nên đụng vào. Tiểu Điền thừa dịp giữa trưa rảnh rỗi một chút lên đây chơi, nhìn chúng tôi vội vàng sắp xếp lại các loại máu, cũng không dám đụng lung tung, rảnh rỗi không có việc gì làm đành phải đi tưới cây, ai ngờ vừa đụng liền xảy ra chuyện.

Chỉ cần ở bệnh viện lâu một chút, cũng sẽ biết bà Lưu này, tính tình không tốt, vào đây cùng năm với viện trưởng, cũng có giao tình cũ, bằng không với thái độ như thế đã sớm bị khai trừ rồi

Điều lan là bệnh nhân của viện trưởng tặng, cũng không biết bà ấy làm cách nào lấy được để cạnh bàn.

Nói đến cũng kỳ quái, từ khi bệnh viện có chậu điều lan này, hoàn cảnh cũng dần dần tốt lên, ngẫu nhiên sẽ có mấy cuộc giải phẫu lớn, cũng thuận lợi.

Buồn cười nhất là, nghe nói còn có mấy bác sĩ đến lấy vận may từ chậu điều lan này, đều nói là dính vận may của viện trưởng.

Đương nhiên chuyện này là chuyện riêng của người ta, nhưng không thể không nói, từ khi viện trưởng tiếp bệnh nhân đó, tình trạng của bệnh viện quả thật tốt lên rất nhiều.

Vừa thấy Tiểu Điền bị khi dễ, mọi người bên cạnh tôi cũng bắt đầu xầm xì, bà cô Lưu này cũng đã hơn bốn mươi mà vẫn chưa kết hôn, cũng đều do cái tính tình kỳ quái đó, mặt thì cũng không được đẹp, ở bệnh viện công tác lâu như vậy cũng không có bạn bè nào cả.

Tuy rằng đều là nghe người khác nói, nhưng ở bệnh viện lâu như vậy cũng chưa từng nghe qua bà ấy nói câu nào lọt lỗ tai.

Kết quả một đám người chúng tôi còn chưa nói nào, bác Lưu kia tự nhiên đi lại đây, sắc mặt và ánh mắt lúc ấy của bà ta, đến giờ tôi vẫn còn nhớ rõ.

Sắc mặt và làn da đều xám ngoét lại, ánh mắt giống như phát ra điện, cái áo lông màu tím mỗi ngày đều mặc cứ như mấy bộ lông thô ráp cọ lên người khiến người ta không thoải mái.

Bà ta vỗ vỗ bàn nói cho chúng tôi :“Con nha đầu kia có khóc không vậy? Kêu nó đến ăn với tôi.”

Mọi người đã sớm xem bà ta không vừa mắt, Tiểu Trương trừng mắt nhìn bà ta vài lần , sau đó chúng tôi liền cười rộ lên.

Muốn chọc tức bà cô đó , quả nhiên mặt bà ta cương lại , xoay người rời khỏi.

Thực ngại thơ.

Tôi thường xuyên giao tiếp với mấy đứa em ở trong nhà , vừa nghe liền biết bà cô đó có ý gì. Giống như con nít chọc giận người khác, vừa muốn xin lỗi lại giả vờ như tự cao tự đại.

Đồ ăn của bà ? Làm như hiếm lắm vậy.

Thế nhưng bà ấy cũng học theo chúng tôi , bình thường chúng tôi quan hệ rất tốt, giữa trưa thường lấy đồ thức tự mình làm chia ra cho mọi người cùng ăn , bà ấy ngồi ở một bên , thường xuyên dùng loại ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm chúng tôi như muốn có người ăn đồ của bà ta .

Giờ nghỉ trưa còn chưa hết, ngoài cửa sổ đã có một hàng dài . Hình như của Tiểu Dương mang đến , chúng tôi đành phải ăn cho nhanh đến cửa sổ .

Tiểu Điền cũng đành phải về chỗ của mình , kết quả đi tới cửa xa xa liền thấy cậu ấy bị bà cô đó chặn lại .

Còn tưởng bà ấy muốn nắn gì đó , Tiểu Điền cũng sợ tới mức đầu không dám ngẩng lên . Bà Lưu lén lút nói gì đó , Tiểu Điền liền nhanh chân chạy xuống lầu .

Lúc ấy tôi đã muốn hỏi , nhưng có hai bệnh nhân chờ lấy máu để xét nghiệm, đành phải để hết việc mới hỏi.

Nhưng đến khi tan tầm tôi đã quên chuyện này, vừa vặn gặp lại bạn học cũ đến nhà hàng ăn đến tám chín giờ , ở trên đường đi dạo một lúc lâu, gần về đến nhà , Tiểu Điền sờ quần, đột nhiên kêu lên. Chìa khóa của cô ấy không thấy .

Về nhà hàng tìm thử , không tìm được, Tiểu Điền như sắp khóc đến nơi, chúng tôi khuyên cô ấy hay là đến nhà ai ngủ đờ một hôm , kết quả cô ấy lại muốn về bệnh viện tìm

Tính ra cũng đã hơn mười giờ , tôi liền cùng Tiểu Điền quay về bệnh viện .

Đến bệnh viện tôi mới nhớ đến chuyện lúc trưa , liền hỏi Tiểu Điền:“Lúc trưa bà cô đó nói gì với cậu vậy ?”

“Bảo tớ ăn đồ ăn của bà ấy làm” Tiểu Điền kỳ quái nhìn tôi.

“Không phải cái này , lúc cậu đi kia , bà ta nói gì?”

“Nga!” Tiểu Điền biểu tình đột nhiên có chút mất tự nhiên “Tớ cảm thấy là lạ Bà ấy , bà ấy làm tớ sợ .”

“Mụ phù thủy đó , bà ấy dọa cậu cái gì ?”

“Bà ấy nói , mấy ngày gần đây , thấy mèo thì chạy đi, trăm ngàn đừng đùa giỡn với mèo.”

Tôi lúc ấy tự nhiên sẽ không để ý, cùng Tiểu Điền cười ha hả, kỳ xảo dọa người của bác ấy thật kém quá đi , giả thần giả quỷ .

Đến bệnh viện, hành lang tầng một đều trống trải , có mấy y tá ở phòng y tá thấy chúng tôi quay về đều ngạc nhiên , vừa lúc chúng tôi lấy điểm tâm đưa cho mấy cô .

Tôi và Tiểu Điền đến phòng thay đồ tìm thử, nhưng không thấy chìa khóa. Đột nhiên mới nhớ tới, lúc trưa cô ấy đến phòng xét nghiệm, nói không chừng rớt ở đó .

Đây là quyết định tôi hối hận nhất trong cuộc đời . Nếu tôi cứng rắn để Tiểu Điền về nhà mình thì tốt rồi . Nhưng mà tất cả đều do bà cô đó giờ trò ! Tôi viết ghi chép này, chính là muốn chứng minh , bà cô đó không phải là thứ tốt lành gì !

Hai chúng tôi lấy can đảm , đến phòng hộ sĩ tìm hai cái đèn pin , đi lên lầu.

Lúc trực ban ở bệnh viện , tôi cũng thường đến tầng hai đi WC, nhưng bây giờ là buổi tối, tôi chưa từng cảm thấy bệnh viện im lặng như vậy .

Chúng tôi mới vừa bước lên cầu thang, quay đầu mới phát hiện sau lưng đã là một mảnh hắc ám , tôi còn oán giận một câu bệnh viện quỷ quái .

“Bệnh viện chúng ta tối như vậy sao?” Tiểu Điền lúc ấy còn hỏi tôi một câu, tôi không nhớ rõ mình trả lời cái gì . Nhưng quả thật cầu thang một tầng , hai cái đèn pin , vẫn cảm thấy mơ màng chiếu không rõ lắm .

Một đường không hiểu sao tôi thấy nó thật dài, giống như cầu thang có thêm vài bậc , nghe âm thanh giày cao gót Tiểu Điền vẫn vang vẫn vang .

Thật vất vả đến lầu hai, hành lang tối om khiến tôi sợ đến mức nắm chặt tay của cô ấy.

“Sớm biết vậy tớ kêu lão Vương gác đêm lấy đèn cầy rồi.” Tôi nhỏ giọng nói với Tiểu Điền .

Kết quả cả vai Tiểu Điền đột nhiên run, kêu một tiếng: “Nhột quá!”

Tôi không có phản ứng lại , chỉ thấy đèn pin trong tay cô ấy lung lay lên một chút .

“Sao lại như thế?”

“Cái gì có lông mềm mềm , còn cào tở.....” Tiểu Điền nói xong, theo bản năng sờ sờ tay của mình.

Tuy rằng sợ bóng sợ gió một hồi lâu , hai chúng tôi không tự giác giảm nhẹ cước bộ, sợ kinh động đến gì đó.

Hai bên hành lang tầng hai đều là những căn phòng quen thuộc, ở buổi tối, đột nhiên cảm thấy thực xa lạ, vách tường, cánh cửa đều bởi vì bóng đêm mà nhìn không rõ, vì tất cả đều là một màu đen .

“Nói không chừng.....” Tiểu Điền nhìn hành lang, lại nói ra một câu “Là mèo con thì sao!”

Cô ấy cái gì cũng không nhớ , không hiểu tại sao lúc ấy tôi có chút không thoải mái

“Thực nghịch ngợm.” Tiểu Điền cười khanh khách lên.

Nói như vậy , không biết tại sao cước bộ của cô ấy nhanh hơn.

Tôi cũng đành đi nhanh theo.

Đi đến một nửa, cô ấy đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn xung quanh: “Mèo con à, là mày sao?”

Tôi nghi hoặc xoay người nhìn qua , mèo con ? Tuy rằng nói ban đêm ở bệnh viện xuất hiện nhiều động vật nhanh nhẹn đi không phát ra tiếng có thể là mèo, nhưng mà.....

Tôi lấy đèn pin chiếu quanh hành lang, chỉ cảm thấy âm trầm sâm sẫm đến hoảng sợ, làm gì có con mèo nào, nhanh chuyển đèn pin lại đi về phía trước.

Vừa mới vào đại sảnh phòng xét nghiệm, tôi hoàn toàn cảm thấy xa lạ, kỳ thật ánh sáng đèn pin chiếu vào cũng không khác gì ngày thường, đại khái là thiếu đi một dòng người đang xếp hàng, không có nhân khí, âm khí liền trầm trọng .

“Mèo con !” Tiểu Điền đột nhiên xoay người kêu lên, tôi nhất thời không phản ứng kịp , đụng phải cô ấy.

Tôi nhanh chóng xoay người về phía của cô ấy, chỉ thấy một loạt ghế , bởi vì ánh sáng thật sự quá mờ, nhoáng lên một cái , trong bóng đêm làm tôi cảm thấy trên mấy cái ghế đó có người đang ngồi.

Cho dù có mèo, cũng bị cô ấy làm sợ phải nhảy ra .

“Đề tớ bắt nó , ha ha.” Tiểu Điền lúc ấy còn cười hi hi.

Thời điểm tôi nghe cô ấy nói như thế , cũng không nghĩ nhiều, Tiểu Điền rất thích mấy con động vật nhỏ , bệnh viện ngẫu nhiên có mấy con mèo hoang cũng không kỳ lạ .

Trời mới biết khi đó tôi cảnh giác hơn thì tốt rồi!

Giống như không chờ tôi lấy chìa khóa mở cửa phòng xét nghiệm , Tiểu Điền liền đẩy cửa bước nhanh vào .

“Chắc nó rớt gần bàn Tiểu Trương” Tôi vừa nói, vừa hỗ trợ tìm bên bàn của tiểu Trương “Chú ý đừng làm hư thuốc thử”

Chợt nghe một tiếng động rất lớn bên Tiểu Điền, hình như là di chuyển ghế, tôi sợ cô ấy làm bể này nọ, liền đứng lên nhìn thoáng qua, phát hiện cô ấy đứng khom lưng không biết đang làm cái gì.

“Tiểu Điền?”

“Mèo con!” Tiểu Điền hoan hô một tiếng: “Ồi, mày ở đây hả ?”

Tôi lúc ấy có chút tức giận, nghĩ làm sao con mèo đó có thể vào phòng xét nghiệm , nếu nhảy vào phòng vô khuẩn thì còn được , lại không nghĩ chuyện này có chút kỳ quái

“Đừng đụng vào mèo!” Tôi lúc ấy kêu lên, cũng không biết là nhớ đến những lời bà cô đó nói hay sao “Đội lát nữa giúp tớ đuổi nó ra!”

Tiểu Điền không lên tiếng .

Tôi tìm một vòng cũng không thấy chìa khóa, đứng lên, phát hiện Tiểu Điền đứng bên cạnh bàn của bà cô kia. Tôi thấy bộ dáng của cô ấy có chút kỳ quái, bước đến trước bàn muốn hỏi rõ. Lúc ấy cô ấy cũng đứng ở đối diện, ánh mắt sáng lên như nhìn thấy gì đó, vẫn không nhúc nhích, còn mang theo mỉm cười:

“Nơi đó, mèo con!”

Tôi nhìn chung quanh, trừ bỏ bàn công tác của bà cô, cũng chỉ có chậu điều lan kia.

Căn bản không có con mèo nào cả.

Lúc ấy tôi đối với thái độ này của cô ấy có chút tức giận, đều do tôi, không suy nghĩ gì cả, thời điểm đó còn nói với cô ấy hai câu, kết quả quay người lại, không thấy cô ấy.

“Trước đừng tìm chìa khóa, chúng ta đem con mèo đó đuổi ra đã!” Tôi mơ hồ nhìn thấy cô ấy đến gần mình, cước bộ vừa nhẹ vừa nhanh đi đến, vì thế tôi xoay người liền đi đến cửa

Cứ như vậy, một trước một sau chúng ta quay về.

Khi đi về, tôi vẫn cảm thấy của nàng cước bộ rất nhẹ, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Đến khi gần cửa, mới nghe thấy cô ấy ở phía sau, nhỏ giọng lại cao hứng kêu một tiếng:

“Bắt được mày nhé, mèo con!”

Cảm giác được hô hấp đều phun lên cổ tôi, lạnh băng.

Trong lòng tôi rất tức giận, nghĩ cô ấy kéo tôi đến đây tìm chìa khóa, còn mình thì bắt mèo.

Nhưng đi vài bước, tôi bỗng nhiên cảm thấy có điểm không đúng, nhưng lúc này đã quá muộn.

Lúc ấy tôi muốn tìm con mèo đó, nhưng khi cúi đầu, mới phát hiện một vấn đề kỳ quái.

Tiểu Điền hẳn là mở đèn pin. Cô ấy đi đằng sau, ánh sáng đèn pin chắc chắn phải có bóng của cô ấy.

Nhưng tôi nhìn thấy, chỉ có ánh sáng đèn pin.

Lúc ấy tôi nổi cả da gà, đầu cũng không dám quay lại, chỉ kém không thét chói tai ra.

Vẫn cảm giác được tiếng bước chân nhẹ nhàng của phía sau, tôi đi vài bước liền hướng về phía cầu thang chạy.

Cũng không biết vì cái gì, chỉ là có một loại trực giác mách bảo tôi chạy đi!

Khi chạy, rất nhiều vấn đề sớm nên phát hiện bỗng nhiên toát ra:

Con mèo đi không có tiếng, nhưng từ đầu đến đuôi sao lại không nghe thấy một tiếng mèo kêu?

Làm cách nào mà Tiểu Điền mang giày cao gót chạy phía sau, ngay cả tiếng bước chân cũng nhẹ như vậy?

Cái loại mao cốt tung nhiên này, chạy nhanh trong hành lang hắc ám, mỗi khi tôi nghĩ đến chuyện này, giống như trải nghiệm một lần nữa.

“Tề Thiên, sao cậu chạy nhanh như vậy?! Nửa đêm rồi đó!”

Tiếng của Mã Linh làm tôi bừng tỉnh, nghe cô ấy nói, lúc ấy cô ấy chạy đến trước mặt tôi, ngồi xuống thở phì phò.

“Tiểu Điền đâu?”

Tiểu Điền?

Tôi xoay người sang chỗ khác, ánh sáng đèn pin chiếu qua, sau lưng không có Tiểu Điền?

“Tiểu Điền?” Tôi gấp đến độ kêu một tiếng.

Cũng không nghe được tiếng trả lời.

Tôi cảm thấy đầu óc trống rỗng, chờ đến khi tôi phản ứng, mới biết Tiểu Điền đột nhiên biến mất.

“Tề Thiên, ở xa đã nghe thấy tiếng của em chạy tới…… A yêu, em lại đây!” Chị Từ ánh mắt đột nhiên mở rất lớn.

Tôi còn muốn hỏi Tiểu Điền, chị ấy lập tức che miệng của tôi, lấy ra một cái gương nhỏ đưa cho tôi.

Một bên xoay qua dùng âm thanh rất nhỏ nói với mấy y tá khác :“Buổi tối hôm nay đừng hỏi gì cả , đừng nhắc tới Tiểu Điền, chỗ nào cũng đừng chạy loạn , muốn đi WC cũng nhịn lại , chúng ta hết giờ liền đi cùng .”

Nhìn sắc mặt của cô ấy rất nghiêm trọng, tôi không hiểu được cô ấy có ý gì, nhưng khi nhìn vào gương , tôi liền hét lên.

Trên cổ của tôi , có một đôi hắc ấn. Một bên là năm ngón tay màu đen.

Mấy cô ấy cũng lặng lẽ hỏi tôi làm sao vậy , tôi lúc ấy rất sợ hãi ,ngay cả một câu đầy đủ cũng không nói được .

Trong đầu không ngừng lóe lên những cảnh tượng lúc này .

Tiểu Điền đứng ở cái bàn đối diện của bà cô kia, không nhúc nhích nhìn nơi đó.

Tiểu Điền đi ở phía sau tôi, vươn tay về phía trước, bắt lấy gì đó, nhỏ giọng lại cao hứng kêu một tiếng:

“Bắt được mầy nhé , mèo con!”

.....

Tôi tuyệt đối không phải bị ảo giác. Tôi biết ở bệnh viện không có ai tin tôi. Nhưng mà viện trưởng bắt tôi ghi lại việc này , không phải đại biểu cho chuyện này có khả năng xảy ra sao?

Không được đụng vào chậu điều lan đó , buổi tối đừng bao giờ vào đó. Phải chú ý, bà Lư kia .

Ngày 10 tháng 12 năm 2000

Phụ: Sau đó Điền Tú Tú vẫn không xuất hiện, ba ngày sau đó Tề Thiên từ chức. Bệnh viện đến phòng xét nghiệm tra hỏi Lư Tàn vẫn không có kết quả , y tá và nhân viên phòng xét nghiệm cũng không biết rõ chuyện này

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Giờ thứ mười một – Đại sảnh phòng xét nghiệm tầng hai

“Hừ.” Lộ Hà vừa xem xong chữ cuối cùng, bỗng nghe Tôn Chính hừ lạnh một tiếng , thanh âm rất lớn không thể nào không nghe thấy .

“Sao vậy?” Lộ Hà đối với phản ứng của cậu rất ngạc nhiên .

Tôn Chính dời ánh mắt:“Không có gì.”

Lộ Hà nhìn cậu vài giây, khoe miệng giương lên, vỗ vỗ ghi chép nói:“Được rồi, chúng ta đến xem điều lan trong ghi chép này có vấn đề gì.”

Tôn Chính nhìn thẳng vào ghi chép, dư quang Lộ Hà nhìn thoáng qua bờ môi đang mím chặt của cậu, giống như đang nhẫn nại , càng giống như muốn nói gì đó.

Lộ Hà không nhanh không chậm tiếp tục:“Cái này không phải quá rõ ràng sao , kỳ thật ghi chép này mấu chốt không nằm ở điều lan”

“Cho nên, anh cũng biết là bà cô kia có vấn đề phải không ?” Tôn Chính hỏi.

Lộ Hà bị Tôn Chính cướp lời , ngừng lại một chút, miễn cưỡng nói:“Bà ấy đương nhiên là có vấn đề”

Tôn Chính ánh mắt lóe lóe:“Đúng vậy.”

“Kỳ thật, ghi chép này cũng không khác gì ghi chép thứ nhất,” Lộ Hà nếu có chút dăm chiêu nói “Cậu có chú ý không ?”

“Àn.” Tôn Chính gật đầu, duỗi tay muốn đỡ Lộ Hà.

Lộ Hà khoát tay, tỏ vẻ mình vẫn ổn :“Tề Thiên cuối cùng cũng không dám nói ra , dấu tay trên cổ cô ấy làm sao mà có.....”

Tay hắn đang cầm điều lan bỏ xuống , đem ghi chép lật về phía trước : “Ban đầu tôi cảm thấy có vấn đề , là vì phát hiện đối thoại của hai cô ấy rất kỳ quái , cậu xem”

“Sớm biết vậy tớ kêu lão Vương gác đêm lấy đèn cẩu rồi” Tôi nhỏ giọng nói với Tiểu Điền.

Kết quả cả vai Tiểu Điền đột nhiên run, kêu một tiếng “Nhột quá!”

Tôi không có phản ứng lại , chỉ thấy đèn pin trong tay cô ấy lung lay lên một chút .

“Sao lại như thế?”

“Cái gì có lông mềm mềm , còn cào tở.....”

◆

“Chắc nó rút gần bàn Tiểu Trương” Tôi vừa nói, vừa hỗ trợ tìm bên bàn của tiểu Trương “Chú ý đừng làm hư thuốc thử”

Chợt nghe một tiếng động rất lớn bên Tiểu Điền, hình như là di chuyển ghế, tôi sợ cô ấy làm bể này nọ, liền đứng lên nhìn thoáng qua, phát hiện cô ấy đứng khom lưng không biết đang làm cái gì.

“Tiểu Điền?”

“Mèo con!” Tiểu Điền hoan hô một tiếng “Ôi, mày ở đây hả ?”

Tôi lúc ấy có chút tức giận, nghĩ làm sao con mèo đó có thể vào phòng xét nghiệm, nếu nhảy vào phòng vô khuẩn thì còn được , lại không nghĩ chuyện này có chút kỳ quái

“Đừng đụng vào mèo!” Tôi lúc ấy kêu lên, cũng không biết là nhớ đến những lời bà đó nói hay sao “Đợi lát nữa giúp tớ đuổi nó ra!”

Tiểu Điền không lên tiếng .

“Từ lúc mấy cô ấy trở lại bệnh viện , lên đến tầng hai , đối thoại của hai người liền bắt đầu mất tự nhiên ,” Lộ Hà di động đến từng hàng .

Mắt Tôn Chính sáng lên: “Đúng vậy , khó trách tôi cảm thấy không đúng ở chỗ nào đó Bởi vì khi Tề Thiên nói , Tiểu Điền không hề trả lời cô ấy.”

“Vấn đề chính là ở đó ! Ngoài mặt thì hai người đứng cùng một chỗ, nhưng khi hai người đối thoại , Tiểu Điền căn bản không có nói chuyện với Tề Thiên!”

Như vậy, một vấn đề khác cũng tự nhiên xuất hiện

“Tề thiên nghĩ mình đang nói với Tiểu Điền , như vậy, Tiểu Điền đang nói chuyện với ai ?”

Lộ Hà và Tôn Chính nhìn nhau, trong lòng đều hiểu rõ.

“Tiểu Điền nói chuyện với con mèo kia ” Lộ Hà tiếp tục chỉ vào ghi chép “Vừa rồi tôi có quan sát những nơi Tiểu Điền nhắc tới con mèo đó , tôi phát hiện.....”

“Kỳ thật con mèo cô ấy nhắc đến chính là Tề Thiên.”

Hành lang tối om khiến tôi sợ đến mức nắm chặt tay của cô ấy.

“Sớm biết vậy tớ kêu lão Vương gác đêm lấy đèn cẩu rồi” Tôi nhỏ giọng nói với Tiểu Điền .

Kết quả cả vai Tiểu Điền đột nhiên run, kêu một tiếng “Nhột quá!”

Tôi không có phản ứng lại , chỉ thấy đèn pin trong tay cô ấy lung lay lên một chút .

“Sao lại như thế?”

“Cái gì có lông mềm mềm , còn cào tở.....” Tiểu Điền nói xong, theo bản năng sờ sờ tay của mình.

“Ban đầu Tiểu Điền đụng tới con mèo này, vừa lúc Tề Thiên chụp lấy tay cô ấy, lúc đầu tôi còn chưa cảm nhận được, nhưng quy luật này càng ngày càng rõ ràng . Cậu xem, lúc Tề Thiên đi phía sau Tiểu Điền , Tiểu Điền xoay lại tưởng là mèo con, nhưng con mèo này trừ bỏ Tiểu Điền căn bản chưa ai thấy qua .”

“Để tớ bắt nó , ha ha.” Tiểu Điền lúc ấy còn cười hi hi.

“Mèo con !” Tiểu Điền đột nhiên xoay người kêu lên, tôi nhất thời không phản ứng kịp , đụng phải cô ấy.

“Tề Thiên đừng phải Tiểu Điền, Tiểu Điền muốn bắt mèo con . Hơn nữa, mỗi lần Tề Thiên nói chuyện , cũng là mỗi lần Tiểu Điền phát hiện con mèo, cô ấy đem tiếng nói chuyện của Tề Thiên , làm như tiếng của mèo , cậu xem, còn có vài chỗ cũng là như vậy . Nhưng chỗ cuối cùng. Chính là khi Tiểu Điền bắt lấy con mèo”

Đến khi gần cửa , mới nghe thấy cô ấy ở phía sau, nhỏ giọng lại cao hứng kêu một tiếng:

“Bắt được mèo nhé , mèo con !”

Cảm giác được hô hấp đều phun lên cổ tôi, lạnh băng

“Cảm giác trên cổ cô ấy , không phải hô hấp, mà là cánh tay Tiểu Điền . Tiểu Điền bắt không phải mèo , mà là Tề Thiên.”

Tôn Chính đồng ý gật đầu:“Đây là lý do tại sao trên cổ Tề Thiên xuất hiện dấu tay màu đen .”

“Đúng vậy, nhưng mà chúng ta chỉ quay lại sự việc xảy ra ngày hôm đó thôi, hôm đó Tề Thiên và Tiểu Điền đi đến tầng hai , phòng xét nghiệm, chính là nơi chúng ta đang đứng , nhưng khi bước đến tầng hai , Tiểu Điền vẫn coi Tề Thiên là một con mèo , mà Tề Thiên vẫn tự nhiên nói chuyện với cô ấy , thẳng đến khi cô ấy phát hiện bóng của mình không thích hợp sau đó Tiểu Điền đã biến mất,” Lộ Hà vừa nói chuyện, một bên sắp xếp lại ý nghĩ “Nhưng mà vì sao phải là con mèo ? Con mèo này và điều lan có quan hệ gì ?”

Tôn Chính nhìn Lộ Hà suy nghĩ, nở nụ cười:“Có quan hệ thì sao chứ , bà Lưu kia mới đáng ngờ kia ?”

Lộ Hà làm một cái thủ thế bảo cậu dừng lại :“Không cần cấp, đây là vấn đề thứ hai , mấy vấn đề này có liên hệ đến rất nhiều chuyện , cậu ngừng lại thử xem, điều lan để bên cạnh bàn bà Lưu , bà Lưu hình như có nuôi một con mèo , chờ đã ! Có một mẫu thuẫn rất lớn cậu không phát hiện sao?!”

Tôn Chính khó hiểu nhìn về phía Lộ Hà.

Lộ Hà ngồi xổm xuống nâng chậu điều lan lên :“Điều lan a! Nếu bà ấy thích điều lan như vậy , ai cũng không dám đụng đến điều lan, không phải nó nên nằm trên bàn công tác sao? Như thế nào chúng ta lại phát hiện trong đại sảnh?!”

Ánh mắt hai người đồng thời nhìn về phía phòng xét nghiệm âm trầm sau tấm thủy tinh .

“Nói cách khác, sau nhiều năm, điều lan đã bị di chuyển” Lộ Hà nhíu mày “Kỳ quái chính là tại sao phải dời nó đi? Chúng ta đến chỗ đó xem đi .”

Nói xong, hắn ôm chậu điều lan đi về bên kia , Tôn Chính vươn một bàn tay muốn diu hắn, liền như vậy dừng ở giữa không trung, một lát sau mới thả xuống , đuổi theo hắn.

Lộ Hà dư quang chú ý tới hành động của cậu , cũng không nói gì .

Lúc trước bởi vì chân của mình mà hắn lo lắng tới vấn đề tiếp xúc, ghi chép của Tiểu Điền và Tề Thiên càng làm cho hắn tin tưởng nghi vấn của mình .

Không thể tùy ý tiếp xúc , Lộ Hà. Hắn nói với mình như vậy, có lẽ có một ngày nào đó dù cậu ấy là người hay mèo mà cũng không nhận ra , có lẽ. mày còn có thể dẫn vật máu chảy đầm đìa kia đến

Đọc theo tường đi hai ba bước, bỗng nghe dưới chân cách một tiếng .

Hắn dùng đèn pin chiếu chiếu, nguyên lại đụng đến một miếng gạch bị bể .

“Tôn Chính, cậu cẩn thận chỗ này” Hắn quay đầu dặn dò Tôn Chính, lại phát hiện Tôn Chính đứng bên cạnh mình, khó hiểu nhìn hắn .

Lộ Hà buồn cười vỗ vỗ đầu của mình:“Kỳ quái, sao tôi lại cảm thấy cậu đứng phía sau tôi chứ ?”

“Cái gì?” Tôn Chính nhìn nhìn Lộ Hà “Tôi đứng cạnh anh mà.”

Lộ Hà xoay người sang chỗ khác:“Tôi thực sự cảm thấy cậu đứng sau lưng nhìn tôi a”

Nói đến một nửa, hắn dừng lại, im lặng. Bởi vì hắn phát hiện, nơi hắn quay lại lúc này , là vách tường .

Tôn Chính nhìn biểu tình kỳ quái của hắn, một trận mặt danh kỳ diệu.

Lộ Hà tiếp tục đi lên phía trước, cảm thấy có một ánh mắt sau lưng nhìn chăm chăm mình , loại ảo giác này, bỗng nhiên rất chân thực.

“Không được, vào không được.” Tôn Chính mân mê trước cửa phòng xét nghiệm “Bị khóa rồi.”

“Để tôi .” Lộ Hà nóng lòng muốn thử.

Tôn Chính đẩy hắn ra:“Đừng nghĩ nữa , cửa này phá không được.”

Lộ Hà không cam lòng vỗ vỗ cánh cửa kia, quả thật khác với những cánh cửa khác, hẳn là sau khi sửa chữa đã đổi lại, nó dày hơn rất nhiều.

Hắn lên đi đến trước một loạt cửa sổ, nói với Tôn Chính: “Xem ra phải hợp tác với một bác sĩ mới được.”

Tôn Chính tà tà liếc hắn một cái, nghĩ rằng: “Bây giờ anh còn tìm lý do vì sao anh hai anh và bác sĩ Nghiêm lại hợp tác à!”

Lộ Hà không chú ý tới biểu tình biến hóa của Tôn Chính, cầm lấy đèn pin chiếu xuyên qua phòng xét nghiệm.

Phòng xét nghiệm cách một tầng thủy tinh, ánh sáng đèn pin giống như xuyên thấu qua một tầng sương mù, cảnh tượng bên trong chỉ thấy lơ mơ, mông mông lung lung, ánh sáng bên cạnh thật mỏng manh.

Ánh sáng đèn pin chậm rãi di chuyển bên trong, cái bàn, đèn, thuốc xét nghiệm, ống nghiệm trong ngăn tủ.

“Như vậy căn bản không có biện pháp nào nhìn ra.” Lộ Hà hướng Tôn Chính oán giận.

“Đương nhiên, bà Lưu còn ở đây hay không mới là vấn đề.” Tôn Chính tựa hồ sớm dự đoán tình huống này, bình tĩnh nói.

“Nhưng chúng ta có thể thử trở lại tình cảnh ngày hôm đó, khi Tiểu Điền nhập huyết.” Ánh sáng đèn pin của Lộ Hà dừng lại trên cái bàn trước cửa sổ “Cậu có nhớ khi nào thì Tiểu Điền nhập huyết không?”

Nhập huyết? Tôn Chính sửng sốt, Tiểu Điền nhập huyết là chuyện đương nhiên, nhưng mà cậu chưa từng suy nghĩ lúc nào thì Tiểu Điền nhập huyết.

“Khẳng định không phải lúc mới đến tầng hai, khi đó Tề Thiên còn thấy cô ấy.” Tôn Chính tự hỏi tự trả lời.

“Đương nhiên không phải?” Lộ Hà nhìn chằm chằm cái bàn kia “Cậu thử nhớ lại đi nếu tôi đoán không sai, khi Tiểu Điền nhập huyết, chính là thời điểm Tề Thiên đứng trước bàn của bà Lưu.”

Tôi tìm một vòng cũng không thấy chìa khóa, đứng lên, phát hiện Tiểu Điền đứng bên cạnh bàn của bà cô kia. Tôi thấy bộ dáng của cô ấy có chút kỳ quái, bước đến trước bàn muốn hỏi rõ. Lúc ấy cô ấy cũng đứng ở đối diện, ánh mắt sáng lên như nhìn thấy gì đó, vẫn không nhúc nhích, còn mang theo mỉm cười:

“Nơi đó, mèo con!”

Tôi nhìn chung quanh, trừ bỏ bàn công tác của bà cô, cũng chỉ có chậu điều lan kia.

“Trước đừng tìm chìa khóa, chúng ta đem con mèo đó đuổi ra đã!” Tôi mơ hồ nhìn thấy cô ấy đến gần mình, cước bộ vừa nhẹ vừa nhanh đi đến, vì thế tôi xoay người liền đi đến cửa

“Tiểu Điền đứng bên cạnh bàn, đối diện cô ấy là Tề Thiên, chính là lúc sau. Sau khi Tề Thiên nhìn thấy Tiểu Điền thì đã không còn là Tiểu Điền trước kia nữa. Tiếng bước chân và bóng đã biến mất.”

Lộ Hà nhìn cái bàn kia, tưởng tượng nó thành cái bàn của bà ấy, theo góc độ của hắn nhìn qua, theo ánh sáng chiếu đến, Tiểu Điền hẳn là đứng ở bên phải, mà Tề Thiên đứng ở bên trái. Đèn pin Tề Thiên chiếu thẳng vào Tiểu Điền, Tiểu Điền vẫn không nhúc nhích nhìn cái gì.

Nơi đó, mèo con.

Tề thiên nhìn xung quanh, phát hiện cây điều lan.

“Tất cả điểm yếu đều tập trung vào chỗ này, mèo, điều lan, bà Lưu, nhập huyết,” Lộ Hà nhìn chăm chú vào cái bàn đó, tựa như nhìn chăm chú vào từng nơi Tiểu Điền và Tề Thiên đã đứng “Vì sao dọc đường Tiểu Điền đều tưởng Tề Thiên là con mèo chứ? Vì cái gì bà Lưu nhắc nhở Tiểu Điền không được đụng vào mèo? Chẳng lẽ con mèo này. Là đang dẫn đường cho Tiểu Điền đến đây.”

“Đúng vậy, nếu suy nghĩ như thế, cũng sẽ giải thích được vì sao Tề Thiên lại là con mèo đó” Tôn Chính phản ứng lại “Bởi vì Tề Thiên sẽ dẫn Tiểu Điền vào phòng xét nghiệm, có lẽ con mèo đó chỉ chờ đến lúc ấy, chờ đến khi cô ấy đến trước bàn của bà Lưu và chậu điều lan!”

Lộ Hà gật gù đầu, mày vẫn nhủ chặt như trước, tựa hồ chưa nhìn nhận cách nói này.

Vấn đề vẫn nằm trên cây điều lan hay sao? Hắn cúi đầu nhìn chậu điều lan trên người mình, vì sao mình bế lâu như vậy, không có mèo cũng không có gì xuất hiện?

Nếu. Hắn đột nhiên có một ý tưởng to gan, hắn xoay người nhìn sang Tôn Chính, Tôn Chính sợ đến mức tim đập mạnh.

“Nếu, ngay từ đầu chúng ta đã làm thì sao, vấn đề căn bản là không phải là cây điều lan?” Lộ Hà có chút kích động “Ban đầu Tiểu Điền bị bà Lưu quở trách vì đụng phải cây điều lan kia đúng không? Hay là. Chính là bởi vì Tiểu Điền vừa lúc đụng phải gì đó gần bàn công tác của bà Lưu? Cuối cùng cô ấy đang nhìn cái gì? Là điều lan? Không phải, là nơi Tề Thiên đứng mà, Tề Thiên đứng trước bàn công tác của bà Lưu, nói cách khác, nơi đó mới là nơi chân chính có vấn đề!”

“Anh là đang nói chỗ đó cách rất gần lan điều, chính là bởi vì điều lan có hàm nghĩa đặc thù, cho nên mọi người đều tưởng điều lan có vấn đề?”

“Đúng vậy, bởi vì mọi người đều bài xích bà Luru, cho nên thứ bà ta quý trọng nhất định sẽ có quý, cũng chính vì vậy mà bọn họ nghĩ sai, chúng ta cũng nghĩ sai, vấn đề nếu không ở trên cây điều lan, như vậy nhất định nó ở trước bàn của bà Luru, nơi Tề Thiên đã đứng.”

“Cho nên, thời điểm Tiểu Điền nhập huyết, vị trí vẫn nhìn không phải là điều lan, mà là một vị trí khác?”

Giải thích như vậy điều lan và mèo có quan hệ gì? Không có vấn đề gì, nhưng con mèo nhất định dẫn Tiểu Điền đến trước bàn của bà ấy Mà tại sao bà ta cũng biết vấn đề về con mèo kia, bởi vì vấn đề mấu chốt nằm trước bàn của bà ta !

Lộ Hà kích động gật đầu, để điều lan sang một bên, một lần nữa đi đến trước cửa: “Mau tới hỗ trợ, xem ra chúng ta phải tìm được bản công tác của bà ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Giờ thứ mười một – Đại sảnh phòng xét nghiệm tầng hai

Lộ Hà kích động gật đầu, để điều lan sang một bên, một lần nữa đi đến trước cửa: “Mau tới hỗ trợ, xem ra chúng ta phải tìm được bản công tác của bà ấy.”

“Không, không cần, anh lấy cái kia ra trước hẳn nói.” Tôn Chính chỉ vào phía sau cửa thủy tinh.

Lộ Hà nương theo ngọn đèn liền thấy, bên trái hai cái cửa sổ có một cuốn sổ. Hắn cúi người, thò tay xuyên qua cửa sổ, cố gắng một hồi lâu, mới miễn cưỡng lấy được cuốn sổ đó.

“Hô! Tay đau quá” Hắn lắc lắc tay, đem cuốn sổ để lại gần “Phòng xét nghiệm vệ sinh trách nhiệm biểu.”

Không nói hai lời, hắn liền lật lên trên.

Từ từ đầu đến từ cuối cùng, hắn ngẩng đầu lên nhìn Tôn Chính, vẻ mặt ngưng trọng: “Không tốt, ở đây không có Luru Tần.”

“Nói cách khác, Luru Tần đã không còn làm việc ở đây?” Tôn Chính có chút phản ứng không kịp.

Hai người trầm mặc một lúc lâu, cơ hồ đang suy nghĩ về vận khí của mình xung quanh luôn gặp phải trắc trở.

“Không có việc gì!” Lộ Hà dùng cuốn sổ vỗ vỗ vai Tôn chính, chán tác tinh thần nói “Bà ta không làm việc ở đây nhưng cũng đâu chứng minh được bản công tác của bà ấy mất, vị trí đó nhất định vẫn ở nơi này, còn Tiểu Điền thì”

Hắn đột nhiên dừng lại, ý tưởng nào đó làm cho toàn thân hắn ứa ra mồ hôi lạnh.

“Như thế nào?” Tôn Chính tiếp nhận cuốn sổ nhỏ kia.

Một khắc cuối cùng khi Tiểu Điền nhập huyết

“Tiểu Điền, cũng nhất định còn đứng ở vị trí đó không hề nhúc nhích.....” Lộ Hà kết luận.

Tay đang lật giấy của Tôn Chính dừng lại, lập tức trừng hắn một cái: “Anh còn có tâm tình để dọa người khác sao!”

Lộ Hà nói thầm tôi cũng không có dọa cậu a, bỗng nhiên trong đầu thoáng qua gì đó, hắn chưa kịp nắm bắt nó đã lướt qua.

“Tôi có một nghi vấn, Lộ Hà” Tôn Chính đem cuốn sổ kia giơ lên trước mặt Lộ Hà, “Vi sao sau tháng 9, nhân viên vệ sinh từ ba người chỉ còn hai người?”

Lộ Hà nhú nhú mày: “Cậu để ý cái này để làm cái gì?” Tuy rằng nói như vậy, hắn vẫn liếc mắt nhìn.

Trước tháng 9, nhân viên vệ sinh chịu trách nhiệm phòng xét nghiệm có ba người, nhưng sau tháng 9 chỉ còn lại hai.

Cái này chỉ là chi tiết nhỏ không đáng kể, bọn họ thay đổi nhân viên thì có liên quan gì đến chúng ta chứ Lộ Hà tuy nghĩ như vậy, nhưng không tự chủ được bắt đầu nhìn xung quanh.

Trước tháng 9 bệnh viện đồng hoa đổi chủ bắt đầu sửa sang lại.

Đúng vậy , phòng xét nghiệm đã hoàn toàn mới , ghé trong đại sảnh cũng toàn là kiểu dáng hiện đại .

Trong đầu lại hiện lên gì đó .

Hắn thoáng thả bước đến gần cửa sổ cuối vách tường , lấy đèn pin cao thấp chiếu chiếu

Tường rất sạch sẽ , tuy rằng phía dưới không hề thiếu dấu chân .

Bỗng nhiên hắn vỗ đầu , kêu lên:“Đúng rồi! Đáng lẽ chúng ta phải để ý chứ , phòng xét nghiệm này và đại sảnh đã từng sửa chữa qua !”

Tôn Chính nghe vậy cũng lập tức ngẩng đầu nhìn chung quanh.

“Nhân viên từ ba người chỉ còn hai người , cho nên điều lan bị chuyển ra bên ngoài a!” Lộ Hà linh cảm được , trong đầu giống như được bỏ thêm dầu , càng chuyển càng nhanh .

Tôn Chính cũng phản ứng nhanh chóng:“Bởi vì bọn họ đem diện tích phòng xét nghiệm thu nhỏ lại , mở rộng đại sảnh bên ngoài ra!”

“Đúng thế ! Cho nên vị trí bàn công tác của bà Lưu nằm trong phòng xét nghiệm , bị chuyển ra ngoài đại sảnh , đương nhiên đây là chuyện sau khi bà Lưu rời cương vị công tác, điều lan cũng bị dời sang đại sảnh .”

Ánh mắt hai người từ trong phòng xét nghiệm chuyển về nơi bọn họ đang đứng trong đại sảnh.

Tôn Chính bỗng nhiên đi tới bức tường kia .

Cạch.

Cậu ngừng lại, quay đầu nhìn , ánh sáng đèn pin lấp ló chiếu thẳng vào mắt khiến Lộ Hà khó chịu.

“Lộ Hà, vừa rồi anh cảm thấy sau lưng có người nhìn anh , có phải là chỗ này hay không ?”

Tin tức vừa biến mất trong đầu Lộ Hà một lần nữa quay lại .

Tiểu Điền vẫn không nhúc nhích đứng ở

“Chính, cậu tránh ra, đừng tới gần chỗ đó!” Lộ Hà sốt ruột , đi đến bên kia .

Hai người cách chỗ đó xa hơn một chút , mới dừng lại.

“Bởi vì tôi nhớ rõ khi anh đi đến chỗ gạch bị bể , đột nhiên nói ra một câu như vậy .” Tôn Chính nói.

“Đúng vậy. Cậu có nhớ tôi từng nói qua chuyện sóng điện sinh vật không ? Sau lưng như có ai đó đang nhìn cậu , đang đi bỗng nhiên có người vỗ vai , quay đầu thì không có ai , nhưng nó không phải ảo giác, chính là do tuần suất của cậu đồng dạng với nó .” Lộ Hà nhìn chằm chằm chỗ đó .

“Nhưng Lúc đó sau lưng tôi là một bức tường” Sắc mặt hắn trầm xuống “Nếu cảm giác của tôi không sai , bây giờ hoàn toàn có thể giải thích được , vị trí bàn công tác của bà Lưu lúc trước chính là vị trí trước mặt đã được đồ thêm một bức tường .”

Tôi tìm một vòng cũng không thấy chìa khóa, đứng lên, phát hiện Tiểu Điền đứng bên cạnh bàn của bà cô kia. Tôi thấy bộ dáng của cô ấy có chút kỳ quái, bước đến trước bàn muốn hỏi rõ. Lúc ấy cô ấy cũng đứng ở đối diện, ánh mắt sáng lên như nhìn thấy gì đó, vẫn không nhúc nhích , còn mang theo mỉm cười:

“Nơi đó, mèo con!”

Tiểu Điền nhập huyệt, Tiểu Điền vẫn không nhúc nhích đứng bên cạnh bàn , liên vỉnh viễn bị phong ấn trong bức tường này, mỉm cười nhìn chằm chú vào Nơi đó.

Hai người đồng thời cảm thấy nổi hết cả da gà.

“Vậy vị trí đó rốt cuộc có cái gì ?” Tôn Chính do dự hỏi, quay đầu hỏi Lộ Hà , phát hiện Lộ Hà rón rén đi đến trước bức tường kia.

Nếu như không phải điều lan Mà là chỗ gần bên cạnh điều lan

“Tiểu Điền , trăm ngàn lần cô đừng đi ra nha” Lộ Hà nhỏ giọng nói , bắt đầu tìm gì đó trên mặt đất .

“Nếu cái chỗ đó cũng bị vùi vào tường thì tốt rồi .” Tôn Chính bắt đầu nhìn hành động của hắn , cũng đi sang bên đó.

Bên kia Lộ Hà giống như có phát hiện mới , vẫy vẫy tay :“Cậu xem, miếng gạch bị bể này là mới !”

Tôn Chính nhìn miếng gạch cũng không nhỏ nằm dưới sàn , quả nhiên màu sắc rất khác .

“Mới đổi sàn mới , lại bị hư , thuyết minh cái gì ?” Lộ Hà cười tủm tỉm nói với Tôn Chính lộ ra hai má lún đồng tiền .

“Thuyết minh chỗ này luôn bị hư , không ngừng đổi mới .”

“Vì sao luôn bị hư ?” Ngờ kìa Lộ Hà không phải nghi vấn , mà là sung sướng giống như phát hiện được bảo vật “Bởi vì chỗ này luôn bị trống , bên dưới có nước luôn bị ướt , mà sao vẫn không ai phát hiện ? Bởi vì nó nằm dưới gầm bàn cho nên không ai thấy được . Cho đến khi sửa chữa lại , mọi người mới phát hiện chỗ này luôn bị hư , nhưng sửa chữa đã xong , chẳng lẽ lại phải dỡ ra làm lại , chỉ có thể không ngừng thay đổi miếng gạch này , nhưng nó vẫn cứ hư.....”

Nói xong , Lộ Hà liền dỡ miếng gạch kia ra , lộ ra ống nước bên dưới.

“Anh muốn nói cái gì ?” Tôn Chính hoài nghi nhìn miếng gạch kia “Đây chính là chỗ đó ? Nhưng phía dưới là ống nước mà .”

“Đừng nóng vội , giúp tôi lấy cái gì có thể mở nó lên đi.” Lộ Hà vuốt ống nước kia , trong lòng âm thầm cầu nguyện , phía dưới nhất định phải có nhất định phải có

Mấy phút sau Tôn Chính đưa cho hắn một cái gậy nhỏ :“Lấy từ bình chữa cháy bên kia .”

Lộ Hà tiếp nhận bắt đầu đập xuống .

Lại dính vào . Tôn Chính nhìn bộ dáng Lộ Hà cầm cây gậy kia phá ống nước có chút dở khóc dở cười.

Phanh!

Đá vụn văng khắp nơi.

“Ha ha ha ha!!!” Lộ Hà cầm gậy nhìn không được đắc ý nở nụ cười,“Tôi biết mà ! Tôi biết mà! Cái ống nước này là do bọn họ làm , may là nó rất mỏng , cậu mau đến xem!”

Tôn Chính kinh ngạc đến cười toe toét , cúi đầu nhìn , quả nhiên một tầng ống nước mỏng manh bị phá vỡ , lộ ra một lỗ rỗng nhỏ , bên trong chứa gì đó .

Lộ Hà lấy hai ngón tay thò vào , gắp ra.

“Ha ha ha ha !” Hắn mừng rỡ đến mắt đều cong lại ,“Cuộn băng tìm được rồi!”

Này, này quả thực là không có khả năng a!

Anh của Lộ Hà suy nghĩ gì mà dám đem cuộn băng giấu ở đây ? Làm sao lại trùng hợp đến mức chúng tôi phát hiện ra khối gạch này có vấn đề ?

Cho dù khối gạch này lúc trước nằm dưới gầm bàn không ai phát hiện , đến tháng 9 sửa chữa lại mới phát hiện có vấn đề Nhưng mà tất cả chuyện này trùng hợp đến mức không có gì để nói

Tôn Chính từ trước đến nay không tin tưởng vào vận may , cậu không có , cậu cũng không chờ mong . Lộ Hà thường xuyên tin vào mấy cái vận may vớ vẩn đó , cho đến bây giờ cậu cũng không đồng ý .

Có lẽ là do cậu bao giờ chủ động nắm bắt lấy.....

“Thật sự là trời cũng giúp tôi!” Lộ Hà ở trên cuộn băng hưng hăng hôn cái cái “Hy vọng băng của mấy anh không bị nước làm hư !”

Hắn quay đầu muốn ôm Tôn Chính , bàn tay vurun ra một nửa , lúng ta lúng túng thu về.

Tôn Chính còn bị vây trong khiếp sợ , không có chú ý đến động tác của hắn , thẳng đến khi Lộ Hà bình tĩnh trở lại , bắt đầu phân tích :“Anh tôi hắn không lo lắng phức tạp như vậy , dù sao anh ấy cũng không ngờ cách một thời gian thật dài chúng ta mới tìm được tin tức , nói cách khác, lúc trước anh ấy đem cái này giấu dưới gầm bàn của bà Lưu , nếu chúng ta dựa theo manh mối đi tìm , rất nhanh sẽ tìm được Nhưng mà tại sao dưới bàn của bà Lưu lại có một lỗ hổng như vậy ? Vị trí này rốt cuộc có quan hệ gì với con mèo kia ?”

“Anh hai anh chắc đã tìm được đáp án , nó ở trong cuộn băng này .” Tôn Chính đáp lại , lấy máy cassette ra.

“Ồ đây có hai cuộn băng , nghe cái nào trước ?”

“Ấn theo trình tự bắt đầu nghe, tôi cũng không hy vọng sẽ xuất hiện cái gì , chúng ta nghe nhanh rồi mau ra ngoài .” Tôn Chính lấy một cuộn băng nhét vào máy cassette.

Tựa hồ nhớ đến sau bức tường này có cái gì , hai người đồng thời đều lạnh sống lưng , đi đến bên cạnh cửa sổ , bỏ máy cassette xuống , cẩn thận nghe .

Phía trước là một đoạn tiếng anh dài .

Một đoạn tạp âm quen thuộc đi qua , trong cassette lâm vào một trận trầm mặc .

Lộ Hà và Tôn Chính kỳ quái liếc nhau. Sao tên bác sĩ kia không nói lời nào ?

Trong cassette truyền ra tiếng bước chân rất nhẹ , bên trong hai người đi rất chậm .

Ngay đến khi Tôn Chính nhìn không được muốn nhấn nhanh , nghe bác sĩ Nghiêm nói :

“Tôi không nên dẫn anh đi xem biểu diễn , chị Quân Phương cũng không nên gạt chúng ta..... Nhưng đã hai tháng , anh đừng làm ra vẻ mặc kệ như vậy chứ.....”

Cậu nuốt nước miếng.

Bên kia lại yên tĩnh đến đáng sợ . Dựa vào tiếng bước chân không thể phán đoán được hai người đang đi đâu.

“Là do tôi , tôi đồng ý đi với cậu .” Lộ Hiểu Văn khó có được trả lời Nghiêm Ương , không khí của hai người thực cứng ngắt “Tôi không được đường ra cũng là vấn đề của tôi. Tôi không làm chuyện mình chưa nắm chắc , tìm không được đường ra , chúng ta không thể vào cứu người .”

“Nhưng đã hai tháng , tôi quan sát bà Lưu kia cũng không thấy bà có vấn đề gì !”

“Phải không?” Lộ Hiểu Văn hỏi lại một câu.

Lộ Hà có thể tưởng tượng được bộ dáng không chút thay đổi của anh hai hần .

Nếu đã nắm chắc , thì làm sao hai tháng sau Nghiêm Ương tiếp tục thu âm chứ ? Xem ra còn có hi vọng ra ngoài !

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cuộn băng của bác sĩ Nghiêm – Lưu Tàn [2]

“Nhưng bây giờ vào đó được chứ ?” Thanh âm Nghiêm Ương vẫn như cũ có chút uể oải “Chị Quân Phương đã biến mất hai tháng , cảm giác cứ như mơ vậy.....”

Nghiêm Ương thanh âm rất gần, vẫn là hần cảm máy cassette .

Lộ Hiểu Văn không để ý đến hần làm bầm lầy bầu, chỉ nghe tiếng bước chân trong cassette càng ngày càng xa.

Nghiêm Ương đuổi theo : “Chẳng lẽ anh không thấy sợ sao ? Một người cứ như vậy biến mất , cái gọi là sức mạnh của huyết lớn như vậy hả? Cái này quả thật giống như châm chọc tới bác sĩ mỗi ngày đều liều mạng cứu bệnh nhân.....”

Lộ Hiểu Văn cước bộ không dừng: “Không sợ.”

“Tất nhiên anh không biết sợ rồi, anh cũng đâu phải người thường ” Thanh âm trong máy cassette có chút mơ hồ , chắc do tay của Nghiêm Ương run lên “Anh biết huyết ở đâu, đường ra ở chỗ nào , cho nên bây giờ đã trễ như vậy anh cũng dám đến phòng xét nghiệm tìm châu điểm lan kia.....”

Tôn Chính và Lộ Hà nhìn nhau, xem ra quan hệ hợp tác này cũng không vững chắc như bọn họ tưởng tượng.

Nhưng cũng đương nhiên thôi , Lộ Hiểu Văn là người thích đọc lai độc vãng mà..... Tôn Chính thầm nói .

Nhưng cũng đương nhiên thôi, Nghiêm Ương không hiểu người khác gì cả..... Lộ Hà nghĩ .

Tiếng bước chân của Lộ Hiểu Văn rốt cuộc dừng lại , nghe anh cách đó không xa mở miệng : “Cậu sợ sao ?” Hồi âm vang lên trong không gian trống trải, xem ra hai người đang đi trên hành lang .

“Làm gì có !” Nghiêm Ương lập tức phản ứng kịch liệt.

“Để lại máy cassette, cậu về trước đi , Lưu Quân Phương đã biến mất, cậu cũng không cần thiết phải đi theo tôi ” Lộ Hiểu Văn thanh âm nghe không ra có dao động gì .

Ba.

Quả nhiên máy cassette dừng lại, chỉ để lại tiếng “Hừ” cuối cùng của Nghiêm Ương.

Tôn Chính và Lộ Hà chưa kịp phản ứng, ghi âm lại đột nhiên mở lên.

Tập âm lúc này rất lớn, rè rè lung tung, hình như là bọn họ đang chạy.

“Vù vù” Người cầm máy cassette rút cuộc cũng dừng lại, tiếng của hắn vang vọng trong hành lang “Lộ Hiểu Vân, anh cho mình là anh hùng sao, hừ, tôi không đi, anh cho anh có bao nhiêu nhân nãi, hai tháng cũng chưa tìm được ra nếu anh lọt vào đó chỉ có tôi cứu anh ra..... Vù vù.....”

Người đi phía trước hắn lần thứ hai dừng lại

“Nhìn cái gì, tôi quay về lấy chìa khóa.” Nghiêm Ương không biết từ đâu xuất hiện.

Lộ Hiểu Vân không có mở miệng, thông qua máy cassette cũng biết biểu tình của anh ấy bây giờ, trong máy lại vang lên tiếng bước chân song song của hai người.

Tôn Chính và Lộ Hà cũng thở nhẹ một hơi, nếu bác sĩ và Lộ Hiểu Vân giận dữ không ghi âm nữa, bọn họ bên này mới không ra được nè

Chỉ nghe bên kia Nghiêm Ương nhỏ giọng lầm bầm gì đó: “Tôi vì cái gì mà ngu ngốc ở nơi quỷ quái này ban ngày đi làm ban đêm chạy loạn chứ? Nhất định là bởi vì cảm thấy có lỗi..... quên đi, dù sao anh cũng không hiểu cảm giác tội lỗi này đâu.....”

Tiếng bước chân cứ như vậy giăng co một hồi lâu, thẳng đến khi “Chi dát” một tiếng, cửa mở.

“Kỳ thật tôi rất sợ mèo.....” Nghiêm Ương nhỏ giọng nói một câu.

Tuy rằng hắn nói như vậy, nhưng hắn đi đường cũng không có thả lỏng. Lộ Hà và Tôn Chính chuyên chú lắng nghe, trong lòng tính toán khoảnh cách của bọn họ.

Nếu Lộ Hiểu Vân thực sự tìm ra manh mối, như vậy theo tình huống hiện tại chắc có lẽ bọn họ đang đến điều tra ở phòng xét nghiệm

Quả nhiên, trong máy cassette truyền ra tiếng chìa khóa rất nhỏ.

RE – tập âm đột nhiên lớn lên, Lộ Hà cả kinh cánh tay đang cầm máy cassette khẽ run lên, cái loại âm thanh mơ hồ vang lên, giống như đang rên rỉ.

Lộ Hà liếc Tôn Chính đang đứng đối diện, không biết hai người kia có phát giác ra hay không, phòng xét nghiệm quả nhiên không giống như vẻ bên ngoài của nó.

“Tập âm thật lớn.” Tôn Chính oán giận một tiếng, dư quang nhìn đến cánh cửa thủy tinh trong phòng, trong lòng không hiểu sao trở nên căng thẳng.

Người cầm máy cassette đi vào vài bước, không biết đụng phải cái gì, ối một tiếng, trong băng truyền đến vô số tiếng phóng đại, Tôn Chính và Lộ Hà đồng thời nhú mày.

“Cậu đi đâu đó? Quay về.” Đây là tiếng của Lộ Hiểu Vân.

Nghiêm Ương tựa hồ ngây ra một lúc, hắn phản ứng chậm nửa nhịp: “Anh đối với ai cũng hắt hủi vênh mặt vậy sao?”

Lộ Hiểu Vân trả lời rất kiên quyết: “Không phải.”

Chỉ nghe thấy Nghiêm Ương đi tới vài bước, dừng lại.

Tập âm dường như nhỏ lại, Lộ Hà bật lớn âm lượng của máy cassette lên, âm thanh rè rè kia vang lên trong khắp phòng xét nghiệm.

“Anh, anh cầm cái chậu điều lan đó lên làm gì?!” Nghiêm Ương đột nhiên vội vàng kêu lên.

“Lấy điều lan chuyển cái bàn này qua bên kia, nhanh lên.” Lộ Hiểu Vân dùng mệnh lệnh nói.

Trong máy cassette truyền đến tiếng ma sát, âm thanh đó giống như tiếng hét đầy sợ hãi, Tôn Chính và Lộ Hà có thể tưởng tượng được bộ dáng nom nớp lo sợ của Nghiêm Ương.

“Anh sẽ không coi tôi là mèo, đúng không?” Nghiêm Ương một di chuyển cái bàn một bên nói “Đương nhiên anh cũng sẽ không để cho con mèo kia ám lên người mình, cho nên chúng ta làm xong chuyện này mau rời khỏi đây, cùng lắm thì cuối cùng kêu mẹ thấp nhan là được.....”

Nói đến một nửa liền im lặng, tựa hồ nhận được tín hiệu của Lộ Hiểu Vân.

Một lát sau, mới nghe Lộ Hiểu Vân nói chuyện anh đang cách rất gần với máy cassette: “Ngồi xuống, đừng lộn xộn, cũng đừng ngẩng đầu nhìn, tránh xa nơi này ra.”

Đáng thương Nghiêm Ương, Tôn Chính nội tâm cảm khái một câu, chắc hắn đang ngồi trước bàn công tác của Lưu Tàn, lại không nói cho hắn biết cái

gì đang đứng nhìn mình .

Trong máy cassette truyền đến tiếng đinh ding đang đanf , Nghiêm Ương đang nói gì đó , nhưng tạp âm quá lớn, Lộ Hà và Tôn Chính hoàn toàn không nghe được.

“Kỳ thật. Quan hệ của hai người bọn họ cũng không tệ lắm.” Tôn Chính nói, mang theo một loại ngữ khí hâm mộ.

“Cái gì?” Lộ Hà cất cao âm điệu.

“..... Bọn họ còn cùng nhau đi xem biểu diễn.”

“Đừng có đùa, anh hai tôi là bị kéo đi, còn làm chậm chính sự!” Lộ Hà có chút tức giận.

Tôn đối diện hần lúc đầu nói:“Thì đó ! Nếu anh kéo chưa chắc gì tôi đi.”

“.....”

“Biểu tình đó của anh là gì , thu hồi vào.”

Chỉ nghe trong máy cassette truyền đến tiếng kinh hô.

Tạp âm mất đi.

Giống như có cái gì đang va chạm, âm thanh kia nhẹ mà thanh thúy, thu vào trong máy, lộ ra loại lãnh liệt .

“Cái gì thế?” Lộ Hà cau mày hỏi, để sát vào máy cassette.

Một âm thanh khác nho nhỏ vang lên trong máy cassette , đánh vào màng nhĩ của Tôn Chính.

“Đây là.....” Nghiêm Ương cầm gì đó lên “Anh nhận ra được không ?”

Lộ Hiểu Vân không nói lời nào.

Nghiêm Ương tiếp tục nói:“Tôi thấy rất quen Nhưng không có khả năng là của con người , mà như là.....”

“Là xương mèo.” Lộ Hiểu Vân hiểu ý của hần.

Lộ Hà chấn động, nắm chặt máy cassette . Cái lỗ rỗng kia nguyên lai là để chôn xương mèo?

“Bà cô đó đem xương mèo chôn ở đây làm gì” Nghiêm Ương hỏi “Chẳng lẽ đây là lý do vì sao có người thấy mèo ? Không phải nguyên nhân xuất phát từ điều lan sao ?”

“Hai căn xương ống chân, hai căn xương cánh tay, không tốt .” Trong băng truyền ra tiếng xương cốt va chạm rất nhỏ

Lộ Hà chỉ cảm thấy da gà nổi từ thất lưng lên tới ót . Theo hần nhận thức, Lộ Hiểu Vân rất khi đối với những tình huống như vậy đánh giá tốt hay xấu , đại đa số thời điểm anh ấy không nói lời nào bởi vì anh ấy nghĩ hành động mới có thể giải quyết mọi vấn đề , anh ấy không lãng phí nước bọt .

Lúc này anh lại phá lệ nói hai chữ “Không tốt”.

“Có ý gì?” Nghiêm Ương thanh âm rõ ràng là bị dọa “Xương mèo này có phải dính lời nguyền gì hay không ?”

“Không phải, phía dưới còn có gì đó , cậu lấy ra掂掂.” Lộ Hiểu Vân thanh âm vẫn duy trì trấn định.

Trong băng truyền đến âm thanh tất tất tốt tốt, Nghiêm Ương nói :“Vấn đề quả nhiên nằm trên người bà cô này, không nghi ngờ bà ta cũng không được, mặc kệ là điều lan hay mèo đều có liên hệ với bà ta . Anh mới đến đương nhiên không biết, nghe nói trước kia bà ta có nuôi qua một con mèo , xem nó như bảo bối , thường xuyên thấy bà ta ôm mèo đi khắp nơi ở bệnh viện , còn nói chuyện với mèo Nhưng sau này con mèo đó đi ra đường bị xe cán phải , không đến vài ngày thì chết .”

Lộ Hà và Tôn Chính đứng đối diện nhìn nhau , mơ hồ cảm nhận được gì đó, nhưng vấn đề này giống như tia chớp xẹt qua một cái , chưa kịp nắm bắt đã ẩn nấp .

“Cái gì kia ?” Bên kia Nghiêm Ương kinh ngạc kêu một tiếng “Ờ giấy? Hình như có từ rất rất lâu rồi nha A!”

Lộ Hiểu Vân giật đi ...

“Trên đó viết gì thế ? Tôi quá , anh đọc lên đi.”

Trầm mặc một chút, trong máy truyền đến tiếng Nghiêm Ương oán giận:“Sao anh không đọc , đưa lại cho tôi làm gì Tiểu Tần, em nấu ngon lắm ,

ngày mai kết thúc thực nghiệm sẽ đến ăn thức ăn của em Đây là cái gì nha?”

“Tiểu Tần, cuối tuần anh đứng dưới lầu chờ em.”

“Tiểu tần, khóa học ngày mai anh không đến , đến lúc đó nhớ chép bài cho anh Chí Vấn ,Chí Vấn?!” Nghiêm Ương đọc lên .

“Chí vấn?” Tôn Chính dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Lộ Hà, sao cậu cảm thấy tên này rất quen

Lộ Hà cũng đang đau khổ suy tư , cái tên này rất quen thuộc, rất quen thuộc .

Là ai?

“Đây là cái gì?” Lộ Hiểu Vân hỏi.

Nghiêm Ương lập tức cười ra tiếng:“Ha ha ha, rốt cuộc cũng có thứ tiểu tử anh không biết !! Tôi nói cho anh tờ giấy này. Hẳn là khi còn đi học một nam sinh viết cho nữ sinh, rất lưu hành ở niên đại đó, nữ sinh này chính là Lưu Tần, năm đó còn trẻ, nam sinh này tên là Chí Vấn, anh biết Chí Vấn là ai không ? Đây quả thực là chuyện kinh thiên động địa ở bệnh viện a!”

“Tôi nhớ ra rồi!” Lộ Hà bừng tỉnh đại ngộ “Chí Vấn này, chính là Trần Chí Vấn!”

Trần Chí Vấn. Tên này giống như cây châm đâm vào đầu Tôn Chính , ngực cậu không khỏi trở nên căng thẳng

Trần chí vấn.

“Đồ ngốc Lộ Hiểu Vân , Trần Chí Vấn chính là viện trưởng bệnh viện này nè ! Xem ra ông ta và Lưu Tần từng là bạn học, quan hệ không tồi. Nhưng Lưu Tần giữ lại tờ giấy này , đặt dưới xương mè để làm cái gì ? Trần viện trưởng đã có vợ có con rồi mà”

“Trần Chí Vấn, chính là viện trưởng tiền nhiệm của bệnh viện này , Chính!” Lộ Hà bắt được manh mối trọng điểm , kích động quay đầu .

Thấy Tôn Chính nhíu chặt mày, trong ánh mắt lưu động quang mang mờ mịt và sợ hãi.

“Cậu sao vậy?”

Tôn Chính tỉnh táo lại , vẫn như cũ nghi hoặc nói:“Tôi cảm thấy gì đó”

“Đừng nói anh không hiểu nha ?” Nghiêm Ương ở trong máy cassette hỏi , tựa hồ đã quên hết chuyện của mè hay điều lan , cả người đều đắm chìm trong trạng thái hưng phấn.

Bốn cái xương mè đinh đinh đang vang lên .

“Xương mè để cầu nhân duyên , là người dân tộc Tày Âm * thường dùng , tôi nghe nói qua, chưa từng gặp qua.” Thanh âm Lộ Hiểu Vân thực trầm trọng

“Tày Âm? Đó là người ở đâu ?”

“Không biết. Lưu Tần là người Tày Âm , thì vấn đề bệnh viện này lớn rồi.”

“Tày Âm? Anh nghe thấy chưa ?” Tôn Chính khó hiểu.

“Chưa” Lộ Hà lắc đầu , “Nghe giống như dân tộc kỳ quái nào đó hiểu biết những kỳ môn tà thuật”

“Đem mấy thứ này để lại chỗ cũ, đừng để cho bà ấy phát hiện, chúng ta đi về trước.” Lộ Hiểu Vân phân phó.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Cuộn băng của bác sĩ Nghiêm – Lưu Tần [2]

Cạch cạch cạch.

Ngón tay Lộ Hà có tiết tấu gõ lên cửa sổ , mờ mờ nhòe nhòe , ngẫu nhiên mân mê cánh môi đã khô lại.

Tôn Chính không có quá rầy suy nghĩ của Lộ Hà, nhìn hán bộ dáng phục tùng đứng nhìn một mảnh tối đen sau cửa sổ cũng có chút đắm chiêu .

“Chúng ta. đại khái cũng có thể suy đoán được Luru Tần và viện trưởng có quan hệ ” Lộ Hà tự nhủ “Luru Tần là người Tùy Âm , tuy rằng tôi không biết Tùy Âm là chỗ nào, nhưng chắc nó là một nơi rất xa, cho nên thói quen sinh hoạt của bà ấy rất khác mọi người ở bệnh viện ”

Tôn Chính từ chối cho ý kiến gặt đầu, không phải đa số anh đều tự cho mình là “trình thám” phán đoán lung tung sao ? Thị phi đúng sai cũng không có ai đối chứng , dù sao anh thích thế nào thì làm thế đó

“Nếu nhìn tình trạng Luru Tần ở bệnh viện, bà ấy vẫn bị người khác xa lánh, bởi vì bà ấy là một người quái gở đến từ nơi hẻo lánh nào đó, không hợp nhau, không hợp loài. Đó là điều mà tôi có thể nghĩ đến ” Lộ Hà ngữ khí biến chuyển “Nhưng mà cậu xem, đối với bà ấy có một người không giống như vậy .”

“Trần Chí Ván?”

“Đúng vậy, từ tờ giấy bọn họ truyền đi năm đó, quan hệ hẳn không tồi, nhưng cũng chỉ nằm ở mức bạn thân , đối với Luru Tần mà nói có lẽ đó chính là người bạn duy nhất , không, Trần Chí Cẩn chính là mối tình đầu của bà ấy.”

Tôn Chính nhướn mi, rốt cuộc cũng có hứng thú .

“Đúng vậy, nếu là mối tình đầu, hơn nữa là người yêu duy nhất, những chuyện này đều dễ dàng giải thích” Lộ Hà bưng tỉnh đại ngộ “Trần Chí Ván ở bệnh viện này bao lâu, Luru Tần cũng ở đây bấy lâu, Trần Chí Ván đối với bà ấy thế nào tôi không biết , nhưng ông ta làm viện trưởng, cưới vợ sinh con, phải nói đã quá mãn nguyện , Luru Tần người phụ nữ này ở góa đến năm bốn mươi tuổi, một người lui tới Cũng không sợ cô đơn.”

Tôn Chính nở nụ cười, nhưng nụ cười này không hề có cảm tình : “Bà ấy làm sao sợ tịch mịch ? Không phải còn có con mèo sao?”

“Nga, mèo , đúng vậy , con mèo kia chính là người bạn duy nhất của bà ta, nói chuyện với nó , cùng nó đi dạo, thoát nhìn rất thanh nhàn, nhưng nhìn mèo nghĩ đến người khác tư vị rất khó chịu” Lộ Hà một trận cảm khái “ Còn mèo này sau cũng rời bỏ bà ấy .”

Tôn Chính ánh mắt không tự chủ nhìn đến nơi bọn họ tránh xa. Mèo biến thành người, người biến thành mèo , Luru Tần có hay không từng có loại ý tưởng điên cuồng này không?

Nếu con mèo này có một ngày biến thành anh ấy thì được rồi.

Nếu có một ngày anh ấy biến thành con mèo này bên cạnh mỗi ngày thì tốt rồi.

Nghĩ đến đây, thân thể cậu đột nhiên chấn động, khi mai tán xương cốt của con mèo này , có phải mỗi giây mỗi khắc đều ngập tràn loại ý tưởng này?

Bà ấy có nghĩ đến hay không , một ngày nào đó, con mèo thật sự sẽ biến thành người? Nhưng cho dù có một ngày như vậy, người đó khẳng định cũng không phải là Trần Chí Ván

“Sau khi mèo chết , bà ấy đem xương mèo và tờ giấy bà ấy vẫn giữ gìn chôn xuống gầm bàn , giống như bảo bối ngày ngày khấn tụng bảo vệ ,” Lộ Hà tiếp tục cau mày thuật lại chuyện của Luru Tần “Điều lan đồn thuần chỉ là vì nó có quan hệ với viện trưởng nên bà ấy mới đặt nó bên cạnh , nhưng bên trong xương mèo này , có cổ quái gì đúng không ?”

“Luru Tần này , có phải ...” Tôn Chính dừng một chút, cảm thấy có chút ngượng ngùng “Biết phép thuật gì đúng không ?”

Lộ Hà nhìn cậu một cái, chân chò gặt đầu: “Có lý, nếu không vì sao lần đầu tiên anh hai tôi vừa thấy xương mèo đã khấn tụng như vậy? Khẩn định anh ấy đã nhận ra gì đó, anh ấy nói xương mèo dùng để cầu nhân duyên , nói như vậy bốn cái xương mèo này chắc chắn còn có tác dụng kỳ quái khác.”

“Cho nên khi Tiểu Điền đụng phải chỗ ấy , bà ấy liền cảnh cáo Tiểu Điền, xương mèo này không mang đến nhân duyên, ngược lại dẫn đến mấy thứ tà môn gì đó.” Tôn Chính thuận lý thành chương bổ sung.

Ở phía sau , cuộn băng không có nội dung gì hết di chuyển đến cuối cùng dừng lại .

Lộ Hà một bên vô ý thức mở máy cassette ra, một bên tiếp tục phân tích: “Anh hai tôi nhìn ra được từ chuyện của Tiểu Điền có cổ quái, lại điều tra Luru Tần lâu như vậy rốt cuộc cũng tìm được manh mối , khẳng định anh ấy từ mấy cái xương này nhìn ra được gì đó , hơn nữa. Dự cảm của anh thật chính xác, vấn đề của bệnh viện này quả nhiên có quan hệ với Luru Tần.”

Cho nên anh ấy và Nghiêm Ương trước tiên chôn mạnh mẽ xuống , để lại nhiều chứng cứ. Nếu bọn họ tiến hành thuận lợi, hẳn là chuẩn bị hành động giải quyết vấn đề của bệnh viện này

Nhưng những cuộn băng vẫn còn ở đây nhiều năm như vậy , vấn đề của bệnh viện vẫn tồn tại cho đến ngày hôm nay—

Chẳng lẽ. Trên đường xảy ra vấn đề ? Cuối cùng bọn họ không thể giải quyết , chỉ có thể để lại chứng cứ cho những người sau?

Nhưng làm sao viện trưởng lại có tư liệu của bọn họ ? Chẳng lẽ ông ta và Trần Chí Ván có quan hệ sao ?

“Nếu là Trần Chí Ván bảo Luru Tần làm thì sao.” Lộ Hà nói , trong lòng dâng lên dự cảm xấu , đình chỉ động tác, môi run nhẹ nhẹ.

Lộ Hiểu Vân, anh đừng làm em sợ Em kỳ vọng rất cao về anh , rất cao

Anh làm anh hai trước đây không thèm chơi chung với em , cũng không cho em chép bài , nói chuyện không thú vị , không đem bạn bè về cho em biết , cũng không mang bạn gái xinh đẹp về để em ngưỡng mộ , duy nhất có thể làm cho em sùng bái anh chính là điểm ấy , anh trăm ngàn đừng làm em thất vọng.

Không, đương nhiên sẽ không, Lộ Hà lắc lắc đầu, muốn loại bỏ ý niệm này ra khỏi đầu, Lộ Hiểu Vân đương nhiên không thể hoài nghi , điểm ấy dù bây giờ hay tương lai cũng không bao giờ sai .

“Anh nói Trần Chí Vấn bảo Lưu Tàn làm gì?” Tôn Chính đợi nửa ngày không nghe được nửa câu sau của Lộ Hà, rốt cục nhìn không được hỏi ra.

Lộ Hà phục hồi tinh thần lại:“Nếu tôi nói Lưu Tàn làm ra chút chuyện kỳ quái gì đó , sau đó Trần Chí Vấn lợi dụng điểm này , để cho bà ấy phạm chút sai lầm khiến cho khí tràng của huyết xuất hiện thì sao?”

“Làm cho bà ấy phạm phải cái gì ? Chẳng lẽ bà ta có năng lực làm người ta trường sinh bất tử khỏi tử hồi sinh ?” Tôn Chính thập phần nghi ngờ.

“Tôi cũng không nói như vậy , nhưng có khả năng mà , nếu chúng ta đem chuyện viện trưởng làm cuộc giải phẫu kia liên hệ vào , không , nếu bây giờ tui mình ở phòng hồ sơ thì được rồi , tư liệu đó chắc dễ tìm được ” Lộ Hà không thể khám phá được bí mật thập phần tiếu nữu “Nhưng bây giờ chúng ta cứ tiếp tục nghe băng cassette đi , làm sao ra ngoài được mới quan trọng .”

Hắn lấy cuộn băng khác ra , lật sang mặt chính, cảnh giác nhìn bốn phía , tạm thời không có tình trạng kỳ lạ xuất hiện , chỉ là cảm giác lạnh băng dưới chân khiến hắn cảm thấy rùng mình.

Hắn nghĩ đến chuyện này có liên quan đến Lưu Tàn , oán giận một câu:“Lưu Tàn nữ nhân này a , đáng giận cũng có chỗ đáng thương”

“Đáng giận?” Tôn Chính đề cao âm điệu “Lưu Tàn đáng giận sao? Ngay từ đầu bà ta không làm gì sai cả.”

Lộ Hà ấn nút play , cuộn băng bắt đầu vòng vo chuyển :“Tôi thừa nhận , lúc bắt đầu bà ấy không làm gì sai , có thể do bà ấy bị lợi dụng , nhưng mà.....”

Tựa hồ cũng không có nghe Lộ Hà nói , Tôn Chính rất nhanh nói tiếp :“Vì sao cả một đám người , trong đó không tới ba người đều đi tẩy chay một người còn lại ?”

“Bởi vì” Lộ Hà chân chờ “Văn minh xã hội khác biệt.....”

Tôn Chính nhìn hắn một cái, mỉm cười:“Văn minh bất quá chỉ là vẻ bề ngoài ,anh biết vì sao không?”

Lộ Hà lần đầu tiên từ trong ánh mắt Tôn Chính thấy được sự lạnh lùng, hắn ngậm miệng không nói lời nào.

“Bởi vì sợ hãi.” Tôn Chính ý cười chưa giảm “Bởi vì cùng họ khác biệt , cho nên cảm thấy sợ hãi, bởi vì sợ hãi cho nên dùng cách tẩy chay để người kia cảm thấy mình khác người mà xấu hổ .”

Lộ Hà dời đi tầm mắt, ánh mắt dừng trên cánh tay đang nắm chặt của Tôn Chính , rất dùng sức , thủ ấn màu đen trên cổ tay đều bị lộ ra.

Lộ Hà nhìn không được muốn che đi dấu tay kia , hơi hơi vươn tay ra , phủ lên.

Trên cánh tay truyền đến độ ấm của người khác, cánh tay đang nắm chặt của Tôn Chính cũng dần thả lỏng .

Tập âm trong băng bắt đầu vang lên .

“Xin lỗi” Tôn Chính ngữ khí bỗng nhiên dịu đi “Tôi nói hơi nhiều , nghe bọn họ nói gì đi ”

Lộ Hà nhẹ nhàng thu hồi tay .

“Àn.”

Trên hành lang trống trải vang lên tiếng bước chân dồn dập của hai người .

Theo cuộn băng thứ nhất , bây giờ hai người bọn họ hẳn đang trên đường từ phòng xét nghiệm đi về

Trong máy cassette vang lên tiếng bước chân của người cầm máy thỉnh thoảng phát ra tiếng ma sát của quần áo , âm thanh lớn lại rất khó nghe

“Lộ Hiểu Vân,” Chủ nhân chung quy vẫn chịu không nổi tò mò ,“Tùy Âm là nơi nào ?”

Người bên cạnh hiếm thấy dừng lại một chút .

“Nói cho tôi nghe đi , Tùy Âm là nơi nào ? Người tình nào thế ? Văn Nam? Giang Tây? Nghe khẩu âm của Lưu Tàn chắc là người phía nam”
Nghiêm Ương không có buông tha tiếp tục truy vấn,“Thần thần bí bí , địa phương đó có gì lạ không ?Ngồi máy bay hay xe lửa , hay đi xe nhà cũng được

?”

“Tùy âm,” Giọng nói trầm thấp của Lộ Hiểu Vân vang lên “Là nơi gần đại địa chi huyết nhất.”

“Đại, đại địa chi huyết?”

Lộ Hà và Tôn Chính đồng thời quay đầu muốn hỏi gì đó, nhưng không hai người đối mặt lại không nói được gì

Làm sao anh ấy biết đại địa chi huyết Hai người trong lòng đồng thời nghĩ.

“Lúc trước cậu có nói, từng cái thành thị đều có một cái huyết?” Tôn Chính rốt cục mở miệng hỏi.

“Đúng vậy.”

“Vậy đại địa chi huyết Là như thế nào?”

Lộ Hà lắc đầu, lộ ra biểu tình do dự: “Tôi đoán, nếu nói nhẹ một chút, thì là nơi gần hoàng tuyến nhất.”

“Tôi không biết nó ở đâu, bởi vì người đến đó không một ai quay về.” Lộ Hiểu Vân ở trong máy nói tiếp.

“Thế mà cũng có thứ anh không biết sao? Vậy sao khi anh vừa thấy xương mèo liền biết bà ấy là người Tùy âm? Không ai trở về được sao anh biết chỗ này?” Nghiêm Ương từ trong khiếp sợ khôi phục lại, trong giọng nói ngập tràn hoài nghi.

“Ông nội Lưu Quần Phương ở một cái huyết ở Giang Nam tìm được ghi lại về người Tùy Âm.” Lộ Hiểu Vân lần này thần kỳ trực tiếp trả lời hẳn.

“Giang Tây có huyết? Có ghi lại?” Nghiêm Ương giật mình kêu lên, nuốt nước miếng: “Vậy chúng ta phải làm gì?”

Lộ Hiểu Vân không nói gì.

“Anh nhìn tôi làm gì Tôi làm sao biết cách đối phó với người Tùy âm” Nghiêm Ương áp a áp ứng phó trước Lộ Hiểu Vân trầm mặc.

“Đem vấn đề này dẫn lên người bà ta, tự bà ấy thay chúng ta giải quyết.” Lộ Hiểu Vân nói, thanh âm ở trong hành lang quanh quẩn, giống như bóng đêm trong đêm tối khó lay động được.

“Tôi đã hiểu!” Nghiêm Ương hiểu được ý trong câu nói của Lộ Hiểu Vân, Nghiêm Ương thanh âm bắt đầu kích động “Chúng ta phải lập một cái bẫy, làm cho bà ấy tưởng mình cũng lâm vào khốn cảnh của bệnh viện này, vấn đề nằm trên người bà ấy tất nhiên bà ta sẽ tự giải quyết phiền toái này!”

“Không ở trên người bà ta.”

“Vậy ở trên người ai?”

“Trần Chí Vần”

“Trần Chí Vần.” Lộ Hà thấp giọng nói, cơ hồ đồng bộ với Lộ Hiểu Vân. Người Lưu Tàn coi trọng nhất là Trần Chí Vần, vậy phải xuống tay với ông ta.

Tôn Chính ở bên cạnh nhìn biểu tình của Lộ Hà đọc ra được sự ủng hộ và đắc ý. Lộ Hà loáng thoáng chờ mong gì đó, mà loại cảm xúc này cũng tồn tại trên người anh hai hần.

Hai anh em quả nhiên chảy chung dòng máu. Ở nơi cực đoan này đến ngay cả sinh mạng cũng không đảm bảo được, bọn họ tùy thời có thể xem như không có gì, đối với những câu đó thần bí phát ra năng lượng mạnh mẽ.

Có lẽ cũng vì vậy trong nháy mắt Tôn Chính thấy được tinh quang trong mắt Lộ Hà ở trong đêm tối phát ra.

Đây là Lộ Hiểu Vân tuyên chiến với Lưu Tàn. Cũng ở trong khốn cảnh của huyết, Lộ Hà và Tôn Chính chạy khắp nơi lần đầu tiên lấy được quyền chủ động.

Con đường xuất khẩu kia, Lộ Hiểu Vân đang vì bọn họ trải ra.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Giờ thứ mười hai – Phòng quan sát tầng một

Cuộn băng vẫn chưa chạy đến cuối, nhưng ghi âm cứ im bất như vậy. Máy cassette lại vang lên độc thoại tiếng anh , giọng nữ đọc tiếng anh rõ ràng lại diễn cảm.

Lộ Hà không kiên nhẫn ấn nút dừng, lấy cuộn băng ra tùy tiện bỏ vào trong túi áo, lập tức lấy một cái khác thay vào .

Còn chưa ấn nút play, Tôn Chính vươn tay cản lại , híp mắt, giống như phát hiện gì đó.

Lộ Hà dùng dư quang nhìn chung quanh , trừ bỏ hắc ám quen thuộc làm người ta hít thở không thông , hẳn nghe không thanh âm được gì cả , cũng nhìn không thấy vật gì lạ.

“Sao thế?” Nhưng hẳn vẫn cẩn thận hỏi Tôn Chính một câu.

Tôn Chính mân mê miệng lác đầu . Cậu cảm thấy một cỗ áp lực, nặng nề áp xuống ngực , nhưng chuyện này không có gì đáng giá để nhắc đến .

Máy cassette một lần nữa vang lên . Trừ bỏ lo lắng pin ở bên trong không đủ để xài thì Lộ Hà còn lo lắng bọn họ đang ở trong căn phòng không an toàn này lâu rồi , có gì nguy hiểm hay không ?

Hẳn quả thực đang chờ đợi trước cuộn băng thứ tư Lộ Hiểu Vân có thể nói cho hẳn, ra cửa, xuống lầu, quẹo trái, các cậu có thể đi ra ngoài.

Nhưng bên trong truyền ra tiếng người ồn ào và hoàn cảnh huyền ảo nói cho hẳn biết , bên trong cuộn băng này có một chuyện rất quan trọng.

Cũng là chuyện mà Nghiêm Ương và Lộ Hiểu Vân chờ đợi .

Tôn Chính đồng thời cũng vì tiếng ồn ào này mà có chút phát mộng , cậu mang theo biểu tình mờ mịt nhìn về phía Lộ Hà, Lộ Hà khẳng định đầu ý bảo cậu tiếp tục nghe xuống.

Bối cảnh trong băng vẫn là bệnh viện Đồng Hoa, bởi vì mơ hồ có thể nghe thấy tiếng người gọi y tá, dựa theo trình độ não nhiệt này , thời gian ghi âm hẳn là ban ngày.

“Hôm nay là ngày 24 tháng 8 năm 2001 ,” Nghiêm Ương thanh thanh cổ họng, giọng nói ngoài ý muốn có vẻ ôn trọng nghiêm túc “Lộ Hiểu Vân ở bệnh viện chuyển động hai tháng, chúng ta đợi hai tháng, theo lời anh ấy nói , rốt cuộc cũng thăm dò được quy luật lưu động của huyết , đương nhiên tôi không biết cái gì lưu động cái gì quy luật , tóm lại anh ấy nói, hơi thở của nó rất gần”

Hơi thở của nó ? Lộ Hà hơi nhú mày, ý đồ muốn giải thích ý này.

Tôn Chính lại cúi người, nghiêng lỗ tai để sát vào máy cassette .

Tập âm trong máy cassette rất lớn , thêm âm sắc của máy khá cũ , cậu không nghe được gì cả.

Lộ Hiểu Vân và Nghiêm Ương giống như đang chuẩn bị làm gì đó , chỉ chờ thời cơ — thăm dò hơi thở huyết và “hơi thở của nó”, một thời cơ có thể đem chuyện này dẫn lên người Trần Chí Vấn và Lưu Tần.

Tôn Chính càng kề sát .

Bỗng nhiên thân thể cậu chấn động, nhìn về phía Lộ Hà:“Anh nghe!”

Lộ Hà nhất thời thần kinh căng thẳng, vươn người lại máy cassette :“Cậu nghe được cái gì ?”

Hẳn không có lỗi tai linh lẫn như Tôn Chính , chỉ ở trong băng nghe được tiếng bước chân hỗn độn , tiếng đóng mở cửa , nhiều nhất là tiếng người nói chuyện với nhau .

Không, không đúng.....

Còn có tiếng con gái cười.

Ánh mắt của hẳn và Tôn Chính đồng thời chạm nhau .

Tiếng cười mềm mòng như cánh liễu trong gió xuân , tiếng cười của cô gái rất phổ biến , nhưng hẳn lại cảm thấy nó không được tự nhiên .

Tiếng cười hình có có chút lớn , bên trong nhiều tạp âm như mà tiếng cười lại có thể rõ ràng như thế

Tôn Chính đột nhiên ngẩng đầu lên.

Ha ha a, ha ha a, ha ha a.

Lộ Hà cũng bỗng nhiên đứng dậy , ánh mắt dời về phía bức tường kia .

Tiếng cười không ở trong băng !

Ở bức tường đó! Ngay vị trí của bọn họ trong phòng xét nghiệm này!

Cơ hồ là theo bản năng , Lộ Hà nắm tay Tôn Chính :“Chạy mau!!”

Hắn vừa bước ra, đột nhiên thân mình chấn động , cánh tay đặt trên cửa sổ, sắc mặt liền thay đổi. Tôn Chính đồng thời cảm thấy tay hắn siết chặt lại .

Ha ha a, ha ha a.

Tiếng cười càng gần , cười đến thanh thúy sáng ngời, một cô gái rõ ràng từ bức tường kia xuất hiện , ánh mắt xoay chuyển dừng trên người bọn họ.

Tôn Chính nhìn cái chân kia của Lộ Hà , lại đứng lên, cầm tay hắn chạy ra ngoài cửa

Thứ trên đùi hắn đã muốn lan đến hết cả chân Không, có lẽ đã đến thắt lưng

Bọn họ một tay cầm đèn pin, một tay tắt đi máy cassette đang mở , đi tới cửa : Đi nơi nào bây giờ ?

Không biết là ảo giác hay bị tiếng cười sau lưng ảnh hưởng , bọn họ đối mặt với phòng xét nghiệm , cảm thấy bệnh viện Đồng Hoa tỉnh mạch này bỗng nhiên sống lại rất nhiều thứ , yêu ma quỷ quái đều từ trong tường đi ra .

Sao lại như thế?

Trong lòng hai người đồng thời toát ra câu nói của Nghiêm Ương : Hơi thở nó rất gần

Nó là cái gì? Cùng huyết có quan hệ gì chứ?

Không có thời gian tự hỏi, Lộ Hà cầm tay Tôn Chính theo bản năng chạy lên lầu , hắn còn nhớ có một địa điểm an toàn cách đây không xa.

Tôn Chính lại kéo hắn xuống phía dưới. Cậu có một nguyên nhân không nói được , trong đầu cậu hiện lên chính là phòng giải phẫu kia

“Xuống lầu một!” Tôn Chính kêu lên, đồng thời lấy ra bản đồ để lên người Lộ Hà.

Lộ Hà cuống quýt mở bản đồ ra, tầm mắt tìm kiếm ở lầu một, đi xuống, quẹo trái, qua phòng y tá ... phòng quan sát?

Không, không có thời gian hoài nghi , Lộ Hà kêu lên:“Đến phòng quan sát , qua phòng y tá , bên cạnh phòng cấp cứu!”

Hai người chạy nhanh qua những bậc thang , máy cassette trên người bị ma sát làm cho phát ra tiếng cạch cạch.

“Lộ Hà, bệnh viện, bệnh viện có điểm kỳ quái.” Tôn Chính vừa chạy vừa nói.

“Bệnh viện, khi nào thì không kỳ quái , hô ” Lộ Hà thờ phỉ phò đáp lại cậu“Chỉ cần cuối cùng còn một chút hy vọng Hô..... Ngày mai sẽ là một ngày tươi sáng!”

Ngày mai sẽ là một ngày tươi sáng . Tôn Chính không biết vì sao bởi vì câu này mà mỉm cười, cậu thờ phỉ phò chạy xuống lầu một, độ cong khóe miệng vẫn giữ, trong mắt cũng chỉ là một mảnh hắc ám.

Tiếng cười của phòng xét nghiệm biến mất sau lưng bọn họ, không thể nào biết được tiếng cười kia đi về phía nào.

Giống như là một khúc đạo đầu , biểu thị cho đoạn chính chuẩn bị bắt đầu .

Lầu một, đến!

Tâm của hai người lúc này mới thả lỏng một chút, chạy qua phòng y tá, Lộ Hà bỗng nhiên dừng lại.

“Từ từ , để tôi tìm xem có đèn pin hay không !”

Hắn nói xong, liền chui vào phòng y tá.

Tôn Chính không khác nào không nhìn chăm chăm vào từng hành động của Lộ Hà, hơi thở của bệnh viện này làm cho cậu không thở nổi.

Nặng nề. Có một loại cảm xúc bị thương.

Cậu vuốt cuốt ngực.

Cái này nhất định không phải là dự cảm xấu, không phải.

Bọn họ mới thấy được hy vọng, cậu ở đây chờ lâu lắm rồi.

Lâu bao nhiêu? Được nửa ngày chưa ?

Một người bình thường, có thể tồn tại trong huyết bao lâu?

Nghĩ đến một vấn đề như vậy, ánh mắt cậu nhìn Lộ Hà sáng lên . Có khả năng, có lẽ, cũng chỉ có một ngày, hai mươi bốn giờ.

Lộ Hà cầm hai cái đèn pin mới đi ra, hướng bên cạnh nâng nâng cầm“Mau chạy qua đó!”

Hắn vừa nói xong câu đó, toàn bộ biểu tình đột nhiên động lại trong nháy mắt.

Sau đó hắn lấy động tác cực chậm quay đầu lại nhìn phía sau, nơi đó là âm trầm và yên tĩnh có một mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, dưới ánh sáng đèn pin mờ mờ , chiếu đến cuối hành lang .

Tôn Chính chỉ nghe thấy Lộ Hà bất khả tư nghị kêu một tiếng“Anh. Anh hai?!”

Cái gì?!

Cậu hoài nghi mình đang nghe lầm .

“Lộ Hà!” Cậu dùng lực kêu một tiếng.

Lộ Hà ngẩn ra, giật mình một cái, vỗ đầu của mình.

“Sao lại như vậy ?” Hắn đi về phía phòng quan sát,“Tôi. Trong nháy mắt đã thấy thoáng qua anh hai tôi.”

Tôn Chính nói không nên lời, cậu biết Lộ Hà hiểu được bên cạnh hắn lúc này chỉ có một mảnh tối đen.

Cánh tay Lộ Hà đẩy cửa phòng quan sát còn run nhè nhẹ:“Thật giống như cảm giác lúc trước tôi thấy anh ấy. Chỉ là có chút lạnh.”

Tôn Chính cũng đi vào , xoay người nhanh đóng cửa lại , mở đèn pin mới ra, trong phòng lập tức sáng lên, Lộ Hà cũng nhờ ánh sáng này mà bình tĩnh được một chút.

“Ngồi đi.” Hắn mở miệng nói.

Hai người ai cũng không nói, tim còn phốc phốc nhảy lên .

Tôn Chính lấy mấy thứ kia ra để lên bàn.

“Có phải hay không.” Cậu hạ mắt nhìn bản đồ , ghi chép và máy cassette “Hơi thờ của nó cũng cách chúng ta rất gần?”

Lộ Hà chỉ nghe được tiếng tim mình đập thật nhanh , trong đầu toàn là cảnh trên hành lang vừa rồi.

“Người bình thường có thể ở trong huyết bao lâu ? Anh biết không, Lộ Hà?” Tôn Chính lại hỏi.

Lộ Hà lắc lắc đầu:“Tôi không biết. Cùng nó có liên quan.”

“Nó?” Tôn Chính tựa hồ nhớ tới gì đó “Vậy nó mà ông của Lưu Quân Phương nhắc tới là một đúng không ? Nó ở trong huyết là gì vậy ?”

Lộ Hà đỡ bàn , xem như ngầm đồng ý:“Đại khái. Tôi cũng không rõ cho lắm , ngay cả huyết cũng vậy , huyết là lưu động , giống như hô hấp có vào có ra, chúng ta phải gặp nó mới tìm được cách ra ngoài.”

Hắn nói xong, cũng mở đèn pin trong tay mình ra, quan sát phòng quan sát này

Phòng quan sát nằm gần cuối hành lang , lại bên cạnh phòng cấp cứu, cửa sổ cũng rất ít . Bên trong treo một ít truyền dịch quản , ghế ở đây so với ở đại sảnh phòng xét nghiệm có vẻ mềm hơn một chút , không có ánh sáng của nhựa cứng, ánh sáng đèn pin chiếu đến cũng không làm cho người ta cảm thấy lạnh băng.

Quanh phòng có dán không ít lịch làm việc phương thuốc chữa bệnh và áp phích tuyên truyền , Lộ Hà và Tôn Chính xác nhận nơi này an toàn, cũng bắt chấp tình tế nghiên cứu, đem những thứ đó đều mở ra.

Tôn Chính vừa định nhấn nút play trong máy cassette, lại nhìn không được ngẩng đầu nhìn chung quanh một vòng, nói:“ Căn phòng như này , đối với “nó” cũng an toàn sao?”

Lộ Hà dừng một chút.

Tôn Chính còn muốn nói gì đó, đèn pin cầm trong tay bỗng nhiên nhoáng lên một cái, Lộ Hà cảm giác được ánh sáng kia chớp lên , theo ánh sáng nhìn qua.

Ánh sáng chiếu đến thủy tinh trên cửa phòng quan sát, một cái bóng đen sì từ bên ngoài thủy tinh đi qua.

Không nhanh lại không chậm lướt qua, giống như một bóng người chỉ vô tình đi ngang.

Cảnh tượng không thật lại rất rõ ràng này khiến cho tâm của hai người thật vất vả bình tĩnh lại đột nhiên kinh hoàng lên.

Đó là cái gì? Đó là bóng của ai?

Mà quan trọng nhất nhà..... Khi cái bóng này xuất hiện, vẫn mơ hồ như vậy, chậm rãi đi theo phía sau bọn họ, cho đến nơi này?

“Tôn Chính.....” Lộ Hà gọi tên Tôn Chính, thanh âm đều run run.

Nếu nói, lúc trước bệnh viện Đồng Hoa là nơi yên tĩnh như bãi tha ma, thì hiện tại nó giống như dần dần sống lại.

“Anh thấy không?!” Tôn chính có chút kinh hoàng quay đầu nhìn Lộ Hà, ý đồ từ trong mắt hắn đọc ra được một câu trả lời khác.

“Chúng ta đều thấy được.”

Quang mang trong mắt hắn ảm đạm xuống, khóe miệng hiện lên một nụ cười tự giễu.

Đúng vậy, chúng ta đều thấy được, Lộ Hà. Tôn Chính cúi đầu, anh có nghĩ đến hay không, không phải bệnh viện này thay đổi, mà là chúng ta đang thay đổi, chúng ta đang biến thành một phần của chúng nó, cho nên chúng ta có thể nghe được, có thể cảm giác được, có thể thấy được, chúng ta có lẽ đã gặp ‘Nó’, chúng ta đã không còn kịp nữa rồi.

Nhưng không có nghĩa là không tìm được đường ra, ánh mắt cậu dừng lại máy cassette nằm trên bàn

Quên ý tưởng này đi, Tôn Chính. Cậu tự nói với mình, bởi vì cậu không đành lòng phá vỡ ý chí chiến đấu vất vả lắm hai người mới gầy dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Cuộn băng của bác sĩ Nghiêm – Hoạt tử nhân [3]

(* Hoạt tử nhân : Một loại xác chết vực dậy như zombie)

“Hôm nay là ngày 24 tháng 8 năm 2001,” Nghiêm Ương thanh thanh cổ họng, thanh âm ngoài ý muốn có vẻ ôn trọng nghiêm túc “Lộ Hiểu Vân ở bệnh viện chuyển động hai tháng, chúng ta đợi hai tháng, theo lời anh ấy nói, rốt cuộc cũng thăm dò được quy luật lưu động của huyết, đương nhiên tôi không biết cái gì lưu động cái gì quy luật, tóm lại anh ấy nói, hơi thở của nó rất gần.....”

Tôn Chính nhún nút play.

Trong máy truyền đến tiếng náo nhiệt, giống như tình cảnh người đến người đi lúc ấy ở bệnh viện: Y tá phụ đẩy băng ca, bệnh nhân không kiên nhẫn đứng ở ngoài chờ, bác sĩ lớn tiếng gọi tên y tá, mà Nghiêm Ương đứng ở trong góc nào đó, trong lòng giấu máy cassette đang ghi âm, Lộ Hiểu Vân mặt không chút thay đổi dựa vào tường đứng ở một bên, đang nhìn chỗ nào đó, hoặc xuyên qua nơi đó nhìn thứ khác.

Tất cả đều là động tĩnh hàng ngày ở bệnh viện, nhưng bọn họ ghi âm lại chuyện này có gì đặc biệt chứ, bọn họ đợi hai tháng rốt cuộc đang chờ cái gì, nó rốt cuộc là ai?

“Nếu theo anh nói, cửa vào gần viện trưởng nhất, tôi vụng trộm tra xét thử, tối hôm nay bảy giờ phòng giải phẫu [4] quả thật có một ca giải phẫu, cuộc giải phẫu này là do viện trưởng an bài, cụ thể là gì tôi không hỏi được, nghe nói là một người có lai lịch không nhỏ, nhưng vì sao hắn dám đến bệnh viện này phẫu thuật? Điểm ấy tôi không thể nào hiểu được.” Nghiêm Ương giống như giải thích với máy cassette, hoặc như đang nói với người bên cạnh ngay cả hơi thở cũng đều biến mất.

“Tôi có một loại trực giác, Lộ Hiểu Vân.....” Nghiêm Ương hạ thấp thanh âm “Bọn họ đang làm một chuyện rất rất nguy hiểm.....”

Thật lâu sau mới nghe thấy một âm thanh quen thuộc vang lên, lạnh lùng xuyên qua tầng tầng tạp âm: “Đúng vậy.”

“Vậy..... Cái kia,” Nghiêm Ương quanh co một tiếng, như bưng bình đại ngộ cả kinh “Chẳng lẽ anh muốn phá cuộc giải phẫu của viện trưởng?!”

Lộ Hiểu Vân trầm mặc, ngay tại thời điểm Lộ Hà và Tôn Chính nghĩ anh sẽ không trả lời, anh đột nhiên hỏi: “Cậu còn nhớ tháng 6 có ai nhập huyết không?”

“Quần, chị Quần Phương..... Sao thế?”

“Tháng 8 thì sao?”

“Không, không có, có chúng ta ở đây là sao có người nhập huyết được.....”

“Tháng này có ai?”

“Đương nhiên cũng không có a, anh có ý gì thế?”

Lộ Hiểu Vân lại lâm vào một trận trầm mặc.

Lộ Hà nghe đến đó, vỗ đầu nói:“Hay ý của anh ấy là, nếu đã nửa năm không có người nhập huyết, vì sao ‘Nó’ vẫn xuất hiện?”

Tôn Chính có chút đăm chiêu địa nhìn hẳn, mày hơi hơi nhăn lại.

“Cậu nhớ tháng 6 tìm được mấy cửa nhập huyết không?”

“Cũng chỉ có một phòng khoa Đông Y kia, Lộ Hiểu Vân, anh muốn nói cái gì?”

“Tháng 8 có mấy cái?”

“Có văn phòng của tôi..... Còn có một phòng ở tầng dưới, nếu tính căn phòng ở đối diện, thì có 3 cái.”

“Tháng này?”

Trong băng truyền đến tiếng ma sát, hẳn là Nghiêm Ương không kiên nhẫn lấy tay chà mạnh:“Không phải anh cũng biết sao, hỏi tôi làm gì..... Được rồi, 5 cái, nhưng cũng chưa xảy ra tình trạng gì a..... Lại nói tiếp tháng này có điểm nhiều.....”

Âm thanh đó bỗng nhiên bén nhọn kéo dài rồi dừng lại.

“Chẳng lẽ, Lộ Hiểu Vân, anh muốn nói, cửa vào xuất hiện càng ngày càng thường xuyên?”

Nghe đến đó, Lộ Hà và Tôn Chính sắc mặt đồng thời thay đổi.

Trong lòng bọn họ đại khái đều đoán ra được ý của Lộ Hiểu Vân: Không có người nhập huyết, “Nó” đang bắt đầu tiếp cận cho nên cửa vào càng ngày xuất hiện càng thường xuyên.....

Câu tiếp theo của Nghiêm Ương trực tiếp hỏi ra vấn đề dưới đáy lòng bọn họ:“Anh nói—những chuyện này là vì sao?”

“Tuy rằng không biết ‘Nó’ rốt cuộc là cái gì, nhưng hiện tại xem ra, anh hai tôi giống như đang tìm cách để dẫn ‘Nó’ đến bọn người Lưu Tàn, hơn nữa là dẫn đến trên người Trần Chí Vấn..... Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?” Lộ Hà cảm thấy hồ hạp bắt đầu dồn dập.

Nó tuyệt đối không phải một thứ gì tốt.

“Không tốt”,“Hồi thờ nó rất gần”.....

Bệnh viện dẫn đến gì vậy?

Có lẽ Lộ Hiểu Vân ở trong băng gặt đầu với Nghiêm Ương, anh cũng không có trực tiếp trả lời vấn đề Nghiêm Ương, anh chỉ lạnh lùng thản nhiên không chút cảm tình nói:“Cậu chỉ cần ghi lại tất cả mọi chuyện của bọn họ..... Đi theo tôi không cần lộn xộn.”

Vừa dứt lời, trong máy đột nhiên vang lên một tiếng, giống như trái tim nhảy mạnh lên một cái, âm thanh này giống như không phải phát ra từ ghi âm, mà là từ trong máy cassette.

Giống như bị hư.

Lộ Hà và Tôn Chính khẩn trương kiểm tra trái phải, cuộn băng cũng vì vậy mà bị đứt đoạn, trong phòng thoáng chốc lâm vào yên tĩnh.

Giống như ở trong bóng tối có gì đó chậm rãi đi tới, khi quay đầu thì dừng lại.

Hai người lòng còn sợ hãi quay đầu lại, máy cassette lại vang lên.

Lúc này âm thanh ồn ào trong bệnh viện bỗng nhiên bị hạ thấp, tạp âm giống như bị ngăn cách bởi bức tường chỉ còn một chút, chỉ có tiếng bước chân đi lại của hai người vẫn rõ ràng.

“Bọn họ đến kìa.” Nghiêm Ương dùng âm thanh nhỏ nhất nói, tiếng bước hai người cũng nhẹ hơn, đi đến cái góc nào đó.

Trong máy cassette ở hành lang trống trải vang lên tiếng bánh xe đang lăn, cùng với tiếng bước chân vội vàng, hình như y tá đang đẩy băng ca đến.

“Viện trưởng 10 phút nữa sẽ đến, Tiểu Tôn cậu xuống báo cho người nhà bệnh nhân đi.” Một giọng nữ mơ hồ truyền đến “Không phải những nhân viên không liên quan đều rời khỏi hết rồi sao?”

“Còn có một ít người đang khám cho bệnh nhân gấp , nhưng đều ở tầng dưới.” Một âm thanh trẻ tuổi hồi đáp

“Lần này chọn thời gian không tốt lắm , một năm trước ở nửa đêm, ít người, nhưng viện trưởng nói buổi tối không có phương tiện.” Cô gái kia dừng lại một chút “Tiểu Tôn em còn nhỏ..... Thông tri cho người nhà rồi thì về trước đi.”

Sau đó vang lên một chuỗi tiếng bước chân đang chạy, nữ y tá nghe lời chạy xuống lầu

Tiếng bánh xe nhỏ lăn trên mặt đất chậm rãi vang lên , lạnh mà thanh thúy , tiếng bước chân của cô gái đẩy băng ca kia giờ phút này cũng lạnh băng theo.

Quả thực có thể tưởng tượng được , cảnh tượng một mình cô ấy trên hành lang phụ đẩy băng ca về phòng giải phẫu.

Giải phẫu sao chỉ có một y tá thế? Lộ Hà trong lòng nghi hoặc nghĩ, dư quang thấy Tôn Chính cũng gất gao nhủ mi lại, về mặt này từ lúc mở máy cassette cũng chưa từng thả lỏng

“Cách cánh cửa nghe không rõ lắm” Nghiêm Ương âm thanh rất gần nhẹ giọng nói “Tôi mở cửa một chút

Động tác giống như bị người cản trở.

“Anh yên tâm, bà Lưu đã sớm đi rồi, bọn họ nghĩ phòng hồ sơ không có ai cả .”

Nguyên lai hai người bọn họ đang núp ở phòng hồ sơ, quả thật chỉ cách phòng giải phẫu có vài bước.

Tiếng mở cửa nhẹ đến mức Lộ Hà và Tôn Chính đều không nghe thấy.

Nhưng bọn họ nghe được Nghiêm Ương rõ ràng hút một ngụm lạnh khí.

“Không có khả năng!” Nghiêm Ương âm thanh khàn khàn khẽ nói, “Người kia..... Người kia!!”

Xa xa , trong máy truyền đến tiếng mở cửa của phòng giải phẫu, tiếng bánh xe cơ hồ đã không còn , chỉ có tiếng bước chân lạnh lẽo của nữ y tá lưu lại trong thính giác của bọn họ

Cuộn băng lại chấn động một cái.

Lộ Hà cùng Tôn Chính cơ hồ đồng thời nắm chặt tay.

“Ngoài cửa..... có cái gì đúng không?” Lộ Hà không biết vì sao cũng dè dặt thanh âm

Tôn Chính không lên tiếng.

Hai người theo bản năng nhìn ra ngoài cửa.

Bởi vì đèn pin đã đóng , hai người ngay cả vị trí của cánh cửa cũng chỉ dựa vào trong trí nhớ, chứ đừng nói đến việc có thể nhìn xuyên qua tấm thủy tinh kia nhìn thấy cái gì .

Chính là không lâu lại có một bóng đen nhoáng qua, còn lẩn lút trong lòng bọn họ .

Ghi âm lại vang lên lần nữa, đại khái vì lần này ghi âm khá dài , cho nên dừng lại vài lần , lược đi những phần không cần thiết.

Trong cuộn băng vang lên tiếng làm cho Lộ Hà và Tôn Chính một lúc sau mới nhận ra đó là âm thanh gì .

Tiếng hai người đang chạy, vào máy cassette âm thanh bị biến đổi đôi chút.

“Anh thấy chứ, Lộ Hiểu Vân , anh thấy đúng không?” Nghiêm Ương thờ phỉ phò, thanh âm rung động rất nhiều, không biết là bởi vì do chạy hay do kinh hách.

Xa xa loáng thoáng có tiếng bước chân của người khác, cách lâu ba hai người không xa

“Cô y tá đẩy người kia vào phòng giải phẫu , là người chết đúng không?! Đúng vậy chứ? Lộ Hiểu Vân, Lộ Hiểu Vân!” Nghiêm Ương toàn bộ thanh âm bắt đầu bối rối .

“Lại đây, Lưu Tàn đang ở dưới lầu, đi theo tôi.” Lộ Hiểu Vân thanh âm vẫn rất lạnh lùng

“Anh hẳn vẫn còn nhớ rõ đúng không , Lộ Hiểu Vân,” Nghiêm Ương thả chậm cước bộ, tiếng nói lại có chút kích động , “Tôi nói qua với anh ,ICU tám giờ ngày hôm qua đã chết rồi, đêm qua Lục Vang nhắn tin cho tôi nói có một người con nhà danh giá chết trong bệnh viện , kêu tôi giữ bí mật, anh xem

người vừa rồi đi ? Chính là hán a!!”

Người vào phòng phẫu thuật , là người chết?

Tôn Chính và Lộ Hà cảm thấy một trận hàn khí vang lên .

Bệnh viện đầy một người đã chết vào phòng giải phẫu [4], bọn họ rất cuộc muốn làm cái gì.

Lộ Hà trong đầu mơ hồ có một suy đoán cực kỳ hoang đường cực kỳ khủng bố , hán ngay cả đứng khí tự hỏi cũng không có.

Không có khả năng .

Ở thời đại này , tuyệt đối không có khả năng .

“Lộ Hiểu Vân, anh rốt cuộc có hiểu không vậy?!”

“Lục Vang đang ở đâu?”

“Nếu có bệnh nhân cần khám gấp , vậy bây giờ hán đang ở dưới phòng cấp cứu.”

Tốc độ chạy của hai người lập tức nhanh hơn , tiếng va chạm của máy cassette bao phủ cả bệnh viện này.

“Làm sao bây giờ Lộ Hiểu Vân? Bọn họ có phải đang chọc thứ gì không ?” Nghiêm Ương chạy thở hồng hộc, thu được sự khẳng định của Lộ Hiểu Vân rất cuộc cũng bình tĩnh hơn một chút “Chẳng lẽ chúng ta đứng nhìn không làm gì cả?”

“Nếu đoán không sai, ở phòng cấp cứu Lục Vang đang có một người , mà Lưu Tàn đang cần gấp một người như thế.”

Thanh âm đột nhiên biến mất.

Tôn Chính và Lộ Hà kinh ngạc nhìn máy cassette, đầu óc đang cố gắng tiếp thu mọi chuyện .

Thanh âm chỉ ngắn ngủi hai giây , có lẽ là một giây, hoàn toàn biến mất trong máy cassette.

Cuộn băng vẫn đang chuyển động, ghi âm không có bị gián đoạn, cũng không có nút tiếp tục ghi âm .

Âm thanh đó giống như bị hút đi .

Nhưng trong một giây này, chỉ cần một cái chớp mắt cũng phát hiện một chuyện không thể tưởng tượng được

Hai người tập trung tinh thần nghe kỹ , càng khiến cho nó trở nên đột ngột.

Trong băng tiếng bước chân hai người bỗng nhiên ngừng lại.

“Lộ, Lộ Hiểu Vân.”

“Cậu nghe thấy không.” Tiếng của Lộ Hiểu Vân giống như từ nơi xa bay đến “Tiếng của nó. Nó sắp xuất hiện .”

Tiếng của nó?

Cái gì cũng không nghe thấy. Bọn họ ở một nơi khác nghe được cái gì hoàn toàn không ai biết được.

Không, có lẽ tiếng của nó chính là âm thanh biến mất kia , nó hút đi tất cả âm thanh.

“Lợi dụng nó để thay đổi sinh mệnh cảm ký. Bọn họ sẽ phải hối hận .”

Bọn họ đang làm một chuyện rất rất nguy hiểm.

Trần viện trưởng và Lưu Tàn chọc phải huyết của “Nó”, bệnh viện Đồng Hoa đụng phải sinh mệnh cảm ký.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Giờ thứ mười một – Phòng quan sát tầng một

Bọn họ đang làm một chuyện rất rất nguy hiểm.

Trần viện trưởng và Lưu Tàn chọc vào “Nó” của huyết , bệnh viện Đồng Hoa đựng phải sinh mệnh cấm kỵ.

Chủ nhân cuộn băng còn đang thờ phỉ phò tiếp tục chạy , tiếng ma sát vang lên , bên ngoài Lộ Hà muốn mở miệng nói chuyện , bỗng nhiên mặt cứng lại .

Hắn nghe có tiếng kết của cánh cửa , giống như đang chậm rãi mở ra.

Nhưng âm thanh này rất rõ ràng, bởi vì nó nằm ngoài cửa phòng quan sát.

Hắn nhanh chóng nhấn nút dừng lại , âm thanh kia cũng đột nhiên biến mất.

Phòng cấp cứu?!

Hai người đồng thời nghĩ đến.

Phòng cấp cứu có vấn đề ? Bốn phía đều là một mảnh tối đen , yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở của hai người .

Ba.

Lộ Hà mở đèn pin lên , ánh sáng đèn pin dần dần sáng lên chiếu sáng một góc trong phòng quan sát , càng làm cho bệnh viện tối tăm hơn , hắn cầm đèn pin đứng dậy, chậm rãi đi đến gần cửa.

Tôn Chính ngăn hắn lại , thuận tay tắt chốt đèn pin .

“Còn chưa nghe được đáp án , anh muốn dẫn nó lại đây sao?” Tôn Chính nhỏ giọng nói.

Lộ Hà ngoan ngoãn ngồi trở lại vị trí , hắn không biết ánh sáng đèn pin có thể dẫn đến gì không , nhưng Tôn Chính cẩn thận vẫn đúng hơn .

Hai người ở trong bóng đêm cẩn thận ngồi đó , có lẽ qua một phút đồng hồ , có lẽ đã qua hơn mười phút , đối bọn họ mà nói , thời điểm trầm mặc như vậy so với tĩnh lặng gì đó càng khẩn trương và kích thích hơn , ngay cả tóc trên đầu cũng tùy theo tình cảnh chung quanh mà biến hóa .

Bọn họ cũng không dám động đây.

Tôn Chính tay cầm miếng xà cừ kia , cảm thấy mồ hôi lạnh đã làm ướt cả cái chìa khóa .

“Bây giờ đừng nhúc nhích gì cả , để tôi mở cuộn băng lên .” Lộ Hà nhẹ nhàng nói ở bên tai Tôn Chính , cuộn băng bắt đầu chuyển động , âm thanh di chuyển trong bệnh viện có chút lớn , lớn đến hai người vừa nhúc nhích , càng đứng ngồi không yên .

Theo một đường chạy của bọn họ , âm thanh bối cảnh của bệnh viện cũng dần lớn lên , có thể nghe được tiếng bệnh nhân và y tá đang đi lại , còn có tiếng dụng cụ khám chữa bệnh leng keng vang lên .

Âm thanh chạy bộ cũng dừng lại . Bọn họ đã qua lầu ba, xuống đến lầu một.

“Tôi thấy rồi , ở bên kia !” Nghiêm Ương thanh âm có vẻ sốt ruột “Lục Vang!”

Máy cassette chớp lên , dẫn theo một loạt tiếng bước chân dồn dập của chủ nhân : “Lục Vang, anh ở đâu?”

“Tiểu Nghiêm, cậu đang tìm bác sĩ Lục sao?” Bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng con gái mềm nhẹ , “Phòng cấp cứu vừa rồi có vài bệnh nhân cần cấp cứu, bác sĩ Lục đang bận , lát nữa hãy đến tìm .”

Vừa dứt lời, Nghiêm Ương cũng không để ý đến, vội vàng đi lên trước vài bước : “Lục Vang!”

Trong máy truyền đến tiếng bánh xe mờ hồ , từ xa đến gần, tiếng gót giày gõ lên trên mặt đất lạch cạch lạch cạch .

“Lục Vang!” Nghe Nghiêm Ương ngữ khí, Lục Vang chắc đã xuất hiện , vừa rồi là tiếng bánh xe băng ca của bệnh nhân được đưa ra.

“Tiểu Nghiêm, cậu tìm tôi làm gì?” Tiếng của một nam nhân uống chừng hơn ba mươi tuổi, nghe rất trầm thấp ôn nhu .

Lộ Hà chấn động, đây là.....

Âm thanh này, tuy rằng nghe trẻ hơn không ít , nhưng mà.....

Đây là tiếng của Lục viện trưởng! Tiếng của Lục viện trưởng đương nhiệm !!!

“Chính, đây là tiếng của Lục viện trưởng !!” Lộ Hà kích động xoay người sang chỗ khác “Năm đó bác sĩ Lục Vang Nghiêm Ương tìm, chính là Lục viện trưởng bây giờ , sao tôi không nghĩ đến điểm này sớm hơn chứ Chính!!”

Lục Vang..... Lục Vang.....

Vừa mới xoay người, hắn thấy cả người Tôn Chính đang phát run, run đến lợi hại.

Ngay cả răng cũng tạo ra âm thanh lách cách.

“Chính?! Cậu không sao chứ?” Hắn hoảng sợ.

“Cái gì?” Âm thanh của Lộ Hà làm Tôn Chính tỉnh táo lại đôi chút “Tôi không sao..... Có thể là do cánh cửa vừa rồi..... Tôi không biết nữa.....”

Lộ Hà còn muốn nói gì đó, bên kia Nghiêm Ương đã nói chuyện.

“Lục Vang, anh hãy nghe tôi nói.....”

“Bác sĩ Nghiêm, cậu không có việc gì làm có thể đi dạo xung quanh, trong tay chúng tôi còn có bệnh nhân cần xử lý, bác sĩ Lục cũng không có thời gian nói chuyện với anh.” Một y tá ngữ khí có chút không tốt.

“Tiểu Nghiêm, bệnh nhân này là do viện trưởng sắp xếp, tôi làm xong sẽ đến tìm cậu” Lục Vang nói xong, đề cao âm lượng “Mau! Đưa bệnh nhân đến phòng 315a, nhanh lên!”

Tiếng bánh xe và tiếng bước chân cũng nhanh hơn.

“Phòng 315a?” Nghiêm Ương âm thanh có vẻ run sợ, vừa tức vừa gấp hét lên: “Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với anh mà!!”

Lục Vang bọn họ tự nhiên sẽ không để ý đến hắn.

Nghiêm Ương bắt đầu đi đành phải nói với một người khác: “Lộ Hiểu Vân, Lục Vang không để ý đến tôi, anh mau nói cho tôi biết bệnh nhân kia là ai? Tôi phải vào phòng cấp cứu tìm mới được!”

“Chính là bệnh nhân vừa rồi trên cổ tay có một vòng dây tơ hồng.” Lộ Hiểu Vân không nhanh không chậm nói.

“Cái gì?!” Nghiêm Ương bắt đầu chạy đi: “Cậu không nói sớm!! Vậy sao lại không đưa đến phòng giải phẫu mà đưa đến phòng 315a?!..... Lục Vang!!”

Máy cassette chớp lên lợi hại, băng từ một mảnh tạp âm ồm ồm.

Dựa theo ý của Lộ Hiểu Vân và Nghiêm Ương, bọn họ vốn muốn ‘Nó’ xuất hiện để phá hư kế hoạch của Trần Chí Ván và Lưu Tần – Chính là bây giờ phòng giải phẫu sắp tiến hành giải phẫu cho người chết, mà bệnh nhân được đưa đến phòng bệnh 315a cũng rất quan trọng..... Như vậy nếu bọn họ không kịp ngăn cản, tất cả sẽ trở nên uổng phí..... Cũng không tìm được cách giải quyết từ trên người Lưu Tần.....

Đối với Tôn Chính và Lộ Hà mà nói, hi vọng cuối cùng của bọn họ cũng sẽ tan biến.

Mau, đuổi theo đi! Nghiêm Ương!

Lộ Hà lần đầu tiên đối Nghiêm Ương kỳ vọng cao như thế, tình trạng bây giờ của bọn họ còn nguy hiểm hơn so với Nghiêm Ương lúc ấy vạn lần.

Nó sắp xuất hiện rồi!

Vào ngày nào đó ở năm 2001!

Cũng chính là bây giờ!

Đuổi theo, tiếng bước chân Nghiêm Ương thả chậm lại.

“Lục Vang!” Tiếng của anh ta có chút nghẹn ngào “Anh hãy nghe tôi nói a!! Hắn..... Hắn rốt cuộc bị gì vậy.....”

“Bác sĩ Nghiêm!” Bên cạnh vài cô y tá có vẻ không kiên nhẫn.

“Lục Vang, anh cho tôi nói chuyện với hắn đi, hắn chính là biểu ca của tôi!!!” Nghiêm Ương thanh âm bi thương, còn mang theo một chút nước nớc.

Tiếng bánh xe lập tức ngừng lại, tiếng giày da nện xuống sàn cũng ngưng bật.

“Biểu ca của cậu?” Lục Vang thanh âm thấp phần kinh ngạc.

“Đúng vậy! Người nhà vừa nói cho tôi biết, biểu ca đã xảy ra chuyện, muốn tôi đến xem, cho nên tôi mới đến tìm anh!”

Giờ phút này Nghiêm Ương diễn rất thật “người nhà” mà anh ta nói chính là Lộ Hiểu Vân từng nói chuyện với người trong suốt.

“Lục Vang, biểu ca của tôi rốt cuộc bị gì vậy?”

“Biểu ca của cậu Hân.....”

“Bác sĩ Lục thời gian không còn kịp nữa!”

Nhanh lên. Nghiêm Ương.

Rè rè.

Rè rè.

Âm thanh trong cuộn băng đột nhiên nhảy lên , đột nhiên một trận dồn dập tiếng đập vào , âm thanh của bác sĩ Lục trở nên rất mơ hồ.

Rè rè.

Tập âm vang lên, giống như từ trường bị cường lực quấy nhiễu.

Lộ Hà vỗ vỗ máy cassette, chiếu đèn pin vào, lại phát hiện cuộn băng vẫn chuyển động bình thường, cũng không có không cẩn thận nhấn nút chạy nhanh.

Trên màn hình biểu thị đèn pin sắp hết, máy cassette sắp hết pin .

Trong máy vẫn truyền đến âm thanh mơ hồ như cũ .

Lộ Hà nhấn nút dừng lại.

Tôn Chính đang nhìn hân, trên mặt hai người đều là dày đặc mây đen.

Rè rè

Máy cassette lại phát ra tiếng rè rè.

Sao lại như thế?!

Hai người kinh nghi bất định biểu tình đều mang theo hoài nghi, nhưng không ai dám hỏi ra

Nó đã tới

Có phải do mình dẫn nó đến hay không ? Tay Lộ Hà theo bản năng đặt lên đùi mình, trên tay truyền đến xúc cảm lạnh lẽo.

Tôn Chính biểu tình vẫn có chút cứng ngắc, ánh mắt dừng lại trên máy cassette .

Lộ Hà cắn chặt răng, lấy băng ra , lại thả vào , ấn nút play.

Âm thanh rè rè rốt cuộc cũng biến mất, âm thanh trong băng cũng khôi phục lại bình thường

“Tiểu Nghiêm, cậu về trước đi, biểu ca của cậu cứ giao cho chúng tôi” Lục Vang như vừa mới chấm dứt giải thích và khuyên bảo “Nhanh đến phòng 315a, chúng ta sắp muộn rồi!”

Trong băng từ vang lên tiếng bước chân dồn dập và tiếng bánh xe.

“A?” Nghiêm Ương phát ra một tiếng kinh ngạc rất nhỏ

Đám người kia cũng im bật

Trong băng mọi thứ trở nên rất im lặng

Sao vậy?

Lộ Hà và Tôn Chính có vô số suy đoán trong khi trải qua im lặng trong giây lát này

“Lưu Tàn.” Nghiêm Ương lại thấp giọng nói một câu.

Lưu Tàn xuất hiện ?

“Mấy cậu không cần đến phòng 315a, tôi đi xem bệnh nhân kia cho” Đó là âm thanh của một phụ nữ trung niên không đủ nhẹ cũng không đủ mềm , cứng rắn giống như cái cây, thấp chí ngay cả ngữ pháp cũng rất thô ráp. Trong đầu Tôn chính và Lộ Hà đã tưởng tượng ra được tình cảnh một bác gái nhìn chăm chăm bọn họ.

Không khí lập tức cứng ngắc .

Bệnh nhân không ở phòng 315a, bệnh nhân đang đứng trước mặt Lưu Tần.

“A a a a!!”

Trong máy truyền ra tiếng thét chói tai bén nhọn , thanh âm như xuyên thấu qua cuộn băng , xuyên thấu qua máy cassette , xuyên thấu qua thời gian , bắn thẳng nhập vào thần kinh của Tôn Chính và Lộ Hà.

“A a a a!!”

Ngay sau đó lại một trận tiếng hét chói tai khác, bệnh viện trong nháy mắt rối loạn toàn bộ, bánh xe lăn thật nhanh .

Phanh.

Không biết cánh cửa làm cách nào mở ra, mấy chục tiếng bước chân từ xa chạy đến , xa xa cũng thật gần.

Tiếng bước chân kinh hoàng chạy loạn cơ hồ đều làm cho bệnh viện rung lên, trong băng cũng truyền đến tiếng hét lớn đến chưa từng có, y tá đẩy băng ca , giờ bình truyền dịch , từ trên lầu cuống quýt đổ xô chạy đến xuống .

Vọt tới trước mắt Tôn Chính và Lộ Hà.

Bọn họ cảm thấy dưới chân mình run lên . Bên cạnh có rất nhiều người trong bóng tối trầm mặc bỗng nhiên nhúc nhích , bệnh viện bao phủ bởi hắc ám phân ra thành từng cái bóng đen , ần ập rất lâu lại đột nhiên nhảy ra.

“Chí Vấn, Chí Vấn!!”

Âm thanh Lưu Tần đi ngang qua máy cassette

“Lưu Tần!!” Nghiêm Ương kinh hô một tiếng, âm thanh trong băng từ chớp lên. Anh ta đuổi theo.

Lưu Tần đang chạy lên tầng ba .

Tiếng người la hét đi vào trong cuộn băng , tiếng thủy tinh vỡ vụn , tiếng y tá cố gắng chạy khỏi nơi đó

“Bình tĩnh! Bình tĩnh!” Tiếng của Lục Vang cơ hồ gần ngay trước mắt , nhưng rất nhanh hần cũng bị tiếng ‘A’ của mình đánh gãy.

Nghiêm Ương vẫn đang chạy về phía trước, ở trong đám người chen lấn , phía sau vẫn có tiếng bước chân của người khác, rất nhanh.

Phanh!

Cánh cửa oanh một tiếng mở ra . Giống như xuyên qua thời không một lần nữa tái hiện.

Tôn Chính mạnh ngẩng đầu nhìn lên đầu.

Không phải trong cuộn băng! Âm thanh phát ra từ trên lầu!

Tiếng người hỗn động , tiếng bước chân rất thật , ở ngay trên lầu!

“Nó xuất hiện !”

“Nó xuất hiện ! Chí vấn, a a a a!!”

Lưu Tần khóc thét .

Tiếng A cuối kéo dài , máy cassette đột nhiên yên tĩnh .

Giống như tiếng trẻ con khóc rồi rất nhanh im lặng lại.

“Nó đến rồi, Chính.” Lộ Hà sờ soạng nắm lấy tay Tôn Chính , bởi vì run quá lợi hại, móng tay cào đến rách da Tôn Chính .

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cuộn băng của bác sĩ Nghiêm – Hoạt tử nhân [3]

“Nó đến rồi, Chính.” Lộ Hà sờ soạng nắm lấy tay Tôn Chính, bởi vì run quá lợi hại, móng tay cào đến rách da Tôn Chính.

Ánh sáng đèn pin chột lóc, thiếu chút nữa liền bị mất.

Chạm phải làn da lạnh lẽo của Tôn Chính cũng như giống như không khí âm lãnh của bệnh viện này, cũng bởi vì run sợ cho nên không nói được lời nào.

Chạy trốn! Nhưng phải chạy hướng nào đây?

Hai người ánh mắt kinh hoàng tìm kiếm nơi trốn, nhưng xung quanh trừ bỏ cái bàn như lễ tang ghế ngồi tái nhợt và bức tường lạnh băng, không có lựa chọn nào khác.

Đã không còn khả năng trốn thoát!

Trong bóng tối những thứ gì đó đang bắt đầu khởi động đều có thể tùy thời chụp lấy con mồi.

Rè rè.

Rè rè.

Cuộn băng lại đột nhiên chuyển động.

Là nó tự động xoay? Hay có ai đó đang chỉnh đùm nó?

“Nó sẽ tìm được chúng ta……. Sớm thôi” Tôn Chính dùng tay che mặt, đầu gục xuống “Tôi cảm giác được……. Lộ Hà…….”

Chỉ cần cuộn băng chấm dứt…….

Chỉ cần Lộ Hiểu Vân và Nghiêm Ương giành giật từng giây có thể chấm dứt hết tất cả mọi chuyện…….

Lộ Hà không nói gì, chỉ gắt gao nắm tay Tôn Chính.

“Tiểu Tàn! Tiểu Tàn!”

Âm thanh thỉnh thoảng vang lên khiến hai người đồng thời giật mình.

Tiếng nam nhân gọi vang lên trong không gian trống trải.

Ở đâu vậy? Hành lang tầng ba sao?

“Tiểu Tàn! Tiểu Tàn! Em mau tới!”

Đồng thời trên hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập: “Em mau đến giúp anh, mau đến! Tất cả anh đều làm theo lời em…….”

Rè rè.

Rè rè.

“Chí Vần! Chí Vần!”

Tiếng Lưu Tàn đáp lại cách rất gần với Nghiêm Ương, Nghiêm Ương bọn họ đang đuổi theo Lưu Tàn, gắt gao đi theo bà ấy.

“Mọi người biến mất! Tiểu Tàn! Nó sẽ bắt anh! Nó sẽ mang anh đi…….” Nam nhân thanh âm cũng đột nhiên nổi lên, ông ta lao đảo chạy tới.

Rè rè.

Âm thanh không ổn định luôn bị nhiễu sóng.

Loáng thoáng nghe được có tiếng người đang chạy..

“Bà ta chạy tới phòng giải phẫu!” Đây là thanh âm của Nghiêm Ương.

Vừa dứt lời, người đang cầm máy cassette cũng chạy theo

Chủ nhân cuộn băng đang đuổi theo.

Bỗng đột nhiên ngừng lại.

“Cậu cần tôi làm gì ! Bà ấy vào đó rồi!” Nghiêm Ương kêu lên.

Lộ Hiểu Vân ngăn hấn lại.

“Cậu xuống tầng một tìm Lục Vang , tôi đuổi theo bà ấy.”

“Anh đang suy nghĩ gì vậy Lộ Hiểu Vân!”

“Cậu nghe đây , dẫn hấn rời khỏi đây , không được để cho bất kỳ ai lên tầng ba và tầng hai . Trước khi trời tối phải rời khỏi bệnh viện” Người đang nói chuyện ngữ khí vẫn không có gì biến hóa, nhưng trong âm thanh có thêm sự khẳng định , đáng tin và chân thật , “Nếu.....”

Rè rè.

Rè rè.

Âm thanh trong cuộn băng lại nhảy lên.

Không biết do Lộ Hiểu Vân đang do dự hay do nội dung trong cuộn băng bị nhiễu

“Ở huyết tôi từng chứng kiến qua thời gian dài nhất ở đó chỉ có hai mươi bốn giờ , đừng đi trên hành lang , hãy đến phòng ở phía đông nam , đừng làm gì có thể phản quang , hoặc gây ra tiếng chuông gì đó . Dùng da để cảm giác , cậu sẽ cảm nhận được .”

“Nguyên lai ở huyết cũng phải chú ý rất nhiều thứ” Lộ Hà nhớ kỹ, nghĩ đến lúc trước làm bao nhiêu chuyện xằng vạy , không khỏi một trận kinh hãi đầm khiêu.

Nhưng mà, Lộ Hà và Tôn Chính hai người đều không ai nhắc đến chuyện “Hai mươi bốn giờ” kia.

Giống như bọn họ không nghe thấy.

Ở thời điểm này, bọn họ cũng không dám tự hỏi.

Lộ Hà thỉnh thoảng sẽ sờ chân của mình, hoặc là lưng, yên lặng tính thời gian, rồi chú ý xem người bên cạnh có bị lây bệnh hay không.

May mắn thay , cho tới bây giờ, Tôn Chính trừ bỏ đau hay bị đau , cùng dấu ấn màu đen trên tay cũng không có biểu hiện khác thường nào cả .

Cậu sẽ sống lâu hơn hấn , ít nhất có hai mươi bốn giờ , còn có thể ra ngoài được .

Mỗi khi nghĩ như vậy, bởi vì bệnh viện biến hóa mà phiền táo được trấn an không ít.

“Lộ Hiểu Vân, anh có ý gì?!” Nghiêm Ương giận dữ.

“Tôi đã đặt một cái gương ở mỗi cửa vào huyết, nếu cậu thấy trong gương có ‘Nó’ Bên cạnh không có ai , nhưng lại có người xuất hiện trong gương, đừng lộn xộn, nhắm mắt lại dùng làn da để cảm nhận nơi nào âm áp nhất , chạy đến hướng đó.”

Lần đầu tiên trong máy cassette nghe Lộ Hiểu Vân nói nhiều như vậy .

“Anh, anh phải nhập huyết?!”

“Có lẽ .”

Người kia tựa hồ không muốn nhiều lời, tiếng bước chân lại nhanh hơn.

Nghiêm Ương lại gắt gao đi theo : “Lộ Hiểu Vân anh để lại cho tôi một đồng lớn phiền toái rồi muốn bỏ chạy sao?!”

Chỉ nghe trong băng vang lên một tiếng “Đinh” thật lớn , giống như đựng phải máy cassette

“Anh đưa cho tôi gì thế?”

“Xà cừ, lấy được trên người Lưu Tần, thực đáng giá, cậu lấy nó đem ra khỏi bệnh viện bán kiếm tiền , coi như là bồi thường cho cậu.”

Tiếng người kia chạy đi đột nhiên nhanh hơn .

Rè rè.

Rè rè.

“Cái gì?!”

Từ trong băng nghe đến đây ai cũng hiểu được , Nghiêm Ương và Lộ Hiểu Vân hai người tách ra hành động .

“Anh hai anh ấy.....” Lộ Hà thấy Lộ Hiểu Vân thích hợp hành động một mình nhưng vẫn cảm thấy lo lắng , vừa muốn nói gì đó , lại nghe Tôn Chính bên cạnh đang lăm bằm gì đó.

“Gương.....”

Chỉ một từ , Lộ Hà suy nghĩ đến giống như được nhắc nhở kéo Tôn Chính hỏi:“Khi cậu vừa mới nhập huyết Có phải cậu đã nói , đúng vậy , cậu đã hỏi tôi , đối diện thang máy có cái gương nào đúng không?”

“Đối diện thang máy tầng sáu có một cái gương” Tôn Chính nhìn Lộ Hà, vẻ mặt có chút mê mang:“Chẳng lẽ đây là cái gương anh hai anh đặt trong huyết?”

“Đúng, cho nên chỉ có cậu nhìn thấy..... cậu nhìn thấy gì?” Cho dù chỉ là một manh mối nhỏ không đáng kể đã sớm bị lãng quên , nhưng Lộ Hà cảm thấy mình sẽ nắm được một tin tức quan trọng.

“Tôi nhìn thấy.....” Tôn Chính trong đầu hiện lên một hình ảnh mơ hồ, cánh cửa thang máy chậm rãi tách ra, trước mặt là một tấm gương chói lọi..... Ai mà lại để gương trước cửa thang máy vậy a! Dù nghĩ vậy..... Nhưng bên trong có có một bóng người , là ai? Người đó là ai ?

Khuôn mặt kia nhoáng lên một cái rồi biến mất, làm cách nào cũng không nhớ rõ .

Có lẽ người đã xuất hiện trong cuộn băng kia , cũng chính là “Nó”.....

Nếu ở thời điểm đó, mình ra khỏi thang máy đi vào một hướng khác thì sẽ như thế nào? Không gặp Lộ Hà, cũng sẽ không bị nhốt ở đây , lâm vào bóng tối vĩnh viễn không có ban mai này.

Lộ Hà không tiếp tục hỏi tình huống từ miệng Tôn Chính , thất vọng thở dài, lại đột nhiên ngồi xuống:“Anh hai đưa xà cừ cho Nghiêm Ương.....”

Tôn Chính nghe vậy lấy ra chìa khóa xà cừ đã bị ướt mồ hôi,

“Đây vốn là chìa khóa của Lưu Tân, từ trong tay Lộ Hiểu Vân đưa cho Nghiêm Ương, vậy ai là người đưa cái này cho tôi?” Lộ Hà dăm chiêu nhìn chăm chăm miếng xà cừ kia.

Lộ Hiểu Vân, hoặc là Nghiêm Ương?

Trong hai người ai là người sống sót ?

Hoặc Nghiêm Ương đã giao nó cho người khác, rồi lọt vào tay Lộ Hà, hai người ở đây vĩnh viễn biến mất..... Bị nó mang đi

Mà bây giờ ‘Nó’ đang ở trên lầu.

Không, có lẽ nó đang xuống đây , ngay phòng cấp cứu bên cạnh, cửa phòng cấp cứu đang mở , có lẽ đối diện phòng quan sát , trong bóng tối một đoàn bóng dáng không rõ , bất tri bất giác xuyên qua cánh cửa đứng bên cạnh bọn họ .

Tất cả giống như một cái giếng không đáy , huyết cũng tốt, Nó cũng tốt, cuộn băng cũng tốt.

Tin tức trong cuộn băng để lại ngày càng nhiều , nhưng nghi hoặc trong đầu bọn họ vẫn chưa hề giảm bớt , vấn đề ngược lại càng ngày xuất hiện càng nhiều.

Tạp âm trong cuộn băng vẫn không dừng lại , trầm thấp lại có tiết tấu vang lên , toàn bộ âm thanh chỉ có tiếng Nghiêm Ương chạy thật nhanh , bởi vì quá mau, quá nhanh, hẳn đã quên tất máy cassette

Bệnh viện cũng không có tiếng của người khác , tiếng bệnh nhân , bác sĩ , y tá hoàn toàn biến mất ở tầng hai.

Đến ngay cả tiếng bước chân không nhanh không chậm theo sát Nghiêm Ương cũng không còn , làm cho người ta không thích ứng kịp .

Nghiêm Ương đến tầng một , tầng một còn một chút tiếng người , thanh âm đối lập với tiếng thờ ơ lạnh và tiếng bước chân dồn dập của Nghiêm Ương , như đang khe khẽ nói nhỏ . Có lẽ là y tá và công nhân vệ sinh đang ở lại thu dọn tàn cục, hôn nhiên chưa biết biến hóa gì đang xảy ra trên lầu .

“Lục Vang ở đâu ?” Nghiêm Ương tùy tiện tìm một y tá hỏi.

“Bác , bác sĩ Lục ? Không biết.....” Y tá ấp úng trả lời .

Nghiêm Ương lại chạy một đoạn, tìm được một người khác.

Hắn cứ chạy qua chạy lại như vậy , tìm người, âm thanh rè rè vẫn vang đều đều , ngẫu nhiên nhảy lên một cái.

“Không tìm được Lục Vang , anh hai tôi sao dám đem những thứ này cho bác sĩ không tín nhiệm chứ” Lộ Hà hoảng hốt sốt ruột đều biểu hiện ra, hần bắt đầu không kiên nhẫn tìm những tư liệu có liên quan , “Nó xuất hiện Chúng ta phải tìm biện pháp mới được.....”

Tôn Chính mở bản đồ ra, muốn tìm xem trên bản đồ có để lại dấu vết nào không .

Đây chỉ là bản đồ của lầu chính , bọn họ một đường chạy từ tầng sáu đến tầng một , cơ hồ đã đến hết phòng an toàn, nhưng ‘nó’ ở trong bệnh viện này , hơn nữa trong sâu trong bóng tối có vô số “oan hồn” nhập huyết, bọn họ ra khỏi phòng quan sát , thì không còn đường nào để đi nữa

Lục Vang. Lục Vang. Lục Vang là viện trưởng đương nhiệm , tư liệu của Nghiêm Ương và Lưu Quân Phương là do ông ta lấy đi sao?

Ông ta biết được gì ?

Không, có lẽ thời điểm đó ông ta chưa biết gì cả , chính là viện trưởng và Lưu Tàn bảo ông ta đưa bệnh nhân đang cấp cứu đến phòng 315a.....

Ba.

Giống như có một luồng điện bắn thẳng vào đầu cậu, cậu cảm thấy đầu mình như bị đập một cú , đau đến mồ hôi lạnh ứa ra.

Mà giờ phút này Lộ Hà giống như có thần giao cách cảm với cậu cũng nghĩ đến một nơi :Phòng 315a.

“Phòng 315a là phòng nào?” Lộ Hà giống như tự hỏi, không chú ý tới biểu tình thống khổ trên mặt Tôn Chính “Khi Nghiêm Ương nghe đến căn phòng kia sao lại kinh ngạc ? Lúc đó còn chưa có tòa nhà mới , nơi cách khác căn phòng đó phải nằm trong khu nhập viện cũ , nơi đó có gì khác thường sao.....”

Hần đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên trong băng truyền đến tiếng động thật lớn , cơ hồ cả phòng quan sát đều chấn động vì âm thanh này.

Sao vậy?!

“Này, đây là.....”

Nghiêm Ương thanh âm đột nhiên xa xa, nhỏ đi .

Tôn Chính và Lộ Hà lập tức hiểu được , máy cassette bị ném đi Là đang khiếp sợ hay sao? Nghiêm Ương thấy cái gì?

“Lục Vang!!!” Nghiêm Ương bật phát giận dữ gầm lên, “Đây là chuyện gì!!”

Băng từ lý vang lên thôi táng thanh âm, vài cái tiểu hộ sĩ theo xa xa tới rồi, lúu rúu bắt đầu khuyên can.

“Anh nói cho tôi biết..... Người vừa mới bị đẩy ra là ai?” Lần đầu tiên nghe thấy Nghiêm Ương dùng âm thanh lạnh băng lại ngập tràn sát khí như vậy nói chuyện.

Lục Vang giống như bị Nghiêm Ương đẩy mạnh một cái, ngay cả cáng xe cũng bị đẩy ra đằng sau, bánh xe lăn trên mặt đất hai vòng, phát ra tiếng vang lạnh lùng mà thanh thúy.

“Là bác sĩ Lưu – Lưu Tàn phòng xét nghiệm, khi bà ấy vừa xuống lầu gặp chúng tôi bỗng nhiên té xỉu , lập tức đưa vào phòng cấp cứu, nhưng đã muộn.....” Lục Vang giống như bị dọa , lúc bắt đầu nói chuyện còn có chút nhỏ giọng , sau lại dần dần lớn tiếng lên, “Nghiêm Ương, bệnh viện hôm nay đã rồi lắm rồi.....”

“Không kịp ? Ý của anh là gì ?” Nghiêm Ương ngừng lại một chút, lấy tay sờ soạng “Bà ấy đã chết?”

Lưu Tàn đã chết?

Ngay cả Tôn Chính và Lộ Hà cũng ngây dại.

Lưu Tàn vừa té xỉu ở lầu một đưa vào phòng cấp cứu đã chết?

Vậy người vừa rồi lên lầu , bị Lộ Hiểu Vân đuổi theo chạy vào phòng giải phẫu là ai ?

“Lộ Hiểu Vân!!” Chỉ nghe Nghiêm Ương kêu một tiếng, thanh âm từ xa đến gần, tiếng bước chân hần chạy vội cũng lớn lên .

Hần nhặt máy cassette lên chạy thẳng lên lầu .

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Ghi chép chuyện bí ẩn bệnh viện Đồng Hoa 2003 – 2005 (Tứ)

Người ghi nhận : Dương Phi (Y tá chịu trách nhiệm khóa 2004 – 2005)

Tôi có nghe qua mấy chị y tá cũ nói về bản ghi chép này , không nghĩ tới thật sự có thật , hơn nữa hôm nay còn đến tay tôi.

Tôi cũng không biết viện trưởng muốn biết chuyện gì , tôi và Đặng Văn có mâu thuẫn , mọi người ai cũng biết , tôi ở trong này nói về cô ấy , mọi người muốn tin thì tin , không tin thì thôi.

Chuyện ma quái ở bệnh viện ,tôi cũng nghe nói qua , cũng có người từng gặp qua . Y tá lâu năm nói rất nghiêm trọng , xảy ra chuyện lớn , lão yêu bà cũng chết trong bệnh viện .

Lão yêu bà là ai tôi không rõ lắm , mấy y tá còn ở lại bệnh viện cũng không nhiều , nghe nói còn có một quyển ghi chép khác , không biết trên đó có gì , y tá trong bệnh viện đều rất hiếu kỳ , nhưng cũng không ai dám lấy xem.

Chuyện này phải nói từ tôi và Đặng Văn .

Tôi thừa nhận , mâu thuẫn của tôi và Đặng Văn bắt đầu từ Tiểu Vương nhà tôi , Tiểu Vương không thích cô ấy , cô ấy ghét tôi , tôi cũng không có cách nào , quan hệ của tôi và Tiểu Vương sau này mới tốt hơn một chút , nhưng ngay từ đầu Tiểu Vương không hề có ý gì với cô ấy cả.

Cô gái này , tôi rất khó nói , giống như đang thay đổi . Nghĩ lại , không bao lâu cả , chưa đến hai tháng , người ta nói cô ấy đang coi trọng một bệnh nhân nằm viện mới chuyển đến không lâu . Chúng ta là y tá cũng không thể làm chuyện gì với bệnh nhân , cô ấy ba ngày không có chuyện gì làm đều chạy đến phòng bệnh còn , còn đi buổi tối , ai lại không nghĩ vậy.

Ban đầu nghe nói bệnh nhân đó mấy ngày trước mới làm giải phẫu , nằm trong phòng bệnh ở tầng ba , Đặng Văn vốn phụ trách tầng bốn , sau đó không biết đôi ca ban đêm với ai , còn xin cấp trên điều xuống tầng ba cũng là ca đêm.

Không qua vài ngày , có lời đồn truyền ra cô ấy và bệnh nhân đó yêu nhau , buổi tối thường đến phòng đó . Những điều này cũng do cô ấy , cô ấy thuộc tốp người nhiều chuyện , có chuyện gì cũng khoe ra.

Loại sự tình này truyền ra đến , phần lớn đều xuất phát từ miệng cô.

Nghe nói bệnh nhân kia bộ dáng cao ráo , gương mặt thanh tú . Cô ấy còn khoa trương nói khí chất bệnh nhân đó rất tốt , hòa hòa khí khí .

Loại này nam nhân phòng chừng cũng không thích cô ấy đâu , chỉ sợ cô tự mình đa tình mà thôi . Người khác hỏi bệnh nhân kia bị bệnh gì , ở bao lâu , cô ấy im lặng không nói , muốn đi tra danh sách , cũng không nói tên ra.

Hỏi cụ thể phòng bệnh nào , cô ấy cũng chỉ nói tầng ba , căn phòng cuối hành lang,

Có mấy cái y tá đến nhìn , cũng không phát hiện nam bệnh nhân nào có khí chất như cô ấy nói . Sau này tôi ngẫm lại , chắc cô ấy đang bịa chuyện để chọc tức tôi

Nhưng vào hai ngày trước , khi Đặng Văn mất tích hai ngày , tôi ở lầu chính từng gặp qua cô ấy một lần.

Lúc ấy tư liệu bệnh nhân phòng 205 không biết tại sao lại mất đi một cái , tôi đến phòng ngoại khoa hỏi thử , đi ra vừa lúc gặp Đặng Văn và bác sĩ Lục đang nói gì đó , nhanh trở về , kết quả thang máy chậm chạp không đến , mắt thấy cô ấy đã nói chuyện xong đang đi đến chỗ tôi.

Người còn chưa đến mà một cỗ mùi nước hoa liền xộc thẳng vào mũi .

Hai người đứng chờ thang máy có chút xấu hổ , mùi hương kia xông vào mũi , không biết cô ấy từ khi nào xịt nhiều nước hoa như vậy , tôi xoay người muốn đi cầu thang bộ , kết quả thang máy “Đình” một tiếng liền mở ra , tôi chỉ có thể cùng cô ấy đi vào

Thang máy chỉ có hai người chúng tôi , vốn không khí đã không thoải mái , kết quả thang máy cũng dờ chừng , rõ ràng nhấn tầng một , nó lại chạy ngược lên trên , tôi cúi đầu nhìn , cũng không muốn quan tâm đến cô ấy.

Cửa thang máy đình một tiếng mở ra .

Tôi cúi đầu đợi trong chốc lát , cũng không thấy ai bước vào , ngẩng đầu nhìn ,tầng sáu? Trước cửa thang máy trống trơn , toàn bộ tầng sáu lâm vào im lặng , không có một ai . Tôi nhanh nhấn nút xuống lần , lúc này thang máy mới chậm rãi khép lại , chậm rãi đi xuống .

Đi đến một nửa , không biết tại sao cô ấy lại mở miệng nói chuyện với tôi .

“Nói cũng kỳ quái , ngày đó tôi đi thang máy cũng như vậy , nhấn nút xuống dưới , kết quả nó lại lên tầng sáu , mở cửa ra cũng không có ai” Âm thanh

của cô ấy khàn khàn , bộ dáng có vẻ thực mệt mỏi ,“Cô nói có phải hay không sấm đắc hoàng?”

Lòng không thoải mái, trả lời :“Có gì đâu , chắc có người nhấn nút thang máy , lại đi bằng thang bộ.”

“Vậy thang máy phải lên tầng sáu trước rồi mới đến tầng ba , xong mới đến tầng một đúng không ?” Cô ấy nhất quyết không tha .

Tôi không muốn đứng đây bàn cãi về vấn đề thang máy với cô ấy , thang máy vừa đến tầng một , tôi liền đi ra trở về khu nằm viện , cảm giác cái mùi đó vẫn còn lưu lại trên người tôi một lúc lâu.

Đó là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy , khi đó cũng không cảm thấy gì cả , cũng chỉ nhớ cô ấy có vẻ rất mệt mỏi , mùi nước hoa giống như hỗn hợp với dầu vừng

Qua hai ngày, tôi mới chính thức cảm thấy không có chỗ nào không đúng .

Hôm đó tôi trực ca đêm , trời tối cũng đã đến 12 giờ , bệnh nhân giường 02 phòng 201 không biết vì nguyên nhân gì cùng gia đình cãi nhau , làm cho bệnh nhân phòng bên cạnh ngủ không được , Tiểu Trương ở lại trông chừng , tôi lên lầu mời y tá trưởng xuống.

Y tá trưởng bảo tôi ở lại sắp xếp những tư liệu bệnh nhân còn đang dang dở.

Người lui tới bệnh viện vào thời điểm này cũng không nhiều , ngoài hành lang tầng ba còn để vài cái ghế , thời tiết năm nay cũng rất lạnh . Khi trời tối , cũng chỉ thấy hành lang trống trơn , gió thổi lạnh buốt , mặt tường cũ nát , bị bong thành từng mảng từng mảng, hoặc là bị bụi bao phủ.

Còn đang suy nghĩ người trực ca đêm tầng ba hôm nay là ai , kết quả vừa ngẩng đầu liền thấy một người từ xa xa đi đến, mơ mơ hồ hồ .

Còn chưa biết là ai , mùi nước hoa hỗn hợp với dầu vừng liền xông vào mũi , thật trùng hợp , thế mà là Đặng Văn . Vừa đến gần , tôi liền lấp bấp kính hải , mới hai ngày không thấy , cả người cô ấy tiêu tụy rất nhiều , dưới ánh đèn làn da càng tái nhợt hơn , bóng ma đổ lên chiếc áo y tá trắng , làm cho cả người cô ấy như chìm trong không khí âm u.

“Sao cô ở đây ?” Cô ấy mở miệng hỏi tôi , âm thanh vẫn như cũ khàn khàn . Hành lang yên tĩnh giống như đang ngủ , cô ấy vừa nói , toàn bộ hành lang giống như bị kinh động .

“Giường 02 lại cãi nhau , y tá trưởng xuống dưới nhìn rồi .” Tôi biếng nhác trả lời cô ấy , dù sao đến 2 ,3 giờ tôi cũng chuẩn bị về ngủ , ở chung với cô ấy cũng không được bao lâu.

Cô ấy chăm chú nhìn tôi , lại sờ sờ mặt mình, hỏi:“Cô xem hôm tay tôi hóa có đẹp sao?”

“Cái gì?!” Tôi tròn mắt há hốc mồm mà nhìn , chỉ thấy xung quanh đôi mắt cô ấy một vùng đen đậm , làn da trắng bệch như ma , môi nhợt nhạt như bị đông lạnh.

“Còn chưa có hóa” Cô ấy thấy tôi nhìn chăm chăm , ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác,“Luyện tập một chút thôi.”

Nguyên lai cô ấy nói là hoá trang, hơn phân nửa đêm hóa cái gì trang, còn hóa thành bộ dáng này , nước hoa thì thôi , tôi rõ ràng không nói gì nữa , chỉ thấy cô ấy đang ở đó cúi đầu sờ mặt mình một hồi lâu.

Bỗng nhiên cô ấy ngẩng đầu, la hoảng lên:“Anh ấy gọi tôi !”

Tôi theo bản năng quay đầu nhìn , chuông không có vang , cũng không thấy đèn giường nào sáng , xoay người kỳ quái nhìn cô.

Cô ấy để tay lên miệng :“Suýt, tôi nói nhỏ cho cô biết , đó là phòng bệnh không thể nói tên.”

“Cái gì?”

Cô ấy đột nhiên cười:“Hôm đó tôi ở đối diện , thấy anh ấy đứng ở cửa sổ , còn cười với tôi , nụ cười như mặt trời đầu xuân , rất ấm áp.”

Tôi còn chưa kịp nói chuyện, cô ấy liền xoay người đi về phía hành lang sâu kín kia.

Phòng bệnh không thể nói tên là gì ? Còn có “Anh ấy” nữa? Quả thực mạo danh kỳ diệu! Cô ấy điên rồi ?!

Nói cho hết lời, cô ấy mang theo nụ cười không thể gọi là cười , xoay người đi về nơi.

Nghe tiếng cô ấy đi trên hành lang tầng ba , cả người đều mơ hồ .

Cốc cốc.

Xa xa truyền đến tiếng gõ cửa , cũng không nghe thấy ai nói chuyện

Tôi quay đầu nhìn thoáng qua, một bóng người mơ hồ đứng cuối hành lang , vươn tay mở cửa , sau đó cô ấy đi vào.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại , cho nên không nghe tiếng đóng cửa.

Nhìn cô ấy đi , tôi thờ nhẹ một hơi , ngồi xuống chờ tin của y tá trưởng . Nằm úp xuống bàn , cả người bắt đầu mệt mỏi rã rời , ý thức bắt đầu mơ hồ .

Trong lúc mơ mơ màng màng một mùi thoai nhẹ nhàng đi đến , trong đầu tôi xoay chuyển theo bản năng nghĩ đến ... là Đặng Văn sao?

Mùi hương kia thoang thoang qua , cũng không nghe cô ấy nói gì , bởi vì tôi rất mệt , đầu giống như gà đang ăn thóc không ngừng gật lên gật xuống.

Tôi không nhớ rõ lúc đó mình có nói chuyện với cô ấy hay không , hình như trong mơ hồ có hỏi cô ấy một câu , Đặng Văn a, y tá trưởng về chưa?

Cô ấy cũng không trả lời tôi.

Chỉ cảm thấy có gì đó lạnh băng nâng đầu của tôi , rất lạnh , lại rất mềm Lúc ấy rất mơ hồ , chỉ cảm thấy hình như là tay của con gái , Đặng Văn nâng đầu của tôi.

Sau đó trên đầu bị gì đó cọ ngứa .

Bên tai có tiếng thì thầm , như ai nói chuyện , nhưng giọng nói giống như bị nghẹn ở yết hầu

Thanh âm đứt quãng , nhỏ đến cơ hồ không nghe được.

Đầu cũng bị cọ xát đến tê dại , cũng có thể nguyên nhân là do mệt nhọc , đến nay khi nhớ đến thời điểm đó đầu óc tôi vẫn không rõ ràng.

Tôi dần lấy lại ý thức muốn bắt thứ gì đang ở trên đầu mình . Sau đó tôi liền tỉnh lại .

Khi tỉnh , phản ứng đầu tiên của tôi chính là tìm Đặng Văn , nhưng nhìn khắp nơi cũng không thấy cô ấy đâu , còn tưởng cô ấy đã đi rồi , nhưng vừa cúi đầu nhìn thứ mình vừa bắt lấy , trời ạ , thật sự là sợ tới mức cả người tôi đều dựng tóc gáy lên!

Không biết tại sao trên tay tôi cảm một nùi tóc , đen thui , quấn quanh từng ngón tay .

Quan trọng nhất là nó phát ra một mùi nước hoa hỗn hợp với dầu vừng

Tôi sợ tới mức lập tức quăng nó vào thùng rác , cố sống cố chết chà tay .

Tôi lập tức đi tìm Đặng Văn , tôi khẳng định cô ấy đang ở căn phòng cuối cùng .

Bởi vì tôi không rõ tình hình lúc ấy lắm , mặc dù hoảng sợ nhưng cũng phải đi .

Trên hành lang không có một ai , đến ngay cả một tiếng ngáy ngủ cũng không có , yên tĩnh khiến người ta phải hoảng sợ.

Không biết do tâm lý hay gì khác , dọc đường đều nghe thấy mùi nước hoa kia , quả thực giống như sương mù bao phủ mắt của tôi , cái gì cũng mơ hồ không rõ ràng .

Chậm rãi đi tới cuối , nhưng vừa đến , tôi có chút nghi hoặc . Bởi vì vị trí của nó từ phòng y tá nhìn xa hơn nhất nhiều , hơn nữa , cuối cùng là phòng 314 , phòng 314 là hai bệnh nhân nữ , tôi biết điểm ấy bởi vì hai người đều là bạn của dì tôi , nằm viện cũng ở chung một phòng

Không có bệnh nhân nam

Tôi nhớ lại , lúc ấy nơi cô ấy mở cửa , so với phòng 314 xa hơn một ít.

Tôi đi về trước vài bước , nhưng quả thật phòng 314 là phòng cuối cùng , qua 314 cũng chỉ có một bức tường , nhưng rất mới không có cũ như những nơi khác .

Tôi sờ sờ bức tường kia , trong đầu lại hồi tưởng tình cảnh như mơ lúc nãy.

Sao cô ấy lại nâng đầu của tôi , tại sao tóc cô ấy lại nằm trên đầu tôi ?

Đó là một tư thế kỳ quái , làm cách nào cô ấy làm được?

Tôi nghi hoặc , trong lòng liền cảm thấy sợ hãi , Đặng Văn thật sự điên rồi? Tốt nhất vẫn nên tìm y tá trưởng !

Ngày hôm sau , tôi đến riêng phòng 314 hỏi , hai dì ấy đều nói buổi tối ngủ rất ngon , không có y tá vào . Mà Đặng Văn tôi đang tìm nơi nơi cũng không thấy.

Chuyện của tôi chính là như vậy , lần đầu tiên viết không biết có được không ?

Hơn nữa tôi đến bệnh viện cũng không lâu , không rõ mọi chuyện lắm . Nhưng y tá trưởng bảo tôi đừng hỏi bậy bạ , buổi tối cũng đừng đi lung tung . Nằm viện tầng ba đều được an bài cẩn thận , giấu lại cũng đúng , tầng trệt tôi đã từng làm qua , chỉ có tầng ba , trừ bỏ lần ngoài ý muốn đó , cũng

không ai gọi tôi. Bình thường đều là y tá trưởng phụ trách tầng ba.

Nhưng tầng ba có căn phòng nào không được nói tên không? Thật sự có thần bí như vậy sao?

Còn Đặng Vân, sao hai ngày nay tôi không thấy cô ấy? Tôi cũng không phải lo lắng cho cô ấy, nhưng ngày đó giật tóc cô ấy như vậy vẫn cảm thấy không đúng.

Ngày 3 tháng 12 năm 2005

Sau đó Đặng Vân vẫn không xuất hiện, bệnh viện đối với chuyện lần đó ở tầng ba có tiến hành điều tra, phong tỏa mọi tin tức, nhưng cũng không giải quyết được gì.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Giờ thứ mười ba – Phòng giải phẫu [4] tầng ba

Cuộn băng trong máy cassette xoay chuyển, trừ bỏ tạp âm vẫn không còn tiếng động vào khác.

Hai cuốn sổ ghi chép và bản đồ mở ra ở trên bàn, đèn pin vốn đang nằm im trên đó bỗng nhiên lăn xuống đất.

Ba một tiếng, làm bừng tỉnh hai người đang mờ mịt

Lộ Hà nhặt lên đèn pin nhét vào tay Tôn Chính, thờ dãi một hơi: “Đây là những manh mối chúng ta có được, chúng ta đã cố gắng lắm rồi.”

Tôn Chính nhấp nháy môi, đáy lòng một mảnh thê lương.

“Nhìn phần ghi chép này, lão yêu bà bọn họ nhắc đến khẳng định là Lưu Tân..... Chuyện ma quái ở bệnh viện chính là sự kiện lần đó..... Vậy không phải là vấn đề của huyết đã được giải quyết rồi sao?” Lộ Hà ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn cảm thấy lo lắng.

Nếu đã giải quyết, tình huống bây giờ của chúng ta là gì?

Nếu đã giải quyết, tại sao trên ghi chép lại xuất hiện có người nhập huyết?

Bệnh nhân.....phòng 315a Phòng giải phẫu.....

Tôn Chính chống trán, ần ần cảm thấy như nhớ đến chuyện gì, nhưng làm sao không không nắm bắt được, còn thiếu chút nữa..... Còn thiếu một manh mối nữa thôi.....

“Phòng bệnh cô ấy nói không thể nói tên, chính là 315a?” Lộ Hà vẫn tự suy đoán: “Khẳng định là như vậy, mà nam nhân kia là sao? Đặng Vân sao lại biến mất?”

“Nhưng căn phòng 315a này không tồn tại, y tá kia đã nhìn qua, 314 chính là phòng cuối cùng.” Tôn Chính nhắc nhở Lộ Hà.

“Đúng vậy, phòng này không có” Lộ Hà lập lại một lần, trong đầu lại hiện lên gì đó “Nhưng mà.....”

Tôn Chính đột nhiên lập tức ôm đầu, cảm giác này lại tập kích cậu, cậu đẩy bàn đứng dậy.

Lộ Hà bị hành động của cậu hù dọa: “Làm sao vậy?”

Mồ hôi trên trán Tôn Chính chảy ra, tầm mắt cũng bắt đầu có chút mơ hồ, cậu lắc lắc đầu, cắn răng nói: “Chúng ta mau rời khỏi đây!”

“Rời khỏi đây?” Lộ Hà nhìn xung quanh, vừa lo lắng vừa bất đắc dĩ: “Chúng ta còn có thể đi đâu?”

“Tôi không biết.....” Tôn Chính lại lắc lắc đầu, ánh mắt hơi thanh minh một ít, “Thật giống như có gì đó đang chui vào đầu tôi.....”

Lộ Hà nhìn Tôn Chính, dưới ngọn đèn hôn ám, mồ hôi trên mặt và mắt cậu bỗng nhiên sáng lên, trong đầu hần nháy ra một ý tưởng vô cùng lớn mật.

Hần chụp lấy tay Tôn Chính: “Chúng ta đến lầu ba đi! Cậu dám đi cùng tôi không?”

“Tầng ba?!” Tôn Chính nghĩ Lộ Hà bị nóng đầu “Tầng ba của tòa nhà này?”

Trong đầu vô số chuyện khủng bố của lầu ba hiện lên.

Thật vất vả chạy thoát xuống dưới, thật vất vả và thoát khỏi tầng ba kia Thử kia đang sần sật đi lại , đưa nhò ở cửa cầu thang tầng ba..... Cùng với phòng giải phẫu cửa đang mở rộng.....

Về lâu ba?! Làm sao được.....

“Chính, phòng không nhìn thấy không có nghĩa là không tồn tại, cậu còn nhớ lúc trước tôi đã nói qua gì không?”

Tôn Chính dùng lực lắc lắc đầu, không biết đang từ chối ý tưởng lên lâu ba , hay là không nhớ lời Lộ Hà từng nói.

“Chúng ta ở tầng sáu trước khi nhập huyết , lúc ấy tôi có nói giỡn nói với cậu một câu,” Lộ Hà thần sắc ngưng trọng, gắt gao nắm lấy cánh tay lạnh như băng của Tôn Chính, “Đối diện nội khoa có một phòng , không thể nhìn thấy , chỉ ở thể thấy ở tầng ba .”

Mắt Tôn Chính sáng lên . Cậu mơ hồ nhớ lại những lời này, bởi vì ban đầu Lộ Hà nói những lời kỳ lạ làm cậu cảm thấy mê sảng từ lần này tới lần khác , không tin được lời nào thật.

“Cậu nghĩ xem có phải hay không ? Cậu có nghĩ năm đó Lưu Tàn muốn y tá đưa bệnh nhân cần cấp cứu đó đến phòng 315a là vì sao không ? Cùng giải phẫu đang tiến hành trên lâu có quan hệ gì ? Tôi có thể khẳng định phòng Đặng Vân nói chính là 315a , mà 315a và phòng giải phẫu tuyệt đối có quan hệ chặt chẽ !”

Phòng giải phẫu?

Tay Tôn Chính run nhẹ, trong đầu chợt lóe qua cánh cửa mở nhẹ của phòng giải phẫu, phía sau cửa trong bóng tối giống như có gì đó đang nhìn chăm chú , chờ đợi, mơ ước

“Anh hai tôi cũng đuổi theo Lưu Tàn vào phòng giải phẫu, cậu nghĩ lại đi, vì sao tầng ba cố tình có cái phòng giải phẫu [4], vì sao phòng này không được cải tạo ? Không phải cấu tạo của nó rất kỳ lạ sao?”

Tay Tôn Chính chậm rãi nâng lên, chỉ lên lầu: “Đúng vậy..... Vừa rồi nghe tiếng của ‘Nó’, cũng là từ tầng ba truyền đến .”

Ngữ điệu của cậu vô cùng thoải mái, như hiểu được cái gì, cũng giống như đang chứng minh gì đó

Đó không phải là nơi cuối cùng Lộ Hiểu Vân đi vào sao ? Không phải là nơi anh ấy biến mất sao ? Phòng giải phẫu [4]?

Lộ Hà cầm lấy tay Tôn Chính , kích động kéo cậu về phía mình : “Chính, cậu nhìn tôi đi , cậu dám theo tôi quay về không?”

Tôn Chính giương mắt nhìn thẳng Lộ Hà, Lộ Hà trong mắt lộ ra sự kiên quyết không cho cự tuyệt .

“Cậu tin tưởng tôi không?” Lộ Hà nhìn chăm chú vào Tôn Chính, hai người cơ hồ là mặt tiếp xúc mặt, hô hấp hòa hợp với nhau, “Hai người chúng ta cùng nhau tiến vào thì cùng nhau trở ra , ra khỏi đây , đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta.”

Tôn Chính nhìn người trước mắt, nhìn mặt hấn, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng .

Hai người từ bạn bè bình thường rồi trở thành đồng sinh cộng tử bất quá chỉ diễn ra mới một buổi tối , rõ ràng có rất nhiều chuyện có thể làm , giống như tản bộ dưới ánh mặt trời , hoặc uống trà nói chuyện phiếm, nhưng đó chỉ là những chuyện đơn giản hằng ngày , giờ lại trở thành xa xỉ lớn nhất.

Thời gian hai người còn lại rất ngắn , có lẽ chỉ đủ cho họ chạy đến tầng ba.

Mọi thứ đã bắt đầu khởi động, sương mù ở bệnh viện bởi hơi thật lâu không tan , tấm màn đen hiện lên những bóng đen ở sau lưng phiêu động.

Tôn Chính đột nhiên cảm thấy một cỗ khí lực đang khấn lấy mình , không khí như bị lấy đi , cơ hồ là mũi dán lấy mũi .

“Anh thích em.” Lộ Hà cúi đầu thì thầm với cậu

Sau đó không đợi cậu phản ứng, Lộ Hà một tay nhanh chóng quơ lấy ghi chép bản đồ và đèn pin trên bàn nhét vào túi áo, một tay gắt gao lôi kéo Tôn Chính, mở cửa phòng quan sát ra, nhấc chân chạy vào trong bóng tối.

Nếu nó đến đây, dù làm gì cũng sẽ tìm đến chúng ta , biến hóa trên người hấn càng ngày càng rõ ràng .

Nếu nó đến đây , cũng chỉ hướng về phía hấn.

Cho nên thời điểm quan trọng nhất , ít nhất hấn có thể dự chừng rồi đi , như vậy Tôn Chính còn có cơ hội rời khỏi.

Cho nên, hấn phải kiên trì đến phút cuối cùng.

Làm một loạt hành động , trong đầu Lộ Hà đều lập đi lập lại những câu nói đó.

Tôn Chính trước khi đi , lão đảo chụp lấy máy cassette, bỏ vào trong lòng , cảm thấy đầu óc và trái tim cũng không chịu khống chế của cậu nữa rồi.

Trong đầu đều là những hình ảnh mơ hồ loạn thất bát tao , trái tim mãnh liệt nhảy lên , giống như vẫn còn vì cậu nói kia của Lộ Hà mà loạn nhịp .

Sàn sạt.

Sàn sạt.

Ở phía sau , một âm thanh quen thuộc lọt vào tai cậu.

“Lộ Hà?” Cậu gọi người kia .

Lộ Hà hoàn toàn không chú ý đến vật đang di động phía sau.

Sàn sạt, sàn sạt.

Tập niệm trong đầu Tôn Chính lập tức dừng lại , cậu dựng lỗ tai cẩn thận nghe kỹ

Giống như..... Không chỉ có một thứ.

Sàn sạt, sàn sạt.

“Lộ Hà?” Một mặt cậu quay đầu nhìn , một mặt gọi một tiếng.

Đèn pin chớp lên chiếu đến một góc.

“Cái gì?” Lộ Hà rốt cục nghe được tiếng của cậu, cảnh giác trả lời.

“Không, không có gì.” Tôn Chính tắt đèn pin đi , nhắm mắt lại lấy tốc độ nhanh hơn theo Lộ Hà chạy về phía cầu thang .

Cậu không nói được. Phía sau trong bóng tối sâu kín cất giấu vài khuôn mặt, vài ánh mắt, đang nhìn chăm chăm về phía này.

Kéo theo gì đó , sàn sạt bước đi, dọc theo đường đi của bọn họ.....

Cậu lắc đầu, muốn đem hình ảnh kia lấy ra khỏi đầu , rồi khỏi chứng nó , trốn , chạy , cái gì cũng không thấy.

Cộp cộp cộp cộp.

Tiếng bước chân lên lầu của hai người quanh quẩn trong cầu thang .

Lầu hai, cô gái cười khanh khách trong phòng xét nghiệm đã đi đâu ?

Hắc ám và tiếng hít thở dồn dập, có dấu vết của Lộ Hiểu Vân và Nghiêm Ương lúc trước đã đi qua , cũng tràn đầy dấu vết của Lộ Hà và Tôn Chính từng chạy trốn và tìm kiếm manh mối để lại.

Có lẽ cũng có rất nhiều người giống như bọn họ vấp nhót trong đây , ở cầu thang chạy qua chạy lại, hay là trốn ở sau cánh cửa nào đó lạnh run .

Nó không ở lầu hai.

Tôn Chính không biết vì sao rất xác định.

Tầng ba.

Bước chân hai người dừng lại ở tầng ba , đồng thời xuất phát từ bản năng thờ nhẹ lại , thả chậm cước bộ.

Lộ Hà chậm rãi di động đèn pin , ở trên phạm vi nhỏ dưới mặt đất dò xét , sau khi không phát hiện có dấu vết gì mới kéo Tôn Chính rón rén đi về phía phòng giải phẫu trong trí nhớ .

Bệnh viện trước sau như một thâm trầm , im lặng .

Loại yên tĩnh này giống như cây châm tĩnh tế, xoay tròn đâm vào thần kinh xương tủy, dần dần toàn thân đều lâm vào trạng thái run rẩy, lại không tiếng động phù xúc, làm cho người ta cảm thấy trong không khí lạnh lẽo , có vô số cánh tay lạnh băng , ôn nhu vuốt ve làn da đang bại lộ ra ngoài .

Ánh sáng đèn pin đã chạm đến cánh cửa phòng giải phẫu. Cánh cửa kia vẫn như trước hơi hơi mở ra, Lộ Hà thử soi vào cánh cửa kia .

Bóng đêm sâu không thấy đáy, trong nháy mắt liền nuốt chửng lấy tia ánh sáng mỏng manh còn lại.

Lộ Hà hít sâu một hơi, hẳn là một người không tin đạo phật, nhưng giờ phút này hẳn lại làm một dấu thập trước ngực .

“Đi theo tôi.”

Hắn gắt gao nắm tay Tôn Chính , dọc theo ánh sáng đèn pin , chậm rãi tới gần phòng giải phẫu .

Lộ Hiểu Vân từng đuổi theo Lưu Tàn đi vào phòng này.

Sau đó thì sao ?

Không ai biết.

Kết.

Lộ Hà đẩy cánh cửa kia ra.

Dựa theo ấn tượng của hắn, phía sau cửa hắn là một đoạn hành lang, sau hành lang sẽ có một căn phòng đơn độc , sau đó nữa chính là phòng giải phẫu.

Hắn đặt chân bước vào, phía sau Tôn Chính cũng chỉ bước một bước nhỏ .

Kết .

Bởi vì hai người bước đi, cánh cửa lại vang lên một tiếng .

Trên hành lang một mảnh âm trầm, không thấy có gì di động , đèn pin chiếu sáng bức tường thiên sắc phía trước , bức tường kia sạch sẽ sáng bóng .

Lộ Hà đột nhiên cảm thấy tay Tôn Chính giật giật.

“Làm sao vậy?” Hắn nhẹ giọng hỏi.

Tôn Chính không nói gì, bước nhỏ đi lên.

Đi được vài bước, phía trước tiền xuất hiện một cánh cửa.

Lộ Hà thử đẩy cánh cửa căn phòng đó, cửa nhẹ nhàng mở ra. Hắn kinh hãi quay đầu nhìn Tôn Chính , dùng lực , đẩy cánh cửa kia ra.

Lần này hắn không dám lưu lại quá lâu , chỉ vội vàng lấy đèn pin quét một vòng, xác định không có vật gì nguy hiểm , liền kéo Tôn Chính tiếp tục đi về phía trước.

“Kỳ quái.” Hắn than thở một câu.

“Àn?”

Ánh sáng đèn pin hơi chệch sang bên phải.

“Cửa phòng giải phẫu phải nằm ở bên phải , không ở phía trước.” Lộ Hà nhìn nơi đó có chút đăm chiêu .

Tay Tôn Chính lại giật giật.

“Cậu không phải nghĩ đến gì chứ ?” Lộ Hà lập tức hỏi.

Người kia vẫn không nói lời nào, chỉ theo hắn đi về phía trước.

Tay Lộ Hà rút cuộc đụng đến được cửa phòng giải phẫu , tràn ngập cảm giác lạnh băng , giống như hàn ý bên trong muốn xuyên ra ngoài .

Hắn để đèn pin để vào túi quần , dùng tay kia , đẩy cánh cửa phòng giải phẫu ra , có lẽ bởi vì quá mức cẩn thận lại quá mức khẩn trương, hắn không dám sử dụng quá nhiều khí lực .

Cánh cửa nhấp nháy , Tôn Chính vươn tay kia, giúp hắn đẩy cánh cửa này ra.

Mùi khừ trùng liền xông vào mũi , giống như nghênh đón bọn họ là một cảnh tượng mọi người đang bận rộn giải phẫu .

Lộ Hà hít sâu một hơi, cảm thấy bí mật giờ phút này sẽ được tiết lộ . Hắn lấy đèn pin ra, chỉ là một động tác nhỏ , ánh sáng đèn pin trong phòng giải phẫu lung lay.

“Bên kia!” Tôn Chính đột nhiên kêu lên, vùng thoát khỏi tay Lộ Hà chạy về phía đó.

Lộ Hà còn chưa phản ứng kịp, trong bóng tối lại không nhìn thấy vị trí của Tôn Chính, chỉ có thể hoảng hốt quét đèn pin tìm cậu , một bên sốt ruột hỏi:“Cậu nói cái gì? Bên kia?”

Tôn Chính đứng tại chỗ đó , không khí lạnh băng lưu lại trên gương mặt của cậu

“Anh không phát hiện sao ?” Cậu mở miệng nói, bởi vì lâu chưa uống nước, thanh âm có chút khàn khàn .

“Ân? Cậu ở đâu?” Lộ Hà cảm thấy kỳ quái , phòng giải phẫu rõ ràng không lớn, Tôn Chính rốt cuộc ở đâu? Tại sao lại đột nhiên chạy đi?

“Cấu tạo phòng giải phẫu [4], là cấu tạo đối xứng với khu nội khoa đối diện.”

Vào phòng giải phẫu [4], là hành lang , bên phải cuối hành lang, là một căn phòng , không có cầu thang .

Loại cấu tạo này không có khả năng thực hiện ở lầu chính , ở phòng giải phẫu [4] lại giống nhau như đúc.

“Anh xem , căn phòng kia !” Tôn Chính lại kêu lên .

Một đường nhìn qua căn phòng kia

Mơ hồ, tối đen.

Có một người ngồi bên cửa sổ, lơ mơ, hình như hướng về phía này cười cười .

Lộ Hà đột nhiên cảm thấy không đúng! Ở cửa sổ phòng giải phẫu và điều kiện ánh sáng căn bản không nhìn thấy ngoại cảnh bên ngoài!

“Chính!” Hắn cực độ khẩn trương hét to một tiếng.

Đèn pin nhanh chóng quét quanh một phòng quanh tường .

Vách tường màu lam nhạt , bàn điều khiển, đèn mổ.....

Bên cửa sổ có một bóng người đang đứng .

Toàn thân Lộ Hà đều lạnh lẽo, cảm giác từ cái đuôi , đã biến thành toàn thân .

“Chính?..... Ai?”

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Giờ thứ mười ba – Phòng giải phẫu [4] tầng ba

Lần đầu tiên, cậu đi vào hành lang dày đặc bóng đêm , bước đến trước cánh cửa cũ nát.

Lần thứ hai, cậu lại đến hành lang không một bóng người này, tay đụng vào nắm cửa kia.

Lần thứ ba, cậu sẽ làm gì?

Cậu chậm rãi đi đến căn phòng đó.

Tôn Chính tim vẫn đập thật nhanh , mang theo một loại khẩn trương không diễn tả được.

Cậu dùng đèn pin quét một vòng xung quanh , hành lang vừa xa lạ vừa quen thuộc này . khi vào phòng giải phẫu kia cậu liền có một dự cảm mơ hồ Chính mình sẽ quay lại hành lang này .

Mà một khắc trước một người khác vẫn còn ở đó.

“..... Lộ Hà.....” Cậu thì thào niệm một câu, nắm chặt đèn pin .

Trên hành lang yên tĩnh không có một âm thanh , đến cả tiếng hít thở của cậu cũng mong manh đến không nghe thấy . Bóng đêm thâm trầm , ánh sáng đèn pin cũng hoàn toàn không có cách nào xuyên thấu toàn bộ hành lang , chiếu đến mọi mặt của nó.

Giống như một không gian tuyệt đối , một lĩnh vực tuyệt đối.

Lĩnh vực cậu chuyên chú.

Cậu cố gắng cầm đèn pin soi rõ đến bức tường kia . Trong trí nhớ cánh cửa kia cách nơi này không xa, đi dọc theo vách tường , chậm rãi bước vài bước .

Sau lưng là cái gì?!

Trong đầu cậu đột nhiên toát ra một ý niệm như vậy . Cậu chưa từng xoay người nhìn nơi khác . Đây là hành lang nào? Có lẽ chỉ cần cậu quay đầu nhìn một cái là có thể xác nhận.

Chân trái cậu giật giật , phát ra động tĩnh rất nhỏ. Âm thanh này cũng làm cậu giật mình . Cậu ngừng một chút, cố lấy dũng khí, xoay người .

Phía sau cũng là một mảnh tối đen, giống như một cái hố sâu không thấy đáy , ngay cả bóng ma cũng không tồn tại được , Mà mình như đứng bên miệng hố , từng bước từng bước rơi xuống , không thể bắt được một chút ánh sáng nào .

Cậu chỉ cần xác nhận một thứ . Chính là một thứ

Cậu thật cẩn thận bước lên từng bước , đèn pin chiếu đến bên cạnh , soi bức tường trước mặt .

Chậm rãi, ánh sáng cũng chạm đến một cánh cửa bất đồng màu sắc với bức tường .

Tôn Chính nuốt nuốt nước miếng, ánh sáng đèn pin di động lên trên , trên cánh cửa cũ nát rõ ràng có một dòng chữ : Nội khoa 314.

Quả nhiên là nó !

Nó chính là phòng nội khoa chỉ cách một tòa nhà với nơi Lộ Hà đang đứng .

Qua phòng 314, chính là cánh cửa mình đã một lần tiếp xúc , phòng 315a.

Căn phòng không thể nói tên , chính là căn phòng không thể nhìn thấy .

Kỳ quái là..... trong ghi chép không có căn phòng đó , vì sao cậu lại nhìn thấy được căn phòng nằm ở đằng kia?

Bởi vì muốn xác nhận căn phòng đó có phải là 315a hay không , Tôn Chính tay cầm đèn pin đang run run , nếu không phải nói hành lang này tràn ngập không khí âm trầm đáng sợ, cậu sẽ đi thẳng đến phòng 315a mà tìm.

Ngực cậu phập phồng , cố gắng không chế được tâm tình cùng hô hấp của mình, xoay người trở về hành lang , một lần nữa cẩn thận đi đến trước phòng 315a.

Cậu không biết mình đi trên hành lang này như thế nào , không biết vì sao mình bị đưa đến nơi này , cũng không biết tại căn phòng 315a kia có gì đang đợi cậu.

Trong đầu mơ hồ hiện lên gương mặt tươi cười lúc này .

Một gương mặt quen thuộc.....

Tôn Chính loạn xạ tự hỏi , hữu kinh vô hiểm đi dọc theo vách tường , rốt cục sờ đến một khung cửa gỗ.

Đèn pin chiếu sáng trên cửa, mờ nhạt mờ nhạt . Cánh cửa cũ nát phá lệ dữ tợn , rõ ràng có dấu vết , những dấu vết loang lổ màu đỏ giống như vết máu đã được xử lý qua , khiến người ta miên man bất định. Cánh cửa mang theo không khí trầm trọng tối tăm , lại giống như người nào đó đang giãy dụa và phản kháng Giống như tình trạng của bọn họ bây giờ

Càng nghĩ càng tò mò, Tôn Chính rốt cuộc nhìn không được vận nắm cửa cũ kỹ kia.

Lạch cạch.

Cửa vang lên , nhưng nó vẫn không hề động .

Có phải thời gian đã lâu rồi ?

Cậu nghĩ như vậy, một bên ninh động, một bên dùng thân để mở cửa.

Lạch cạch.

Cửa vẫn không nhúc nhích

Quả nhiên nó bị khóa.....

Cậu thất vọng nhìn cánh cửa, không còn biện pháp nào.

Nhìn kỹ, có thể phát hiện xung quanh khung cửa có một vòng tơ hồng tinh tế. Cậu nghĩ trong cuộn băng Lộ Hiểu Vân đã ở cửa phòng ngoại khoa ba cũng làm một vòng giống vậy Chỉ là cậu và Lộ Hà không có đề ý, nhưng cái này chẳng lẽ có huyền bí gì ?

Lộ Hiểu Vân? Lộ Hiểu Vân có từng nhắc đến cánh cửa này chưa?

Không có.....

Nhưng Lưu Tần chắc chắn sẽ biết cách mở cánh cửa này như thế nào, Lục Vang cũng nhất định biết, vì sao bọn họ lại đưa bệnh nhân đến phòng bệnh như thế này? Lục Vang..... Lưu Tần.....

Hai cái tên làm đầu cậu ần ần đau.

Đúng rồi!

Trong cuộn băng lời cuối cùng Lộ Hiểu Vân nói là cái gì ?

“Anh đưa cho tôi gì thế?”

“Xà cừ, lấy được trên người Lưu Tần, thực đáng giá, cậu lấy nó đem ra khỏi bệnh viện bán kiếm tiền, coi như là bồi thường cho cậu.”

Xà cừ? Xà cừ của Lưu Tần?

Tôn Chính luống cuống kẹp đèn pin vào tay, từ trong lòng lấy ra chiếc chìa khóa làm bằng xà cừ. Chiếc chìa khóa kia bị nhiệt độ cơ thể làm cho có chút nóng, mặt ngoài lộ ra ánh nhuận quang.

Bởi vì không biết công năng của nó cho nên vẫn lấy nó để trừ tà, nhưng mà

Tôn Chính để sát chìa khóa vào ổ khóa loang lỗ kia, có khi nào chìa khóa này chính là chìa khóa để mở cánh cửa này không ?

Lạch cạch.

Chiếc chìa khóa đi vào ổ khóa, thế lại phù hợp không chút sứt mẻ.

Quả nhiên như vậy ! Tôn Chính mừng như điên.

Cậu đứng cửa cửa, một mặt dùng sức, một mặt xoay chìa khóa.

Cạch.

Cánh cửa phát ra một tiếng, liền mở ra.

Một mùi hôi từ trong không khí lạnh băng lại ẩm ướt từ trong phòng bay ra.

Tôn Chính đang muốn tiến thêm một bước đẩy cửa đi vào, một trang giấy nhẹ nhàng bay ra dừng lại dưới chân cậu.

Hình như..... Là ảnh chụp.

Tôn Chính nhú nhú mày, cúi xuống cầm lên.

Hình như là một tấm ảnh đã cũ. Trên đó là gương mặt trẻ tuổi nam tính, ánh mắt trời dè trên nụ cười trên mặt, lộ ra một cái răng khểnh. Mắt cậu ta cười đến chỉ còn một đường cong, màu da bị chiếc áo trắng dài đến chân che khuất. Bối cảnh kiến trúc cũng rất quen thuộc, ở cửa chính viết một dòng chữ : Bệnh viện trung lộ hiệp tế tư nhân Đồng Hoa

Đây là bác sĩ của bệnh viện Đồng Hoa?

Tôn Chính nhìn gương mặt này, loáng thoáng thấy giống một người.

Một người cậu chưa gặp qua, nhưng lại biết hần.

Cậu đem tấm ảnh lật qua, mặt trái viết vài chữ.

Nghiêm Ương, tháng 4 năm 01, Đồng Hoa.

◆◆◆

Lộ Hà nhìn chằm chằm bóng đen kia, cánh tay nắm chặt đến chảy cả mồ hôi.

Bản năng thôi thúc hần mau chạy khỏi đây, nhưng lý trí lại gắt gao chế trụ xúc động muốn xoay người chạy trốn của hần.

Bóng đèn này, bất luận là ai, đều là mấu chốt tương quan chặt chẽ với Tôn Chính .

Hắn nhìn về phía bóng đèn rồi cẩn thận đi về phía đó . Không biết bóng đèn có cảm giác được tồn tại của hắn hay không , cũng bắt đầu chậm rãi dọc theo vách tường phòng giải phẫu di động .

Lộ Hà lặng lẽ di chuyển đèn pin , chậm rãi chiếu đến phía trước . Điểm ấy ngọn đèn cũng đủ đi theo từng động tác bóng đèn cũng làm kinh động đến nó .

“Chính?” Lộ Hà thử gọi một tiếng .

Không có hồi âm

Đầu hắn trong tình trạng khẩn trương bắt đầu xoay chuyển . Bóng đèn này không phải Tôn Chính? Nhưng Tôn Chính làm sao có thể ở trước mặt hắn biến mất một cách kỳ lạ như thế?

Bóng đèn mơ mơ hồ hồ , không nói gì đứng bên cạnh cửa sổ, giống như đang bay di chuyển . Lộ Hà nhắm mắt theo nó, đồng thời nhớ lại mỗi chi tiết khi bóng đèn xuất hiện .

Tôn Chính chú ý tới kết cấu đối xứng của phòng giải phẫu [4] này với hành lang cậu ấy từng đến . Như cậu sở liệu, phòng này cũng là nơi duy nhất có thể nhìn thấy được căn phòng thần bí kia .

Tuy rằng ý tưởng này cực kỳ vớ vẩn, nhưng là khả năng lớn nhất..... Tôn Chính trong nháy mắt di chuyển đến hành lang đối diện.

Nghĩ đến đây, tâm hắn lại đề cao cảnh giác .

Hành lang kia, chỉ có thể so với nơi này còn nguy hiểm hơn .

Như vậy bóng đèn trước mắt này thì sao?

Hắn nhớ tới tình huống ở phòng quan sát tầng một . Trước khi ‘Nó’ xuất hiện , bên ngoài phòng quan sát tường xuất hiện hai hiện tượng kỳ lạ.

Bóng đèn lướt qua ngoài cửa, và phòng cấp cứu tự động mở ra.

Chẳng lẽ bóng đèn này chính là bóng đèn từng xuất hiện ở tầng một, đi theo bọn họ đến phòng giải phẫu [4]?

Nhưng vật trước mắt đây , rốt cuộc là quái vật hay cái gì?

Không phải vật đi sần sật trên mặt đất, cũng không giống những thứ hắn từng gặp qua khi nhập huyết Không đúng.....

Lộ Hà mơ màng nghĩ , cúi đầu nhìn chính mình.

Không phải chúng nó trở nên khác lạ..... Mà là chính hắn đang trở nên khác lạ, cho nên mới có thể nhìn thấy , mới tiếp cận được chúng nó.

“Chúng mày tìm nó lâu lắm rồi đúng không ?”

Cái gì?!

Lộ Hà bị âm thanh bất thành linh vang lên làm hoảng sợ đến xem chút nữa đèn pin rớt xuống . Hắn căng thẳng nhìn xung quanh, nhưng không tìm được nơi âm thanh đang phát ra.

Khoan đã.

Âm thanh này..... Đã nghe qua ở đâu.

Thanh âm khô khan giống như cây cối của phụ nữ.

“Rất nhanh mày có thể thấy nó Sợ không? Hối hận cũng không còn kịp rồi. Đi theo tao , đến nơi đây, mày và tao đều đã nhập huyết .”

Lưu Tân?!

Trong đầu Lộ Hà nhảy ra cái tên này khiến hắn sợ ngây người . Đây là thanh âm của Lưu Tân.

Sao lại có tiếng của bà ta ?

Nghĩ không ra tại sao..... Bỗng nhiên, ánh mắt hắn dừng lại trên bóng đèn ở vách tường

Chẳng lẽ bóng đèn đang mở miệng ?

Lưu Tồn đang nói chuyện với mình ?

Lộ Hà đầu óc không theo kịp phát triển của toàn bộ thể cục .

“Phá hư chuyện của tao ,có khả năng sao? Tao còn có biện pháp khác.....” Thanh âm đột nhiên bén nhọn lên “Mày biết? Mày biết còn dám theo vào? Mày biết cái gì?!”

Đang hỏi hần? Hần không có nói gì mà?

Lộ Hà hoang mang rối loạn.

Tiếng nói chuyện làm cho không khí lạnh băng và cảm giác nguy hiểm giảm đi rất nhiều , cũng làm cho hần thêm luống cuống tay chân .

Không đúng.

Kinh nghiệm lúc trước làm cho hần phản ứng lại .

Tình huống này..... Thực giống như tình huống trong ghi chép .

Giống như ghi chép về con mèo con , hần một lời cũng chưa nói, nhưng tiếng của Lưu Tồn như đang nói chuyện với ai đó . Bà ta không phải nói chuyện với mình ! Bà ta đã nhập huyết từ lâu , làm sao có thể nói chuyện với hần?

Vậy bà ấy đang nói chuyện với ai ?

Một ít manh mối vụn vặt từ phòng quan sát đến bây giờ , giống như đều có liên quan đến nhau , mọi chuyện đều xảy ra theo trình tự .

Nếu bóng đen này là Lưu Tồn, ban đầu bà ta xuất hiện ở ngoài phòng quan sát, sau đó nghe tiếng phòng cấp cứu bị mở ra , không lâu cũng nghe thấy phòng giải phẫu ầm ầm mở ra.....“Nó” xuất hiện . Tôn Chính và hần lên tầng ba , tới phòng phẫu thuật lại phát hiện bóng đen này..... Đang cùng ai đó nói chuyện

Những chuyện này giống như đang tái hiện lại mọi chuyện ngày hôm đó trong cuộn băng.

Lưu Tồn nhập huyết và người đuổi theo vào phòng giải phẫu cũng không thấy đi ra .

Bà ấy ở phòng giải phẫu gặp Lộ Hiểu Vân .

Hiện tại hần đang đứng ở vị trí của Lộ Hiểu Vân năm đó, nghe đối thoại của Lưu Tồn và Lộ Hiểu Vân năm đó!

Một loại kích động và khẩn trương trước nay chưa có giờ phút này tràn ngập Lộ Hà. Lúc này đây hần chính là Lộ Hiểu Vân , chuyện xảy ra năm đó toàn bộ đang trình diễn trước mặt hần.

Ai là “Nó”? Lộ Hiểu Vân trước tình huống như vậy sẽ làm như thế nào? Tất cả vấn đề giờ phút này sẽ có đáp án!

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cuộn băng của bác sĩ Nghiêm – Tế tự [4]

“Phá hư chuyện của tao ,có khả năng sao? Tao còn có biện pháp khác.....” Thanh âm đột nhiên bén nhọn lên “Mày biết? Mày biết còn dám theo vào? Mày biết cái gì?!”

Một khi hiểu được tình huống của mình hiện tại , Lộ Hà suy đoán lập tức trở nên rõ ràng hơn ..

Lưu Tồn và Lộ Hiểu Vân nói chuyện gì?

Theo đối thoại vừa rồi , Lưu Tồn chắc đã phát hiện Lộ Hiểu Vân phá chuyện tốt của bà ta , bà ta chạy vào phòng giải phẫu là vì bà ấy còn có một cách khác để giải quyết vấn đề này.....

Mà Lộ Hiểu Vân chỉ trả lời bà ta một câu “Tôi biết”.

Xem ra Lộ Hiểu Vân lúc ấy cũng có sách lược khác.

“Mày không hiểu đâu , mày cho rằng tao vì hần sao?”

Lộ Hà im lặng không lên tiếng, hần muốn mình nhập vào trạng thái nằm đó của Lộ Hiểu vân

Chẳng lẽ không đúng sao? Đáng tiếc bà đã thiết kế hết mọi thứ , đều bị chúng tôi phá hoại. Xương mè của bà cũng không có tác dụng gì , sớm đã bị chúng tôi lấy ra thay thành băng cassette , để phòng mấy cái xương đó có tác dụng đặc thù khác .

“Phải Nhưng mày vẫn không rõ.” Âm thanh của nữ nhân kia trải qua nhiều năm như vậy vẫn không bị thời gian làm mờ đi , rõ ràng như trong máy ghi âm “Mày không biết tao có bao nhiêu hường thụ loại cảm giác này đâu

Cảm giác? Lộ Hà ần ần phát hiện ý nghĩ nào đó của Lưu Tàn, lúc trước bọn họ đã đoán sai.

“Không chế..... không chế hần , mày có hiểu không? Nhìn hần sợ hãi , sợ hãi, lần lượt đến cầu xin tao Tất cả đều bị tao khống chế, hần tìm người đến viết ghi chép gì đó , còn tìm đến đại sư Không được , chỉ cần bắt đầu, tao sẽ khống chế mọi thứ.”

Âm thanh Lưu Tàn lạnh như băng , thờ ơ , âm điệu khô khốc càng trở nên mạnh mẽ .

Thứ bà ta muốn không phải là tình yêu , mà là muốn khống chế một người đàn ông.

Lộ Hà ngây dại.

“Hiện tại , tao chính là chúa tể. Tội mày , vừa lúc, nó xuất hiện , tao thay thế nó, tao chính là nó..... Hần sẽ sợ hãi tao cả đời , hần sẽ nhớ tao cả đời.....”

Nói cho hết lời, âm thanh không hề có tình cảm kia lại đột nhiên cười lên , khàn khàn mà thô ráp, không hề có cảm giác vui vẻ.

Người chân chính đáng thương , là Lưu Tàn, hay Trần Chí Vấn?

Lộ Hà theo bản năng lùi về sau từng bước.

Hần đã rõ được đại khái tình huống năm đó . Tuy rằng Lộ Hiểu Vân và Nghiêm Ương phá hủy kế hoạch của Lưu Tàn, Lưu Tàn lại vừa lúc tương kế tựu kế chạy vào phòng giải phẫu, nó đã bị bọn họ dẫn ra, mà Lưu Tàn thế nhưng muốn trở thành “Nó”?

“Nó” Chẳng lẽ là một người?

Như vậy, hiện tại Lưu Tàn đang đứng trước mặt mình , chẳng lẽ chính là “Nó”?

Nhưng bây giờ hần là Lộ Hiểu Vân. Lộ Hiểu Vân đứng trước mặt “Nó”, Lộ Hiểu Vân sẽ làm như thế nào? Chẳng lẽ Lộ Hiểu Vân biến mất như vậy ?

Lộ Hà thu hồi suy nghĩ của mình lui về sau từng bước.

Sẽ không.

Anh hai sẽ không phải là người qua loa như thế.

Nếu anh hai trả lời Lưu Tàn một câu “Tôi biết ”, nói vậy anh ấy cũng đã tính kỹ càng.

Chẳng lẽ anh ấy đã nhìn thấu suy nghĩ của Lưu Tàn? Vậy anh ấy sẽ nghĩ gì?

“Không phải bà ” Lộ Hà trấn định mở miệng “Cũng không có khả năng.”

“..... Mày đang nói cái gì?”

Lộ Hà dừng một chút, nói:

“Bởi vì, tôi sẽ trở thành nó.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng , chính hần cũng giật mình .

Hần không biết làm sao mình lại nói ra một câu như thế.

Chính là trực giác . Sau đó đầu não hần xoay chuyển , hần phát hiện , đây là cách duy nhất Lộ Hiểu Vân nghĩ đến , cũng là lời nói duy nhất .

Anh hai.....

Bóng đen kia ở phía sau di chuyển , gió nổi liên liên biến mất trong ngọn đèn .

Lộ Hà hoảng sợ , lập tức ngừng đầu chung quanh.

Chỉ nghe âm thanh kia trong phòng giải phẫu ở một nơi nào đó cách hần không xa vang lên : “Có người vào đây!”

Hắn mạnh cảm đèn pin chiếu về phía cửa phòng giải phẫu , bóng đen đã biến mất.

◆◆◆

Tôn Chính cẩn thận đem tấm ảnh bỏ vào trong túi áo . Vô luận ai là người cuối cùng để lại tấm ảnh này, cũng là một phần trí nhớ quý giá năm đó.

Kết.

Cậu nghiêng người theo kẻ hở đi vào.

Mùi hôi thối cũ kỹ càng thêm đậm , cho dù cậu bịt mũi, mùi vị kia cũng giống như xuyên thấu qua ngón tay tập kích khứu giác của cậu.

Đèn pin chỉ có thể chiếu đến một phạm vi rất nhỏ, có thể thấy được dưới mặt đất đều là những vết bẩn loang lổ , đã bị thấm lại , giống như cánh cửa kia , làm người ta miên man bất định.

Này rốt cuộc là phòng bệnh gì thế? Giường bệnh đâu?

Tôn Chính cố lấy dũng khí lấy đèn pin dọc theo vách tường chiếu đi. Trên tường giống như có khắc gì đó , từng dấu từng dấu.

Cậu lơ đãng liếc nhìn những dấu khắc kia, bỗng nhiên rùng mình từ chân chạy thẳng lên óc.

Đây là..... Chữ bằng máu?

Cậu bất chấp suy đoán này từ đầu nhảy ra , lòng hiếu kỳ thúc đẩy cậu di chuyển đèn pin lên trên.

Hai chữ rõ ràng đập vào mắt:

Ra ngoài!

Như một tia sấm sét nháy mắt đánh trúng cậu , cả người lập tức cứng đờ , tay không nhịn được run run , cảm giác được đèn pin sắp rớt xuống , ngón tay lại không cách nào nắm được đèn pin , giống như nó cách mình rất ra , giống như thế giới này .

Ra ngoài..... Ra ngoài.....

Cậu không cách nào di chuyển đèn pin để nghiệm trên bức tường này có phải đều là hai chữ đó hay không , ai viết ?

Vách tường loang lổ , những dấu khắc bằng máu không rõ thời gian , niên đại của nó giống như người khắc dồn nén cơn giận và oán niệm thật sâu làm kinh sợ lòng người.

Mà lúc trước cậu nghe có tiếng ai đang cào cào, có phải người khắc chữ này đang ở đằng sau cửa giấy dựa ?

Rầm.

Đèn pin rớt xuống , lăn lông lốc ra xa.

Ba.

Giống như đụng phải vật gì đó, đèn pin dừng lại.

Tôn Chính cũng bởi vì những động tĩnh này mà hồi phục tinh thần . Đèn pin? Cậu cố gắng không chế không cho mình phát run , cúi người theo âm thanh và nơi phát ra ánh sáng nhặt lại đèn pin.

Ngón tay xẹt qua mặt sàn lạnh băng, lại nghĩ đến những dấu vết kia khiến cậu không khỏi rùng mình , tiếp tục tìm kiếm , cậu rốt cuộc cũng chạm đến đèn pin . Ngón tay lại di chuyển lên phía trước , đèn pin chạm phải là.....

Giật mình một cái, hắn cảm đèn pin và vật đó lên.

Chiếu xuống, quả nhiên, đèn pin đụng vào là một cuộn băng.

Cuộn băng khải niệm tiếng anh mới cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Cuộn băng của bác sĩ Nghiêm – Tế tự [4]

Cuộn băng ong ong vang lên.

Là tạp âm. Nhưng trong tạp âm loáng thoáng vang lên thanh âm ù ù.

Chợt nghe được tiếng động bình thường, cẩn thận nghĩ lại, cuộn băng thiếu một âm thanh.

Tiếng bước chân.

Đề sát vào tai, còn có thể nghe được hơi thở của người cầm máy, hình như còn chưa khôi phục sau một trận rượt đuổi kịch liệt.

Tiếng ong ong ù ù vẫn còn vang, ngẫu nhiên sẽ nghe được tiếng phóng đại của người khác, rồi đột nhiên mất đi, thật phần quý giá.

Giờ phút này người cầm máy cassette chắc là Nghiêm Ương, anh ta đang ở đâu?

Đinh.

Trong băng vang lên một âm thanh quen thuộc. Đây là.....

Thang máy?

Một tiếng đinh vừa vang, liền nghe có tiếng ba ba, giống như ai liên tục nhấn nút trên thang máy.

Một khi xác nhận được nơi Nghiêm Ương đang đứng, tình hình càng không thể tưởng tượng nổi.

Tiếng cửa thang máy truyền đến, nhanh chóng mở ra rồi nhanh đóng lại, có lẽ đang kháng nghị cho người đang không ngừng nhấn nút kia.

Nghiêm Ương ngồi thang máy, thang máy đến cũng không ra, đứng ngay tại chỗ không ngừng nhấn nút đóng mở thang máy..... Anh ta đang làm gì?

Ong ong, ong ong.

Từ lần hỗn loạn đó đến bây giờ, kỳ thật vẫn chưa được bao lâu, người trong bệnh viện cũng dần dần tán đi, thang máy bị Nghiêm Ương một người chiếm lấy, nhưng cũng không có ai đến quấy rầy.

Tiếng thang máy cách cách vẫn còn tiếp tục.

Đinh một tiếng thang máy dừng lại. Hẳn lại làm thang máy không ngừng đóng mở.

Cứ tiếp tục như vậy.

Ngay tại thời điểm Tôn Chính nghĩ máy cassette bị hư luôn lập đi lập lại một đoạn ghi âm, bỗng nhiên nghe đinh một tiếng, Nghiêm Ương ngừng nhấn phím.

Trong băng truyền đến tiếng kinh hô rồi im bật, giống như anh ta thấy hình ảnh đáng sợ nào đó.

Cuộn băng bắt đầu di chuyển, cùng với tiếng bước chân, anh ta chạy ra thang máy.

Kính hồn chưa định, anh ta dọc theo cầu thang bắt đầu chạy, cuộn băng trong máy cassette cũng dồn dập theo. Cứ chạy như vậy, hình như chạy lên mấy tầng, nhưng anh ta không chút nào do dự, giống như đã sớm biết mình muốn đi đâu, muốn làm gì.

Cước bộ dừng lại ở một tầng lầu.

“Lộ Hiểu Vân! Tôi đến rồi! Anh ở đâu?”

Bởi vì chạy lên một lúc mấy tầng cho nên âm thanh có chút khàn khàn quanh quẩn ở hành lang trống trải.

Hắn lại về phía trước chạy vài bước, ngừng lại.

“Nơi này thật tối..... Lộ Hiểu Vân? Ngó.....” Ngử điệu rõ ràng có biến chuyển, giống như miệng bị ai đó bịt kín.

“Cậu chính là người vào đây?” Một thanh âm rất lạnh, lạnh đến mức khí không rõ buồn vui ra sao, chỉ mơ hồ nghe ra có chút kinh ngạc, “Phiền toái.”

Chủ nhân cuộn băng vốn đang giãy dụa, nghe tiếng người này liền lập tức an phận: “Lộ Hiểu Vân?” Thanh âm cũng hạ thấp, cảm xúc khi thấy được người nọ còn chưa khôi phục lại.

Một trận tiếng bước chân rất nhỏ di động, hai người như là lặng lẽ đi đến một nơi nào đó.

“Nơi này không có chuyện của cậu, cậu vào đây làm gì.” Người kia lại phá lệ mở miệng, cảm xúc kinh ngạc phía trước đã bị âm thanh lạnh băng của anh thay thế.

Cũng bởi vì câu này, Nghiêm Ương tiếng hít thở cũng dồn dập lên. Hắn giãy ra khỏi người Lộ Hiểu Vân đang đứng đứng đi về phía trước vài bước, liền rống lên:

“Lộ Hiểu Vân! Tôi trên có cha mẹ, dưới chưa gia, đến ngay cả nộ hôn đầu với con gái cũng chưa có, trẻ tuổi lại tiêu sái, anh nghĩ tôi vì cái gì chạy vào đây tìm anh? Còn không phải bởi vì tôi tin đồ điên nhà anh sao, tin tưởng anh nhất định có thể……”

“Suýt.” Một người khác lập tức giữ chặt hắn, không biết lại dùng phương pháp gì để ngăn chặn tiếng nói lớn kia.

Nghiêm Ương cũng bị gì đó dọa đến: “Lộ Hiểu Vân…… Thật lạnh……”

Không có ngay mặt đáp lại hắn những lời này, ngừng vài giây, Lộ Hiểu Vân dùng bình thản ngữ điệu hỏi: “Cậu vào bằng cách nào?”

Nghiêm Ương không nói gì, nhưng hắn nhất định đang làm động tác chỉ cho Lộ Hiểu Vân.

“Thang máy……” Ngoài dự đoán mọi người, Lộ Hiểu Vân vừa mở miệng liền dừng lại, “Cậu nhìn thấy cái gì?”

Nghiêm Ương không cảm thấy Lộ Hiểu Vân có gì lạ, tiếp theo liền thao thao bất tuyệt về những chứng kiến của mình: “Anh hãy nghe tôi nói, đều do anh tự cho mình không thông minh một mình đuổi theo, tôi từ lâu ba chạy xuống, anh đoán xem chuyện gì đã xảy ra? Quả thực, quả thực rất kỳ lạ! Rõ ràng chúng ta thấy Lưu Tàn vào phòng giải phẫu, xuống dưới bọn họ lại nói Lưu Tàn đột nhiên phát bệnh gì đó chết, điều này làm sao có thể?! Tôi nghe liền cảm thấy không ổn, Lưu Tàn sẽ hại anh!…… Anh gạt đầu cái gì? Anh biết? Anh không muốn sống hay bị điên vậy, may mà tôi quay lại……”

“Tôi tìm khắp nơi cũng không thấy anh, đột nhiên nghĩ đến lúc anh nói với tôi về Lưu Quân Phương, Lưu Quân Phương vào bằng cách nào? Chính anh lúc ấy đã nói nếu không cẩn thận tiếp xúc đến hoặc nhìn thấy vật nguy hiểm trong huyết, mà những thứ đó, chính là ‘Nó’, Lưu Quân Phương cố ý đi tìm ‘nó’, tôi cũng có thể cố ý tìm ‘Nó’…… Tôi nghĩ cả buổi mới nhớ đến cái gương, anh nói nếu nhìn thấy gương, nhìn thấy cái gì không nên xuất hiện thì nhất định phải tránh đi, không chỉ vậy, tôi liền không ngừng ngồi thang máy, nhất định sẽ không cẩn thận đụng vào ‘Nó’, chỉ cần cố ý dụ ‘Nó’ ra thì tôi sẽ vào được…… Mặt anh nhăn lại như thế làm cái gì……”

“Nhưng cũng kỳ lạ, tôi cũng chỉ nhìn thấy một mặt gương, còn tưởng sẽ có quái vật nào xuất hiện, nhưng cái gì cũng không có……”

“Vậy thì đúng rồi, nó còn cần một chút thời gian,” Lộ Hiểu Vân thấp giọng kiên nhẫn nghe hắn thao thao bất tuyệt “Đi theo tôi.”

Tiếp theo liền truyền đến tiếng hai người chạy.

“Phòng giải phẫu?” Khi tiếng bước chân dừng lại, Nghiêm Ương thở hổn hển, kinh ngạc thở nhẹ một tiếng.

Cuộn băng một lần nữa trầm tĩnh lại, ngay cả tiếng bước chân của hai người cũng cẩn thận hơn.

“Nhìn.”

“Cái gì?……. Quá tối, không thấy gì hết……”

“Rất nhanh cậu sẽ thấy.”

Vừa dứt lời, cuộn băng đột nhiên rè rè lên.

Tạp âm bao phủ ghi âm, lớn đến giống như máy cassette sắp bị nổ tung. Giống như bị từ trường mãnh liệt quấy phá, lại giống như bị hư hại, cuộn băng ngay tại khắc này sẽ bị hỏng.

Nhưng một trận tạp âm quái dị này xuất hiện trong chốc lát lại biến mất.

Bối cảnh âm thanh khôi phục lại yên tĩnh trong bệnh viện, chỉ có hô hấp và tiếng nói chuyện mang đến một chút sinh khí.

“Vừa rồi, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Nghiêm Ương nói chuyện có chút run run.

Nhưng không ai nói tiếp.

“Lộ, Lộ Hiểu Vân, anh ở đâu? Đừng làm tôi sợ…… Lộ Hiểu Vân,” Nghiêm Ương tựa hồ cảm thấy không ổn, lập tức khẩn trương tìm xung quanh “A, thì ra anh ở đây!”

Đại khái là ai đó mở đèn pin, hoặc là đèn trên di động, Nghiêm Ương lại một lần kinh hô.

“Tại sao? Tôi điên mất, Lộ Hiểu Vân, tôi như thế nào, như thế nào cảm thấy…… Chúng ta đang ở một nơi khác?”

“Đưa chìa khóa xà cừ cho tôi.”

Trong băng vang lên tiếng tắt tắt tốt tốt, Nghiêm Ương đang lấy chiếc chìa khóa hần xem như bảo bối.

“Từ từ! Đứng, đừng mở, đây là nơi nào.....315a?!” Tiếng của hần đột nhiên lớn lên “Làm sao chúng lại ở phòng 315a ! Chúng ta là yêu quái sao?!”

Lộ Hiểu Vân không để ý tới hần , sau đó là tiếng chìa khóa tiếp xúc ổ khóa, tiếp theo lạch cạch một tiếng, mở cửa.

“Chỉ cần đuổi theo Lưu Tần đến đây, chúng ta liền thắng.”

Cánh cửa đầy dấu vết kia nặng nề mở ra, bóng tối dày đặc , năm đó hai người kia cũng tìm kiếm như vậy, khẩn trương mà sợ hãi đi vào đây, thẳng đến nơi đầy bóng ma này, không khí ẩm mốc nuốt lấy thân ảnh bọn họ.

Có từng trở ra chưa?

“Hào thôi.....” Nghiêm Ương nhẹ nhàng oán giận một câu.

Tiếng bước chân dừng lại , trong lúc nhất thời không có tiếng của hần truyền đến.

Băng từ giống như ngừng lại, im lặng như vậy, giống như người ở bên trong ngay cả hô hấp cũng quên .

Cạch.

Một tiếng vang.

Kinh nghiệm lần trước cho thấy, máy cassette bị rớt xuống.

“Đây là.....” Nghiêm Ương thanh âm rất thấp , lại rất lạnh , trong lúc đó hần đã thấy gì , làm cho hần chấn động như thế , trong vòng mấy giây , loại âm trầm và lạnh lùng này chưa bao giờ thấy qua trên người hần , chỉ thoáng qua liền khiến hần kinh ngạc , sợ hãi , nghi vấn.

“Người.” Lộ Hiểu Vân cũng là ngữ khí lạnh băng trả lời hần ..

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Cuộn băng của bác sĩ Nghiêm – Tế tự [4]

Ba!

Máy cassette từ trên tay cậu rớt xuống

Âm thanh rè rè vang lên , như bị kẹt băng.

Tồn Chính lão đạo đứng lên, ánh sáng đèn pin theo thân thể và tay chiếu lung tung trên mặt đất.

Trong đầu tất cả đều bị xáo trộn, tiếng người và bệnh nhân kêu gào trong bệnh viện, đập thật mạnh vào đầu cậu, muốn thoát khỏi không gian bị giam cầm

Trong đầu giống như có một trái boom nổ chậm, chậm rãi phát huy, sức sát thương lại rất hung tàn

Người.

Là người.

Cậu rớt cuộc lấy lại được chút khí lực nâng đèn pin lên .

Một hình vòng tròn gì đó.

Cậu hạ mi mắt, thân thể cũng bắt đầu cứng ngắc, xuất phát từ bản năng bắt đầu run rẩy.

Một cái đầu người!

Cậu lập tức ném đèn pin xuống, lấy tay che hai mắt của mình lại.

Trong đầu lại không ngăn cản những hình ảnh kia quay về.

Một cái đầu lâu đã khô lại đến ngay cả hình dáng xương sấu bên trong đều nhìn thấy được, chỉ còn một tầng da, có lẽ cũng không tính là da, da khô nứt, đen thui bọc lại cái đầu tròn tròn, hai con mắt lộ ra, nhìn chăm chăm về phía của cậu.

Giống như khi chết vẫn mở trừng trừng, trong bóng đêm nhìn về phía cửa, nhìn về phía cậu.

Một cái đã bị khô, một cái thì bị trát đầy đất, giống như mặt đất khô cằn nứt nẻ, từng khe hở trên gương mặt đều tràn ra hắc khí. Gió thổi qua sẽ vỡ thành từng mảnh, từng mảng da bị bong ra, lộ ra con mắt và lỗ mũi đen thui

Kia hình ảnh cơ hồ đã xông vào Tôn Chính cốt tủy, cậu không thể ngăn cản chính mình đi hồi tưởng, đi tự hỏi cái đầu khinh khủng và quỷ dị kia

Bên dưới cái đầu là không chỉ có một mình cái đầu đó .

Bất tri bất giác, cánh tay đang ôm mặt sắp bấu rách da mà cậu không có cảm nhận gì sâu sắc.

Cái đầu này là bị treo ngược!

Đây là một khối thi thể bị treo ngược!

Ở phía sau, cuộn băng bị kẹt không biết tại sao lại đột nhiên bình thường trở lại, xoay chuyển, lại truyền ra âm thanh.

“Đây là..... Thây khô.....” Nghiêm Ương gần từng tiếng “Nơi này, tất cả đều là thây khô.”

“Còn có một cái, cậu ngừng đầu.”

Nghiêm Ương ngừng một giây, thanh âm thay đổi :“Mèo?”

Hắn đột nhiên phản ứng lại :“Chẳng lẽ là có mèo này, bắt đầu tất cả? Con mèo của Lưu Tần năm đó bị xe cán chết ? Bị bà ta phơi xác trong đây, còn dùng thứ gì đó để bảo tồn xác nó như vậy.....Bà ta muốn làm gì ?”

“Đây là..... Tùy Âm..... Tế Tự.”

“Có ý gì?” Nghiêm Ương khó hiểu truy vấn một câu.

“Đây là..... đại giới sinh mệnh siêu việt cấm kỵ.”

Trong băng Nghiêm Ương ngậy ra một lúc, lại nhìn thấy gì đó, nhanh chóng phản ứng lại đây: “Tất cả..... tất cả thi thể, đều là bệnh nhân trong bệnh viện..... Chẳng lẽ tế tự chính là lấy một thi thể người chết dùng dây thừng trói lại để trong phòng? Không, không đúng, là một người còn sống..... một tế phẩm còn sống, chỉ cần bị ‘Nó’ mang vào nhập huyết, là có thể đổi được một sinh mệnh của người khác..... Lộ Hiểu Vân, điều đó không có khả năng nó.....”

Lộ Hiểu Vân trầm mặc .

“Còn có nhiều người vô tội bị nhập huyết thì sao? Lưu Tần chẳng lẽ không nghĩ tới ? ‘Nó’ rốt cuộc là cái gì? Huyết rót cuộc.....” Nói đến một nửa ngữ khí bị kiềm hãm, Nghiêm Ương bỗng nhiên phát hiện gì đó “Khoan đã, phía cuối dây thừng đó là.....”

“Đừng nhìn!” Lộ Hiểu Vân thanh âm đề cao gấp đôi, ngay sau đó chính là Nghiêm Ương “Ngô” một tiếng.

Rè rè.

Rè rè.

Tập âm không an phận lại xuất hiện.

Nghiêm Ương thanh âm xa xa truyền đến:“Lộ Hiểu Vân..... Anh che mắt của tôi.....anh.....”

“Nhắm mắt lại. Vô luận kế tiếp có xảy ra chuyện gì, cũng không được nhìn.” Lộ Hiểu Vân thanh âm có chút thay đổi, thay đổi làm sao cũng không nói rõ được,“Đây là..... Đường ra.....”

Tôn Chính đánh một cái giạt mình, cánh tay trên mặt chậm rãi thả xuống.

Cậu dựa theo ánh sáng, cầm đèn pin lên .

Dọc theo cái đầu kia, hắn đi lên phía trước.

Thấy khô, bởi vì khối thi thể hoàn toàn bị hút khô mà teo lại gần một nửa ..

Lưu Tàn chế tác làm sao , bảo tồn mấy thi thể này như thế nào, cậu không thể nào biết được .

Vốn là màu trắng, bệnh phục cũng đã bị vấy bẩn rồi ngược xuống , nếu không phải cái đầu còn nằm trên cổ những thi thể này, chỉ sợ mấy bệnh phục này đã sớm rơi xuống .

Tôn Chính một bước nhỏ đến gần, trên thi thể tản ra một mùi hôi thối , lại có thể bảo tồn không chút sứt mẻ , không có giòi bọ hay thi trùng. Không biết Lưu Tàn dùng bí pháp gì . Quần áo cũng không bị mòn trước ngực còn treo một bài tử.

Mơ mơ hồ hồ .

Trên mặt đánh số: 03.

Cậu chuyển hướng sang khối thi thể bên cạnh.

Cũng là một cái đầu khô héo, trên mắt có một tầng vải đen.

Đánh số: 02.

Dùng đèn pin quét qua nhìn lại , trước mặt là những cái đầu , những thi thể bị treo ngược. Dây thừng quấn chặt chân bọn họ , giống như chỉ cần gió thổi qua , thi thể sẽ lắc lư va chạm , giống như chuông gió , xuyên một chuỗi.

Cậu đột nhiên liền hiểu được, năm đó Lộ Hiểu Vân liếc mắt một cái liền hiểu ra tất cả mọi chuyện

Tất cả bắt đầu, là từ con mèo của Lưu Tàn.

Bà ta làm sao bắt đầu loại tế tự siêu việt này , bởi vì con mèo đã chết , cho nên bà ta liền phát rồ?

Còn mèo đó chính là tế phẩm thứ nhất, đổi được mạng người trên bàn giải phẫu của Trần Chí Vãn năm đó .

Tế phẩm số 02, chính là thi thể bị bịt miếng vải đen Lão Trương nhắc đến.

Đó là lần thứ 2 bệnh viện làm loại tế tự này, ‘Nó’ mang lão Trương đi, mà không biết đổi được sinh mệnh của ai .

03,04,05.....

Lưu Tàn trong những năm đó đã làm được bao nhiêu lần tế tự, mà Trần Chính Vãn một mặt đặc ý về thành tựu của mình một mặt lại nom nớp lo sợ ‘nó’ sẽ đến mang ông ta đi?

‘Nó’ không chỉ có mang Tế Tự người cần thay thế tế phẩm đi, còn có vô số người vô tội không cẩn thận nhập huyết , cuối cùng không thể quay về thế giới chân thật đầy ánh sáng .

Huyết rót cuộc là cái gì? Vì sao Lộ Hiểu Vân đột nhiên hiểu được ?

Như vậy..... Lưu Tàn bị phá hư lần tế tự đó, lúc ban đầu đặt ra tế phẩm chính là người đã chết , người người sống bị đưa vào 315a là tế tự để thay thế nhập huyết , còn người nằm ở phòng giải phẫu sắp theo ‘Nó’ để lấy được sinh mệnh mới . Nghiêm Ương kéo dài thời gian để người sống không đến phòng 315a , mà ‘Nó’ đã xuất hiện , tìm kiếm tế phẩm gần nhất – Trần Chí Vãn.

Tới thời điểm hỗn loạn, Lưu Tàn dưới tình thế cấp bách, dẫn Lộ Hiểu Vân và bà ta cùng nhau nhập huyết. Tế phẩm, tế tự, sinh mệnh mới và ‘Nó’, trong bốn điều kiện, chỉ có ‘Nó’ và người thay thế là không xác định . Chẳng lẽ..... Lưu Tàn muốn mình là tế phẩm đã chết đi, sau đó lợi dụng Lộ Hiểu Vân trở thành tế tự kia để hoàn thành lần tế tự đó?

Vậy , tại sao Lộ Hiểu Vân lại đi theo Lưu Tàn để nhập huyết?

Bỗng nhiên, một gương mặt vặn vẹo biến mất sau tầng tầng thi thể ánh vào mi mắt cậu.

Một gương mặt, một đôi mắt .

Nhìn cậu.

Đây là.....

Đầu óc Tôn Chính đột nhiên nổ tung , cậu đẩy mạnh những khối thân thể khô khốc kia ra, phát điên đi vào phía cuối, nơi che dấu thi thể kia.

Mà ‘Hắn’, giống như là nhìn cậu, nhìn những thi thể khô héo lạnh băng đang đưa qua lại dựng vào người, cậu một đường thất tha thất thểu trong tanh tưởi và những tiếng xương kêu răng rắc đi về phía trước , ‘Hắn’ ngậm chặt miệng cũng lộ ra dây đặc ý cười thỏa mãn.

Cơ hồ là cậu bỏ nhào vào gương mặt kia. Ngón tay chạm vào khuôn mặt, có một loại cảm xúc đau đớn lại lạnh lẽo.

Bỗng nhiên , cánh tay thả lỏng của thi thể giật giật, chạm đến lưng Tôn Chính

Cậu xoay người lại. Cánh tay kia theo thân thể cậu đứng đưa lại mềm ngoác buông lỏng xuống.

Có lẽ do động tĩnh trước đó .

Ánh mắt Tôn Chính theo cái tay kia di chuyển đèn pin lên phía trên , qua bộ quần áo , qua dây thừng quấn quanh hai chân .

Cuối dây thừng , không phải cuối, mà là một sợi dây thừng thật dài

Không đúng, ở nơi nào đó trên trần nhà , đó là

Những hình ảnh lúc trước như nổ tung ào ạt tuôn ra tràn vào trong trí óc , xâm nhập đến tận xương tủy.

Đường ra.

Cậu bỗng nhiên nở nụ cười , khoe miệng có một độ cong rất nhỏ , híp mắt.

Cậu vuốt nhẹ gương mặt bị treo ngược kia, chậm rãi, dọc theo hai bên má , chạm đến mắt người nọ giống như muốn lau đi nước mắt còn lưu lại.

Mơ mơ hồ hồ, nghe trong băng có người đang nói chuyện . Người kia nói:

“Chúng ta Sai lầm rồi”

Cùng ‘Nó’ đầu nhiều như vậy năm, bây giờ mới biết được mình đã sai .

Tôn Chính ôm máy cassette, cuộn băng bên trong đã dừng chuyển động. Cậu lẳng lặng đi tới cửa, cả người đầu óc và nội tâm chưa từng im lặng như vậy , tựa như bệnh viện này, ở trong bóng tối ngủ say.

Cậu đi đến cửa phòng bị che dấu, nghe có tiếng gõ cửa nhẹ, còn có tiếng của nữ nhân đang nhẹ nhàng nói chuyện.

Có một mùi nước hoa hỗn hợp với dầu vừng ản ản bay tới.

Cô ấy , mặc dù mùi hương này không thơm nhưng cũng có thể che lấp mùi hôi thối từ phòng này mang ra ngoài.

Đúng rồi, tế tự cuối cùng , chính là nữ nhân ở cửa năm đó – Đặng Văn

Ở phía cuối dây thừng , không biết cô ấy đổi chiều bằng cách nào , vào huyết. Sau đó lại đổi chiều , đổi chiều , thường thường lui tới ra khỏi phòng , lúc trước cô một y tá tên Dương Phi , lấy tay bắt lấy cô ấy , muốn gọi tỉnh cô , đến ngay cả tóc trên đầu cũng bứt đến hồn nhiên không biết gì.

Sau đó chỉ là tàn ảnh khi nhập huyết, ở nơi chỉ có ban đêm này ngày qua ngày, một đêm rồi lại một đêm lặp lại .

Tôn Chính nhẹ nhàng cười cười, cậu tự nhiên mở cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Giờ thứ mười bốn – Hành lang tầng ba

“Bên này còn có một người bị thương, mau cấp cứu !”

“Cái này coi như là tai nạn nghề nghiệp , bên kia đã có vài người được cấp cứu”

“May mắn bệnh viện hôm nay không đông Xương đùi bị gãy , đưa đến tầng ba cầm máu nối xương, mau !”

.

“Bây giờ tôi giúp cậu chích thuốc tê, hít sâu.”

“Tình huống bệnh nhân?”

“Huyết áp 110/70, nhịp tim 80, tình trạng ổn định.”

“Bác sĩ, đây là hình chụp X-Quang, xương đùi bệnh nhân bị gãy.”

“Dao giải phẫu.”

.....

“Bác sĩ, xương đâm vào mạch máu! Bệnh nhân hô hấp tăng nhanh, tim đập quá tốc độ.....”

“Nhiễm trùng đường hô hấp? Chụp X-Quang đi.”

“Bác sĩ, bệnh nhân ho máu!”

.....

“Bác sĩ..... Đây là.....”

“Đưa tôi hình siêu âm tim!”

“Tim nhĩ phải và tâm thất phải mở rộng, tâm thất phải đang suy yếu, bác sĩ.....”

.....

“Đây không phải là bị nhiễm trùng, mà là xương ống đâm vào mạch máu làm thuyên tắc phổi.....”

“Thuyên tắc phổi?”

“..... Đã trễ rồi..... trễ rồi, chuẩn bị báo cho người nhà bệnh nhân.....”

.....

“Xin hỏi ai là người nhà của bệnh nhân?”

“Người nhà? Người nhà? Người đâu?!”

“Cậu ấy sao rồi..... Không, tôi không phải người nhà, cậu ấy không có thân thân..... Thuyên tắc phổi? Cô chờ chút, tôi gọi điện thoại đã.....”

“Lục, lục viện trưởng? Đó là thuyên tắc phổi, khi phát hiện đã không kịp nữa, ngài đã khám qua ông có biết.....”

“Đừng vô nghĩa, nơi này giao cho tôi.”

.....

“Lục viện trưởng, đâu phải ngài không biết..... Mọi người đã chết nhiều năm như vậy nơi đó không thể tùy ý đụng vào!”

“Tôi theo Trần Chí Ván nhiều năm như vậy, mấy điểm đó tôi còn lạ gì nữa, lão bà kia cũng đã chết..... thì còn phải sợ gì nữa?”

“Lục viện trưởng, ngài đã quên.....”

“Tôi không quên, Trần Chí Ván thượng vị như thế nào, Lục Vang tôi cũng có thể thượng vị như thế, người này thế nào cũng chết, ngay cả người thân cũng không có, đưa vào chỗ nào cũng giống nhau thôi.....”

.....

“Tôn tiên sinh, hiện tại đưa anh đến phòng 315a nghỉ ngơi. Anh yên tâm, đạo diễn và mọi người đều chờ anh trở về.”

“Không có việc gì, dưỡng bệnh cho tốt, cũng làm cho đạo diễn bọn họ yên tâm.”

Kết.

Cửa mở.

Bóng tối, tanh hôi.

Không. Không không không không.

Thả tôi ngoài.

Tôi muốn ngoài.

ngoài. ngoài ngoài ngoài.

ngoài!!

◆

Tôn Chính bỗng nhiên mở mắt , bóng ma bao trùm một căn phòng giải phẫu thật lớn.

Toàn thân đều mềm nhũn không có chút sức lực. Cậu giật giật tay , chân mới nhừ , cậu cố gắng chống tay , ngồi dậy.

Khi nào thì mình nằm trên bàn giải phẫu này?

Vừa rời từ phòng 315a..... Vừa rời? Không, không phải.

Cậu mân mê miệng , chống vào mép giường , hạ hai chân xuống .

Một bên đứng lên, cậu một bên híp mắt quan sát phòng giải phẫu âm u này, sau đó dùng tay phui phui tay áo, giống như phui đi mùi vị mốc meo trên người , đi đến cửa.

Khi đóng cửa lại , cậu muốn mở đèn pin nhưng thấy thấy nó chớp chớp vài cái , không sáng.

Muốn tìm một người, Lộ Hà.

◆

Lộ Hà nhìn xung quanh, trên người toàn là mồ hôi.

Lưu Tồn không biết đã đi đâu, hần đuổi theo đây, vòng quanh tầng ba một hồi lâu , cả người toàn là mồ hôi lạnh nhưng cũng không phát hiện được gì.

Có người vào đây.

Vào lúc đó, ai có thể vào được? Lộ Hiểu Vân đang làm gì ?

Hắn không phải Lộ Hiểu Vân, không thể nào phát hiện hơi thở huyết có biến hóa , cũng không biết nên làm gì .

Tầng ba im ắng , đèn pin chỉ có thể chiếu được một phạm vi hình cung, chiếu đến vài cánh cửa đang đóng chặt, như là ả núp sư tử nhắm chặt miệng, một khi ánh sáng dòi, sẽ hé miệng mãnh phác mà đến.

Hắn cảm giác được đang có thứ gì đó di chuyển , yên lặng khôn một tiếng động chậm rãi tiến tới . Từ khi ‘nó’ xuất hiện , loại cảm giác này chưa hề biến mất.

Lộ Hà chặt chẽ chú ý động tĩnh bốn phía, ánh mắt, lỗ mũi và lỗ tai, đều khẩn trương dò xét tình trạng xung quanh . Hắn nghe theo lời anh hai đã nói, nhắm mắt lại dùng làn da để cảm giác.

Tinh thần Lộ Hà căng thẳng đã hơn một giờ , mà cả người hắn từ khi nhập huyết đến bây giờ cũng đã được mười mấy tiếng .

Thân thể hắn cũng sắp chịu không được. Ban đầu chỉ là từ cái chân lan nửa người dưới , bây giờ bắt đầu tấn công nửa người trên, điều này làm cho hắn càng cảm thấy mình là một con mồi ngon miệng , sắp biến thành một thứ gì đó , hấp dẫn vô số đồng loại.

Mà hắn tay không tác sát, một mình chiến đấu.

Cộp , cộp , cộp.

Một loạt tiếng bước chân bỗng nhiên vang lên.

Cộp , cộp , cộp.

Tiếng bước chân chậm rãi mà thông thả đập lên từng nấc thang.

Nó làm hắn nhớ đến chút chuyện, Lộ Hà cau mày lắng nghe, bỗng nhiên giật mình: Đây là tiếng bước chân của lão Trương ! Ông ta đang đi lên tầng ba!

Vô luận như thế nào cũng không thể tiếp xúc với tụi nó nữa, huống chi ai biết ‘Nó’ xuất hiện lại có biến hóa gì khác hay không ? Hắn nhìn nhìn bốn phía, trong lúc đó quyết định thật nhanh , trốn vào phòng hồ sơ .

Từ khi bọn họ đi , cửa phòng hồ sơ vẫn khép hờ , mắt thấy tiếng bước chân từng bước một đến gần lầu ba , Lộ Hà một cái nghiêng người liền đi vào.

Lấy tốc độ ở huyết đã huấn luyện hần nhanh chóng mở đèn pin quan sát phòng hồ sơ một vòng , từ sân nhà đến trần nhà , xác định không có gì kỳ quái mới thở nhẹ một hơi.

Huyết hoạt động càng ngày càng thường xuyên , đây là khi hần một mình đi khắp tầng ba rút kết luận , mà hần không biết làm cách nào để xuống tầng dưới tìm tung tích của Tôn Chính . Cầu thang bên trái có bóng dáng của lão Trương đang bồi hồi , cầu thang bên phải là hoạt động phạm vi của đứa bé kia .

Thật giống như đem nhốt hần ở tầng ba.

Nghiêng tai nghe tiếng bước chân xa dần, hần đẩy cửa , lấy đèn pin cẩn thận chiếu bên ngoài. Như vậy khi ánh sáng chiếu ngoài bóng tối thân kinh hần cũng nhìn không được buộc chặt , chiếu càng sáng thì trong bóng tối càng cất dấu nhiều nguy cơ , mỗi lúc đều có thể xảy ra rất nhiều chuyện.

Ngọn đèn thoáng qua khung cửa và vách tường đối diện, tạm thời xác định ở đây an toàn , Lộ Hà bước nhẹ ngoài.

Vừa muốn nhích người xuống lầu, hần liền cảm thấy không ổn.

Trên cầu thang có một vết máu thật dài, không biết ai đã gây .

Nhất định không phải máu của Tôn Chính.

Hần chửi thề một câu, lại gặp phải thứ này.

Hần cơ hồ đã nghe được âm thanh sàn sạt làm người ta Mao cốt tưng thiên , không, không phải cơ hồ, mà là nghe rất rõ!

Đèn pin liền chuyển hướng , chiếu đến một thân thể vụn vụn , ở hành lang trước mặt hần , nhìn không rõ mặt , chỉ dùng tốc độ thật chậm đi chuyển , máu từ nơi nào đó trên cơ thể đó chảy , kéo dài .

Cánh tay bắt giắc nắm chặt lại.

Quả nhiên, những thứ này đến vì hần sao . Làm sao bây giờ?!

Thứ hữu hiệu duy nhất của hần chính là xà cừ đã ở trong tay Tôn Chính , hành lang lại không có gì để phòng thân .

Càng nguy hiểm là — hình như hần nghe được tiếng sàn sạt kia đang tiến về phía này , còn có rất nhiều thứ khác ?

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?!

Trong đầu hần hiện lên một nơi.

Chân có thể từ bỏ, mạng sống quan trọng hơn!

Lộ Hà cắn chặt răng, gờ chân lên đạp một cước lên người nó , bao hàm cả một loại căm hận . Chỉ nghe rắc một tiếng , giống như tiếng xương bị gãy , sau đó nó từ trong đồng máu dưới thân mình đứng dậy .

Lộ Hà nhìn không được lại mắng một tiếng, tiếp tục dùng tốc độ chạy đi , thẳng đến khi cách không xa phòng ngoại khoa ba.

Phòng ngoại khoa ba là nơi Lộ Hiểu Vân đã làm ẩn trú. Hần một chút cũng không do dự , chạy nhanh vào , sau đó lập tức xoay người đóng cửa .

Tim hoảng sợ đập bùm bùm không dừng.

Hần ở đây còn nguy hiểm như vậy , Tôn Chính bên kia không biết như thế nào?

Chỉ mong mấy con quái vật đó đều hướng về phía hần .

Hần dựa lưng vào cửa, thở phì phò cố gắng bình phục tâm tình.

Mà trong lúc ngắn ngủi này cũng làm cho hần đủ thời gian tự hỏi: Nếu, nếu Lộ Hiểu Vân thật sự biến thành ‘Nó’, không, sẽ không, anh ấy nhất định có cách khác để giải quyết vấn đề này , dựa theo ghi chép cuối cùng , từ đó về sau bệnh viện có một thời gian yên ổn , Lưu Tàn đã chết , ‘Nó’ cũng không hoạt động nữa , vấn đề chắc đã được giải quyết .

Nhưng là, đến cuối năm 05, huyết lại bắt đầu cắn nuốt người sống . Chuyện này chỉ có một khả năng: Có người lại tiếp tục làm tế tự năm đó Lưu Tàn đã làm , mà ‘Nó’ cũng biến thành một ‘Nó’ mới.

Là ai lại bắt đầu chuyện này lần nữa ?

Nghe tình huống trong văng, Lưu Tàn và Trần Chí Vấn chưa từng nói cụ thể chuyện gì đã xảy ra , bọn họ chỉ nghe theo lệnh mà làm , phát hiện chuyện này cũng không bình thường thôi .

Nhưng những người tiếp xúc với chuyện này , có vài y tá , đứng rồi , còn có một người Lục Vang ở phòng cấp cứu năm đó.

Chính là viện trưởng đương nhiệm hấn gặp cách đây không lâu.

Người cầm chức lớn , làm việc tự do, theo sự việc xảy , người có khả năng nhất chính là ông ta. Vì sao ông ta vừa nghe hấn tới tìm người , liền gọi người đến phòng hồ sơ xử lý tài liệu [tuy rằng chưa kịp xử lý sạch sẽ]? Dù sao lúc trước Nghiêm ương cũng đã tiếp xúc với ông ta mà ông ta cũng có thể từ Nghiêm Ương biết được không ít chuyện [Nghiêm Ương thoát nhìn có vẻ rất tin nhiệm ông ấy .

Ông ta thế mà lại to gan đến mức vận dụng loại chuyện cảm kỳ này..... Nhưng một khi đã như vậy, vì sao ông ta lại giữ tư liệu của Lưu Quân Phương và Nghiêm Ương, đứng rồi, ghi chép của Trần Chí Ván

Thì là thế!

Lộ Hà bừng tỉnh đại ngộ, Lục Vang không có Lưu Tàn chỉ đạo, trong quá trình tất nhiên sẽ gây sai lầm , bệnh viện liền xảy một vấn đề lớn , ông ta lưu trữ tư liệu và ghi chép để tìm kiếm phương pháp giải quyết .

Nguyên lai ông ta cũng giống với hấn . Tuy rằng ông ở ngoài huyết nhưng cũng giống như bị nhốt trong vòng lẩn quẩn này, đau khổ giãy dụa tìm kiếm biện pháp hóa giải .

Trần Chí Ván, Lục Vang, mỗi người có một ý đồ lợi dụng huyết, cuối cùng cũng đều rơi vào kết cục với những người vô tội bị liên lụy.

Lộ Hà nở nụ cười. Hấn nghe được những tiếng sần sật kia đang tụ tập ngoài cửa , lại nhếch môi nở nụ cười, lộ một hàm răng trắng .

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Giờ thứ mười bốn – Hành lang tầng ba

Không thể bỏ cuộc.

Lộ Hiểu Vân trong thời khắc cuối cùng rất kiên quyết, hấn nhất định phải mạnh mẽ lên.

Lộ Hà hít một hơi, mở cửa, dòng máu đỏ sẫm từ ngoài liền chảy vào. Tay phải hấn cầm ổ khóa, nghiêng người dồn sức lên khuỷu tay, đẩy mạnh ngoài, động tác rành mạch lưu loát. Chỉ nghe rầm một tiếng vật thể kia ngã xuống đất .

Cánh cửa này không biết anh hai đã làm ma pháp gì lên , cứ tưởng rất khó đối phó ai ngờ lại dễ dàng như vậy .

Sàn sạt. Sàn sạt.

Sàn sạt. Sàn sạt.

Chúng lại tiến về nơi này. Chúng nó dường như rất sợ hãi cánh cửa , chỉ có thể ở ở ngoài cửa như hổ rình mồi.

Không giải quyết chúng nó, mình sẽ chết trong này.

Lộ Hà cố ý mở cửa lớn hơn . Quả nhiên có mấy khối vụn vẹo chảy đầy máu tiến vào.

Lộ Hà nhìn không được lại bùm bùm mắng một chuổi, lùi về sau một chút, sau đó vọt lên , giơ chân đá bản lề vào mặt tường phía trước.

Chỉ nghe vài tiếng đập của vật kia , Lộ Hà vốn là cao lớn, khí lực không hề nhỏ, một cước này, ván cửa không biết đè phải bao nhiêu con , lại không biết đánh bay bao nhiêu vật nọ

Trước cửa trống rỗng không còn thứ gì .

Hấn thở nhẹ một hơi, vỗ vỗ tay.

“Nếu không phải tao đang đói, thì một cước này đã.....”

Lời còn chưa nói xong , bỗng nhiên hấn im lặng . Bởi vì hấn mơ hồ nghe được một tiếng bước chân quen thuộc .

Rất nhẹ rất xa, nhưng lại cực kỳ quen thuộc.

Âm thanh này từ cuối hành lang truyền đến , phòng giải phẫu.

Tôn Chính!

Lộ Hà một trận kích động, chạy ra ngoài cửa.

Chạy vội tới hành lang, hần khẩn cấp lấy đèn pin chiếu vào phòng giải phẫu, không thấy ai, nhưng tiếng bước chân vẫn đang vang lên.

Cậu ấy ở bên trong.

“Chính, tôi ở đây—”

Lời hần nói còn chưa chấm dứt đã bị một sức mạnh kéo ngã, cảm đập xuống đất, thiếu chút nữa đã cắn mất lưỡi.

Cái gì vậy?!

Hần hoảng sợ muốn đứng dậy, lại phát hiện cổ chân mình đang bị ai nắm lấy, tha đến một đầu hành lang khác, may mắn đáng người hần cũng không tới, khí lực kia có vẻ không kéo nổi.

Lộ Hà nhìn xuống chân mình, vừa nhìn làm hần sợ đến mất không thở nổi, hần mơ hồ nhìn thấy một cánh tay của con nít đang cầm lấy cổ chân của mình.

Đây đứa bé của Cao gia, mà hần, hần có thể thấy đứa nhỏ kia !!

Hần không biết bị đứa bé kia dọa hay bị chính mình dọa, chỉ kinh ngạc không thể nói gì được ..

Cạch.

Cánh cửa bên phòng ngoại khoa ba đang động đây. Âm thanh này làm hần bừng tỉnh.

Hần quay đầu nhìn về phía đó, thâm kêu không tốt.

Vật dưới chân vẫn còn, mà mấy nhục đoàn đang nhấp nháy từ trong đồng máu đi, hướng về phía hần.

Thân hình vụn vụn, ngay cả đầu ở nơi nào cũng không biết

“Chính! Tôn Chính!” Lộ Hà kêu cứu, phát hiện mình đã dùng hết sức lực, tiếng kêu cứu này cực kỳ mỏng manh.

Khí lực của đứa bé kéo hần ngã cũng rất kinh người, chỉ một bàn tay nhỏ bé đã có thể lôi hần đi, cả người ma sát xuống sàn, hướng về phía cầu thang bên kia.

Mấy thứ cả người đầy máu kia cũng rất thông thả, chậm rãi di chuyển đến trước mặt hần.

Mất thấy một nhục đoàn sẽ chạm vào mặt của mình.

Chẳng lẽ hần thật sự sẽ biến thành đồng loại của bọn chúng, hoạt động ở nơi bóng tối vĩnh hằng này?!

Trong lúc mảnh chỉ treo chuông, Lộ Hà hét lớn một tiếng, hai tay vươn về phía trước, vừa lúc bắt được khung cửa. Hần cố sống cố chết nắm chặt tay, đầu né được khối nhục đoàn kia, nó đã đến góc tường không chỗ nào tránh được nữa.

Hần bỗng nhiên nhớ tới một chuyện mà trước đó mình đã từng làm, Lộ Hiểu Văn trong thời điểm quan trọng cũng đã từng nhắc nhở Nghiêm Ương.

Đừng làm tiếng chuông.

Hần dùng hết sức lực cuối cùng, lấy từ trong túi quần chìa khóa của phòng viện trường mà từ đầu đến giờ cũng không biết công dụng của nó, ném tới chỗ đứa bé.

Tiểu bằng hữu, xin lỗi!

Lộ Hà trong lòng thầm nghĩ. Mấy khối đầy máu kia lập tức tránh xa, sau bàn tay nhỏ bé kia không còn gì cả. Cánh tay rút cuộc cũng thả ra, cùng với những thứ kia lùi đến hành lang bên kia.

Đến tột cực nó là thứ quái vật gì vậy.....

Lộ Hà kinh hồn táng đảm vịn tường đứng lên, cả người không còn chút sức lực nào. Nhìn không được mấy khối thịt chỉ biết mấp máy kia lại có thể dùng tốc độ nhanh như vậy, xem hần thật sự tìm được đường sống trong chỗ chết.

May mắn bất luận thân thể biến hóa như thế nào, cũng chịu không chế của hần.

Nghĩ đến Tôn Chính, hấn dừng một chút đứng lên , chặt vật không chịu nổi chạy tới phòng giải phẫu.

Trong bóng đêm có một bóng người mơ hồ đi từ phòng giải phẫu ,.

Lộ Hà quơ quơ đèn pin trong tay, dừng ở trước mặt người kia.

giương mặt thanh tú, tái nhợt không có chút máu , mắt nhắm chặt bị ánh đèn chiếu vào không mở được.

“Chính!”

Hấn gọi một tiếng , chạy qua .

Người kia cũng hoảng hốt giương mắt nhìn hấn , vẻ mặt có một loại cảm giác không nói lên lời.

Đến khi chỉ còn cách vài bước , Lộ Hà giang rộng hai tay , nhưng hấn bỗng nhiên dừng lại ..

Hấn thấy Tôn Chính cau mày có chút mê mang nhìn bình , hấn liền chần chờ .

Nếu hấn đến gần Tôn Chính , mấy con quái vật đuổi theo hấn cũng sẽ đuổi theo Tôn Chính .

Mà hấn , cũng nghiễm nhiên đã trở thành một nửa quái vật.

Trước mắt hấn là Tôn Chính , giống như không phải là Tôn Chính của mình mấy giờ trước.

Hấn mở miệng muốn nói gì đó , lại im lặng.

Hấn mất đi dũng khí để xác nhận . Do hấn đang sợ hãi mình , hay sợ hãi Tôn Chính năm lần bảy lượt biến mất tại phòng giải phẫu .?

Ai biết Tôn Chính này , có phải là cậu ấy lúc biến mất hay không ?

“Lộ Hà.” Tôn Chính kêu một tiếng, từng bước đi về phía trước .

“Chính..... Cậu.....” Lộ Hà muốn nói lại thôi.

“Sao?” Tôn Chính hỏi, trong mắt có chút vui sướng , nhưng không biết vì sao loại vui sướng này khiến cậu có chút xa lạ.

“Cậu.....” Lộ Hà vừa định nói chuyện, đột nhiên cảm thấy một hàn khí thấm vào xương tủy cái chân kia không tự chủ đi về phía trước ,“Cậu dừng lại đây!”

Cái gì đang ở trên lưng hấn ?

“Anh làm sao vậy?” Sắc mặt Tôn Chính, càng đến gần hơn .

Lộ Hà khản trương lùi về sau mấy bước , vật ở sau lưng hấn , có chút không thích hợp . Rất không thích hợp .

Hấn quả thực có thể cảm nhận được hơi thở đang phun trên lưng mình . Lạnh như băng , hơi thở đầy chết chóc , ngay vừa rồi nó liền nhảy lên lưng hấn . Giống như đã có dự định trước , ở khắc cuối cùng , rốt cuộc cũng bắt được hấn .

Là.....‘Nó’ sao?

‘Nó’ rốt cục cũng tìm đến bọn họ rồi sao? Bởi vì..... hấn đang trở thành một trong bọn chúng?

“Tôi, tôi không sao, cậu cứ đứng ở đó , đừng cử động.”

Vậy thì nguy rồi..... Thân thể hấn bỗng nhiên không chịu khống chế..... Chân không chịu khống chế..... Không có khả năng , không có khả năng Nay.....

Không thể để Tôn Chính đến gần, cũng không thể để ‘Nó’ bắt được.

“Rốt cuộc anh bị làm sao vậy?” Thanh âm Tôn Chính có chút bối rối.

Lộ Hà nhìn cậu , gần ngay trước mắt , lại giống như xa tận chân trời.

Tôi rốt cuộc bị làm sao ư ? Tôi cũng không biết.

“Mau..... Đưa tôi , đưa cho tôi chìa khóa” Lộ Hà gian nan nói “Đưa cho tôi, tôi sẽ không có chuyện gì”

Có lẽ chìa khóa. Là hi vọng cuối cùng.

Có lẽ chìa khóa. Cũng cứu hấn không nổi.

Tôn Chính một bên sờ soạng , một bên tới gần Lộ Hà, mắt nhìn xung quanh :“Có thứ gì sao?!”

“Không, không có!”

Cái gì cũng không có. Đừng nhìn , tôi sợ cậu vừa nhìn Liền thấy ‘Nó’

Mà lúc đó , cậu khẳng định sẽ không để tôi lại một mình chạy trốn ,

Tìm kiếm một chút , Tôn Chính lấy chìa khóa xà cừ kia ra đưa cho hấn , cậu vừa lấy , nhìn chìa khóa trong suốt như ngọc kia , mắt bỗng nhiên sáng lên ,:“Đúng rồi! Tôi đã tìm được đường !”

Lộ Hà ngăn :“Đường ? Cậu tìm được rồi?”

Hấn vờn tay muốn lấy chìa khóa , lại phát hiện tay không đủ dài.

Tôn Chính đến gần từng bước, ngữ khí cũng rất ôn nhu :“Lộ Hà, chúng ta rút cuộc có thể rời khỏi đây.”

Vật kia đã muốn đến lưng hấn , tựa như cái chết đang chờ đợi.

Tay Tôn Chính đặt lên tay Lộ Hà, lạnh như băng .

Lộ Hà như có tật giật mình , hất tay Tôn Chính :“Đừng đụng vào tôi!”

Tôn Chính giống như bị hành động này của hấn làm bất ngờ, nhìn hấn, trong mắt tràn đầy kinh nghi.

“Tôi. Tôi.” Lộ Hà ngập ngừng , tôi sợ cậu sẽ nhìn thấy gì đó . Nhưng hấn vẫn không thể nói khỏi miệng.

Hấn không biết giải thích vì sao những thứ kia luôn xuất hiện xung quanh mình , bởi vì hấn biết , chỉ có một vấn đề : Hấn đã không còn bình thường , không ngừng hấp dẫn những thứ đó .

Mà hấn, không thể giải thích cho Tôn Chính hiểu.

“Có một chuyện , một người bình thường bỗng nhiên trở nên rất quan trọng . Nếu , cậu đột nhiên ý thức được người đó rất quan trọng với mình , sẽ bắt đầu cảm thấy sợ hãi.”

“Đều là thích một người, Lưu Quân Phương kỳ thật sợ hãi. Tôi sợ với cô ấy còn sợ hơn nữa, Tôn Chính.”

“Cậu tìm được đường ?” Lộ Hà che dấu xấu hổ, lui về phía sau từng bước, lắp bắp nói “Vâng tốt rồi , cậu , cậu có thể đi ngoài.”

Tôn Chính nhú mi , mi trung ẩn ẩn có tức giận:“Anh có ý gì?!”

“Kỳ thật, chỉ cần cậu ngoài , là tôi có thể yên tâm.” Những lời này phát từ đáy lòng của Lộ Hà , hấn cố chịu đựng ghê tởm của vật dính trên lưng mình , còn nói rất thật.

Từ lúc hấn phát hiện chân mình xây vấn đề , hấn đã chuẩn bị tâm lý cho những chuyện này.

Chỉ sợ hấn thoát không được , nhưng hấn sẽ cùng Tôn Chính đi đến cuối cùng , chỉ cần có thể giúp cậu ngoài , hấn ở đây cũng không sao.

Tôn Chính đang muốn nói gì đó, Lộ Hà lại mở miệng :“Cậu không cần lo lắng , tôi sẽ đến xuất khẩu cùng cậu , ít nhất phải nhìn thấy bộ dạng của đường kia là như thế nào.”

Hấn muốn cười , nhưng lại cười đến khó xem.

Tôn Chính chụp lấy tay Lộ Hà:“Anh nói cái gì? Nói lại lần nữa xem?!”

Lộ Hà nhìn chằm chằm vào mắt Tôn Chính , bỗng nhiên cảm thấy bao lâu nay ở đây gầy gù , giờ phút này mọi thứ đều biến mất.

Thần nhiên .

Tâm tình tuy không quá thê lương, nhưng không còn suy nghĩ dây dưa gì nữa.

Vật trên lưng cũng dường như không còn tồn tại .

Hấn đã tìm được anh hai , ở trong tình huống cực đoan , có thể đem Tôn Chính ra khỏi đây an toàn , là được. Nguyên bản đây chính là một hi vọng xa

vòi, mà nay lại có một người có thể ngoài, đó đã là kỳ tích.

“Tôi ít nhất. Phải giúp cậu xem, rốt cuộc đó có phải là đường hay không.” Lộ Hà vừa cười, một chương chụp trên vai Tôn Chính, thuận thế đẩy cậu. Một chương này đụng đến vật trên lưng, hấn nhếch miệng, rất nhanh che dấu biểu tình.

“Lộ Hà! Bây giờ anh lại dờ chừng gì nữa?!” Tôn Chính hét lên “Anh không tin tôi sao ?! Không muốn theo tôi ra ngoài?!”

“Đến, đưa xà cừ cho tôi” Lộ Hà vẫn cười duỗi tay muốn lấy chiếc chìa khóa trên tay Tôn Chính

“Lộ Hà!!”

Lộ Hà bắt đắc dĩ, buông tay: “Đúng vậy, tôi đã lừa cậu. Tôi không thể cùng cậu ngoài.”

Ba!

Xà cừ trong tay Tôn Chính bị quăng xuống sàn.

“Anh gạt tôi?!”

“Tôi vẫn gạt cậu, cậu mau đi đi, tôi không muốn cùng cậu ngoài, tôi đã tìm được tin tức của anh hai mình, tôi.” Lộ Hà vừa nói, một bên liên tục lui về phía sau, hấn cũng nhìn được bộ dáng của lúc mình bây giờ, thật sự là vừa buồn cười vừa chật vật.

“Lộ Hà, anh rốt cuộc bị sao vậy? Có gì anh cứ nói với tôi, được không?” Tôn Chính lại một lần phóng nhiên ngữ khí, nhìn vào mắt Lộ Hà, mang theo hi vọng nào đó.

Lộ Hà chưa từng thấy Tôn Chính như vậy bao giờ. Tôn Chính luôn giữ khoảng cách với người người, sao trong ánh mắt lại có thể mềm mại như vậy?

Lộ Hà cơ hồ đã muốn kéo Tôn Chính chạy đi.

Nhưng hấn cảm thấy cả người cứng ngắc. Không động đậy nổi.

Hấn đang bị ‘Nó’ chậm rãi cắn nuốt, tầng da thứ nhất đã muốn bị ‘Nó’ lột.

Chỉ còn miệng là còn có thể nói chuyện: “Tôi nói thật. Cậu đi đi, tôi nói thật cho cậu biết. Huyệt, huyệt này, muốn đi ngoài, nhất định phải, phải bắt đầu từ không chế được ‘Nó’ Cậu hiểu không? Anh hai tôi năm đó, đã biến thành ‘Nó’, ‘Nó’ chính là anh hai tôi, cho nên bệnh viện mới, mới.”

“Anh đang nói gì vậy, Lộ Hà. Anh.”

“Cho nên. Tôi ở lại, tốt nhất, tôi sẽ biến thành ‘Nó’ Ngay từ đầu trong lá thư đã nói cho tôi biết như vậy, từ đầu tôi cũng đã nghĩ như vậy, tôi gạt cậu. Không còn cách nào khác, cậu mau đi đi.”

Lộ Hà nói xong, hấn chưa từng phát hiện, nói dối lại là một chuyện khó khăn đến như vậy, mỗi một câu, đều làm cho trái tim nhói lên một lần.

Tôi gạt cậu, xin lỗi.

Nhưng đây là lần cuối cùng. Trước kia tôi từng nói gì, cậu cứ coi như tôi lừa cậu đi. Quên hết là được rồi.

“Cậu tin tôi không?”

“Hai chúng ta cùng nhau đi vào, thì cùng nhau thoát, ngoài, đây chính là cơ hội cuối cùng.”

“Tôi thích cậu.”

“Đúng vậy.” Mềm mại trong mắt Tôn Chính đột nhiên biến mất, sắc mặt cải biến, giống như bao phủ một tầng băng sơn, “‘Nó’ từng là anh của anh, Lộ Hiểu Vân.”

Lời nói lạnh lùng như người xa lạ vang lên trong khoảnh khắc yên lặng.

“Bởi vì anh ta, nên huyệt này mới có người sống sót, nhưng mà” Tôn Chính dừng một chút, bỗng nhiên nở nụ cười, khoe miệng câu lên một độ công sắc như dao, “Anh quay đầu nhìn thử xem vật đang nằm trên lưng anh là gì.”

Lộ Hà cả kinh quay đầu lại.

Một gương mặt, một đôi mắt.

Gương mặt quen thuộc, đôi mắt quen thuộc.

Mặt của Tôn Chính , mắt cũng của Tôn Chính.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Giờ thứ mười bốn – Hành lang tầng ba

“Anh không nên nói dối tôi, Lộ Hà,” Tôn Chính ý cười không dứt “Tôi thực sự đã mềm lòng.”

Lộ Hà càng không ngừng nhìn qua nhìn lại giữa mặt Tôn Chính , và người đang nằm trên lưng mình .

Hai gương mặt giống nhau như đúc , hần không tìm thấy điểm khác biệt nào.

Nhưng hần không cảm thụ được hơi thở gì. “Tôn Chính” trên lưng không hề có hô hấp .

“Tôi cũng không nghĩ tới sẽ như vậy ” Tôn Chính từ từ đến gần Lộ Hà, cậu vươn tay, lòn vào cái đầu đang nằm trên vai Lộ Hà.

Dần dần dùng sức.

Lộ Hà quay đầu không muốn nhìn thấy cánh đầm máu khi.

Sức nặng trên vai lập tức biến mất , nhưng máu không hề dính lên người hần.

Người kia vỗ vỗ vai hần, muốn hần mở mắt: “Anh nhìn đằng sau đi.”

Lộ Hà chống tường , cầm đèn pin chiếu về phía sau . Hần liền lao 9ao3 , cảm thấy mình sắp đứng không vững.

Những vật máu chảy đầm đìa quỳ rạp trên mặt đất , mặt nâng lên , đều nhìn về phía hần .

Đều là mặt của Tôn Chính ,mắt của Tôn Chính

“Quen lắm đúng không ? Anh thích không?”

Lộ Hà lập tức ngã ngồi xuống đất.

Không có khả năng..... Không có khả năng.....

Tôn Chính cũng ngồi theo , nhìn hần trong gang tấc: “Anh có khỏe không? Tôi đỡ anh đứng lên.”

Nói xong cậu vươn tay muốn đỡ Lộ Hà. Lộ Hà lập tức hét ra, ngẩng đầu nhìn Tôn Chính trong mắt có loại thê lương nói không nên lời.

Tôn Chính hừ một tiếng, lát sau lại nở nụ cười: “Cũng đúng , tôi gấp cái gì, không phải chỉ lát nữa thôi anh cũng giống bọn nó sao.....”

Lộ Hà chỉ cảm thấy hô hấp bắt đầu khó khăn , ngực kịch liệt phập phồng .

Có lẽ đây không phải là Tôn Chính.

Có lẽ đây là ‘Quý khách’ của ‘Nó’ mà thôi.

Hần tự an ủi mình , nhưng càng nhiều chi tiết hiện lên trong đầu , nhưng là càng ngày càng nhiều chi tiết hiện lên trong đầu, mọi ý nghĩ đều bị xáo trộn không cách nào bình tĩnh lại được .

Hần ngưỡng mặt dựa người vào tường, nhắm lại mắt.

Tôn Chính chăm chú nhìn hần, cười ý ẩn , bi thương từ trong biểu tình trên gương mặt lướt qua , nhưng rất nhanh cậu liền lấy lại tươi cười .

Một lát sau , Lộ Hà đột nhiên mở mắt ra, bình tĩnh hỏi: “Huyết này , rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vấn đề này làm cho Tôn Chính ngẩn ra, giống như cảm thấy không thú vị , hần đem máy cassette trong người ném ra ngoài: “Trong phòng 315a nhất định được , anh tự nghe đi.”

Lộ Hà vẫn rất bình tĩnh nhét máy cassette lên , chùi sơ qua , lúc nhấn nút play không biết sao tay lại run lên , ấn thành nút tua nhanh , hần vội vàng nhấn dừng lại , lại bấm nhầm thành nút play.

Băng ô ô vang lên . Lộ Hà chống hai tay , tựa lên tường , cả người như bị rút hết mọi khí lực , làm nó rớt xuống

Tôn Chính mặt không biểu tình đoạt lấy máy cassette , nhấn nút trả lại , thẳng đến lúc đầu đoạn băng , cách một tiếng , cậu lại không chút thay đổi nhấn nút play , rồi để máy cassette trước mặt Lộ Hà.

Không biết vì sao, tạp âm ở nơi này giảm đi rất nhiều .

Lộ Hà giống như người chết ngồi đó nghe Nghiêm Ương đứng trong thang máy đuổi theo Lộ Hiểu Vân , rồi đến mọi chuyện bọn họ chứng kiến khi vào phòng 315a.

Khi nói đến những nạn nhân bị treo ngược , bờ môi của hắn giật giật, tựa hồ muốn hỏi gì đó , lại không phát ra tiếng , cái gì cũng không thể hỏi ra miệng.

Lộ Hiểu Vân vừa mới nói xong “Đây là..... Đường ra.....” Tôn Chính ba một cái nhấn dừng lại .

“Anh xác định anh muốn biết chuyện kế tiếp sao?”

Lộ Hà quay đầu nhìn cậu, ánh mắt vô định, nhưng mà hắn vẫn thông thả gật đầu.

Đồng!

Trong băng từ truyền đến tiếng động như vật nặng rơi xuống thật lớn.

“Lộ Hiểu Vân!!!!” Nghiêm Ương hét lên .

Một trận hỗn loạn nhỏ, Nghiêm Ương bộ dáng thất kinh:“Lộ Hiểu Vân, anh tỉnh lại, anh, sao anh, sao”

Làm sao có thể ngã xuống

Nhưng Lộ Hiểu Vân quả thật bị ngã xuống.

Kết.

Cửa bị ai đó đẩy ra.

Nghiêm Ương hỏi:“Ai?!”

“Phía sau, tốt . Hắn, không hiểu ‘Nó’, chỉ có tao, mới có thể.” Tiếng phụ nữ trung niên khàn khàn khó nghe thốt nên một câu.

Nghiêm Ương không nhìn thấy gì đụng phải vật gì đó , thốt lên:“Luru, Luru Tàn?!”

Bà ta không nói gì.

“Không phải bà chết rồi sao! Nga không, bà không chết? Bà tòi đây làm gì?!”

Bà ta đi về phía trước hai bước.

Nghiêm Ương lập tức khản trương mở miệng:“Không được đụng đến anh ta!” Quả thực có thể tưởng tượng được hắn như thế nào bảo vệ Lộ Hiểu Vân.

“‘Nó’ muốn dẫn cậu ta đi, không cần tao.” Luru Tàn đột nhiên cười quái dị “Mày , đã biết bí mật này, ‘nó’ cũng không bỏ qua cho mày đâu.”

“Bí mật? Nơi này trừ bỏ một đồng người chết ghê tởm với bà người phụ nữ kì quái thích thi thể , thì có bí mật gì ” Nghiêm Ương nóng nảy “Tôi mà là ‘nó’ , người đầu tiên tôi bắt đi là bà đó !”

“Ha ha ha ha!”

Luru Tàn cười càng thêm chói tai .

“Mày không hiểu, huyết là gì. Tội mày , hiểu sao?” Luru Tàn âm thanh như muốn xuyên thấu qua cassette, “Thế giới này, từng nơi , đều có những tội ác không đếm hết , có vô số sinh mệnh mới xuất hiện , không có huyết , tội ác này sẽ không ngừng tích lũy , truyền cho sinh mệnh mới.”

“Cái gì?”

“Huyết, là một cánh cửa , cánh cửa tuần hoàn. Ở trong một thành thị tội ác , những thứ dơ bẩn đều bị loại bỏ, một sinh mệnh mới lại bắt đầu. Tội bây không hiểu nó , không tôn thờ nó, không bảo vệ nó. Huyết là một quá trình tự nhiên , chỉ có Tùy Âm, bảo vệ nó, ở một nơi chúng mày mãi mãi không tìm đến.”

Nghiêm Ương không nói gì. Hắn cũng nói không nên lời .

“Mày xem, đây là nơi tụi mày gọi là đường ra.”

Nghiêm Ương giật giật, vừa sợ vừa nói: “Không, tôi không nhìn!”

Lộ Hiểu Vân nói không nhìn, thì nhất định không được nhìn.

“Mày, sợ,” Lư Tàn cười khanh khách, “Đường ra, là cái gì? Nơi này và nơi đó bất quá chỉ là hai nơi đối lập *, ở thế giới này, có gì khác nhau đâu. Mày xem, cánh cửa này, căn phòng này, xuất hiện trong bệnh viện, có lẽ đã có từ rất sớm, tụi mày sợ nó, phóng bẻ lại. Cho đến khi, tao, mở nó ra.”

[* chú: Lư Tàn nguyên ý là chỉ đối xứng.]

“Bà đang nói gì, tôi không hiểu!”

“Rất đơn giản, những thứ tao đem đến, đều hiến cho ‘Nó’ làm lễ vật, người chết – không còn linh hồn, đều là tế phẩm của nó. Tà dùng bọn họ để dẫn ‘Nó’ ra, ‘Nó’ đựng tới mỗi người, đều bị đem vào huyết.”

“Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng, đó đều là sinh mệnh a!”

Lư Tàn không để ý đến Nghiêm Ương, tiếp tục nói: “Mỗi tế tự đều cần một người chết, chính là bị nhốt ở đây, bọn họ, cùng một người sống, là tế phẩm bị ‘Nó’ mang vào huyết. Như vậy, tao có thể dùng hai người người, từ trong tay ‘nó’ đổi một sinh mệnh khác.”

“Chẳng lẽ chính là như vậy, bệnh viện này. Mới không ngừng có người nhập huyết, nhưng vẫn không có đường ra.” Tiếng Nghiêm Ương thanh âm nghe giống như đang giấy dựa mà thống khổ “Tôi vẫn không hiểu.”

“Đúng vậy, là tao, quấy rầy tuần hoàn của huyết, tao không nghĩ tới, tế phẩm đó, từ điệu gì đó, không thể lưu thông, trở ngại nó, ‘Nó’ không ngừng hấp thu tội ác vào, lại không có cách tiêu hóa. Cho nên nó tìm rất nhiều rất nhiều người, rất nhiều, rất nhiều người nhập huyết.”

“Bà điên rồi!”

“Không, tao cũng không hiểu được vì sao. Nhưng, khi tao biến thành ‘Nó’, tao sẽ hiểu được.”

“Những người nhập huyết, có quan hệ gì với những thầy khô này? Không không, không có khả năng. Không ai có thể làm được, lấy mạng đổi mạng, tội ác gì chứ, sinh mệnh mới gì chứ, tất cả không có khả năng, bà biết mà không có khả năng đâu!”

Tất cả đều không có khả năng.

Lư Tàn đang đảo điên sinh mệnh.

Trừ phi ‘Nó’.

‘Nó’ tiếp xúc mọi người đem vào huyết, mà đem người đã chết đi giữ sinh mệnh lại, ‘Nó’ chẳng khác là chủ đạo sự tồn tại của tử vong và sinh mệnh.

“Nếu, muốn dùng cách thông thường của tụi mày hay nói,” Lư Tàn dừng một chút, “‘Nó’ chính là sin and death.”

[Chú: sin and death, tức tội ác cùng tử vong, là người bảo vệ địa ngục (Tử thần)]

Tử thần.?!

“Tụi bây đã sai rồi.”

“Chúng ta. Sai lắm rồi.” Nghiêm Ương thì thảo luận lại những lời này, không biết là đang nghi vấn, hay là suy tư.

Cho nên ông của Lư Quân Phương mới nói, cùng nó đấu nhiều năm như vậy, mới biết mình đã sai rồi.

Vì vậy ‘Nó’. cho đến giờ chưa chắc gì là địch nhân.

“Tốt lắm,” Lư Tàn ngừng khí chuyển sang lạnh băng, “Đã đến giờ, ‘Nó’ nên lựa chọn.”

Trong băng vang lên tiếng ma sát của dây thừng, còn có tiếng leng keng kim khí va chạm.

“Thối quá, bà đang làm gì đó?” Nghiêm Ương che mũi, thanh âm có chút rầu rĩ lại mang theo thấu tình đạt lý, “Có tôi mà Lộ Hiểu Vân ở đây, bà có thể tiếp tục làm xằng làm bậy sao?”

Lư Tàn cười khẽ một tiếng.

“Ở đây có ba người nhập huyết, ‘Nó’ sẽ lựa chọn ta làm ‘Nó’ nói, mà cậu ta – sẽ là người chết kia, mày.....sẽ ở trong này mãi mãi với tao.....”

Nghiêm Ương nhắm mắt lại, không nhìn thấy động tác của Lưu Tần, nhưng hắn cũng hoảng sợ: “Không thể nào?! Tôi không biết tại sao bà làm thế, tôi cũng không có bản thù đặc thù gì, nhưng vô luận bà muốn làm gì, tôi cũng sẽ phá hủy nó, bà mãi mãi cũng sẽ không trở thành nó.”

“Chuyện này không phải tao hay mày có thể lựa chọn. Chất độc sẽ lựa chọn chủ nhân mới, ‘Nó’, cũng sẽ lựa chọn ‘Nó’ kế tiếp, mày hiểu không?” Tiếng Lưu Tần biến đổi, “Khi tao 12 tuổi, làm Tể Tự, ‘Nó’ chọn tao, mẹ giúp tao thoát ra ngoài..... Lúc này đây, ‘Nó’ đương nhiên vẫn sẽ chọn tao, ‘Nó’ sẽ lựa chọn người có nhiều oán niệm với thế giới này nhất, tân chủ nhân.”

Lưu Tần lại đi về trước..

“Không, không được đụng vào anh ta,” Nghiêm Ương thanh âm bắt đầu run rẩy “Lộ Hiểu Vân, Lộ Hiểu Vân, anh mau tỉnh lại.....”

Bên trong truyền đến một trận tất tất tốt tốt.

“Cùng lắm thì, tôi, tôi công anh, chúng ta chạy đi, Lộ Hiểu Vân, anh.....”

Hắn đột nhiên im lặng.

Bởi vì tiếng hô hấp quen thuộc kia bỗng nhiên xuất hiện.

“Tôi nói rồi, không phải bà, cũng không có khả năng, bởi vì.....” Anh vừa tỉnh lại tiếng nói chuyện có chút trầm thấp.

“Lộ Hiểu Vân..... anh thật sự là đại anh hùng superman, tôi đối với anh vừa hận vừa yêu muốn ngừng cũng không được.....” Nghiêm Ương vừa mừng vừa sợ.

“Nghiêm Ương.” Lộ Hiểu Vân ngắt lời hắn.

“Sao?”

Đây là lần đầu tiên Lộ Hiểu Vân gọi thẳng tên hắn.

“Nhớ kỹ, những bí mật của huyện bà ta vừa nói, những gì anh thấy, nghe được, sau khi ra ngoài phải quên tất cả.”

“Nhưng mà.....”

“Nếu không thể quên nó, bí mật này phải giữ cả đời. Những người thoát khỏi huyết, sinh mệnh rất ngắn ngủi. Tôi không biết cậu có trở thành ngoại lệ hay không. Cậu không cần phải giấu bí mật này lâu đâu, cũng không vất vả”

“Tôi sẽ không nói, những chuyện này sẽ có người tin sao.....”

“Cho đến lúc chết, cũng không được nói cho bất kỳ ai..... Em của tôi cũng không được.”

“Dừng dừng.....” Nghiêm Ương nghe đến đây, bắt đầu có chút tức giận, “Cái gì mà chết hay không, vấn đề bệnh viện này giải quyết như thế nào? Chúng ta ra ngoài làm sao, đâu anh có phải còn choáng hay không?”

“Cuộn băng, cũng không thể mang đi, đừng bao giờ trở về bệnh viện này.”

“Lộ Hiểu Vân?!”

Lộ Hiểu Vân không trả lời hắn, mà là đột nhiên nói với người khác:

“Tùy Nử, bà dám cá với tôi không?”

Ha ha ha ha, Lưu Tần lần nữa cười lên.

“Cá.” Bà nói, “Đánh cuộc gì?”

“Cá cậu ta, cùng với bệnh viện này.” Lộ Hiểu Vân chỉ “cậu ta” Không thể nghi ngờ chính là Nghiêm Ương.

“Lộ Hiểu Vân?!” Nghiêm Ương vừa sợ vừa nghi.

Rè rè.

Tập âm vang lên.

Rè rè.

Hơn nữa càng lúc càng lớn.

“Tôi đã thắng.” Lộ Hiểu Vân lạnh nhạt tuyên bố.

“Ha ha ha,” Bà ta cười ha ha, “Làm sao có thể?”

“Mày coi, 12 tuổi tao nhận được cái gì..”

Băng đột nhiên vang lên, giống như gặp phải gò đống, một tiếng gió xé xẹt qua thủy tinh, bà ta trong cassette hét ầm lên.

“Không thể nào, sao mày có thể thắng được tao?! Tao mới là người nó lựa chọn.....”

Bà ta cuối cùng không thể tin thế lương hét lên.

Phanh.

Một tiếng động vang lên. Nữ nhân điên cuồng chấp nhất này cuối cùng cũng cảm nhận được mùi vị thất bại.

Bóng đánh bà ta lưu lại ở thế giới này cũng chỉ là oán niệm vô tận.

Lưu Tàn đã chết. Thực sự đã chết.

Kỳ thật nó đã sớm làm ra lựa chọn, ngay khi Lộ Hiểu Vân ngã xuống.

Chính là Nghiêm Ương giờ phút này vẫn chưa ý thức được, khoảng cách của hắn và nam nhân trước mắt đây. Hắn nghĩ, anh vẫn là Lộ Hiểu Vân, ngôn ngữ lãnh lùng, bạn bè ít đến đáng thương, xuất quỷ nhập thần.

“Lộ Hiểu Vân, cuối dây thừng kia, có một vòng đen đen, hình như không chắc..... anh, anh nhìn thấy gì?”

“..... Sinh mệnh. Sinh mệnh không màu.” Lộ Hiểu Vân thanh âm từ bên cạnh truyền đến, mỗi một câu nói, gắn liền với một trận tạp âm, khiến cho khoảng cách khó có thể nghe rõ càng trở nên mơ hồ.

“Sinh mệnh? Sinh mệnh là dạng gì? Sao cậu biết là sinh mệnh?”

Không ai trả lời vấn đề này. Anh ta đi về trước mấy bước, một người khác lại đi theo.

“Lộ Hiểu Vân, tôi có thể mở mắt nhìn chưa?”

“Không thể.”

“Khi nào thì tôi có thể mở?” Nghiêm Ương vội vã nói chuyện.

“Khi có ánh sáng.”

“Tôi mở mắt là có thể thấy anh, đúng không, Lộ Hiểu Vân?”

Đột nhiên có người cười, tiếng cười xa lạ như vậy, giống như chưa từng xuất hiện, “Đừng khờ như vậy, ở đây không có Lộ Hiểu Vân.”

Chỉ có ‘Nó’ mới có thể đưa anh từ phòng giải phẫu đến 315a, cũng chỉ có ‘Nó’ mới có thể mang anh ra ngoài.

Bởi vì, tôi đã trở thành nó

Lưu Tàn mới là tế phẩm

Huyệt ở bệnh viện Đồng Hoa chưa từng có người thoát khỏi, có lẽ sẽ có ngoại lệ. Huyệt bệnh viện Đồng hoa chưa từng có đường ra, có lẽ từ nay về sau sẽ có.

Anh thắng, chiến lợi phẩm chỉ có tiền đặt cược, không có Lộ Hiểu Vân.

Không khí như ngưng lại.

“Nghiêm Ương, ngẩng đầu.”

“Không..... Tôi không nhìn.....” Nghiêm Ương trong thanh âm áp lực trước cái gì, ghen ngào trước cái gì.

“Ngẩng đầu.”

“Không.”

“Cậu nhìn đi, có ánh sáng.”

Nhiều năm về sau, không biết ai để lại tấm ảnh đó , chậm rãi từ trong phòng nhẹ nhàng bay ra, trong ảnh một người chìm đắm trong ánh sáng tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Giờ khắc cuối cùng

Trong một phút, tất cả mọi thứ đều im lặng.

Cuộn băng dừng lại ở đây.

Sẽ không bao giờ xuất hiện tiếng của Lộ Hiểu Văn hay Nghiêm Ương .

“Nghe rõ chưa?” Tôn Chính tới gần Lộ Hà hỏi, “Anh hai anh , được ‘Nó’ lựa chọn trở thành ‘Nó’ kế tiếp , Lưu Tần là tế phẩm.....”

Lộ Hà mí mắt giật giật, gương mặt nhìn cậu.

“Tôi rất sùng bái người nhà họ Lộ về điểm này ” Tôn Chính nhìn Lộ Hà “Anh ta là người đầu tiên , chiến thắng ‘Nó’.”

Lộ Hà dò mắt về chiếc chìa khóa xà cừ đang nằm dưới đất kia , trên mặt ần ần có vết nứt.

Một dự đoán hắc không muốn suy nghĩ đến , bây giờ đã trở thành sự thật.

“Đến giờ tôi vẫn cảm thấy, Lộ Hiểu Văn sinh ra để trở thành ‘Nó’ . ‘Nó’ ở trong huyết , từ đó về sau không có người nhập huyết nữa” Tôn Chính nói, lắc lắc đầu, giống như không tin, “Một người, cũng không có.”

Lộ Hà ngón tay chậm rãi co lại , nắm thành nắm đấm.

Nghiêm Ương thoát khỏi.

Bệnh viện cũng không xuất hiện vấn đề nào kỳ quái nữa.

“Anh biết..... Vì sao qua lâu như vậy anh mới nhận được cái chìa khóa này không ?”

Cuộn băng không bị lấy đi , trở thành bí mật của bệnh viện.

Xà cừ trong phong thư , bí mật được cất giữ cho đến hết cuộc đời .

“Đáng tiếc, anh hai anh đã thất bại , để lại một người không nên ở lại.” Khi nói những lời này , sắc mặt Tôn Chính dần dần thay đổi, nụ cười hoàn toàn biến mất , cả người nồng đậm hơi thở oán hận , “Lục Vang.”

Lộ Hà nghe tên này bỗng nhiên giật mình , hắc vron tay nắm lấy vai Tôn chính: “Cho nên, người đổi chiều trong phòng 315a Trong số đó , có cậu hay không?”

Tôn Chính mặc hắc nắm lấy vai mình, như đang tự nói chuyện: “Đúng vậy.....Tôi thấy gương mặt đó , tôi đã muốn thoát khỏi , cái gì cũng không muốn nghĩ đến.....”

Cậu dừng lại, như đang hồi tưởng: “Nếu nói, cô ý ta kia , tên là Đặng Văn phải không? Cô ấy không nên tìm được tôi.....”

Tay Lộ Hà co lại , Tôn Chính như không cảm nhận được đau đớn.

Cậu tiếp tục nói: “Bởi vì Lục Vang rất sợ tôi, sợ đến cực điểm..... Anh biết vì sao sau này cô ý ta kia tìm khắp nơi cũng không thấy phòng 315a không ? Bởi vì Lục Vang, ha ha ha, Lục Vang đem toàn bộ phòng 315a phong tỏa , ông ta tự mình quét lại nước son.

“Buổi tối hôm đó , ông ta không ngừng sơn lại , màu trắng dính lên cả người , thân thể không ngừng phát run , không ngừng nói thật xin lỗi , thật xin lỗi..... Rất khó coi, Lục viện trưởng, bộ dạng đó rất khó coi.....”

“Ông ta nghĩ như vậy từ nay về sau sẽ không ai tìm được căn phòng này , ông ta cho rằng từ nay về sau tôi cũng sẽ không thoát khỏi căn phòng đó.....”

Lộ Hà ánh mắt lóe lóe, Tôn Chính trước mắt không phải người thật, quá mức xa lạ, hẳn đã nhận rõ đây là mơ hay là thật.

Nhưng Tôn Chính, từ khi vào bệnh viện tới nay, quả thật đi một bước biến mất một lần, khi hẳn xem nhẹ những nơi nào đó, hoặc nói là, hẳn không muốn nghĩ đến, muốn quên nó đi.

Từ khi cậu biến mất, đôi mắt với người đầy máu cũng không hoảng sợ. Khi cậu bắt đầu oán hận gì đó, nghe thấy tên Trần Chí Vãn và Lục Vang lại bắt đầu đau đầu.....

Hắn không còn sức lực xem Tôn Chính này có phải là Tôn Chính đó hay không, nhưng người trước mặt này luôn nở một nụ cười tối tăm.

“Tôi không ngừng nhắc nhở mình, lại không nhớ được. Cái này không thể trách tôi,” Tôn Chính nhìn chăm chú vào Lộ Hà, “Bởi vì tin tưởng của tôi, đã vỡ tan tành, ngay cả tôi cũng không tin được.”

Cậu thấy Lộ Hà lộ ra biểu tình mờ mịt, nói tiếp: “Anh không hiểu phải không? Là anh đưa trí nhớ của tôi quay về. Ở phòng giải phẫu kia, tôi thấy một người nam nhân ngồi bên cửa sổ nhìn tôi mỉm cười, giống như đang nói, đến đây đi, đến đây đi.....”

Lộ Hà nhớ lại hành động kỳ lạ của Tôn Chính khi ở căn phòng kia, cậu chỉ vào bóng tối mơ hồ, nói, anh nhìn kia, căn phòng đó!

“Sau tôi bỗng nhớ lại, nam nhân cười với tôi chính là tôi mà!” Tôn Chính vỗ tay cười to, “Ha ha ha, ha ha ha, tôi không biết đã ngồi ở đó bao nhiêu lâu, lòng đầy cừu hận nhìn ra thế giới ngoài cửa sổ..... Tôi nghĩ, mấy người đến đây đi, đến đây đi, đến đây với tôi.....”

Nụ cười cậu cứng lại: “Nhưng khi tôi đến tầng ba mới nhớ. Anh cũng biết đó, tầng này có hơi thở chết chóc.....”

Lộ Hà trong đầu lại hiện lên hình ảnh bọn họ từ tầng bốn xuống tầng ba. Hình ảnh cầu thang giống như phim điện ảnh quay lại, Tôn Chính phản ứng kỳ quái, tiếng sàn sạt trên hành lang.

“Bởi vì tầng này, có phòng giải phẫu, có chết chóc” Tôn Chính chỉ vào đầu mình, “Ký ức khi chế..... Của tôi, rất nhiều rất nhiều người..... Ngay cả anh hay anh, đã từng ở cửa phòng ngoại khoa ba nhắc nhở qua, những thứ anh ta lưu lại để chấn áp tôi.....”

“Rốt cuộc cậu.....” Đôi mắt với Tôn Chính, rõ ràng có rất nhiều nghi vấn, Lộ Hà lại không thể hỏi ra khỏi miệng.

“Đúng rồi, vào lúc ta, chúng ta còn gặp tôi mà, tôi đi sàn sạt trên đất, chảy rất nhiều máu..... Tôi lại đi sợ tôi.....” Tôn Chính chỉ vào tay cậu đang run nhè nhẹ, “Tôi không cam tâm, tôi đi đến trước mặt mình, nhìn thấy khuôn mặt kia, lập tức nhớ đến, đó là mặt mình.....”

Cuối vết máu, là một vật gì đó.

Đang chậm rãi bước đi, chậm rãi hoạt động.

Sàn sạt. Sàn sạt.

Giống như thân thể của người, hình dạng vặn vẹo nhưng con người bình thường không thể nào làm được.

“Tôi vừa thấy mình, đầu đau như búa bổ, mỗi khuôn mặt đều giống tôi như đúc, chứa đựng những khát vọng đều trở thành tuyệt vọng, Lộ Hà, cho đến bây giờ anh chưa từng nhìn thẳng vào chúng nó, nếu anh cố lấy dũng khí nhìn vào, thật là vui biết bao!”

Mỗi một vật đi sàn sạt đều là mặt của Tôn Chính. Hành lang tầng ba, đại sảnh phòng xét nghiệm, tầng một trong bóng đêm, đánh nhau với Lộ Hà ở tầng ba, đều là mặt của Tôn Chính.

“Không, không thể nào.....” Lộ Hà giật mình, nhưng không có sức để chống đỡ, “Tất cả đều không có khả năng!”

Tôn Chính ôn nhu vươn tay nâng hẳn dậy, nhẹ giọng nói: “Không phải chính anh nói cho tôi biết, trên thế giới này có rất nhiều chuyện không thể giải thích sao? Khi anh nói những lời này, tôi chưa nhớ lại gì cả, là anh mang theo tôi, tìm về chính mình.....”

“Chính, nhất định là có vấn đề,” Nghe đến đó, Lộ Hà tìm về một chút ý nghĩ, cầm lấy tay Tôn Chính “Không phải cậu đến khám răng sao? Vừa lúc tôi gặp cậu, chúng ta không cẩn thận nhập huyết, những thứ trong huyết này, tất cả không có quan hệ gì với cậu mà.....”

“Làm sao không có quan hệ?” Tôn Chính lại nở một nụ cười nhợt nhạt, “Thế giới này mới là cuộc sống của tôi, lúc trước, tôi hoàn toàn không nghĩ được thế giới bên ngoài là như thế nào, tôi ra ngoài sẽ như thế nào..... Dù sao cũng đã lâu rồi.”

“..... Lâu rồi?”

“Đúng vậy, lâu rồi, nhiều năm như vậy, tôi cuối cùng cũng nhớ lại những thứ mình đã quên, quên rồi lại nhớ” Tôn Chính vỗ vỗ đầu mình, giống như đang châm chọc trí nhớ kém cỏi của mình, “Cho nên khi anh bị nhốt trong căn phòng hóa hoạn kia, lại đến khi trốn khỏi, tôi còn nghĩ, tôi sẽ thả anh ra. Bởi vì, tôi đã quên tôi từng ở trong huyết nhìn thấy cảnh hóa hoạn tái hiện, tôi cũng xông lên mở cánh cửa kia ra.....”

“Nhưng tôi phát hiện, vốn luận mở bao nhiêu lần, đó đã là chuyện quá khứ, không thể cứu vãn được..... Thật giống như, tôi bao nhiêu lần đứng ở thang máy kia.....”

“Người trong gương , mãi mãi chỉ có mình tôi.”

“Tôi phát hiện mỗi cửa vào huyết đều có một tấm gương, nếu cậu thấy trong gương có ‘Nó’..... Chính là bên cạnh cậu không có người , trong gương lại xuất hiện người khác, đừng lộn xộn , nhắm mắt lại , dùng da để cảm nhận phượng hướng âm áp, chạy về phía đó.”

Cửa lại một lần nữa tách ra.

Chào đón chính là một tấm gương! Chối lọi , chiếu đến bộ dạng cứng nhắc của Tôn Chính.

“Lộ Hà, sao anh không nhìn tôi? Tôi khẳng định nói cho anh biết,” Tôn Chính nhướn mi, biểu tình mang theo một tia vui sướng “Tôi bây giờ chính là ‘Nó’.”

Đây là sự thật Lộ Hà có thể suy đoán . Cũng là một sự thật đánh bại Lộ Hà .

Anh hai hán từng là “Nó”, Tôn Chính trước mắt bây giờ cũng “Nó”.

Lộ Hà buông tay Tôn Chính ra.

Tôn Chính biến sắc, cầm lại cánh tay kia, nhìn chăm chăm vào Lộ Hà.“Sao vậy , anh sợ tôi sao? Đúng vậy, tôi cũng sợ mình nữa , tôi không phải là lựa chọn của ‘Nó’ , nhưng oán hận của tôi , bất tri bất giác đã chiếm lĩnh thế giới này.....”

“Vì, vì sao?”

Tôn Chính nhìn Lộ Hà mắt hán mờ mịt lại vô vọng, giống như xuyên thấu qua người hán , nhìn đến một nơi xa :“Đó là một buổi chiều hỗn loạn

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Giờ khắc cuối cùng

Phanh.

Không biết tại sao cánh cửa oanh một tiếng mở ra , tiếng bước chân hỗn loạn từ xa xa chạy vào , cũng rất gần .

Chấn động kinh hoàng này làm cho cả bệnh viện ồn ào hân lên , cuộn băng cũng chưa từng có tiếng động lớn như vậy, giống như cáng xe, y tá cầm bình truyền dịch, mọi người cuốn quýt chạy từ trên lầu xuống ủa đến trước máy cassette.

“Buổi chiều hôm đó, bệnh viện đón một nhóm người bị thương . Bọn họ ở bên cạnh quay phim một cổ trấn cách đó không xa, chính là đang quay một cảnh nguy hiểm, cổ trấn đường hẹp, phòng ở cũ kỹ, không ngờ vừa nổ , cả tòa nhà bên cạnh bị sập.”

“Anh chưa nghe thấy phải không , Lộ Hà? Chắc vậy rồi, bởi vì sự cố này cũng không lớn , người bị thương cũng chỉ là ngoài da, vì thế người biên kịch năm ấy Năm ấy cậu ta chỉ khoảng 24 tuổi thôi , vừa mới vào nghề , đến trường quay , bị xà ngang đập trúng , được đưa vào bệnh viện.”

“Anh nhớ không? Khi đó cách cuộc tư vấn C đại không bao lâu . Cấp cứu thì nói bị gãy gương , chụp X-Quang, đưa đến phòng giải phẫu [4]. Phòng giải phẫu [4] là nơi nào, khi đó cậu ta cái gì cũng không biết , nằm trên cáng xe, bị chích thuốc tê, đưa vào.”

“Không có kẻ nào phát hiện gãy xương dẫn đến thuyên tắc phổi , cho đến khi cậu ra bắt đầu ho ra máu , suy tim..... Không, không vội, cậu còn chưa chết.”

“Bác sĩ tim không được người nhà , Lục viện trưởng cùng đạo diễn chạy tới . Cậu ta không chết, Lục viện trưởng cho cậu ta đến phòng bệnh 315a , nói với cậu ta : Cậu ở trong đó một thời gian , đạo diễn bọn họ chờ cậu ra viện. Nếu cậu không chống đỡ nổi, đạo diễn vào Tiểu Trần tài xế sẽ áy náy cả đời.”

“Căn phòng đó , có phải là phòng của bệnh nhân đầu , tưởng cậu ta mù chắc . Cậu ta không đợi được đến như Lục viện trưởng nói đã chết , mà bắt đầu công việc của ông ta . Treo người ngược, nghe đáng sợ lắm phải không? Ha ha ha ha!!!” Tôn Chính bỗng nhiên cất tiếng cười to, vẻ mặt hung hăng vạm vạc , “Tôi không chết! Từ đầu đến đuôi tôi vẫn còn sống ! Tôi có ý thức!”

Lộ Hà cũng bị câu chuyện này làm sợ đến ngây người, kinh ngạc nhìn Tôn Chính.

Bộ phim kia , [Hắc ám cứu thực] bọn họ đang làm . Đó là chuyện sau một năm khi tư vấn ở C đại.

Đó cũng là , chuyện của nhiều năm trước .

Khi đó bệnh viện Đồng Hoa đã an tĩnh rất lâu, hẳn ở ngoài dạo chơi, sống nhàn hạ, tìm kiếm tin tức của anh hai, Tôn Chính đang nằm trên bàn phẫu thuật, đạo diễn và Lục Vang đang thỏa hiệp gì đó .

Một người độc thân như Tôn Chính , trở thành vật hi sinh lớn nhất .

Vì thế, 315a được mở ra lần nữa khi Lục Vang lên làm viện trưởng , người đầu tiên đưa vào , chính là Tôn Chính. Khổ tâm của Lộ Hiểu Vân năm đó tất cả cũng uổng công.

“Đó là một loại thủ pháp xảo diệu , chỉ dùng một loại châm, châm rất nhỏ , đâm vào rất nhiều nơi trên da đầu của người bị treo ngược ,..... Máu ngưng rất nhanh , cho nên người này phải nhất định còn sống , cực kỳ tinh diệu, còn có bí quyết của Lưu Tuần , giống như yếm bùa một miếng thịt vậy , anh muốn nghe không ,?” Ngữ khí của cậu bỗng nhiên mềm nhẹ , ánh nhìn cũng ôn nhu , nhìn Lộ Hà, “Chuyện của tôi , anh thật sự không muốn nghe sao?”

“Tôn Chính.”

“Sao tôi còn ý thức nhỉ ? Đáng lẽ tôi nên chết rồi chứ? Tôi còn nghĩ , muốn thoát khỏi đây, ăn ừ đạo diễn và tiểu Trần, chuyện này xảy ra , tôi không trách bọn họ , không thể để bọn họ áy náy. Có phải buồn cười lắm không ?

“Rõ ràng. Rõ ràng là vĩnh viễn tôi cũng không ra khỏi căn phòng đó. Có lẽ tôi đã chết , làm cổ thi thể bị treo ở đó, nhiều khuôn mặt Nhưng mà, Lộ Hà à ” Tay Tôn Chính xoa mặt Lộ Hà, “Vì sao tôi còn sống chứ?”

“Tôi không có lúc nào không nghĩ thoát ra ngoài, tôi đập cửa, đập đến một ngày một đêm, đến khi chẳng còn sức lực, tôi dùng móng tay cào cửa , cứ cào . Chắc phải có người nghe thấy chứ ? Sẽ có người đến thăm tôi mà phải không? Người trong ekip , phải có một người rồi lại một người hỏi, Tôn Chính đâu?

“Không có, tôi chờ lâu như vậy, không ai đến cả. Vì thế tôi muốn thoát khỏi, lúc nằm trên giường giải phẫu lăn xuống đất , tự mình đứng lên , ra ngoài là được . Đi hết bệnh viện cũng phải tìm một người mang tôi ra ngoài Tìm một người nguyện ý cứu tôi , cùng tôi rời khỏi Đến cả người toàn là máu , gãy chân , miệng vết thương bị hở , tôi cũng không để ý.”

Tôn Chính nhìn nước mắt trên mặt Lộ Hà , cậu vươn tay lau đi , lau đến cả tay cũng ướt .

“Anh khóc gì vậy Lộ Hà, tôi đã không còn khóc nữa. Tôi nghĩ nhiều năm như vậy, muốn ra ngoài, muốn ra ngoài, sau tôi mới phát hiện, từ lúc đầu, tôi đã chết, biến thành một cổ thi thể, bị treo ngược , nhìn tôi buồn cười cỡ nào. Tôi khát vọng muốn ra ngoài, cào cửa , từ giường giải phẫu đi xuống , thậm chí ảo tưởng có người nào đó đến cứu mình ra , rồi tôi sống lại. Những ý tưởng này đều tan vỡ, thứ duy nhất gắn bó. Chính là ý tưởng muốn ra ngoài.”

“Tôi không tin , Lộ Hà. Chính anh cũng đã nói , tinh thần mạnh mẽ sẽ thực vật hóa đúng không? Cùng anh đi đến đây , ngàn vạn ý tưởng vụn vỡ kia đã đập nện nên tôi .”

Lại giống như nghĩ đến cái gì, Tôn Chính thần sắc ôn nhu lại đột nhiên sắc bén, cậu đẩy Lộ Hà ra, oán hận kêu lên: “Bọn họ gạt tôi! Anh lại lần nữa gạt tôi! Không ai đợi tôi thoát khỏi đây! Cũng không có người đồng ý ra ngoài với tôi!”

Lộ Hà rút cục cũng chậm rãi lắc lắc đầu, ngập ngừng há miệng , nhưng không phát ra một tiếng.

“Bởi vì tôi không giống bọn họ à? Tôi không thích nói đùa, tôi là học sinh xuất sắc, tôi khác bọn họ là sự thật , vĩ đại hơn bất kỳ ai Bọn họ không thích tôi. Tôi thích đi một mình , không có bạn bè . Cho dù tôi đi đâu , cho dù đạo diễn và Lục Vang bán đứng sinh mệnh của tôi, bọn họ cũng không quan tâm, không ai đến hỏi han. Có lẽ bọn họ còn vỗ tay ăn mừng. Lộ Hà, tôi làm gì sai sao. Tôi ở trong này gặp qua rất nhiều người, nhưng ai cũng kém cỏi.”

“Những người bị nhốt trong này , đều là người đáng bị trừng phạt sao?”

“Vì sao trong một nhóm người , trong đó chỉ có ba người , tất cả đều tẩy chay một người khác chứ ?”

“Bởi vì sợ hãi.”

Nỗi sợ của tôi rất khác.

“Những ý nghĩ này của tôi, những oán niệm, bao phủ trong từng góc bệnh viện, thẳng đến một ngày , tôi đột nhiên phát hiện ra , tôi đang ăn mòn toàn bộ bệnh viện ‘Nó’ không lựa chọn tôi , cũng đã biến mất.

“Vì thế, tôi trở thành ‘Nó’ , anh không thể hiểu cảm giác này đâu . Anh nói, huyết là nơi tụ tập oán chú và tội ác , mà ‘Nó’ chính là trung tâm của huyết. Làm anh ngày ngày đêm đêm nhìn thấy , cảm nhận được oán niệm giống như vậy , nghe thấy tiếng bọn họ qua lại.”

“Cho đến ngày nào đó anh trở thành ‘Nó’ , anh sẽ hiểu được Đây là một tử huyết, ‘Nó’ bị tế tự hấp dẫn ra , chỉ có thể không ngừng tìm kiếm người tiếp theo thay thế cho mình, giải trừ loại này thống khổ. Đây là một loại bản năng, Lộ Hà.”

Bản năng duy nhất của nó.

“Tôi rất vui , chính là nhìn thấy Lục Vang bởi vì một lần xúc động của ông ta mà phải hối hận cả đời, Tôi rút cuộc cũng hiểu cảm thụ lúc trước của Lưu

Tần, giống như bị nghiền vụn. Anh nhìn thấy sinh mệnh của người khác, cảm xúc, tư tưởng của hắn, hoàn toàn bị anh nắm giữ, đây mới là vui sướng của sức mạnh đỉnh cao! Lục Vang Lục viện trưởng, bởi vì bệnh viện này rối tinh rối mù, ông ta muốn ngăn tôi lại, tìm tất cả tư liệu trước kia, ông ta tìm kiếm manh mối Nghiêm Ương để lại, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy, ha ha ha ha.....

“Anh đừng lắc đầu, tôi không đau khổ, một chút cũng không. Tôi hiểu được, bởi vì tôi hiểu nó.”

“Tôi ác? Ha ha ha ha, trên thế giới này rốt cuộc tội ác là gì?”

“Là ai định nghĩ tà ác và chính nghĩa? Ai định nghĩ chết chóc và sinh mệnh? Không có. Trên thế giới này không có tội ác. Có khi lớp da trên người của chúng ta, anh có thể nói, đây là vỏ bọc.”

“Vỏ bọc này cấu tạo nên thế giới này. Âm thanh, văn tự, hình ảnh trong thế giới này, tất cả có thể trao đổi với nhau. Chúng ta ở dưới vỏ bọc này, tội ác? Thuần khiết? Chính nghĩa? Chỉ là lớp da bọn họ tạo nên thôi.”

“Vì sao anh cho rằng đó là dơ bẩn? Bởi vì anh nhìn thấy, anh nghe được, anh học được, anh hiểu được, thế giới này nói cho anh biết— nó là dơ bẩn.”

“Tôi khiến cho nhiều người nhập huyết như vậy. Tôi không lấy đi tội ác của ai, chỉ lột đi một lớp da của họ mà thôi.”

“Tôi vẫn còn màu sắc sinh mệnh bình thường, sinh mệnh tồn tại ban đầu.”

“Bọn họ vì sao không rời khỏi? Vì sao bọn họ vĩnh viễn không còn tồn tại ở thế giới của mấy anh? Bởi vì bọn họ ở thế giới này, đã bị tôi lấy đi, vĩnh viễn biến mất.”

“Anh có thể hiểu được, tôi biết, anh rất thông minh.”

“Tôn Chính, vì sao lại là tôi?” Lộ Hà rốt cục bình tĩnh hỏi ra miệng, nhìn người trước mắt hắn, vẫn rõ ràng như vậy, có độ ẩm sinh mệnh của con người. Không thể tưởng tượng đã từng là một khối thi thể, lại là một đoàn thi thể vận vẹo đi động, càng không thể tưởng tượng sau lưng cậu, có một đoạn ký ức đen tối đến vậy, còn có một bàn huyết như hổ đen lớn.

Trong hố sâu phát ra vô số ánh sao, mỗi một cái đều là một câu chuyện, một linh hồn.

“Anh? Lúc trước tôi nghĩ chỉ một mình đi vào thôi, ngẫu nhiên đi vào bệnh viện, nhưng anh lại đến vỗ vai tôi, anh nói cho tôi biết. Lục viện trưởng là cậu anh. Đúng vậy, anh nhắc cho tôi, Lục viện trưởng, ba chữ này, anh còn nhớ không?”

“Cậu, viện trưởng là cậu tôi, là người mua nơi này!” Lộ Hà nhìn không được đắc ý.

“Nhưng anh kéo tôi chạy trốn, anh thật ngốc nha Lộ Hà, anh không lợi hại như anh hai anh, anh còn tỏ ra mạnh mẽ hơn anh ta. Rõ ràng anh đến cứu mình còn không được, muốn cứu tôi sao? Anh cho tôi nhiều hy vọng như thế..... Tôi chưa từng hy vọng gì nhiều.....”

Tôi cũng không thể đáp lại anh gì cả.

“Anh biết vì sao bọn nó hay đi theo anh không? Những thứ đó đó?” Tôn Chính nở nụ cười, một nụ cười chân thành, anh mắt cũng cong “Bởi vì tôi thích anh, Lộ Hà.”

“Bọn nó chính là tôi, nó đại biểu cho một tư tưởng và khát vọng của tôi. Muốn đến gần anh, tiếp cận anh.”

Lộ Hà nhớ lại.

Lần đầu tiên nó xuất hiện, là hắn cứu Tôn Chính, hai người đỡ nhau xuống cầu thang.

Lần thứ hai nó xuất hiện, là đại sảnh phòng xét nghiệm, hắn tuyên bố:

“Đều là thích một người, Lưu Quân Phương kỳ thực rất sợ..... Tôi sợ cô ấy còn sợ hơn, Tôn Chính.”

“Lần thứ ba nó xuất hiện, là khi anh nói thích tôi, tôi thấy đằng sau xuất hiện một người, trong mắt nó như sỏi lóe sáng lên, cơ hồ muốn chụp lấy con mồi.” Tôn Chính áp mặt vào Lộ Hà “Những lời này, anh còn ấn tượng không?”

Chúng nó muốn hủy diệt thứ đang tiếp cận tôi.

“Không phải!” Lộ Hà lập tức đứng dậy phản bác, mặt không cần thận đụng đến mặt Tôn Chính đang cách mình rất gần.

Cậu lấy đi một lớp da của tôi, lại lấy đi một phần tình cảm tôi dành cho cậu.

Khuôn mặt kia, lạnh như băng.

Làm cậu nhớ đến một mặt khác của đại lâu, khuôn mặt bị treo ngược.

Tầm mắt hai người chạm nhau.

“Thật lạnh, Lộ Hà.” Nhưng mà Tôn Chính lại cười nói như vậy với hắn.

Thật giống như đang tuyên bố với hắn : Anh không thoát được rồi , Lộ Hà.

Lộ Hà nhìn cặp mắt kia, lệ quang ánh lên.

Những lời này như nắm lấy dây thần kinh trong đầu Lộ Hà.

“Chúng ta cùng nhau ra khỏi đây .”

Không có khả năng!

Chúng ta trốn không thoát. Nếu tôi không thoát được , thì anh cũng không thể đi.

“Thiếu chút nữa tôi đã thả anh rồi,” Tôn Chính nhướn mi nói “Trong lúc đó anh vì ‘Nó’ mà muốn ở lại , còn ‘Nó’ thì sao? Cùng lắm thì chúng ta cùng ở lại, được không, Lộ Hà?”

Cùng lắm thì chúng ta cùng ở lại.....

Tôn Chính dặt tay Lộ Hà , Lộ Hà thuận thế chậm rãi đứng dậy.

“Anh xem, tôi sẽ không lựa chọn ‘Nó’ kế tiếp ,” Tôn Chính quay đầu cười với Lộ Hà, “Chính anh nói , Lưu Quân Phương làm mai mối, lão Trương lão Mao đàn quý làm chứng, phòng hồ sơ bãi đường, phòng giải phẫu động phòng, nhận tiểu quý ngoài cửa làm con nuôi, làm một đôi quý phu phụ. Anh cảm thấy thế nào?”

Lộ Hà đi theo Tôn Chính đi về phía trước hai bước , nghe thấy cậu hỏi , hắn chết lặng gật đầu: “Rất tốt .”

“Tôi nói giỡn mới anh thôi , anh nghĩ là thật sao!” Tôn Chính nở nụ cười, “Nhưng chúng ta có thể trở thành ‘Nó’ mà , phải không?”

“Phải.” Lộ Hà bài trừ một cái mỉm cười. Ngón trỏ của hắn nhẹ nhàng vờ vạt áo, tựa như không để ý đến gì cả.

Cuộn băng. Lộ Hiểu Vân. Nghiêm Ương. Nó.

Chỉ có ‘Nó’ mới có thể mang anh từ phòng giải phẫu đến 315a, cũng chỉ có ‘Nó’ mới có thể để anh ra ngoài.

Tôn Chính không chú ý tới động tác Lộ Hà, cậu vừa lòng gật đầu, hai người đi đến trước cửa phòng giải phẫu [4], Lộ Hà chủ động đẩy cửa ra.

“Anh nhất định muốn nhìn thấy , hình dạng thật sự của tôi , đúng không?”

Lộ Hà lại gật đầu.

Hai người đi qua hành lang tối đen, yên lặng không một tiếng động , giống như đã cùng bóng tối này hợp thành một thể.

Khi nào thì đèn pin của Lộ Hà đã không còn sáng, hai người không ai phát hiện.

Đẩy cửa phòng giải phẫu ra, Tôn Chính dẫn Lộ Hà đi vào.

Ba.

Đây là một hành lang trần đầy bóng tối . Không khí lạnh lẽo đến thấu xương.

Cuối hành lang là cái gì?

Cánh tay chậm rãi mò mẫm trên tường . Ngay sau đó , sẽ không cần thận đừng phải một cách tay khô héo lạnh như băng.

Hoặc là chạm đến một không gian khác.

Nhưng mà, hai cánh tay đồng thời chạm đến một cánh cửa, trên cửa khắc đầy dấu vết , trên cửa khắc đầy Liễu Đạo nói dấu vết, giống như trước mắt là viễn cô Hồng Hoang.

Căn phòng này , đã ở đây bao lâu? Được phát hiện, làm nó trở thành một bộ phận của bệnh viện.

Tôn Chính nhắm mắt nắm lấy tay cầm

Sẽ trở thành hai ‘Nó’ . Cậu thật sự nghĩ như vậy.

Lộ Hà trong bóng đêm mở mắt.

Nơi này chính là đường ra.

Chúng ta sẽ ra ngoài . Vô luận cậu là gì .

Hai người mang tâm sự khác nhau mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Kết thúc

Bệnh viện hiệp tế tư nhân Đồng Hoa , lại đổi chủ .

Diện tích ước chừng khoảng 500m2, bao gồm 3 khu nhà, ở giữa là một tòa nhà sáu tầng, bề ngoài được ốp các loại đá lưu hành vào những năm 90, nhưng trông rất cũ kỹ, phía sau nhà chính có hai khu nhà năm tầng song song, khu bên phải dành cho nội khoa mới vừa được tu sửa, bên trái là khu ngoại khoa màu hồng nhạt.

Hoàng Tuấn nâng mắt kính , đi vào bệnh viện. Hắn ngạo mạn nhìn toàn bộ tầng một.

Cũ kỹ, ánh sáng kém, quá u ám

Nhưng mà thích hợp với hắn. Bệnh viện này có không ít chuyện quái dị có thể khai quật.

Hắn đi đến chỗ đăng ký, một bà y tá đang bận rộn làm gì đó.

“Cho hỏi văn phòng viện trưởng ở tầng mấy?” Hắn đặc ý lấy thẻ phóng viên ra.

Bà y tá ngẩng đầu liếc hắn một cái:“ Tầng năm, thang máy nằm ở bên trái.”

Hắn gật đầu, cất bước đi về phía thang máy.

Hộ sĩ ở phía sau nói thầm một câu:“Bệnh viện đã bán còn phòng văn viện trưởng làm cái gì, chùi mông chắc.”

Thang máy đại khái cũng đã nhiều năm tu sửa, tương đối cũ kỹ. Bên ngoài phủ một tầng nước sơn màu xanh ngà, nhiều nơi đã bong ra từng mảng , lộ ra lớp kim loại bên trong. Phím ấn ít nhiều bị lòn đi, nhiều người ấn vậy , lớp nhựa bọc bên ngoài đã muốn vỡ vụn, đều bị lòn xuống ở giữa. Hoàng Tuấn dùng lực ấn liên tục rút cuộc mũi tên cũng hướng lên trên, may mà màn hình vẫn còn tốt..

Thang máy dừng ở lầu một, quả nhiên rất cũ , cửa từ từ mở, hướng hai bên tách ra.

Trong thang máy là hai nam nhân trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn hắn một cái , lại tiếp tục nói chuyện.

Hoàng Tuấn bước vào đánh giá xung quanh , nam nhân bên trái trắng nõn , nhìn như thư sinh. Người bên phải đeo mắt kính , cười đến khoa trương .

Khi nói chuyện , người có vẻ giống thư sinh kia vẻ mặt rất nghiêm nghị, người khác nhìn cũng không muốn đến gần.

“Thang máy này vẫn còn hư sao , cứ chờ chút là chạy lên tầng 6, ha ha ha.” Nam nhân đeo mắt kính cười nói.

“Từ khi tên kia lên thang máy tìm anh hai anh , nó cứ luôn bị như vậy .” Thư sinh nghiêm chỉnh nói.

Hoàng Tuấn dùng dư quang kỳ quái nhìn bọn họ . Lời hai người nói làm cho người ta có chút mơ hồ .

“Anh ta chỉ biết làm xằng bậy.” Nam nhân kia lại có chút bất mãn .

“Xằng bậy? Anh mới là người xằng bậy nhất đó,” Phản chiếu từ thang máy cho thấy thư sinh kia hung hăng trừng mắt người đeo mắt kính “Lúc anh ở 315a dám gạt em lần nữa?!! Sao anh dám làm chuyện không thể nào xảy ra chứ ?!”

“Ha ha!” Nam nhân mắt kính vỗ tay cười lớn , Hoàng Tuấn bị hoảng sợ, may mắn hắn luôn trấn định , bảo trì phong độ trước mặt hai người.

“Bởi vì lúc ấy anh đột nhiên nhớ đến một chuyện rất quan trọng,” Nam nhân đeo mắt kính bỗng nhiên nghiêm túc “Một chuyện anh cảm thấy rất mâu thuẫn.”

“Chuyện gì?”

“Em nhớ thời khi chúng ta mở máy cassette không ? 03:03:00 ngày 20 tháng 1 năm 2002.”

“À, thì sao?”

“Nhưng em thử tính đi , Lưu Quân Phương mất tích vào khoảng tháng 6 năm 2001, bọn họ qua hai tháng sau mới đến phòng xét nghiệm, Nghiêm Ương nói mình đang ở vào ngày 24 tháng 8 năm 2001 , Nhưng là người tính một chút, lưu quân phương mất tích đại khái là ở 01 năm 6 tháng, mà bọn họ là qua đại khái 2 cái nhiều tháng đi xét nghiệm thất, Nghiêm Ương chính mình nói là ở 2001 năm 8 nguyệt 24 ngày, nhưng hai cuộn băng cuối cùng.....”

“Thời gian không đúng?”

“Chính là vấn đề này, em xem, năm 2002 ai đã đụng đến máy cassette? Hơn nữa, dựa vào tình huống cuối cùng , cuộn băng cuối cùng và máy cassette phải ở trong căn phòng đó, ai đã đem cuộn thứ nhả bỏ vào máy cassette, bỏ vào trong cái hộp đó?”

“Ý anh là sau chuyện Lưu Tàn chấm dứt, có người đã đem tất cả để vào chỗ cũ , là chờ chúng ta đến ?”

Lộ Hiểu Vân, hay là Nghiêm Ương?

Hay cả hai người?

Nhưng một người trở thành ‘Nó’ , một người không bao giờ trở lại bệnh viện , sao có khả năng làm chuyện này ?

Trừ phi.....

“Đỉnh!”

Thang máy đột nhiên đình một tiếng.

Hoàng Tuấn ngẩng đầu nhìn, thâm kêu không ổn! Hắn vừa vào thang máy đã bị hai người này hấp dẫn , quên không nhấn nút , còn ngồi theo bọn họ đến tầng sáu.

Rất dọa người!

Hắn đành phải ưỡn ngực làm bộ như không có việc gì đi ra ngoài.

Mới vừa đi ra thang máy, xa xa hắn nhìn thấy hai người dựa vào bên cửa sổ , như đang nhìn gì đó .

Thật kỳ quái , nhìn hai người này sao thấy quen quen.

Sau đó , một người trong bọn họ quay đầu , nhìn thoáng về phía này!

Người kia đeo một đôi mắt kính , trên mặt vẫn là nụ cười khoa trương, mơ hồ nghe thấy hắn hỏi nam nhân thư sinh bên cạnh ,“Vậy em nói xem , bây giờ chúng ta là gì ?”

Đây là –

Trái tim Hoàng Tuấn đập thật nhanh , hắn xoay người nhìn về phía sau.

Không có một ai.

Hai nam nhân trẻ tuổi đứng ở nơi đó nói chuyện , thật giống như chưa từng xuất hiện qua.

– chính văn hoàn –

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 52: Cuộn băng của Nghiêm Ương – Tế Tụ [4]

Cuộn băng ong ong vang lên.

Là tạp âm. Nhưng trong tạp âm loáng thoáng vang lên thanh âm ù ù.

Chợt nghe được tiếng động bình thường, cẩn thận nghĩ lại, cuộn băng thiếu một âm thanh.

Tiếng bước chân.

Đề sát vào tai, còn có thể nghe được hơi thở của người cầm máy, hình như còn chưa khôi phục sau một trận rượt đuổi kịch liệt.

Tiếng ong ong ù ù vẫn còn vang, ngẫu nhiên sẽ nghe được tiếng phóng đại của người khác, rồi đột nhiên mất đi, thật phần quý dị.

Giờ phút này người cầm máy cassette chắc là Nghiêm Ương, anh ta đang ở đâu?

Đình.

Trong băng vang lên một âm thanh quen thuộc. Đây là.....

Thang máy?

Một tiếng đình vừa vang, liền nghe có tiếng ba ba, giống như ai liên tục nhấn nút trên thang máy.

Một khi xác nhận được nơi Nghiêm Ương đang đứng, tình hình càng không thể tưởng tượng nổi.

Tiếng cửa thang máy truyền đến, nhanh chóng mở ra rồi nhanh đóng lại, có lẽ đang kháng nghị cho người đang không ngừng nhấn nút kia.

Nghiêm Ương ngồi thang máy, thang máy đến cũng không ra, đứng ngay tại chỗ không ngừng nhấn nút đóng mở thang máy..... Anh ta đang làm gì?

Ong ong, ong ong.

Từ lần hỗn loạn đó đến bây giờ, kỳ thật vẫn chưa được bao lâu, người trong bệnh viện cũng dần dần tán đi, thang máy bị Nghiêm Ương một người chiếm lấy, nhưng cũng không có ai đến quấy rầy.

Tiếng thang máy cách cách vẫn còn tiếp tục.

Đình một tiếng thang máy dừng lại. Hấn lại làm thang máy không ngừng đóng mở.

Cứ tiếp tục như vậy.

Ngay tại thời điểm Tôn Chính nghĩ máy cassette bị hư luôn lập đi lập lại một đoạn ghi âm, bỗng nhiên nghe đình một tiếng, Nghiêm Ương ngừng nhấn phím.

Trong băng truyền đến tiếng kinh hô rồi im bật, giống như anh ta thấy hình ảnh đáng sợ nào đó.

Cuộn băng bắt đầu di chuyển, cùng với tiếng bước chân, anh ta chạy ra thang máy.

Kinh hồn chưa định, anh ta dọc theo cầu thang bắt đầu chạy, cuộn băng trong máy cassette cũng dồn dập theo. Cứ chạy như vậy, hình như chạy lên mấy tầng, nhưng anh ta không chút nào do dự, giống như đã sớm biết mình muốn đi đâu, muốn làm gì.

Cước bộ dừng lại ở một tầng lầu.

“Lộ Hiểu Vân! Tôi đến rồi!! Anh ở đâu?”

Bởi vì chạy lên một lúc mấy tầng cho nên âm thanh có chút khàn khàn quanh quẩn ở hành lang trống trải.

Hấn lại về phía trước chạy vài bước, ngừng lại.

“Nơi này thật tối..... Lộ Hiểu Vân? Ngờ.....” Ngữ điệu rõ ràng có biến chuyển, giống như miệng bị ai đó bịt kín.

“Cậu chính là người vào đây?” Một thanh âm rất lạnh, lạnh đến ngữ khí không rõ buồn vui ra sao, chỉ mơ hồ nghe ra có chút kinh ngạc, “Phiền toái.”

Chủ nhân cuộn băng vốn đang giãy dụa, nghe tiếng người này liền lập tức an phận: “Lộ Hiểu Vân?” Thanh âm cũng hạ thấp, cảm xúc khi thấy được người nọ còn chưa khôi phục lại.

Một trận tiếng bước chân rất nhỏ di động, hai người như là lặng lẽ đi đến một nơi nào đó.

“Nơi này không có chuyện của cậu, cậu vào đây làm gì.” Người kia lại phá lệ mở miệng, cảm xúc kinh ngạc phía trước đã bị âm thanh lạnh băng của anh thay thế.

Cũng bởi vì câu này, Nghiêm Ương tiếng hít thở cũng dồn dập lên . Hấn gầy ra khỏi người Lộ Hiểu Vân đặng đặng đặng đi về phía trước vài bước , liền rống lên:

“Lộ Hiểu Vân! Tôi trên có cha mẹ, dưới chưa gia , đến ngay cả nộ hôn đầu với con gái cũng chưa có, trẻ tuổi lại tiêu sái, cậu nghĩ tôi vì cái gì chạy vào đây tìm anh? Còn không phải bởi vì tôi tin đồ điên nhà anh sao , tin tưởng anh nhất định có thể..... Ngô!”

Hấn bùm bùm rống lên một đồng , đột nhiên bị ngăn chặn.

Bối cảnh trên hành lang, trừ bỏ động tĩnh của hai người, không còn âm thanh nào khác bên trong thế giới im lìm , không có một tạp âm

Chỉ tiếng ma sát của quần áo.

Nếu không phải cậu đang bị giam cầm trong không gian hắc ám vô tận , cơ hồ sẽ tưởng tượng thấy hành lang trong cuộn băng tràn đầy ánh mắt mặt trời rực rỡ .

Trống rỗng , Lộ Hiểu Vân và Nghiêm Ương, dương quang ngoài cửa sổ xuyên thấu qua thủy tinh chiếu lên hai người, chói lọi , chiếu đến hai mái tóc lên , mắt cũng nhắm lại, chỉ cảm nhận được độ ẩm, không phân biệt được là của mặt trời hai người khác.

Yên tĩnh như vậy trôi qua.

Nghiêm Ương lấy lại hơi thở không ngừng thở gấp , đứt quãng nói:

“..... Lộ Hiểu Vân anh ngu ngốc há! Tôi nói hôn với con gái, không phải với anh!”

Người nghe bên này cứng lại. Cậu mơ hồ đoán được chuyện gì đang xảy ra , nghe xong lại cảm thấy cực kỳ xấu hổ .

“Cậu vào bằng cách nào?”Ngừng vài giây chung, Lộ Hiểu Vân rất nhanh khôi phục ngữ điệu ban đầu.

Nghiêm Ương không nói gì, nhưng hấn nhất định đang làm động tác chỉ cho Lộ Hiểu Vân.

“Thang máy.....” Ngoài dự đoán mọi người , Lộ Hiểu Vân vừa mở miệng liền dừng lại, “Cậu nhìn thấy cái gì?”

Nghiêm Ương không cảm thấy Lộ Hiểu Vân có gì lạ, tiếp theo liền thao thao bất tuyệt về những chứng kiến của mình:“Anh hãy nghe tôi nói , đều do anh tự cho mình thông minh một mình đuổi theo, tôi từ lâu đã chạy xuống , anh đoán xem chuyện gì đã xảy ra? Quả thực , quả thực rất kỳ lạ! Rõ ràng chúng ta thấy Lưu Tần vào phòng giải phẫu , xuống dưới bọn họ lại nói Lưu Tần đột nhiên phát bệnh gì đó chết , điều này làm sao có thể?! Tôi nghe liền cảm thấy không ổn, Lưu Tần sẽ hại anh !..... Anh gạt đầu cái gì? Anh biết? Anh không muốn sống hay bị điên vậy, may mà tôi quay lại.....”

“Tôi tìm khắp nơi cũng không thấy anh, đột nhiên nghĩ đến lúc anh nói với tôi về Lưu Quân Phương , Lưu Quân Phương vào bằng cách nào ? Chính anh lúc ấy đã nói nếu không cẩn thận tiếp xúc đến hoặc nhìn thấy vật nguy hiểm trong huyết , mà những thứ đó , chính là ‘Nó’ , Lưu Quân Phương cố ý đi tìm ‘nó’ , tôi cũng có thể cố ý tìm ‘Nó’ Tôi nghĩ cả buổi mới nhớ đến cái gương , anh nói nếu nhìn thấy gương , nhìn thấy cái gì không nên xuất hiện thì nhất định phải tránh đi , không chỉ vậy , tôi liền không ngừng ngồi thang máy , nhất định sẽ không cẩn thận đụng vào ‘Nó’, chỉ cần cố ý dụ ‘Nó’ ra thì tôi sẽ vào được..... Mặt anh nhăn lại như thế làm cái gì”

“Nhưng cũng kỳ lạ, tôi cũng chỉ nhìn thấy một mặt gương , còn tưởng sẽ có quái vật nào xuất hiện , nhưng cái gì cũng không có.....”

“Vậy thì đúng rồi, nó còn cần một chút thời gian,” Lộ Hiểu Vân thấp giọng kiên nhẫn nghe hấn thao thao bất tuyệt “Đi theo tôi.”

Tiếp theo liền truyền đến tiếng hai người chạy.

“Phòng giải phẫu?” Khi tiếng bước chân dừng lại, Nghiêm Ương thở hổn hển, kinh ngạc thở nhẹ một tiếng.

Cuộn băng một lần nữa trầm tĩnh lại, ngay cả tiếng bước chân của hai người cũng cẩn thận hơn.

“Nhìn.”

“Cái gì?..... Quả tởm, không thấy gì hết”

“Rất nhanh cậu sẽ thấy .”

Vừa dứt lời, cuộn băng đột nhiên rè rè lên .

Tạp âm bao phủ ghi âm , lớn đến giống như máy cassette sắp bị nổ tung. Giống như bị từ trường mãnh liệt quấy phá, lại giống như bị hư hại, cuộn băng ngay tại khắc này sẽ bị hỏng .

Nhưng một trận tạp âm quái dị này xuất hiện trong chốc lát lại biến mất.

Bối cảnh âm thanh khôi phục lại yên tĩnh trong bệnh viện , chỉ có hô hấp và tiếng nói chuyện mang đến một chút sinh khí.

“Vừa rồi, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Nghiêm Ương nói chuyện có chút run run.

Nhưng không ai nói tiếp.

“Lộ, Lộ Hiểu Vân, anh ở đâu? Đừng làm tôi sợ..... Lộ Hiểu Vân,” Nghiêm Ương tựa hồ cảm thấy không ổn, lập tức khẩn trương tìm xung quanh
“À, thì ra anh ở đây !”

Đại khái là ai đó mở đèn pin, hoặc là đèn trên di động, Nghiêm Ương lại một lần kinh hô.

“Tại sao? Tôi điên mất, Lộ Hiểu Vân, tôi như thế nào, như thế nào cảm thấy..... Chúng ta đang ở một nơi khác?”

“Đưa chìa khóa xà cừ cho tôi.”

Trong băng vang lên tiếng tắt tắt tốt tốt, Nghiêm Ương đang lấy chiếc chìa khóa hần xem như bảo bối.

“Từ từ! Đừng, đừng mở, đây là nơi nào.....315a?!” Tiếng của hần đột nhiên lớn lên“Làm sao chúng lại ở phòng 315a ! Chúng ta là yêu quái sao?!”

Lộ Hiểu Vân không để ý tới hần, sau đó là tiếng chìa khóa tiếp xúc ổ khóa, tiếp theo lạch cạch một tiếng, mở cửa.

“Chỉ cần đuổi theo Lưu Tàn đến đây, chúng ta liền thắng.”

Cánh cửa đầy dấu vết kia nặng nề mở ra, bóng tối dày đặc, năm đó hai người kia cũng tìm kiếm như vậy, khẩn trương mà sợ hãi đi vào đây, thẳng đến nơi đầy bóng ma này, không khí ẩm mốc nuốt lấy thân ảnh bọn họ.

Có từng trở ra chưa?

“Hào thối.....” Nghiêm Ương nhẹ nhàng oán giận một câu.

Tiếng bước chân dừng lại, trong lúc nhất thời không có tiếng của hần truyền đến.

Băng từ giống như ngừng lại, im lặng như vậy, giống như người ở bên trong ngay cả hô hấp cũng quên.

Cạch.

Một tiếng vang.

Kính nghiệm lần trước cho thấy, máy cassette bị rớt xuống.

“Đây là.....” Nghiêm Ương thanh âm rất thấp, lại rất lạnh, trong lúc đó hần đã thấy gì, làm cho hần chấn động như thế, trong vòng mấy giây, loại âm trầm và lạnh lùng này chưa bao giờ thấy qua trên người hần, chỉ thoáng qua liền khiến hần kinh ngạc, sợ hãi, nghi vấn.

“Người.” Lộ Hiểu Vân cũng là ngữ khí lạnh băng trả lời hần..

....

[Lời tác giả]

“Rốt cuộc kết thúc có ý nghĩa gì?” Rất nhiều người hỏi câu này

Không thích coi như tui lải nhải, các bạn có thể đi đường vòng, tui không thích lời giải thích của mình bị ảnh hưởng.

Viết xong mới bị kịch phát hiện ra rất nhiều độc giả không hiểu kết thúc của chuyện, quả nhiên năng lực biểu đạt của tui quá kém cỏi TAT

Bây giờ ngồi sửa lại thì rất khó khăn, cho nên giải thích kết thúc một chút cho mọi người hiểu.

[chú ý!] Đây là một trong những lời giải thích với kết thúc thôi, cũng không phải đáp án tiêu chuẩn, cũng không phải lời giải thích chính thức.

Mở nam sẽ giải thích từng bước một cho mọi người suy ngẫm

Đầu tiên, trả lời những nghi vấn của mọi người trước : [Nội dung dưới đây có thể sẽ làm mọi người mất đi cảm giác thần bí, sẽ cảm thấy rất vô nghĩa]

[Về huyệt]: Huyệt cũng giống như Lưu Tàn đã nói, nó giống như một cái thông đạo, nói cách khác, nó có tác dụng trao đổi chất của cơ thể con người, “Nó” cũng chỉ là một vật trong Huyệt [tạm thời nói như vậy, loại thuyết minh này có vẻ thần bí !] tương đương với trung tâm điều tiết hay trao đổi chất. Vốn nó là một quá trình tự nhiên, nhưng đôi khi có người không cẩn thận rơi vào huyệt lại không ra được, nên mọi người liền xem huyệt là một nơi rất đáng sợ, đem huyệt trở thành nơi “Ăn thịt người” xem “nó” như địch nhân. Cho nên sau này ông nội Lưu Quân Phương mới để lại bức thư nói mình đã sai rồi, bởi vì “nó” là sự tồn tại tự nhiên, mà không phải thứ gọi là tà ác.

[Huyệt ở bệnh viện Đồng Hoa cùng “Nó”]: Đây là huyết không bình thường. Lư Tồn lợi dụng cách hiến tế để thay đổi khí tràng trong chuyện. Bước đầu tiên của hiến tế, cần một nơi để thực hiện và nó chính là căn phòng 315a, người chết có tác dụng dẫn “nó” đến. Bước hai, cần một thứ gọi là “Vật hi sinh”, vật hi sinh sẽ vì “nó” mà nhập huyết [chú ý: Nhập huyết ≠ tử vong]. Dựa theo kế hoạch của Lư Tồn, sau khi bà vào huyết sẽ được lựa chọn làm nó, mà Lộ Hiểu Vân sẽ trở thành người hi sinh, nhưng “nó” lại chọn Lộ Hiểu Vân, nên Lư Tồn mới trở thành vật hi sinh. Bước ba, chính là điều cấm kị khiến người chết sống lại [Lúc tui viết tui còn thấy điều này có khoa trương qua không a!] Cho nên đối thoại giữa bọn họ có nhắc đến bốn điểm quan trọng : Người chết, tế phẩm / vật hi sinh, sinh mệnh mới, nó.

[về vấn đề của Nó và huyết] Tui đặt nó làm trung tâm của huyết, không có nó huyết không thể “hoạt động bình thường” được =|||

[Còn tình huống của Tôn Chính] Tôn Chính là trường hợp đặc biệt trong trường hợp đặc biệt. Nó lựa chọn “người nổi nghiệp” cho mình, nhưng Tôn Chính lại khác. Lúc hiến tế Tôn Chính vẫn còn sống, còn ý thức của riêng mình, giống như loại ý thức mạnh mẽ này như một con virus ăn mòn toàn bộ huyết .

[Kết thúc] liệt kê vấn đề, viết đáp án, hợp lại tất cả chính là phương pháp của tui .

Đầu tiên, chúng ta cùng kể lại những vấn đề quan trọng của mọi người đã hỏi :

1. Cuối cùng ai mới là người để cuộn băng ở đó ?

Vấn đề này tui cảm thấy có hai khả năng : Lộ Hiểu Vân hoặc Nghiêm Ương. Bởi vì chỉ có hai bọn họ biết vấn đề của huyết.

– Nếu là Lộ Hiểu Vân? Như vậy chỉ có sau khi Lộ Hiểu Vân đã trở thành “nó” rồi mới bỏ vào. Nhưng sau khi trở thành “nó” lại không thể ra khỏi huyết, làm sao có thể đem cuộn băng ra ngoài? Theo căn cứ, tui cho là không thể. Nói cách khác, nếu Lộ Hiểu Vân là người bỏ băng vào , như vậy hẳn chỉ có thể từ trong huyết bỏ ra .

Nếu là Nghiêm Ương?

– Chia khóa làm sao tới tay Lộ Hà? Vài năm sau có người gửi đến cho hắn, người này tất nhiên là Nghiêm Ương. Vì sao là vài năm sau? Bởi vì Nghiêm Ương đã không còn đủ sức để giữ bí mật này nữa. Kết cục của Nghiêm Ương chính là chết.

2. Tôn Chính biến thành “Nó”, Lộ Hiểu Vân ở đâu?

Ở đây tui cũng có hai đáp án: Lộ Hiểu Vân bị ý thức của Tôn Chính cắn nuốt, hoặc Lộ Hiểu Vân không ở trong huyết .

– nếu Lộ Hiểu Vân bị ý thức Tôn Chính cắn nuốt? Ok, đây là một cách nghĩ khác, mọi người có thể hiểu theo cách này.

– nếu Lộ Hiểu Vân không ở huyết ? Hoàn toàn có thể a! Nó có khả năng nhất. Hơn nữa, cung cấp cho chúng ta một manh mối: Lúc Lộ Hà ở lâu một thấy thoáng qua Lộ Hiểu Vân, thời điểm đó hẳn đã có thể thấy mọi thứ trong huyết, mà lại không thấy Lộ Hiểu Vân, như vậy thuyết minh cái gì? Chính là Lộ Hiểu Vân không còn ở trong huyết, mà lấy một loại trạng thái khác ở bên ngoài, còn ở cạnh Lộ Hà nhắc nhở cho hắn biết V.

3. Cuối cùng Tôn Chính và Lộ Hà có thoát được không?

Thoát hoặc không thoát?

– không thoát, mọi người có thể nghĩ đến một hướng khác .

– Thoát. Điều này có thể kết hợp với hai vấn đề trên và nội dung của kết thúc. Theo hai vấn đề trên, Lộ Hiểu Vân có thể lấy một trạng thái khác tồn tại ở ngoài huyết. Như vậy, cho dù là “nó” cũng có thể ra ngoài, nhưng không thể đánh đồng cùng người bình thường [nếu không Lộ Hiểu Vân đã sớm đi tìm Lộ Hà]. Như vậy kết cục cũng chứng là như vậy :

“Phải.” Lộ Hà mỉm cười. Ngón trở nhẹ nhàng vờ về vật áo, tựa như đang làm rõ gì đó .

Cuộn băng.Lộ Hiểu Vân. Nghiêm Ương. Nó.

Chỉ có ‘Nó’ mới có thể mang cậu từ phòng phẫu thuật đến 315a, cũng chỉ có ‘Nó’ có thể mang cậu ra ngoài .

Ở khúc cuối cùng Lộ Hà tự hỏi cũng là hai vấn đề đã nêu trên. Hơn nữa hẳn đã có đáp án : “Nó” Có thể mang cậu ra ngoài. Nên hẳn mới thuận theo Tôn Chính đến phòng 315a. Sau đó đã xảy ra chuyện gì ?

Tôn Chính nói:

“Xăng bậy? Anh mới là người xăng bậy nhất đó,” Phản chiếu từ thang máy cho thấy thư sinh kia hung hăng trừng mắt người đeo mắt kính “Lúc anh ở 315a dám gạt em lần nữa?!” Sao anh dám làm chuyện không thể nào xảy ra chứ ?!”

Lộ Hà lừa Tôn Chính chuyện gì? Chỉ có thể là Lộ Hà đã đoán được tình huống của Lộ Hiểu Vân “Nó” có thể ra ngoài, “Nó” có thể lấy một loại hình thái khác tồn tại trên thế giới, mà ở thời điểm đó, huyết đã không còn tác dụng của huyết. Vì thế vào lúc cuối cùng, hắn mới thử lừa Tôn Chính ra ngoài. [Lừa thế nào thì mọi người tự si nghĩ đi]

Cho nên, căn cứ theo đó kết cục chính là:

Tuy năm đó Lộ Hiểu Vân trở thành “Nó”, nhưng là “Nó” có thể ra khỏi huyết, lấy một loại hình thái khác tồn tại. Nghiêm Ương làm một người bình thường, không thể tiếp xúc với Lộ Hiểu Vân. Kết cục của bọn họ là BE. Huyết thành không huyết, vấn đề được giải quyết!

Tôn Chính tuy rằng là “Nó”, nhưng là lại cùng bị Lộ Hà cuốn hút ra ngoài, hai người lấy tư thái không bình thường tồn tại trên giới. Theo góc độ khác, kết cục của hai người là HE. Theo góc độ cuộc sống bình thường, hai người vẫn BE. . Huyết thành không huyết, vấn đề lại được giải quyết!

Tui cứ nghĩ vì sao kết thúc lại khó hiểu như vậy, một là tui biểu đạt không rõ ràng, hai là tui viết quá nhiều chi tiết, còn nghĩ mọi người sẽ hiểu chứ. Đương nhiên còn rất nhiều vấn đề tui không thể giải thích chi tiết được, bởi vì tui không nghĩ nó quan trọng, nói ra sẽ mất hay .

Đã xong, cảm ơn mọi người đã ủng hộ, cảm ơn mọi người tha thứ vì cái kết không rõ ràng như thế .

Mỗ nam ôm mặt trốn. Nếu còn chưa hiểu Tui, tui chỉ có nói tiếp một lần.

Bạn đang đọc truyện *Chuyện Ma Quái Ở Bệnh Viện Đồng Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.